COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BALŞ” -ADJUD

CONTRAATAC

Revistă de educaţie, cultură, literatură şi atitudine, pentru elevi şi profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii şi agresiunii imoral-antiartistice

- apariţie semestrială –

TUDOR VLADIMIRESCU
(1780-1921)

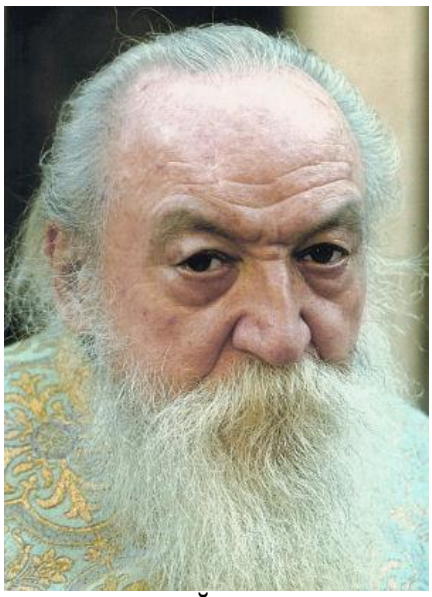

Părintele ANDREI FĂGEŢEANU
(1912-2011)

Anul XII, nr. 27, decembrie 2011

CUPRINS

1-In memoriam **NICOLAE IORGA**: „**Să nu-i ierte Dumnezeu pe netrebnicii şi făcătorii de rele!!!" – NICOLAE IORGA**.....3

2- **ÎNGERUL L-A STRIGAT- la "plecarea" lui FĂNUŞ NEAGU – de GEORGE FILIP**.....3

3-Interviul revistei *Contraatac*: ***„Trebuie să fac ACUM şi nu MÂINE ceea ce cred că aduce o mică bucurie semenilor mei*** " - interviu luat de scriitorul **CONSTANTIN STANCU** - editorului şi scriitorului **CONSTANTIN MARAFET**.....4

4- "*Doar o vorbă să-ţi mai spun*": **UN OBIECT-CULT CARE SĂ ATRAGĂ ENERGIILE NEGATIVE. FERICIREA? LA 74 DE ANI…**– de **LIVIU IOAN STOICIU,** Bucureşti/**ROMÂNIA**.....8

5-Dintre "clasicizanţii" anti-românismului: AZI: **HORIA-ROMAN PATAPIEVICI**.....9

6-"Din inimă": **Fuego – „alinul" tuturor inimilor** – de **LIGYA DIACONESCU**, Montréal/**CANADA**.....10

7-Străji ale **CULTURII ORTODOXE ROMÂNEŞTI**: AZI: In memoriam **Părintele ADRIAN FĂGEŢEANU**.....12

8-Cuvânt duhovnicesc de dimineaţă: **Omul cu sau fără Dumnezeu** – de prof. **IOAN MEREI**, Adjud/**ROMÂNIA**.....15

9-Ambasadori autentici ai culturii româneşti: **Eveniment literar românesc de excepţie, la Stockholm** – de prof. dr. **DAN BRUDAŞCU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**.....16

10-Semnale de alarmă ale românilor cu inimă de români: 1-**Ameninţări hungariste**; 2-**Paradoxurile tranziţiei, pe meleaguri clujene** – de prof. dr. **DAN BRUDAŞCU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA** ; 3- **Lupta pentru nimic – Spaţiul SCHENGEN** – de lect. univ. dr. **ARTHUR TULUŞ** Universitatea „***Dunărea de Jos***" – Galaţi/**ROMÂNIA**.....18

11-Atenţie! : 1- **Sfârşitul programat al democraţiei!** ; 2- **Mihai de Hohenzollern pregăteşte o nouă trădare?** – de prof. dr. **ANTON GRIGORE SCARLAT,** Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**.....23

12-Restituiri : **Constantin Mălinaş –** de **IOAN MICLĂU**, Cringilla/**AUSTRALIA**.....31

13-„Tablete de duminică": 1- **Politica lui „cel mai..." şi „cea mai..."** ; 2- **De la aparenţă la esenţă şi retur**; 3-**Trei întrebări şi niciun răspuns**; 4- **Cine are nevoie de scriitori?** ; 5- **Cât câştigă un scriitor?** – de prof. **MIRCEA DINUTZ**, Focşani/**ROMÂNIA**.....34

14-Consacrarea tinereţii: **VALERIAN CĂLIN**, absolvent al C.T. "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **ELENA NICULESCU**, absolventă a C.T. "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **LAURA LUCIA MIHALCA**, studentă anul III, Facultatea de Istoria şi Teoria Artei, Universitatea Naţională de Arte Plastice, Bucureşti/**ROMÂNIA**; **DIANA BORTĂ**, absolventă a C.T. "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **ANDREI BONDEA**, absolvent al C.T. "Gh. Balş", Roma/**ITALIA**.....39

15-„Porni luceafărul..." : AZI **DEBUTEAZĂ**: **ELENA ŞERBAN, MĂDĂLINA DOBRE, OANA MÂZGĂ, SORINA CHIRIAC, OVIDIU BURCAN** – cl. A IX-a G, C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **CONSTANTIN TRĂISTARU**, cl. A XII-a A, C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **FLORIN CIOCAN**, Adjud/**ROMÂNIA**; AZI **REVIN**: **ALEXANDRA NICULESCU**, cl. A XII-a C, C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **MIHAELA MUŞAT**, cl. A XI-a E, C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **ANDREI GRAPĂ**, absolvent al C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**; **OVIDIU MOLEA**, cl. A XII-a A, C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**.....47

16-„Voluptos joc cu icoane ..." – mari scriitori, modele de urmat: **EUGEN EVU**, Hunedoara/**ROMÂNIA**; **IONUŢ CARAGEA**, Montréal/**CANADA**; .**PAUL SPIRESCU**, Adjud/**ROMÂNIA**; **IOANA STUPARU**, Bucureşti/**ROMÂNIA**; **GABRIELA PACHIA**, Timişoara/**ROMÂNIA**; **LADISLAU DARADICI**, Hunedoara/**ROMÂNIA**; **MONICA MATEI**, Oneşti/**ROMÂNIA**; **LUMINIŢA ALDEA**, Cornu Luncii-Suceava/**ROMÂNIA**; **IOAN LILĂ**, Lille/**FRANŢA**; **TEO CABEL**, Buzău/**ROMÂNIA**; **MIHAI PASCARU**, Alba Iulia/**ROMÂNIA**; **FLORINEL AGAFIŢEI**, Focşani/**ROMÂNIA**.....51

17- **CENTENARUL TUDOR VLADIMIRESCU** – de prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, C.T. „Gh. Balş" Adjud/**ROMÂNIA**.....73

18-Istoria mărturisitoare: 1- **Un kamikadze român: slt. CAROL ANASTASESCU** - de istoric **EMANUEL IACOB**, Bucureşti/**ROMÂNIA**; 2- **Represiune şi cenzură, după 23 august 1944** – de prof. univ. dr. **MIHAELA ANIŢĂ,** Bucureşti/**ROMÂNIA**; 3-**Cum au murit Brâncoveanu şi copiii săi** – de Părintele **ARSENIE BOCA**.....75

19-Paradidactica ...foarte intens didactică! – gândurile Maestrului **CORNELIU LEU**: 1-**Ce i-am scris eu lui Marko Bella, fără ca acesta să-mi răspundă**; 2-**Să revenim la modelele noastre naţionale ; 3-Modelul malefic şi vicios, ca balast şi prostituare**.....85

20-Istoria – „forme de relief" ale neamurilor: **Angoasă şi mesianism cultural, în Rusia veacului al XIX-lea –** de prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, C.T. "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**.....92

21-Gândurile lui **IOAN de AUSTRALIA**: I-**Limba românească – preţioasă dăruire divină**; II-**EMINESCU şi spiritualitatea românească de azi** ; III-**Versuri** – de **IOAN MICLĂU**, Cringilla/**AUSTRALIA**;.....96

22-Arte plastice: **Casa Melik** – de **Laura Lucia MIHALCA**, studentă anul III, Facultatea de Istoria şi Teoria Artei, Universitatea Naţională de Arte Plastice, Bucureşti/**ROMÂNIA**.....100

23-Gânditorul de la Hamangia: **Mâinile lui Dűrer... -** de prof. dr. **ADRIAN BOTEZ,** C. T. « *Gh. Balş* » -Adjud/**ROMÂNIA**;.....102

24-Folclor sacral daco-românesc: **Cronos „ospeţit" de Ianus** – de **IOAN MICLĂU**, Cringilla/**AUSTRALIA**.....104

25-Valahica: **Analogia teonim – toponim , în slujba unităţii religioase –** de cercetător **GEORGE LIVIU TELEOACĂ**.....106

26-Orientalia: **Carpeta Chintamani şi secretul lui Martin Honigberger** - de prof. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI**, Focşani/**ROMÂNIA**.....109

27-Inedit!: **Mircea Eliade la Focşani** – de prof. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI**, Focşani/**ROMÂNIA**.....114

28-Meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni: Recenzii – de **CONSTANTIN STANCU**, Haţeg/**ROMÂNIA** - şi de **CĂTĂLIN MOCANU**, C.T. "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**.....115

29-Texte originale şi traduceri: **BAKI YMERI VOKA** - Poet, Traducător şi Frate întru Duh/Prieten, din **ALBANIA**.....126

30-Despre principii: **Şcoala cu patru rânduri de cataloage** - de prof. **ELLEN POPOVICI,** C.T. "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**.....127

31-Un elev „năcăjit": **Cea mai „culturală" şcoală din România - numai bună de „Guiness Book"** – de ***Caută-mă!***.....128

32-Umor...cosmopolit!.....128

33-Ultima oră/ultima oară: **Călcătorii de Constituţie şi Făcătorii de Sfinţi...** - de prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**, C.T. „Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**....130

34-Revista revistelor culturale – de prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**.....137

35-Poşta redacţiei.....141

NOTĂ: Autorii articolelor răspund, personal şi integral, de conţinutul respectivelor materiale!! !

Numărul de faţă al revistei "*CONTRAATAC*" a fost sponsorizat, integral, prin generozitatea şi bunăvoinţa S.C. „*URBIS*" S.A. -Adjud

In memoriam NICOLAE IORGA (1871-1940)

“SĂ NU-I IERTE DUMNEZEU PE NETREBNICII ŞI FĂCĂTORII DE RELE! !!”

"Dumnezeu să-i ierte pe cei patru ţărani români împuşcaţi în oraşul românesc Botoşani, de oastea românească, în ziua de 5 martie 1907, exclama istoricul NICOLAE IORGA. Să-i ierte Dumnezeu pentru câtă muncă de robi au muncit, pentru ce trai de dobitoace nenorocite au dus, pntru câtă înşelare au suferit, pentru câtă jignire au îndurat, să-i ierte pentru viaţa lor de suferinţe, să-i ierte pentru clipa de desperare când s-au ridicat vărsând pe strade, nu sânge omenesc, ci rachiul cu care erau otrăviţi.
Să-i ierte Dumnezeu pe ostaşii care, de frica poruncii, au împuşcat pe fraţii lor, cel mai greu păcat ce poate împovăra o inimă omenească.
Şi să nu ierte Dumnezeu pe străinul fără inimă, care a stors vlaga o sută de ani şi astăzi vrea şi sângele, pe stricătorii pământului, pe risipitorii gospodăriilor, pe pângăritorii femeilor; să nu ierte Dumnezeu pe ciocoimea obraznică şi proastă, care n-a ştiut şi nu ştie a-şi înţelege, iubi, apăra şi măcar cruţa pe cei de o lege şi un neam cu dânşii; pe hâzii politicieni mâncaţi de pofte şi nevolnicii; să nu ierte Dumnezeu pe cârmuitorii neghiobi sau vânduţi, înaintea cărora, cufundaţi în orgii budgetare, fumăgă, acum, acest sânge nevinovat.
ÎN VECII VECILOR, CÂT VA MAI DĂINUI SUFLAREA ROMÂNEASCĂ PE ACEST PĂMÂNT, SĂ NU-I IERTE DUMNEZEU PE NETREBNICII ŞI FĂCĂTORII DE RELE!!!" – cf. **NICOLAE IORGA**, art. ***Dumnezeu să-i ierte*** – **1907, în studiul lui Vlad Hogea – *Pamfletele lui Nicolae IORGA*, din revista BUNĂ ZIUA, IAŞI, 7 decembrie 2007**

***

FĂNUŞ NEAGU (1932-2011)

ÎNGERUL L-A STRIGAT
- la plecarea lui FĂNUŞ NEAGU -

sunt trist şi nu-s prea trist, de ce aş fi?
englezu-a zis TO BE OR NOT TO BE.
Fănuş A FOST - prin văile de plângeri,
unul dintre frumoşii noştri îngeri.

prin lumea largă, lungă i-a fost goana.
rămân în doliu Stela lui şi Oana.
el doarme dus pe aripi de eter
şi Mircea Micu îl aşteaptă-n cer.

acolo, printre flamele din nori,
vor scoate ALMANAH cu scriitori.

glumele lor se vor topi în ploi,
sau în zăpezi, şi-or ninge peste noi.

dar noi mai stăm pe-a timpului lacună
să ne mai răzvrătim SUB CLAR DE LUNĂ,
c-aşa ne e dat nouă - şi ne doare:
când un prunc nou se naşte, un sfânt moare.

de ce-a plecat FĂNUŞ... păi a plecat
că ÎNGERUL la ceruri l-A STRIGAT .
l-a tămîiat Armindeni cu dichis,
caneaua brăileanului s-a-nchis...

GEORGE FILIP - 24 mai, 2011 - la Montréal

***

FĂNUŞ NEAGU (n. 5 aprilie 1932, Grădiștea-de-Sus, județul Brăila; **d. 24 mai 2011, București**): ***„Am iubit viaţa ca un desfrânat“*** – cf. **România liberă**, 25 mai 2011.

Povestitor, memorialist, important şi valoros nuvelist, romancier și dramaturg român. A îndeplinit funcția de director al Teatrului Național din București (1993-1996); a fost ales membru corespondent al Academiei Române în 1993 şi membru titular în 2001.

Lista selectivă a operelor antume

1962 - Dincolo de nisipuri, nuvelă***;***
1968 - *Îngerul a strigat*, roman;
1976 - *Frumoşii nebuni ai marilor oraşe*, roman;
1987 - *Scaunul singurătăţii*, roman;
2001 - *Amantul Marii Doamne Dracula*, roman.

***

interviurile revistei “contraatac”

CONSTANTIN STANCU ŞI CONSTANTIN MARAFET , ÎN DIALOG

CONSTANTIN MARAFET
CONSTANTIN STANCU ÎNTREABĂ,
CONSTANTIN MARAFET RĂSPUNDE:
„Trebuie să fac ACUM şi nu MÂINE ceea ce cred că aduce o mică bucurie semenilor mei”

ITINERARIUL UNUI POEM
(SELECTIV)
Scurte note literare despre CONSTANTIN MARAFET, SCRIITOR, EDITOR, OM DE CULTURĂ
Directorul Editurii „Rafet” din Râmnicu Sărat

CONSTANTIN MARAFET (poet, prozator, editor) - n. la 16 mai 1961, com. Buda, jud. Buzău, fiul lui Toader şi al Linei. Urmează cursurile şcolii generale din comuna natală. Liceul Industrial nr. 6, Buzău. Licenţiat în Istorie al Facultăţii de Istorie şi Filozofie, Bucureşti. Academia Online, unde îşi dă licenţa cu lucrarea *Fundamentele profesiunii de editor de carte*, obţinând calificativul „**Excelent**”. A fost preşedinte al cenaclurilor ilegale (1986 -1990), *Al. Sihleanu*, *Doina*, *Arthur Enăşescu*.

A frecventat cenaclurile *Confluenţe* şi *Nichita Stănescu* (Bucureşti), *Duiliu Zamfirescu* (Focşani), *Viaţa Buzăului* şi *V. Voiculescu* (Buzău). Debut la 16 ani, cu poezie în *Viaţa Buzăului* (1977), având girul poetului Puiu Cristea. Iar în volum colectiv, *Primele iubiri*. A

fost director fondator şi redactor-şef al revistelor şi ziarelor: *Doina*, *Glas Râmnicean*, *Revista Poliţiei*, *Pagini Râmnicene*, *Arhipelag*, *Curentul de Râmnic (fondator Victor Frunză).* În prezent, redactor şef al revistei *Vitralii* (fondată, 2005). Din 1997, editor, fondator şi director al „Editurii Rafet" (Râmnicu Sărat), editând şi tipărind cărţi ale unor scriitori din ţară şi străinătate. *)

Din 1977, prezent în diferite ziare şi reviste: suplimentul *Scânteia Tineretului*, *Flacăra*, *Luceafărul*, *Ramuri*, *Destine*, *Opinia*, *Informaţia Buzăului*, *Muntenia*, *Vocea Râmniculuі*, *Timp Liber*, *Vestitorul de Râmnic*, *Flagrant*, *Amphitrion*, *Arhipelag*, *Oglinda literară*, *Jurnalul de Buzău*, *Cronica Română*, *Rencontres Européennes*, *Franţa*, rev. *AGERO* (Stuttgart), *Literatura şi arta*, Chişinău; *Basarabia literară*, Chişinău; *Lumină lină*, New York; *Meridianul Românesc*, USA; *Univers românesc*, Bruxeles; *Universul românesc*, Madrid; s.a.m.d. În prezent realizează o pagină de literatură în ziarul „Muntenia de Buzău''.

CĂRŢI PUBLICATE: *Lacrimă desculţă* (poezie), 1990; *Nu sunt un învins* (poezie), 1991; *Negativ* (poezie), 1992; *Vânătorul de plăceri* (roman),1993; *Rara avis-Florica Cristoforeanu* (monografie), 1995; 1994 a îngrijit vol. de poezii *Basmul ucis* (Ed. Biblioteca judeţeană „V.Voiculescu", Buzău), de Ion Crăciunică; *Visul* (proză religioasă), 1996; *Constantinele* (poezie), 2002; *Trupul a devenit stepă* (poezie), 2003; *Tăcere galbenă/Jaune Silence* (poezie), ediţie bilingvă, sélection des poémes et traduction du roumain par Paula Romanescu (Editura Fundaţia „Scrisul Românesc" (Craiova), *Jaune Silence*, 2006, ediţie în lb. franceză; *Istorie şi civilizaţie* (proză), 2006; *Monografia com. Bălăceanu (coautor)*, 2007; *Monografia com. Fitioneşti* (*coautor)*, Vrancea), *Monografia com. Sihlea* (Vrancea), 2007; *Monografia com. Gălbinaşi*, *(coautor)*, 2007; *Unguriu-studiu monografic*, 2008; *Buda-file de monografie (coautor)*,, 2007; *Podgoria-studiu monografic*, 2008; *Un colţ de ţară românească - Judeţul Slam Râmnic* 2008 *(coautor)*; *Topliceni-studiu monografic*, 2008; *Grebănu-studiu monografic*, 2008; *Monografia com. Valea Râmniculuі, 2008, Monografia com. Ziduri (coautor)*, 2008; *Monografia com. Puieşti (coautor)*, 2008; *Monografia com. Poşta Câlnău (coautor)*, *Monografia com. Mărăcineni (coautor)*, *Victoria este destinul nostru* (Convorbiri cu scriitorul şi politologul Victor Frunză) 2007; *O istorie a comunei Găbinaşi*, 2007, Eu şi sora mea umilinţa (versuri), 2008; Rădăcină înstelată (versuri), 2009; Popas între nori (versuri), 2010; Monografia comunei Cătina (c oautor), 2011; Antologia ''Între râmnice'', 2011, Doctore, iar mă doare o carte -Emil Lungeanu diagnosticat de critici săi (Album literar) 2011, ş.a.

REFERINŢE CRITICE: Ion Stanciu, *Muntenia literară* (*O apariţie uluitoare*), nr. 154/12 mai 2001; Victor Atanasiu, Dumitru Ion Dincă (în vol. *Scriitori buzoieni de azi*, 2007, pag.121-123), Marin Ifrim (în *Muntenia*, 11 oct. 1995 şi în vol. *Însemnări despre literatura buzoiană actuală"*, 1996, pag. 55, 56; *Portrete în bleomaren*, 2007), Fl. Muscalu, în *Revista V* (*Un poet din alt veac*), nr.2/2001; Ioan Flora (*Axioma*), Viorel Dinescu, rev. *Literatură şi artă* (*Stanţe din oraşul vechi*), Chişinău, ian. 2003; Ion Murgeanu (în rev. *Meridian românesc*), Traian Cristea, *Torţe*, 2004, pag. 97-122), Emilian Marcu (*Convorbiri literare*, 21.08.2007), *Ziarul de Vrancea* (01. 08. 2007; 21.08. 2007), Adrian Botez, *Luceafărul românesc*; Mircea Micu, *Cronica Română* (*Un poet remarcabil*), 25 martie 2002. Theodor Codreanu (*Râmni-cer-irea poeziei*), rev. *Literatură şi arta*, Chişinău; Constantin Stancu, (*Aproape de nori, Rădăcina înstelată, Cântec pentru cel care se râmnicereşte…*) - Revista *Agero Stuttgart*; *Fratele nostru, poetul* - Acad. Nicolae DABIJA, *Literatura şi arta*, Chişinău, nr.2,13 ianuarie 2011*; Un poet viguros* - Ion ROŞIORU, *Literatura şi arta*, Chişinău, Nr.18(3322), 7 Mai 2009; *Villon din Rîmnic*, Ioan HOLBAN, *„Evenimentul de Iaşi"*-Regional al Moldovei, nr.5293; *Eu şi sora mea umilinţa*, Eugen Evu, *Nova PROVINCIA CORVINA*, nr. 3 (55) serie nou/2011, februarie*; Un caracter vibrant şi bine direcţionat* - Ionel ANDRAŞONI, *Opinia*, 28 aprilie 2009; *O scurtă epopee a dragostei de râmnicul fiinţă: Rădăcina înstelată* - prof. dr. Adrian Botez, *Vatra Veche*, Târgu-Mureş, nr.11, 2009; *Popas între nori*, Stan Brebenel, *„Oglinda literară'';* *Tăcere galbenă*, Stan BREBENEL, *Opinia*, 19 iunie 2007; *Constantin Marafet şi sora sa „UMILINŢA"* - Traian Gh. Cristea, *Opinia*, 25 noiembrie 2008; *Nodul amurgului-entuziast* - Tudor Cicu Opinia, 29 noiembrie 2008; *„Popas printre nori''sau „Constelaţia poetului''* - Dumitru Ion Dincă/*Jurnalul de Vrancea*; *„Trupul a devenit stepă''* - Dumitru Ion Dincă, *Opinia*, 11 noiembrie 2003; *„Trupul a devenit stepă''* – Ioan Flora, *Opinia*; *Rădăcina înstelată apoeziei buzoiene*, Marcel Isbăşoiu-Chiojd, *Opinia*, 26 ianuarie 2010; *O ulcea cu apă curată* - Ioan Lăcustă, 15 august 2001 ş.a.m.d.

CĂRŢI DESPRE POEZIA LUI CONSTANTIN MARAFET:

Rapsod în miezul iernii*-introducere în poetica lui Constantin Marafet*, editura Scrisul românesc, Craiova, autor Emil Lungeanu.

Cântec pentru cel care se râmnicereşte, editura Rafet, 2011 - autor Marin Ifrim.

Fondatorul şi preşedintele Asociaţiei *„Renaşterea Râmniceană''*, 2009; Fondator şi organizator al Festivalului Internaţional de creaţie literară *„Titel Constantinescu''* 2008, 2009, 2010, 2011; Realizator şi prezentator al emisiuni *„Jurnal cultural''* (TVSat), 2003.

PREMII ŞI DISTINCŢII: Premiul la Festivalul naţional V. Voiculescu, pentru proză, 1992; Premiul la Festivalul naţional de poezie bahică, 2004; Premiul de EXCELENŢĂ, la salonul literar DRAG OSLOVENI, pentru sprijinul oferit în promovarea scriitorilor vrânceni, 2007; Chişinău: *Diploma de excelenţă pentru cea mai mare simţire românească;* 2000; În cadrul „Zilelor spiritului râmnicean" primeşte *Diploma Al. Sihleanu*, pentru contribuţia la perpetuarea sprtului culturii râmnicene (poet şi editor); 2003, Belgrad: *Diploma de excelenţă pentru promovarea prieteniei româno-sârbe;* Cetăţean de onoare al comunei Buda. Membru titular al Asociaţiei Scriitorilor Profesionişti din România. Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova.

***) Ca editor, prefaţator ori îngrijitor de carte, a editat sau girat autori, din ţară şi din diaspora, unele edi ţii bilingve (rom.-franc., rom-engl., rom.- spaniolă (catalană).**

Mihai Eminescu, *Scrisorile*; Mihai Eminescu, *Les vagues et les vents* (poezii traduse în franceză de Paula Romanescu); Ion Stanciu, *Mihai Eminescu, un sistem de filosofie românească*, 2000 (vol. premiat de Uniunea Scriitorilor din România), Aurora Ionescu, *Teatrul lui Mihai Eminescu;* Florea Costache, *Vedenii, Lumini şi umbre, Răspântii, Căile luminii, Migraţii;* Traian Cristea, *Efigii, Scripta manet, Temeriile lui Sisif, Hai să ne jucăm, Dor de ne an, Excerciţii de fonetică şi vocabular, Lacrima din strigăt, Torţe;* Grigore Radu Stănescu, *20 de poezii pentru cei mai mici copii*; Dan Manciulea, *Bătrânul Dan;* Constantin Marafet, *Constantinele, Trupul a devenit stepă, Istorie şi Civilizaţie, Jaune silance, Buda, File de monografie, Victoria este destinul nostru, Monografia com. Gălbinaşi;* Constantin Marafet/Mihai Ceauşu, *Rara avis-Florica Cristoforeanu* (monografie), 1995; Constantin Marafet/Marin Ifrim, *Monografia com. Bălăceanu*, Constantin Marafet/Dumitru Pricop, *Monografia com. Fitioneşti*; Marin Ifrim, *Incursiuni în viaţa unui actor-George Mihalache –Buzău, Fotografii cu cântec, Suprafaţa lucrurilor, Scriitori buzoieni şi scriitori din ţară, Gloria locală;* Dragolub Firulovici, *Eu, Galerius* (Serbia); Bratislav Milanovici, *Cântăreţul Balcanic* (Serbia); George Lixandru, *Oraşul pe fond alb. Nebunul şi pasărea albă a libertăţi*; Dan Manolescu, *Singurătatea ceasurilor solare, Ceasuri florare, Atât pentru liniştea dumneavoastă, Un romantic modern;* Ion Nica, *Când ning tăceri, Pe vârsta clipei* ; Grigore Leaua, *Parusia sau eroarea de a fi fericit;* Gheorghe Andrei, *Blitz în*

eternitate; Grigore Radu Stănescu, *Papirusuri scânteind printre rafturi*; Dumitru Cristea, *Mărturisire;* Ioan Lăcustă, *Cartea lumânării*(vol. premiat de Uniunea Scriitorilor din România)*;* Dumitru Negoiţă, *Paşi nevăzuţi, Drumurile din vise;* Cincinat Pavelescu, *Cei trei Magnifici*; Matincă Costea, *Nostalgii râmnicene, Într-o vară fierbinte;* Cornelia Ionescu Ciurumelea, *Mireasa lui septembrie*, *Iubiri de aer, Nebunia Rostirii;* Tudor Cicu, *Cu marea în suflet, Iarba de mare, Călător prin Valea Plângerii, Miezul tăcerii* ; Dumitru Ion Dincă, *Scriitori buzoieni de azi, Arborele manuscris;* Ştefan Dima, *Şcoala de îngeri*; Vasile Ghinea, *Ochiul din umbră*; Stan Brebenel, *Cronici de întâmpinare;* Ion Panait, *Cu pritenie în umbra gândului*; Premiul de Excelenţă al editurii RAFET (vol. premiat de Uniunea Scriitorilor din România), Cornel Diaconu, *Dorul din cumpene;* Constantin Feraru, *Între canii gurii de rai;* Editura ,,Rafet", Antologia *Vitralii;* Gheorghe Ene, *Vorba;* Constantin Petcu, *Anotimpul plecării*; Opinia, *Literatura buzoiană, încotro*; Gheorghe Neagu, *Tarantula*; Editura ,,Rafet", *Pariu pe o lacrimă (Valeriu Sterian);* Dumitru Pricop, *Scrisori din temniţa libertăţii*; Premiul de Excelenţă al editurii RAFET, *Nemona, la jumătatea drumului spre iad;* Constantin Ghiniţă, *În numele tău, poezie;* Adrian Botez, *Spirit şi logos, Nu mai ridicaţi din umeri, Loja Iohanică Românească*; Premiul de Excelenţă al editurii RAFET (vol. premiat de Uniunea Scriitorilor din România)*;* Culiţă Ion Uşurelu, *Conacul dintre vii;* Gheorghe Mocanu, *Din umbra munţilor,*(vol. premiat de Uniunea Scriitorilor din România)*;* Florentin Popescu, *Fotoliul de onoare*; Daniela Oloş, *Anotimpul Delirului, Rapsodii de amor*; Gheorghe Istrate, *Ritualuri;* ; Premiul de Excelenţă al editurii RAFET, My Alma, *Furtuna din suflet*; Ion Panait *Dansând în oglindă;* Nicolae Tudor, *Duminicalii;* Lucille Ionà, *Magdalena, prin oază la capătul drumului, Magdalena sau pe o treaptă intermediară;* Fănuş Neagu, *2 lei spiriduşul, 3 lei drăcuşorul;* Viorel Dinescu, *Armistiţii literare;* Elena Radu, *Azi, vom trece Rubiconul;* Gabriel Peneş, *Acvila;* Costache Nela, *Un cartier în trei scriitori;* Paul Verlaine, *Cântec de toamnă;* Virginia Bogdan, *Din lacrimile mamei;* Ioan Dumitru-Denciu, *Rătăciri esenţiale;* Nicoleta Cristea-Ifrim, *Revolta animalelor; Degringolada,* Vasile Tărâţeanu , *Cimitir ambulant(Cernăuţi, Ucraina)*; Premiul de Excelenţă al editurii RAFET*;* Nicolae Dabija, *Maraton printre gloanţe (Chişinău, R.Moldova)*; Premiul de Excelenţă al editurii RAFET, Liviu Ion Otânceală, *Teoremele iberice* ed. bilingvă româno-catalană (Spania), Grigore Croitoru, *Sucite şi învârtite* (Transnistria) Lucreţia Dediulescu, *Oftalmo-compendium*; Traian Dorz, *Cântările apocalipsei*; Stelian Grigore, *Momentul George Beldescu*; Marin Ifrim, *Nume şi cărţi*; Ion Nicolescu, *Mioriţiada*; Traian Cristea, *Comportarea civilizată a elevului*; Theodor Codreanu, *Polemici incorecte politic*; Paula Şerban, *Fenomene fizice în gimnaziu*; Nella Dinu, *Proza lui Nicolae Breban*; Traian Dorz, *Spre ţara dragostei*; Oana Calen, *La arlechin*; Răzvan Chirac, *Râmnicu Sărat-ghid turistic*; Ionel Necula, *Lieşti*; Ionel Necula, *Spiritul vrâncean în lecturi elective*; Marin Moscu, *Calea pustie*; Ion George Enache, *Petrecerea învinşilor*; Ion George Enache, *Paul şi familia sa*; Cornelia Ciurumelea, *Atlantida cuvintelor*; Emil Lungeanu, *Fantoma Shakespeare*; Gheorghe Stroia, *Omul retortă*; Ion Gheorghe, *Concluziile senectuţii*; Georgiana Panait, *Mimesis personal*; Victoria Milescu, *Dreptatea învingătorului*; Veronica Năstase, *Suntem noi*; Emil Lungeanu, *Déjà vu*; Marica Gheorghe, *Chipul nevăzut al destinului*; Vasile Ghinea, *Lacrima din ochiul singurătăţii*; Adrian Botez, *Cartea profeţiilor*; Monica Mureşan, *Kosova literară*; Petre Burada, *Verde vânt*; Catuţa Voiculeţ, *După datini colindăm*; Tudor Cicu, *11 poeţi x 11 poeme*; Alex. Popescu Zorica, *Curbe algebrice plane*; Matincă Costea, *După 10 ani*; Luminiţa Petcu, *Himere de Pharos*; Mircea Micu, *Testament liric*; Ştefan Neagu, *Focşani şi ţinutul Putnei*; Emil Lungeanu, *Însemnări în podul palmei*; Marian Găloiu, *Dumitreşti de ieri*; Mihai Badea, *Cronici şamanice*; Ionel Necula, *Ultimul epistoler*; Tatiana Dabija, *Tăceri suspendate*; Geo Vasile, *Roluri de compoziţie*; Lucian Mănăilescu, *La început a fost...umorul*; Marin Ifrim, *Cântec pentru cel ce se râmnicereşte*; Adrian Botez, *Cazul Dacia...*; Eugen Evu, *Psihoteca – aforisme şi eseuri*; Constantin Stancu, *Pe masa de operaţie*; Florina Cipu, *Memoriile unui bebeluş*; Gruia Ungurian, *Legendă şi adevăr*; Gruia Ungurian, *Îndemn*; Marin Moscu, *A deschis o floare ochii*; Ionel Necula, *Ceremonii maieutice*; Aurel Alupei, *Pagini din viaţa omului*; Lucille Iona, *Viaţa, prietena mea*; Iulian Neacşu, *Amintirile lui Harap-Alb*; Stelian Grigore, *Elogii*; Costin David, *Anotimpurile vârstei*; Gabriel Badea, *Numele scris cu mărgele de rouă*; Viorel Dinescu, *Izvoare din adâncuri*; Valeriu Matei, *Cafeaua din paharul iubirii*; Carmen Tania Grigore, *Minutul de sinceritate*; Ion Ifrim, *The GODMOTHER*; ş.a.m.d. precum şi multe cărţi de matematică, fizică şi chimie.

***

1. De-a lungul vieţii, ce aţi considerat că vă lipseşte cel mai mult ?

Răspuns Constantin Marafet: Interesant, niciodată nu m-am gândit la ce-mi lipseşte cel mai mult. Chiar, ce-mi lipseşte?! Privesc în jur. Cărţi …mii de cărţi. Acesta-i universul meu. Am tot ce-mi trebuie. Constat, acum, că mă întrebaţi, niciodată nu am avut altă sete decât setea de pagina tipărită. Nu sunt omul care să-şi dorească lucruri cu orice preţ, îmi lipsesc lucrurile comune, specifice oricărui om de rând, lucruri mărunte dar… multe. Dar cel mai mult îmi lipseşte tatăl şi fraţii mei plecaţi în nefiinţă, înainte de a împlini 16 ani. Uneori îmi lipseşte Sfântul aer, simt cum mă sufoc de atâta neputinţă.

2. Ce aţi învăţat de la adversarii sau duşmanii dumneavoastră ?

Răspuns CM: Am învăţat că invidia şi minciuna sunt cel mai mare păcat. Adversarii sau duşmanii sunt atât de necesari ca şi prietenii, evident că iniţial cei mai aprigi adversari sau duşmani mi-au fost prieteni, aşa credeam eu. Ei doar se foloseau de mine şi culmea e că am ştiut asta, îi cunoşti imediat după aroganţă, după vorbă, după port, e bine să-i ţii aproape, să-i studiezi, să înveţi să nu fii ca ei. Dacă ei mint, tu nu trebuie să minţi, dacă ei înşeală, tu nu trebuie să înşeli, dacă ei te desconsideră, tu niciodată să nu desconsideri o fiinţă umană, e simplu, atât de simplu, trebuie doar să-i vezi dincolo de aparenţe. Dar … să vă povestesc ceva, un fapt real. Anul trecut, prinţesa mea (fiica) a trebuit să facă o operaţie la Viena, la vestitul AKH. Locuind în Viena sau făcând naveta timp de aproape şapte luni, am cunoscut toţi cerşetorii, oameni minunaţi, care au trăit o adevărată dramă în România şi care trăiau o altă dramă, o dramă a umilinţei la Viena. Nu toţi aveau vocaţia cerşetoriei, unul fusese învăţător, altu' şofer, muncitori etc.. Vorbeam zilnic cu ei, îi ştiu pe fiecare, le cunosc dramele. La un moment dat, prinţesa mea, mă apostrofează, ,,hai , mă tată, zilnic stai de vorbă cu cerşetorii aştia''. I-am replicat blând, dar trist, ,,***niciodată să nu desconsideri un om***''. Ei, da, a venit răspunsul ei sec, specific tinereţii. Aşa fusesem şi eu, între

timp mi-am descoperit duşmanii şi consider trufia un păcat. Ea e prea tânără. Eu nu am ascultat -o şi am continuat să vorbesc cu ei. Într-o sâmbătă, mergând la o terasă, am observat o tânără care vindea flori în restaurant. S-a apropiat şi de masa noastră, cerându-ne, în germană, să cumpărăm flori de la ea. O întreb în germană de unde are florile, s-a bâlbâit.. – apoi, imediat, în româneşte, îi zic: *„**Hai, fugi de aici, le-ai furat din cimitir***!" Uimită, ea către mine: "***Tu eşti român***…" - "***Da, ca şi tine!***" Trebuie spus că nu am găsit nici un cerşetor sau vânzător de flori de altă naţionalitate, am discutat circa două minute, apoi fiecare şi-a văzut de treaba lui. Peste câteva săptămâni, cu o zi înaintea operaţiei, dimineaţa, posomorât, mă îndreptam către AKH. La o intersecţie mă strigă cineva, ridic privirea şi o văd pe florăreasa de la restaurant.
- Ce faci ? unde te duci? Mă, da tu eşti necăjit tare… - …şi eu îi povestesc, pe scurt, necazul meu.
- Cum, fata care era cu tine? - Hm, la AKH?... dar acolo e scump rău de tot, cum pot să te ajut?
- Mulţumesc frumos de gându-l bun, nu este cazul, mă descurc.
- Uite, am două sute de euro la mine, ba nu, mergi la mine, mai am o mie, ţi-i dau ţie, a, ia stai, vorbesc cu cerşetorii, toţi te iubesc, să dea fiecare câte o mie.
Eu nici nu mai auzeam. Mă gândeam la prieteni i mei, care, aflând de problema mea, dintr-odată aveau alte preocupări.
O iau în braţe o sărut, şi-i mulţumesc încă o dată, îi explic politicos că nu este nevoie. Doamne, ce solidaritate. Plec plângând, plâng pe străzile Vienei. Povestesc întâmplarea prinţesei mele, plângea şi ea.
- Iartă-mă tată, niciodată nu voi mai desconsidera pe nimeni.
Iată o pildă pe care eu şi fata mea nu o să uităm niciodată. Dacă nu aş fi avut duşmani care m-au umilit, m-au desconsiderat, prieteni care m-au trădat - şi eu, poate, aş fi umilit pe cineva… - şi eu poate aş fi desconsiderat pe cineva şi poate aş fi trădat. E un proverb românesc, "***Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face***"...
Am fost acuzat şi sunt acuzat, pe nedrept, de toate relele pământului, nu am răspuns în nici un fel, şi nu voi răspunde niciodată, mă rog pentru ei ca Dumnezeu să-i lumineze.

3. O întrebare clasică: ce înseamnă dragostea pentru dumneavoastră, la modul practic, de zi cu zi ?

Răspuns CM: Pentru mine, dragostea înseamnă să pot dărui, să mă pot dărui familiei şi cărţilor. M-a înzestrat Dumnezeu cu o dragoste aşa de mare, încât îmi trebuie câteva veşnicii s-o pot dărui.

4. Care sunt cărţile pe care le preferaţi şi de ce le preferaţi pe acestea şi nu altele ?

Răspuns CM: Prefer cărţile de poezie, proză, critică literară, dar şi cărţile de istorie. Cărţi care transmit mesaj, fior liric. Nu există carte proastă, poate doar modul prin care autorul transmite mesajul este defectuos. O carte bună îţi poate schimba destinul, dacă o poţi vedea cu ochii minţii, sau cel puţin te face mai bun ca om. În clasa I, am descoperit biblioteca din comună şi prima carte: „**Mizerabilii**", de Victor Hugo – …şi, din ea, înduioşătoarea poveste a copiilor „***Gavroche şi Cosette***"… - …carte ce-mi va deschide gustul pentru citit şi care îmi va rămâne toat ă viaţa întipărită în memorie. După aceea, am devenit prieten pe viaţă cu Mihail Eminescu, George Coşbuc, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Fănuş Neagu, Eugen Barbu, Mircea Micu, Adrian Marino, Grigore Vieru sau D.R. Popescu, Nicolae Breban, Emil Lungeanu, Adrian Botez, Horia Zilieru şi mulţi, mulţi alţi scri itori.
Şi, cu toate acestea, **BIBLIA** rămâne cartea mea de căpătâi.

5. Care este locul în care vă simţiţi cel mai bine ?

Răspuns CM: Acasă. Acasă însemnând oriunde în lume unde îmi găsesc liniştea.

6. Ce înseamnă pentru dumneata gândul acesta: acum ?

Răspuns CM: **Trebuie să fac ACUM şi nu MÂINE ceea ce cred că aduce o mică bucurie semenilor mei** .

A pus întrebări şi s-a bucurat
CONSTANTIN STANCU
Septembrie 2011-09-06

***

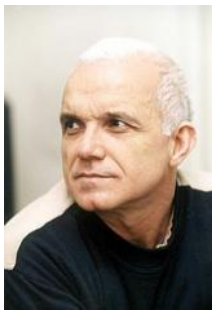

“doar o vorbă să-ţi mai spun...”

UN OBIECT-CULT CARE SĂ ATRAGĂ ENERGIILE NEGATIVE. FERICIREA? LA 74 DE ANI

Jurnal: luni, 22 februarie. Am 60 de ani şi trei zile (opresc aici numărătoarea). Nu ies din casă. Ca în fiecare zi de luni, dau de mâncare celor două ţestoase şi ud plantele în apartament. Ţestoasele au fost aduse de mici în apartament de fiul meu (după ce s-a plictisit să le mai ţină în camera lui, mi le-a dat mie în grijă; au bazinul lor cu filtru de apă electric şi pietre, în sufragerie; de câte ori au chef, ele părăsesc bazinul cu apă şi se plimbă în voie prin apartament, după care se întorc, le-am pus pante pe care urcă şi se aruncă în bazin, niciodată nu rătăcesc drumul), ele trăiesc 200 de ani? 200 de ani, nici nu pot să concep. Nu ştiu cum să aflu dacă ele văd până departe, că le-aş instala pe pervaz la fereastră, să vadă lumea afară (mă tem că le stresez, aşa că le las tot pe covor în bazinul lor)… Cum spun, le spăl bazinul săptămânal (cu apă de la robinet păstrată o săptămână în alt bazin) şi le dau mâncare găsită la magazine speciale. Plantele din casă, pe care le ud tot azi, lunea, cât trăiesc ele? Trandafirul japonez (arbust), de exemplu va trăi cât trăiesc eu? Am vreo reverberaţie dinspre ţestoase sau trandafirul japonez, dinspre Orientul îndepărtat sau dinspre cine ştie ce locuri din care provin? De ziua mea de naş tere, fiul şi Doina Popa mi-au dăruit şi o ţestoasă sculptată în piatră preţioasă, drept mulţumire că am îngrijit până acum ţestoasele (e un fel de trofeu). Că de purtat noroc n-are cum să-mi poarte, eu sunt ghinionist din fire. Am pus ţestoasa de piatră v erde cu dungi cafenii pe masa la care scriu, fără să vreau mă uit la ea. Acum nu mai pot să stau cu ochii în gol, fiindcă -mi atrage ea atenţia. Aştept să primesc data viitoare un trofeu, un obiect-cult şi pentru grija pe care o port plantelor din apartamen t, din ghivecele mari şi mici (când se va încălzi vremea, voi scoate o parte din ele pe balcon), pe care le ud şi le curăţ de uscături săptămânal. (După un an am constatat că am ratat acest premiu, de plante se ocupă Doina Popa). Mereu am visat să am un ob iect-cult care să atragă energiile mele negative, să fiu calm măcar în preajma lui, şi lipsit de griji. Sau care să -mi transmită energia lui (că şi regnul vegetal, nu numai cel mineral sau animal se încarcă energetic direct de la Univers, nu?).

***

Marţi, 23 februarie. Ultimul an de tinereţe şi primul de bătrâneţe. Azi am primit un cadou simbolic pentru ziua mea de naştere prin poşta rapidă de la scriitoarea Elvira Iliescu din Constanţa. E ceva nemaipomenit! Rudele de sânge din provincie nu m-au băgat în seamă în asemenea hal, nici măcar anul acesta, când am împlinit o vârstă rotundă. Rudele (în afara fiului, Laurenţiu, şi a Doinei Popa) de regulă îmi dau un telefon cu „La mulţi ani” şi gata. Pe scriitoarea Elvira Iliescu n-o cunosc, i-am citit numai cărţile, apărute după Revoluţie. În 2007 eu scriam un post -scriptum despre domnia sa (mi-a amintit căutarea „Elvira Iliescu” pe Google, la întâmplare): *«Până unde s-a ajuns cu oportunismul postcomunist al scriitorilor? Judecaţi singuri, vă voi da o pildă. Am af lat (înainte să scriu aceste rânduri) stupefiat şi revoltat că incomodul Paul Goma (care a rămas acelaşi extraordinar luptător moral în plan politic şi civic, nerepus în drepturile sale legitime de regimurile postcomuniste), ţinut la index de actualul preş edinte al USR, face şi victime indirect. Profesoara Elvira Iliescu din Constanţa, semnătură cu prestigiu moral asigurat după Revoluţie, recomandată să intre în Uniunea Scriitorilor din România (U.S.R.) de către Monica Lovinescu, Gheorghe Grigurcu şi Nicola e Florescu, cunoscută prin textele sale de atitudine în reviste literare, autoare a cinci cărţi (dintre care una scrisă în samizdat, pamfletară, anticeauşistă – scoasă după Revoluţie de Doina Uricariu) n-a fost primită în U.S.R. deoarece a publicat o carte intitulată “Paul Goma - 70”! Aţi citit bine, scriitoarei Elvira Iliescu i-a fost respins dosarul de intrare în U.S.R., în februarie 2007, de către Comisia de validare deoarece a publicat şi volumul “Paul Goma - 70”! Şi cine credeţi că a înfierat-o primul în această comisie? Un critic acuzat de ieşeni că a colaborat cu Securitatea. Este condamnabilă demisia morală la scriitorul român!»* În acelaşi an, 2007, Elvira Iliescu a fost primită în Uniunea Scriitorilor, N. Manolescu însuşi (care a cunoscut -o în tinereţe, i-a citit şi cartea samizdat anticeauşistă şi s-a temut pentru ea) intervenind în acest sens, rugat de mine public să pună lucrurile la punct, „recunoscând că avem nevoie şi de membri ai Uniunii noastre cu coloană vertebrală”. Cum spun, Elvira Iliescu mi-a trimis azi un cadou prin poşta rapidă pentru ziua de naştere. I -am telefonat şi i-am mulţumit, consternat – cum e posibil să vă sacrificaţi banii de pensionară (domnia sa a fost un profesor de excepţie) pe un asemenea cadou? Elvira Iliescu mi -a atras atenţia că e un fleac şi că de aici înainte, „schimbând prefixul la 60 de ani”, eu voi putea să declar liniştit că am intrat pe calea primei bătrâneţi, cale care duce departe, departe… Sau, altfel spus, „60” e ultimul an de tinereţe şi primul de bătrâneţ e. Sigur, Elvira Iliescu îmi vorbeşte de la înălţimea unei experienţe de viaţă exemplare. Ca un făcut, taman azi îmi cade sub ochi o ştire trăsnet: că la 74 de ani voi avea ocazia să fiu şi eu fericit. Fiindcă până azi am fost mereu nefericit, chinuit de destin. Am citit că s-au făcut cercetări „ştiinţifice” în acest sens. Şi, logic, le cred: aşa ar trebui să stea lucrurile, apropierea naturală a morţii îţi provoacă fericire, ce altceva? Sufletul e fericit că scapă de povara trupului, ar putea adăuga un credincios. Ştirea seacă sună aşa: *«La vârsta de 74 de ani, oamenii au cea mai mare mulţumire sufletească, se arată într -un nou studiu citat de Daily Telegraph. Oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că mult mai puţine responsabilităţi, lipsa grijilor financiare dar şi cantitatea mare de timp liber îi face pe vârstnici să fie cuprinşi de o stare de fericire. În plus, din perioada adolescenţei şi până pe la 40 de ani, fericirea scade constant, abia după 46 de ani nivelul acesteia stabilizându -se, ca să crească din nou până la 74 de ani, atunci când fericirea atinge şi apogeul. Dr. Carlo Strenger, unul dintre*

cercetătorii de la Universitatea din Tel Aviv, unde s-a realizat studiul a spus: "Pentru mulţi, a doua parte a vieţii poate avea mult mai multe împliniri". Sondajul a fost realizat de cercetători din Germania şi Statele Unite, pe un eşantion de 21.000 de bărbaţi şi femei». Aşadar: mulţi ani, multe împliniri? Adică trebuie să trăieşti 74 de ani fix (de ce nu 70 sau 85) să atingi apogeul fericirii… Trist! Prea târziu – descoperi fericirea la 74 de ani, să poţi muri împăcat.

LIVIU IOAN STOICIU, Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

dintre"clasicizanţii"...anti-românismului!

AZI: HORIA-ROMAN PATAPIEVICI, şeful I.C.R./Institutul Cultural Român (al cărui Director onorific este dl Preşedinte al României, TRAIAN BĂSESCU)

PATAPIEVICI DESPRE ROMÂNI...

Reproducem, întocmai, cuvintele dlui H.-R. Patapievici, despre ţara noastră, pe care o urăşte! - şi despre noi, românii, despre care vorbeşte cu un criminal dispreţ. Iată ce spune dl H.-R. Patapievici: "***Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării***" (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, ediţia 1996, pag.63). "***23 de milioane de omuleti patibulari (buni de spanzurat)***" (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, ediţia 1996, pag 53). "***Un popor cu substanţa tarată. Oriunde te uiţi, vezi feţe patibulare, ochi mohorâţi, maxilare încrâncenate, feţe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare***" (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, editia 1996, pag. 34) . "***Românii nu pot alcătui un popor, pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu*** " (din "**Politice**" de H.R. Patapievici, ediţia 1996, pag. 64) "***Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau... să o folosim numai pentru înjurături...***" (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, ediţia 1996, pag. 64) "***Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci în formă hibridă strămoşească, ne-au luat în urină slavii: se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romano-slavă, mă rog. Apoi ne-au luat la urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră consta în a ridica mereu gura zvântată, iar ei reîncepeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau, iar, la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urină ruşii, care timp de un secol şi-au încrucişat jetul cu turcii, pe care, în cele din urmă, având o băşică a udului mai mare (de, beţiile...) i-au dovedit***" (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, ediţia 1996, pag.63). "***Puturoşenia abisală a stătutului suflet românesc... spirocheta românească îşi urmează cursul până la erupţia terţiară, subreptice, tropăind v esel într-un trup inconştient, până ce mintea va fi în sfârşit scobită: inima devine piftie, iar creierul un amestec apos***" (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, ediţia 1996, pag 49). "***Cu o educaţie pur românească nu poţi face nimic*** " (din "**Politice**", de dl H.-R. Patapievici, ediţia 1996, pag.56). Citatele au fost date din lucrarea dlui H.-R. Patapievici, **Omul recent**, Humanitas – de pe adresa electronică **www.scribd.com/doc/2535002/*Patapievici-Omul-recent***

***

din inimă...

FUEGO , "ALINUL"TUTUROR VÂRSTELOR

Un dor profund , dureros, crud ...a pus stăpânire pe mine , în ultima şedere la Montréal , cel mai mare oraş din provincia canadiană Québec. Acesta se află pe Insula Montréal, formată la confluenţa fluviului Sfântul Laurenţiu (Saint Laurent) şi râului Ottawa. Insula împarte fluviul Sfântul Laurenţiu între canalul principal şi *Rivière des Prairies*. Oraşul este desfăşurat şi pe alte 74 de insule vecine, ca Insula Maicilor, Ile-Bizard, Ile-Ste-Helene şi Ile-Notre-Dame).

Mister, frumusete , noutate ...vizitez Insula Maicilor şi foşnetul frunzei de arţar mă nelinişteşte. Aud , aproape , o muzică bine cunoscută şi vorbe româneşti. Cât sunt de uimită ! Bucuria mă apropie de grup ...şase tineri români îşi imortalizează chipurile, cu un aparat de fotografiat , veseli - şi, în acordurile unei muzici româneşti, îşi unduiesc trupurile fericite. Trei perechi pline de dragoste şi speranţă...

Fuego –"Amore mio, se tu "!

Aceasta este melodia care ţâşneste din casetofonul tânărului Andrei - în surdină !Toţi se află la muncă, pe perioada vacanţei, la Montréal , pentru al doilea an. In timpul liber , viziteaza cele mai minunate l ocuri din imprejurimi ...Ascultă, cu

mult drag, muzica interpretată de Fuego . Strigătul meu de bucurie şi uimire îi opreşte din pozat şi dansat. Cu aceeaşi bucurie, îmi povestesc despre speranţele lor , credinţă şi iubire - şi despre faptul că muzica hip - hop , îndrăgită de mai toţi colegii lor, nu-i atrage , impresionându-i vocea minunată , timbrul , versurile lui Fuego , muzica pe care o ascultă acum şi colegii lor , studenţi din alte ţări europen , americane şi asiatice , cu care au legat prietenii şi cărora le -au dăruit câte un CD cu muzica îndrăgitului cântăreţ român , **PAUL SURUGIU / FUEGO**.

Buna mea prietenă , Hélèn , după ce a cunoscut tinerii, ne-a invitat pe toţi la casa sa de vacanţă, la pescuit, grătar şi drumeţie, a doua zi , duminică. Am acceptat, cu mult drag.
Şi iată că şi duminică, muzica lui Fuego mi-a accentuat dorul de casă şi de cei dragi. Andrei mi -a dăruit un CD care ...departe de ţară, prin versurile şi minunata interpretare a lui Fuego … - m-au întors, prin inimaginabila cale a gândului , acasaă, la casa părintească, versurile cântecului " ***Casa părintească nu se vinde*** " :

Casa părintească nu se vinde ,
Nu se vinde tot ce este sfânt ,

Casa părintească nu se vinde ,
Nu se vinde pragul părintesc ,
Dintre-atâtea locuri , dragi şi sfinte,
Ochii mamei , încă ne privesc !

OM PLECA ŞI NOI, CÂNDVA, DIN VIAŢĂ,
ŞI PĂRINŢII, SUS, NE-OR ÎNTREBA
CE MAI FACE CASA NOASTRĂ DRAGĂ ,
CINE ARE GRIJĂ, AZI , DE EA !

L-am vazut pe tăicuţul meu cel drag , Petre , plecat de un an dintre noi, cu ochii în lacrimi, spunându-mi: " ***Te-am aşteptat, tată, mi-a fost atât de dor de tine ! Au înflorit cireşii ! Ning prin florile lor, dorul din sufletul meu ! Vino ! Uşa e deschisă ! mă-ta e fericită şi a băgat în cuptor poalele-n brâu , care îţi plac atât de mult, ţie şi Andradei…***" Cu ochii în lacrimi , şi boala atârnând u-i de suflet , îmi spunea, adesea :"Veniţi mai des …vă dau eu bani de drum ! Uit , Foarea lu' Mişu a lui Ghivercea vine în fiecare lună …şi Geoge al lui Nicolae , îşi face casa aci !" - şi de bucurie , punea muzica , tot pe Fuego , care îi plăcea atât de mult… - şi, ascultandu-l, lăcrima adesea , asemenea mie, acum ! Asculta, mai ales : "***Iubirea Infloreşte Primăvara*** ", "***Toata lumea dansează***" şi ***" Mama***" . Işi amintea des de mama sa , pe care a divinizat-o şi îl emoţiona melodia lui Fuego . Îi plăcea mult şi se înduioşa, ascultând romanţa "***A venit aseară mama "***, pe versurile lui Vasile Militaru , interpretata cu mult suflet de Nelu Stan.." ***A venit aseară mama /Din sătucu-i de departe / Să-l mai vadă pe băiatu-i / Astăzi, domn , cu multă carte / Nu-ndrăznea să intre-n casă / Cu opincile-n picioare/ Şi cu multă grija calcă / Pe alături de covoare…***"

Dorul şi muzica lui Fuego , interpretarea acestuia , vocea-i caldă , blândă , mângâietoare , m-au adus acasă , în România , cu mult înainte decât îmi planificasem. Primul drum l-am făcut la cimitir , la mormântul iubitultui meu tată , plecat prematur dintre noi , al bunicilor , care mi-au înfrumuseţat copilăria lipsită de griji , şi al străbunicilor , cărora , cu drag şi mult dor , le aprind câte o lumânare, în orice colţ al lumii m-aş afla , mângâindu-le obrajii , cu sufletul !

Am alergat apoi , la casa părintească , construită cu trudă şi migală de iubitul meu tată , pentru noi , pruncii lui , cea mai mare din sat , gătată cu drag şi , tocmai atunci când ar fi trebuit să se bucure de ea , a plecat la ceruri . La măicuţa , care-l aştepta în prag , acolo , în Eden , cu siguranţă, prin muzica lui Fuego.

Da , şi bunica , în ultima perioadă de viaţă , când picioarele nu o mai ajutau şi puterile îi fuseseră furate de vremi , bunica Maria asculta cu mult drag melodiile lui Fuego . Butona telec omanda pe programele muzicale pâna apărea Fuego . Ne spunea că mama sa este Irina Loghin şi o moşteneşte în talent şi frumuseţe. Degeaba încercam să -i spunem că nu-i adevărat ,era în stare să se certe cu noi pentru dreptatea sa.

Casa bunicilor , casa părintească a copilăriei mele , dinvale de casa cea nouă , îmi aprinde amintirile vii , în muzica lui Fuego ! Plâng asemenea unui copil pe muzica lui şi văd …o văd pe bunica , gingaşă asemenea unei flori de "nu-mă-uita ", în bucătăria de vară , lângă oalele de lut , în care punea câte-o găină întreagă la ciorbă , cea mai gustoasa ciorbă …şi făcea câte-o salată de castraveţi de-ţi lingeai degetele , pe care le băgam în castroane cu desenul cocoşului de Hurez , pe măsuţa

rotundă , cu trei picioare . Ne dojenea cu vocea-i blândă , suavă , rugătoare …"Nu vă stricaţi foamea , drăguţ ii de voi …v-o fi lovit foamea , imediat e gata friptura , să pun usturoiul!"

Şi …era cea mai bună friptură …Apoi , obosită de la sapa câmpului, îsi pleca galeş capul pe pernă , să adoarmă ,rugându-ne şi pe noi , nepoţii , să facem la fel .Ne băga în odaia cea bună , în mirosul crud al gutuilor pufoase , proaspăt culese, şi al muşcatelor multicolore care adesea ne zâmbeau din glastre , asemenea celor de pe prispa casei . Noi ne ciondăneam , alergam , strigam…O auzeam după nu mai mult de 5-10 minute , ridicându-se din pat şi deschizând uşa la noi , spunând : " Aoleu , măiculiţă, ….ce de mai durmii !" Obosită , în puţinele minute , într-un somn profund , îşi odihnea trupul şi sufletul , pentru a o lua de la capăt .

Apoi , pleca în grabă la cules de prune. O urmam , promiţându-i ajutorul. Mai simt şi acum mirosul fânului proaspăt cosit şi al prunelor zemoase , a căror zeamă ni se scurgea printre degete , asemenea sângelui. Înainte de plecarea în cealaltă dimensiune , la chemarea Bunului Dumnezeu , ascultând muzica atât de dragă sufletului său , cântată cu o măiestrie de neînchipuit de Fuego , îşi aducea aminte , ca şi noi astăzi , de toate năzbâtiile noastre…cum am îmbătat curcanul , cum am îngropat pisica sub nucul cel bătrân din fundul grădinii …cum am omorât bobocii de raţă, dar şi cum spuneam "Tatăl nostru" în biserică , spre marea ei bucurie şi mândrie, cum învăţam în livadă şi câtă fericire i-am adus luând examenul la facultate …

Fuego …muzica sa iubită de bunica şi tata , îndrăgită de mine , a fost cea care încântat-o şi pe fiica mea , Andrada – Victoria , de prin clasa a patra , acum studentă la medicină. Cunoaşte versurile majorităţii melodiilor interpretate de Fuego şi, adesea , când învaţă , învaţă oasele şi muşchii , pe melodiile sale. În liceu , chiar s-a ciufulit cu o colegă , Andrada susţinând muzica lui.

Fuego este unul dintre cei mai iubiţi artişti contemporani. În ţară şi în diaspora , sufletele , îngreunate de dor, de dorul de ţară , de casă , de dorul părinţilor , de dorul florilor de cireş , de dorul …dorului , îl ascultă cu mult drag , adesea , alinându-şi trăirile .

Copii , adolescenţi , bătrâni cu sufletul tânar şi inima vrăjită de muzica lui Fuego , îi fredonează melodiile , cu patos şi recunoştinţă. Recunoştinţa mea , a tatălui , a bunicii şi a fiicei i-o aduc şi eu , acum , pe această cale , marelui artist , Paul Surugiu / Fuego. A vrut să devină preot , pentru a alina sufletele rănite şi a le călăuzi. Dumnezeu a avut un alt plan pentru el. Acela de a alina mult mai multe suflete , de a bucura inimile şi de a se întrece cu păsările cerului în măiestria muzicii. De aceea, i-a dăruit un glas mai dulce ca al privighetorii şi mai lin decât al ciocârliei .

Il aşteptăm cu noi creaţii şi îl susţinem , rugându-ne pentru el şi vocea sa …divină.

LIGYA DIACONESCU , Montréal/**CANADA**

Director general

REVISTA INTERNATIONALA STARPRESS

(romano canado-americana ,

cu , corespondenti in intreaga lume)

www.valcea-turism.ro

Membru al Clubului de Presă Transatlantic

***

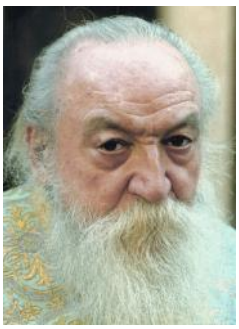

străji ale culturii ortodoxe româneşti

AZI:PĂRINTELE ADRIAN FĂGEŢEANU (in memoriam)

Părintele Adrian Făgeţeanu s-a născut la data de 16 noiembrie anul 1912 în localitatea Deleni, foarte aproape de Cernăuţi, tatăl său fiind preot. Dragostea pentru învăţătură a dobândit-o din familie, paşii fiindu-i călăuziţi spre cele mai de seamă şcoli ale Basarabiei străbune: Liceul "Aron Pumnul" şi Facultatea de Drept din Cernăuţi (1931-1937) fiind doar începutul. După finalizarea stagiului de avocatură , a funcţionat o vreme ca avocat la Fălticeni şi Bacău. Trăitor profund al adevărurilor de credinţă şi ancorat temeinic în viaţa Bisericii, tânărul comisar a lăsat deoparte cele ale lumii şi s-a înrolat definitiv în armata lui Iisus Hristos, închinoviindu-se ca frate la Mănăstirea Putna - Suceava, în anul 1943. În acelaşi an a început şi cursurile Facultăţii de Teologie din Suceava pe care le-a finalizat în anul 1947. Cercetător neobosit, Părintele Adrian a ajuns în Bucureşti pentru a se înscrie la cursurile Facultăţii de Filosofie (1947). Făcea cunoştinţă cu o cu totul altă dimensiune duhovnicească, implicându-se în Mişcarea "Rugul Aprins", alături de Părintele Sandu Tudor, Mitropolitul Tit Simedra, Monahul cărturar Benedict Ghiuş sau Profesorul Alexandru Mironescu. În consecinţă, a fost răsplătit cu şase ani de temniţă grea pe care i-a ispăşit la Aiud, între anii 1950-1956. După eliberare, a bătut la porţile mai multor mănăstiri, însă nu a fost primit nicăieri. Bolnav de o tuberculoză avansată, Părintele Adrian Făgeţeanu s-a îndreptat către Lavra Lainiciului unde a găsit ajutor şi alinare, sub mantia Preacuviosului Părinte Calinic Cărăvan. Aici Părintele Adrian s-a ocupat de şcolirea fraţilor din mănăstire, mulţi dintre ei fiind neştiutori de carte. A doua oară a fost ridicat la 8 noiembrie anul 1958 şi condamnat la "două zeci de ani de muncă zilnică, zece ani de degradare civilă şi confiscarea totală a averii personale". A fost eliberat în anul 1964, reluându-şi activitatea misionară, trecând prin mai multe parohii, pe la Mănăstirea Viforâta – Dâmboviţa şi mai apoi stabilindu-se la Mănăstirea Antim din centrul capitalei, povăţuind duhovniceşte multă lume, alături de un alt mare duhovnic – Părintele Arhimandrit şi Stareţ Sofian Boghiu. Din anul 2000, Părintele Adrian Făgeţeanu s-a reîntors din nou la Sfânta Mănăstire Lainici, căutând de data aceasta liniştea isihiei pe Muntele Gropu, la Schitul Locurele.

Părintele nostru duhovnicesc, Ieromonahul Adrian Făgeţeanu (16.11.1912 - 27.09.2011) s-a înălţat cu sufletul la Domnul nostru Iisus Hristos în seara zilei de marţi – 27 septembrie 2011, în jurul orei 19.30, după un accident cerebral pe care l-a traversat în luna noiembrie anul trecut. Aşadar, din seara zilei de marţi, 27 septembrie anul 2011, am mai câştigat un rugător în ceruri, lângă Scaunul Preasfintei Treimi.

Cf. Stelian Gomboş, ***In memoriam – Părintele Adrian Făgeţeanu – Duhovnicul misionar, propovăduitorul apologet şi mărturisitorul autentic...*** (extrase), în revista „**Agora creştină – actualitate şi resurse pentru creştini**”, din 5 octombrie 2011.

***

PĂRINTELE ADRIAN*: "E VINA NOASTRĂ CA NU NE SPRIJINIM IERARHII CEI BUNI"*

"- Aţi pomenit de erezii. Este ecumenismul o erezie?

- Este. Aşa a afirmat şi pr. Dumitru Staniloae, [că] e erezia secolului XX.

- Şi Sfantul Iustin Popovici a zis…

- Da. Când primul rege al Israelului, Saul, s-a dus în muntele Endor în peşteră, şi a chemat duhurile din cealaltă lume, a primit răspunsul: *mâine, în ceasul acesta, tu, soţia ta, copiii şi armata, oştirea, şi poporul, din cauza ta vor fi cu mine în Şeol.* Deci, in Iad. **Din cauza greşelii regelui, suferă tot poporul.**

- Aici chiar voiam să vă întreb. Ecumenismul ierarhiei credeţi că influenţează pe oameni, credinţa poporului?

- Sigur că da, pentru că… **Eu nu dau vina atât pe ierarhi, cât pe noi. Pentru că acuma, când intr ă un ierarh într-o biserică i se cântă *„Pre stăpânul…"*. Asta-i din timpul Bizanţului, Roma cea Nouă. E copie după Roma Veche.** Adică **acolo unde e stăpânirea începe mâ ndria**, unde-i puterea începe… că nu este ca ceilalţi, începe noţiunea că eş ti superior tuturor. În vechiul drept roman spune că *„ce place principelui are valoare de lege"*, deci poate să schimbe orice; **şi de aici vine această prosternare.** Iar cuvantul "***Stăpâne***" era pe vremea sultanilor. Or, adevărata rugă ciune pentru ierarhi e alta: *„Întâi pomeneşte, Doamne, pe ierarhii noştri ortodocşi şi dăruieşte-i sfintelor tale biserici în pace* – adică în pace cu Dumnezeu – *întregi* - adică integri – *cinstiţi* - adică onoraţi, cinstiţi de către credincioşi, nu cinstiţi ei, cum spun oltenii să fie cinstit… – *sănătoşi deplin* – întâi sufleteşte, apoi şi trupeşte -, *îndelungaţi în zile şi drept învăţând cuvântul adevărului Tău"*. **Asta e rugăciunea vechilor creştini. Şi valabilă şi astăzi şi întotdeauna şi care -i bună pentru oricine.**

- Cum se împacă ascultarea faţă de ierarhii ecumenişti?

- Vă spun cum. Când eram elev î n clasa a IV-a de Liceu, a venit la Cernăuţ i un general erou. A fost declarat erou mai bun decât Dragalina, pentru că el a fost î ncercuit, **a găsit posibilitatea să biruiască pe inamic deşi era î ncercuit din toate părţile.** Nu spune chiar în Scriptură: *înconjurând m-au înconjurat, dar în Numele Domnului i-am înfrânt pe ei.* Şi a fost întrebat: *D-le general, dacă eşti înconjurat din toate părţile ş i nu ai ajutor pe nimeni, ce faci?* – **Fac ca-n Scriptură, dar ca să pot face eroism, *trebuie să am spatele asigurat. Adica toţi trebuie să mă asculte. Or, dacă nu am spatele asigurat şi creştinii nu se roagă pentru mine …* adică aşa ar trebui să spună un arhiereu, *dacă nu am spatele asigurat, eu cum să mă apăr de inamic*?**

- Cum să mă lupt, da…

- **Dacă nu sunt sprijnit de nimeni, pot să fiu eu patriarh, degeaba. Am spus pâna acum că sunt 90 şi ceva la sută, acum spun că nu am nimic. Nimeni nu mă sprijineşte.**

- Deci e vina noastră, până la urmă.

- Da, e vina noastră, vă spu n sincer asta. V-am spus şi înainte – **nu găsim un om să unească pe români şi pe creştini, dar nici noi nu ne rugăm să ne dea Dumnezeu un asemenea om. Dacă noi ne-am ruga şi am asculta de păstorii noştri, Dumnezeu o să ne dea şi omul potrivit care să ne sal veze din această dezbinare.** Repet: **avem creştini în ţară, avem români în ţară, nu avem conducător.** Şi asta a spus-o şi Mântuitorul, *„bate-voi păstorul şi se va risipi turma"*.

- Rezultatele întâ lnirilor ecumeniste din ultimii ani…?

- Sunt dezastruoase, pentru că **noi, deşi citim câţi creştini au suferit pentru apă rarea icoanelor, pentru apărarea Sfintei Cruci, acuma, dacă înşişi vlădicii noştri le scot din Biserică şi din mănăstiri… Şi tot goana după … bani…**

Mântuitorul a spus foarte clar Apostolilor: "*Mergând învăţaţi toate popoarele începând de la Ierusalim până la marginile lumii, povăţuindu-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă şi botezându-i*", nu? Acuma nu merge până la marginile

lumii, dar nici până la marginile parohiei preotul. Fiecare ştiu care are nevoie de o casă, sau de ceva, dar preotul nu ştie. **Chiar dacă nu poate el să facă, dar măcar să vadă că îl interesează necazurile omului, nu?! Deci, eu cred că vina e tot a noastră. Tot a noastră, dacă şi sectarii şi antihriştii câştigă teren. Nu se mai respectă nici canoanele..**.

- *Se spune că sunt învechite…*

- Da… S-a spus… **chiar un păcat strigător la cer, ca atunci când Sinoadele au condamnat pe Origen sau pe alţii, nu era destulă dragoste.** Or, Scriptura spune că *în vremurile de pe urmă se va răci dragostea*. **Or, ei spun că atunci nu era dragoste, când apărau Adevărul şi credinţa. Deci inversează, Antihristul inversează tot adevărul, aşa cum l-a inversat prima dată diavolul, când a spus că *„nu veţi muri, veţi fi dumnezei“***. De aceea monahul se simte mai puţin dependent de necazuri şi de lipsuri şi de viitor.

- *Şi deci poate spune adevărul şi lucrurilor pe nume?*

- Da. Adică, nici el nu se laudă că *"dacă toţi Te vor părăsi, eu nu…"* Dar se roagă: ***Doamne, ajută-mi să nu Te părăsesc!*** Deci nu mă dau după sfatul cutărui sau cutărui episcop, după Vatican sau după cutare sau cutare lucru. **Şi scrie în Apocalipsa de toate aceste zile. Mântuitorul a spus clar că Antihristul *va veni în chip de înger de lumină şi va înşela şi din cei aleşi.*** Deci ceea ce aţi spus dvs, ierarhii noştri, nu?

- *Da, da.*

-Va înşela, pentru că **va face minuni artificiale, năluciri,** aşa încât şi din cei care au Teologie şi pregătire şi Oxford şi alte diplome…" – cf. **www.razbointrucuvant.ro**

***

CUVINTE DE ÎNVĂŢĂTURĂ, DE LA PĂRINTELE
ADRIAN FĂGEŢEANU

Înfrânarea
Înfrânarea şi puterea rugăciunii le sunt date tuturor oamenilor. Dacă vrem să ne înfrânăm trupul de la cele necurate şi dacă vrem să ne rugăm, nu există "nu pot".

Rugăciunea
Oamenii îl caută pe Dumnezeu numai la necaz, greutăţi şi suferinţe. Dumnezeu ne-a spus: "Nu vă puneţi nădejdea în oameni" si noi ne aducem aminte de aceasta la nevoie. Îi sfatuiesc pe toţi creştinii să nu uite de rugăciune nici când le este bine şi să nu pună pe alţii să se roage pentru ei – să se roage pentru ei înşişi.

Ascultare
În mănăstire, cel mai greu vot este de îndeplinit ascultarea. În lume, tot ascultarea de Dumnezeu este cel mai greu de făcut. Ascultarea şi împlinirea cuvântului Lui. Să urmăm pilda Maicii Domnului, care a spus: "Fie mie după cuvântul tău!"

Rostul nostru
Chiar şi unii creştini mă întreabă care este rostul vieţii noastre. N-avem nici o îndoială. Mântuitorul a spus clar: "Căutaţi împărăţia cerurilor", adică mântuirea.

Mântuire
Numai cei care au capacitatea de a se jertfi pentru ceilalţi se mântuiesc.

Duhovnicul
Se vorbeşte de mari duhovnici. Duhovnicul, indiferent de pregătirea lui şcolară, nu are nicio putere dacă nu o primeşte de sus.

Marxism
Înainte de venirea comunismului, românii erau mai credincioşi. Marxismul a reuşit să-l despartă pe om de Dumnezeu. Chiar

şi mulţi dintre cei care nu credeau sau nu erau de acord cu marxismul au fost zdruncinaţi în credinţa. Iar cei nascuţ i în comunism au fost cel mai mult distruşi sufleteş te.

Atei
Ateii nu-şi dau seama cât sunt de nefericiţi fără Dumnezeu. Un ateu este ca un paralizat, care nu mai simte durerea .

Ce vor comuniştii
Comuniştii spuneau: o turmă, un păstor. Dar noi ştim că doar Iisus este păstorul cel bun. Lui îi cunoaştem glasul şi pe El îl urmăm. Comuniştii vor să transforme toate oile în capre.

Temniţa
În închisoare m-am simţit cel mai aproape de Dumnezeu. Când simţi că toţi te urăsc, toţi te lovesc, toţ i doresc distrugerea ta, doar atunci poţi preţui iubirea lui Dumnezeu. El niciodată nu te părăseş te.

(Sursa: rostonline.org)

***

cuvânt duhovnicesc de dimineaţă

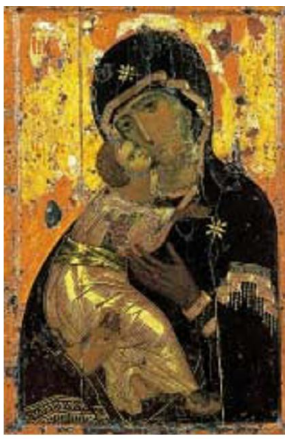

OMUL CU SAU FĂRĂ DUMNEZEU

Din articolele precedente s-a putut pricepe ce înseamnă **OMUL FĂRĂ DUMNEZEU** – ce poate face omul, dacă n-are – nu iubire... – dar nici cea mai mică frică de Dumnezeu. Pe această temă se poate discuta mult şi b ine, exemple având din belşug – de la politicienii ultimilor mai bine de 20 de ani, până la puzderia de grupuri mafiote de tot felul, apărute precum ciupercile după ploaie, după 1989 încoace.
De data aceasta, însă – dar şi în cele ce vor urma – o să încercăm să aducem, în prim plan, cealată faţă a lucrurilor. Partea POZITIVĂ. Adică, ce ar însemna **OMUL CU DUMNEZEU** – omul care are un Dumnezeu şi se comportă ca atare.
Dorim să aducem argument, pentru aceasta, Învăţătura Sfintei Biserici, bazată pe Sfânta Scriptură – ***BIBLIA*** – şi pe a Sfinţilor Părinţi – cu exemple din viaţa, activitatea (întâmplările) şi învăţăturile lor.
Dacă sufletul omului care este înafara Lui Dumnezeu se vădeşte cu tot felul de fărădelegi şi se afundă în tot mai adânci suferinţe, iată omul care-L are pe Dumnezeu, pururea, cu el – şi se împodobeşte cu virtuţi, care-l înfrumuseţează continuu şi-l conduc la **STRĂLUCIREA DESĂVÂRŞIRII**. *„Fiţi voi desăvârşiţi, precum şi Tatăl vostru Cel care desăvârşit este ”* (Matei, 48). Dar pentru a rămâne în virt ute, trebuie să **VEGHEZI**, cu atenţie, la tine însuţi – la cuvintele tale, gândurile şi faptele tale, ca ele să fie, pururea, în concordanţă cu Voia Lui Dumnezeu.
Sfinţii Părinţi numesc aceasta „**trezvie**” – o veghe atentă asupra întregii noastre fiinţe. De pi ldă – limba să nu vorbească mult ţi fără folos; faptele să ne fie în slujba Lui Dumnezeu şi a semenilor; gândirea să ne fie la Dumnezeu şi la cele veşnice, pe de o parte – dar dar şi la atât de rapida trecere din această viaţă – adică, la MOARTE!
...Propunându-ne ca, în cele ce urmează, să prezentăm tocmai această calitate, ce trebuie caracterizeze sufletul nostru – „**trezvia**” - vom lua, ca îndrumător, pe lângă Sfânta Scriptură, pe un mare Părinte – şi anume pe Sfântul **FILOTEI SINAITUL** (1), care vede în **TREZVIE** un paznic ce veghează – pe de o parte, la a păstra o bună măsură, în toate – iar pe de altă parte, o chemare continuă la meditaţie. Dar să-l lăsăm pe Cuviosul FILOTEI să ne vorbească: „Nimic nu creează o mai mare confuzie decât poliloghia – vorba multă! – şi nimic nu e mai urât şi putând să strice starea sufletului decât limba neînfrânată”. Pentru că *„cele pe care le zidim în fiecare zi, ea le dărâmă ”* (**Galateeni**, 2, 18) – şi cele pe care le adună cu osteneală, sufletul le risipeşte prin mâncărimea lim bii. Căci ce e mai rău decât ea?”...” ***E un rău nestăpânit***” (Iacob, 3, 8). Trebuie, deci, să-i punem hotar – ca să slujească numai cele ce sunt spre trebuinţă.
1-Prima poartă care duce la *„**Ierusalimul mental**”* (2), la atenţia minţii, este *„**tăcerea gurii în conştiinţă, chiar dacă mintea încă nu s-a liniştit***”.
2-A doua este înfrânarea cu măsură, de la mâncăruri şi băuturi.
3-A treia, care curăţeşte mintea şi trupul, este amintirea şi meditaţia (meleté), neîncetată, la moarte (3).
TREZVIA presupune smerenie – *„**un adânc de smerenie**”*. *„**Cei care ne îngrijim de paza vieţii în Domnul avem nevoie de multă smerenie, întâi faţă de Dumnezeu, şi apoi faţă de oameni. În tot chipul şi din toate părţile suntem datori să ne***

zdrobim inima, căutând tot ceea ce ne smereşte. Iar in ima noastră o zdrobeşte şi o smereşte amintirea vieţii noastre dintâi din lume. Amintirea tuturor păcatelor noastre din pruncie smereşte şi naşte lacrimi şi ne mişcă spre mulţumire către Dumnezeu, din toată inima, precum face şi amintirea neîncetată şi cla ră a morţii, sau pomenirea patimilor Domnului nostru Iisus Hristos, cu care ne-a răscumpărat din păcatele noastre, precum şi numărarea (amintirea) multelor binefaceri ale Lui Dumnezeu, cele către noi".
..."***Acela care-şi răscumpără bine viaţa sa, îndeletnic indu-se, în întregime, cu gândul şi pomenirea morţii şi furându-şi, astfel, cu înţelepciune, mintea, de la patimi, reuşeşte să vadă îndată venirea atacurilor drăceşti şi le respinge, izgonindu-le de la el". Pe de altă parte, „pomenirea desfătată a Lui Dumn ezeu, adică a Lui Iisus, împrăştie, împreună cu iuţimea inimii şi amărăciunea mântuitoare, toate vrăjile gândurilor, înţelesurile, cuvintele, fantezile... – şi toate închipuirile cu care diavolul încearcă să ne înghită sufletele, căci în nimic nu este mânt uirea noastră, decât în Iisus Hristos"***. Iar aceasta a spus-o Însuşi Mântuitorul: „***Fără bine nu putem face nimic***" (Ioan, 15, 5).
-TREZVIA curăţă conştiinţa, făcând-o să strălucească, iar aceasta, curăţită, cu lumina ei, alungă întunericul care acoperă cele ascunse şi viclene ale diavolului şi se fereşte de ele".
...După cum vedem, TREZVIA cuprinde, cu adevărat, multe virtuţi. „Ea naşte plânsul, îndeamnă la înfrânare de la toate, e aducere aminte de Gheena; Maica Rugăciunilor şi a Lacrimilor, păzitoare a inim ii, izvor de înţelegere... – şi are ca fiice frica îndoită de Dumnezeu şi curăţirea gândurilor pătimaşe din inimă. Cuprinde multe porunci ale Lui Dumnezeu. În ea se vede lupta cu anevoie de luptat, de fiecare ceas – care face griji multor atleţi (luptători) ai Lui Hristos. Meditând la aceasta totdeauna, nimic nu ne va putea vătăma sau întrista. De aceea, zice dumnezeiescul Pavel Apostol: „ ***Mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi***" (Corinteni II, 12, 10). În acelaşi timp, ea ne ajută să facem, din vreme , binele – singurul „**bagaj**" cu care batem la uşa Împărăţiei Vieţii Veşnice...

-va urma –

NOTE BIBLIOGRAFICE

1-Cuviosul **FILOTEI** a fost egumen al Mânăstirii SINAI. În scrierile lui, atribuite uneori patriarhului **FILOTEI KOKKINOS**, se arată că urmează predania duhovnicească a lui **IOAN SCĂRARUL**, fost, şi el, egumen al acestei mânăstiri. Din cele 40 de capitole neptice ale sale (**Philokalia ton hieron Neptikon**, tom II, Athena, 1975, pp. 274-286 - trad. în rom. de prof. Dumitru Stăniloae, **Filocalia Românească**, IX, Sibiu, 1998, pp. 99-119) - am ales doar o parte, cele mai reprezentative texte, legate de această temă.
2-Adică în Împărăţia Cerurilor.
3-Numai când omul se gândeşte existenţial la moarte, poate dobândi sentimentul deplin al existenţei lui şi se poate desprinde de ataşamentul faţă de zădărnicia existenţei cotidiene. De aceea, „ ***aducerea aminte***" (**mnemé**), zice el, şi „***gândul***", sau „***meditaţia***" (**melete**) la moarte dăruie omului seninătate şi puterea de a-şi însuşi adevărata viaţă.
4-**Biblia sau Sfânta Scriptură**, versiune diortosită după Septuaginta, redactată şi adnotată de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscopul Cujului, Ed. Inst. Biblic şi de Misiune al B.O.R., Buc., 2001.
5-Antonie Plămădeală, Mitropolit al Ardealului, **Tâlcuiri noi la texte vechi**, ediţia a II-a, Buc., 1996.
6-Nestor Vornicescu, Mitropolit al Olteniei, **Proloage**, diortodosite şi îmbogăţite de Arhim. Dr. Benedict Ghiuş, Ed. Buna - Vestire, Craiova, 1991.
7-Dimitrios Tsamis, **Patericul Sinaitic**, trad. de pr. prof. dr. Ioan Ică, Ed. Deisis, Sibiu, 199 5.
8-Sf. Vasile cel Mare, **Omilii şi cuvântări**, trad. de pr. D. Fecioru, Ed. Instit. Biblic şi de Misiune al BOR, Buc., 1986.

prof. **IOAN MEREI**, Adjud/**ROMÂNIA**

***

ambasadori autentici ai culturii româneşti

PALATUL REGAL DIN STOCKHOLM

EVENIMENT LITERAR ROMÂNESC DE EXCEPŢIE LA STOCKHOLM

Recent, buna mea prietenă Lena Åkerlund din Stockholm, devotată prietenă a poporului român, mi-a semnalat apariţia, în ziarul suedez *Svenska Daglbadet* din 6 octombrie 2011, a unui articol, semnat de MICHEL EKMAN şi consacrat apariţiei unei antologii colective a unor poeţi români, intitulată *De n-ar trebui să vorbesc acum cuiva*, precum şi a unui volum cu titlul *Kontinuum*, al

Ninei Cassian (**1**), ambele în suedeză, în traducerea lui Inger Johansson, Dan Shafran şi a altor traducători. Volumul Ninei Cassian a fost tradus integral de Dan Shafran şi are 77 de pagini.

Ambele volume îi au ca editori pe Eva Leonte şi Dan Shafran şi au apărut la editur a Tranan.

Articolul se intitulează **"Ţara poetului într-un portret complet - România".**

Încă de la început, autorul suedez remarcă marea diversitate de vârstă a poeţilor români cuprinşi în antologie. El mai subliniază că: "***Una din cele mai cunoscute este N ina Cassian, care apare simultan cu un volum propriu în suedeză*** ".

Apoi autorul mai precizează:

"***Surprinzător, mulţi poeţi români au fost traduşi în suedeză în ultimele decenii. Totuşi culegerile de poezii ar putea să nu fie uşor accesibile, fiind publica te de edituri mici şi uneori cu o existenţă efemeră ”***. Totuşi acum avem ocazia de a cunoaşte poezia română contemporană datorită excelentei antologii *„De n-ar trebui să vorbesc acum cuiva. 27 de poeţi din România"*, care a apărut cu sprijinul Institutului c ultural român din Stockholm şi al editurii Tranan.

Cartea este rezultatul a două proiecte literare, pe de o parte a auditoriului de poezie, unde poeţii mai cunoscuţi sunt traduşi în limba suedeză de traducători profesionişti, iar pe de alta atelierele lit erare unde poeţii români şi suedezi se traduc reciproc prin intermediul limbii engleze.

Rezultat este unul deosebit, fapt pe care nu-l poate contesta nimeni. Cea mai în vârstă poetă, Nina Cassian , s-a născut în 1924, iar cel mai tânăr, Claudiu Komartin, în anul 1983. Asta asigură lucrării o structură foarte eterogenă în care fiecare îşi poate găsi proprii poeţi favoriţi.

Pe de altă parte e imposibil să generalizăm cu privire la poeziile din carte, cu excepţia faptului, deloc surprinzător, unei anumite mişcări peste timp în raport cu formele fragmentare şi subversive sau cu referinţele culturale mai cunoscute. Totuşi, condiţiile dure specifice societăţii româneşti ies în evidenţă din fundal .

Cu toate acestea, lipsesc referirile politice directe – ori ele sunt imposibil de detectat sau interpretat de cititorul neavizat. Majoritatea poeţilor sunt cu deschidere spre valorile internaţionale, potrivit bunei tradiţii a poeziei româneşti. Ei sunt azi activi ca traducători şi ziarişti la publicaţii de cultură, ia r mulţi dintre cei cuprinşi în această carte au emigrat şi au continuat să scrie, dar în cea mai mare parte doar în limba engleză.

Printre poeţii mai tineri se poate eventual observa un ego-centrism sporit, chiar dacă cu mijloace de autoironie şi auto-persiflare. Eşti tentat să oferi cu totul dezinteresat poeţilor tineri de zi trei sfaturi, fie că sunt români sau nu: nu scrieţi despre felul în care vă regăsiţi numele pe google, nu permiteţi ca numele voastre să apară în poemele scrise şi evitaţi să scrieţi despre felul în care consumaţi alcool. Dar vă puteţi, totuşi, bucura în ceea ce priveşte modul în care Ioana Nicolaie (născută în 1974) construieşte un poem imaginativ dar şi grav dintr-o experienţă foarte comună, starea proprie de graviditate.

Printre favoritele mele sunt poemele grave, existenţiale, chiar dacă mai sumbre, semn ate de Ileana Mălăncioiu (născută în 1940), poemele senzuale, clare sub aspect vizual , de Daniela Crăsnaru (născută în 1950) şi *"anti poemele"* flecare, uşurele ale marelui romanc ier Mircea Cărtărescu (născut în 1956).

Una din piesele esenţiale ale antologiei de faţă este, după cum am deja menţionat, Nina Cassian, deoarece simultan s-a publicat şi o culegere separată de poezii ale acesteia. Cassian aparţine celor mai cunoscuţi cre atori români (**2**). Ea fost prezentată acum câţiva ani publicului suedez cu o culegere inedită, în tip ce volumul "Kontinuum" , publicat acum, se bazează pe o culegere în engleză din anul 2008. Cassian, cea de peste 85 de ani, locuieşte de 25 de ani la New Y ork. În poemele ei este o încăierare constantă între viaţă şi moarte.

O temă frecvent prezentă este iubirea în raport cu amintirea şi îmbătrânirea fizică. Miş cările trupului şi sufletului se estompează în natura înconjurătoare, aşa cum e ea descrisă metaf oric în poezia *"Ianuarie"*.

Sărută-mă, iubito,
buzele tale în ale mele.
Sub îndepărtatele stele
se pare că ninge.
Luna ţine discursuri caste
în piaţa publică.
Braţele tale nu vor
să mă ţină strâns, ca să nu-mi fie frig …
Flacăra doarme în adâncul cr emenei.
Ianuarie rămâne imobil.

Tot Lena Åkerlund îmi mai semnalează un eveniment cultural, respectiv o seară literară, programată în data de 25 octombrie a.c., la Institutul Cultural Român din Stockholm. Iniţiatorii invită publicul interesat din capit ala suedeză pentru a face cunoştinţă cu *"Ţara fetelor[1]"*. Evenimentul este consacrat, în principal, recentei apariţii a antologiei lirice intitulată ***De***

n-ar trebui să vorbesc acum cuiva (editura Tranan), care cuprinde 27 de poeţi români contemporani, în majoritatea lor femei. Institutul Cultural Român consacră întreaga seară cunoaşterii de către publicul suedez a peisajului liricii feminine a României de azi.

Din România vor participa efectiv poetele Rita Chirian, Denisa Comănescu şi Adela Greceanu, dar vor fi prezente, prin intermediul creaţiilor lor, şi poetele Nina Cassian, Ana Blandiana, Daniela Crăsnaru şi Elena Vlădăreanu, ale căror poeme în suedeză vor fi prezentate publicului de Stina Ekblad şi Basia Frydman. Amfitrionul acestei seri literare este Jonas Ellerström – cunoscut poet, translator şi editor suedez.

De n-ar trebui să vorbesc acum cuiva s-a bucurat deja de o bună primire în presa suedeză, care a descris cartea ca fiind "magistrală" (Michel Ekman în *Svenska Dagbladet*), "atent scrisă şi vie" (Thomas Kjellgren în *Kristianstadsbladet*) şi "o realizare excepţională unde s-a făcut totul - de la copertă la prefaţă - pentru a crea totalitatea şi contextul" (Athena Farrokhzad în *Aftonbladet*).

Organizatorii au anunţat că pot să participe la această seară de poezie românească toţi iubitorii de poezie, toţi cei care doresc să cunoască starea liricii feminine româneşti contemporane.

[1-]Nina Cassian, în pofida procesului de năpârlire petrecut după 1989, rămâne, totuşi, pentru totdeauna, chiar dacă actualmene trăieşte la New York, unul din cele mai importante nume ale literaturii comuniste din România. În vreme ce mari personalităţi ale literaturii române, de incontestabil talent literar, dar şi cu merite excepţionale în domeniul academic, al filosofiei, culturii sau ştiinţei, au fost aruncate şi şi-au găsit sfârşitul în mod tragic în temniţele noului regim poltic, instaurat în România cu ajutorul forţelor armate sovietice şi al emisarilor lor autohtoni alogeni, personaje mediocre, asemenea Ninei Cassian, susţinătoare fără rezerve a ideologiei comuniste, au încercat să ocupe vidul cultural şi de gândire creat în cultura şi literatura română. Fără şanse de izbândă, însă. Este surprinzător cum Institutul Cultural Român găseşte fonduri considerabile pentru astfel de opere şi autori, cu trecut comunist, dar nu şi pentru traducerea şi publicarea valorilor reprezentative, autentice ale literaturii şi culturii noastre naţionale. Lucrul este cu atât mai grav cu cât actualul şef al Statului Român, printr-o declaraţie în Parlament, a condamnat vehement comunismul. Iată, însă, că în schimb, Institutul Cultural Român nu doar că-i subminează faţă declaraţiile, dar şi găseşte fonduri, de la bugetul de stat, pentru promovarea în lumea întreagă a imaginii unor fosile literare de sorginte comunistă. Cui servesc astfel de demersuri? Culturii româneşti în mai mică măsură, oricum.

Pentru respectarea adevărului istoric, trebuie să arătăm că, dacă avem în vedere perioada realismului socialist, Nina Cassian este posibil a fi considerată unul din reprezentanţii de marcă ai acestuia. Dar nu doar pentru că atunci când a simţit că se apropia sfârşitul regimului comunist, pe care l-a susţinut nu doar prin scrisul ei, cu ajutorul unor forţe obscure a fost "salvată" şi dusă la New York, ar însemna un afront la adresa literaturii române, inclusiv al celei feminine, ca să fie în continuare considerată un nume de referinţă al acesteia.

[2-]Aluzie la titlul unui volum al poetei Maria Banuş.

prof. dr. **DAN BRUDAŞCU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

***

semnale de alarmă ale românilor cu inimă de români

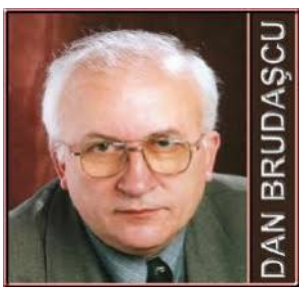

AMENINŢĂRI HUNGARISTE

Semnalam, în urmă cu ceva timp, caracterul nociv, dar şi inconştient, al atiudinii unor forţe extremist revizioniste ungureşti, îndrumate şi finanţate sistematic de autorităţile de la Budapesta. De asemenea, prin apelurile adresate d-lui Barosso, arătam că este grav că a fost primită şi menţinută în structurile euroene şi euro-atlantice o ţară, ca Ungaria, care, în mod deschis, contestă pactele şi acordurile internaţionale încheiate la sfârşitul primului şi al celui de-al II-lea război mondial şi care, pe cale de consecinţă, contestă şi frontierele naţionale ale unor state vecine, întreţinând şi finanţând mişcări de tip fascisto-horthyst şi organizând, pe teritoriul unor state vecine, acţiuni, aparent religioase[1], dar menite a menţine vii ameninţările revizioniste revanşarde ale hungarismului. Lipsa de

[1] A se vedea, în aces sens, recentele manifestări revizioniste, sub pretextul organizării unui pelerinaj, de Rusalii, la Şumuleu, dar, în realitate, pentru a întreţine, în rândul unor nostalgici, din Ungaria şi Ardeal, a ideii pretenţiilor teritoriale pentru a reface Ungaria Mare. La aceste manifestări au fost prezenţi nu doar reprezentanţii unor mişcări reacţionare, extremiste, şovine şi fasciste (aparent, interzise în Ungaria), ci şi un vicepremier ungur şi alţi înalţi

reacţie, promptă şi justificată, din partea autorităţilor europene i-a încurajat, se pare, pe extremiştii de la Budapesta să-şi continue şi intensifice acţiunile lor ameninţătoare, întreţinând o atitudine de teamă şi de încordare în rândul populaţiei acestor ţări. Nu mă refer doar la România, ci şi la atitudini la fel de criminale ale autorităţilor budapestane în Slovacia, Serbia şi Ucraina, ţări independente, dar faţă de care Ungaria are pretenţii de ordin teritorial în ideea refacerii himericului proiect, dezavuat de istorie, al Ungariei Mari.

Având în vedere faptul că mai sunt zone pe continent unde sunt disputate anumite teritorii de vecini, lipsa de recţie şi de măsuri ferme din partea autorităţilor decidente europene faţă de puseurile revizioniste ungureşti ar putea determina forţele revizioniste din zonele respective să formuleze curând pretenţii în acest sens faţă de vecinii lor, declanşând acţiuni violente, menite a destabiliza situaţia internă şi din zonele respective şi ameninţând pacea pe continentul european.

Acţiunile sistematice, comandate şi finanţate de la Budapesta [2], nu rămân fără consecinţe şi determină reacţii ostile, duşmănoase şi din partea reprezentanţilor UDMR, ai altor mişcări revizioniste din rândul minorităţii ungureşti [3] din Ardeal[4].

Credem cu tărie că, atâta vreme cât politica iresponsabilă a Budapestei va fi privită cu îngădui nţă, iar Ungaria menţinută în U.E., există mari riscuri de declanşare a unor acţiuni de tip revizionist-revanşard care să ameninţe liniştea şi pacea pe continentul european. De aceea, cerem tuturor factorilor europeni realişti şi responsabili să trateze sindromul revizionist unguresc, de inspiraţie fascistă, cu toată seriozitatea şi să dispună excluderea acestei ţări din Uniune. Şi doar pentru motivul că autorităţile ungureşti contestă frecvent tratatele internaţionale ce au stabilit frontierele de stat în regiune[5].

---

demnitari budapestani (inclusiv ambasadorul Ungariei acreditat în România). *Cine se aseamănă se adună*, zice un vechi şi înţelept proverb. Este regretabil faptul că această mişcare neruşinată, de inspiraţie fascistă, a fost susţinută şi de Biserica romano-catolică, având în vedere că numeroşi preoţi şi ierarhi roano-catolici (atât din Ungaria cât şi din România) au participat nu doar la ceremonialul religios, ci şi la mişcările şi manifestările menite a ridica în slăvi defunctul imperiu dualist austro-ungar. Oare Vaticanul susţine şi el politica revizionist revanşardă a Ungariei? Cunoaşte papa Benedict al XVI-lea implicarea clerului romano-catolic în acţiuni politice, periculoase pentru liniştea şi pacea în Sud-Estul Europei?

Ce este foarte grav este faptul că nici guvernul, nici celelalte instituţii ale statului român nu au reacţionat în nici un fel, tolerând (a câta oară?) astfel de manifestări nesimţite de jignire şi terfelire a demnităţii statului şi poporului român.

Costatând totala lipsă de reacţie a autorităţilor române, fac apel la populaţia română din Ardeal, îndeosebi la tineret, în vederea constituirii, ca în 1919, de gărzi naţionale, care să apere ţara împotriva autorităţilor revizioniste de la Budapesta şi care să interzică în viitor nu doar pezenţa, ci şi orice maifestare îndreptată împotriva integrităţii statului naţional unitar român. Aceste gărzi naţionale trebuie să interzică accesul în ţară a oricăror organizaţii extremiste ungureşti, dar şi oricăror demnitari ai Budapestei care doresc să marcheze diverse evenimente ungureşti pe teritoiul României, de parcă Ardealul ar continua să fie o provincie aflată în componenţa imperiului dualist. Nu au ce căuta în ţara noastră astfel de duşmani ai poporului român. Ei trebuie aruncaţi, neîntârziat şi fără nici un fel de menajamente, fie în închisori, fie peste graniţe. Nu ne putem face părtaşi, prin tăcere, la o politică de învrăjbire, de exprimare a disprețului faţă de relităţile istorice de azi, de ameninţări!

[2] Anual, guvernul maghiar alocă zeci de milioane de euro unor acţiuni declarate de susţinere şi promovare a planurilor sale revizionist revanşarde în ţările vecine. Aceste sume sunt puse la dispoziţia unor fundaţii sau asociaţii, care sunt încurajate să acţioneze împotriva statelor ai căror cetăţeni sunt membrii lor. Sunt arhicunoscute şi cazurile în care şi diverşi preoţi unguri dn Ardeal, pentru că au aservit lăcaşurile lor de cult intereselor politice, beneficiază de fonduri uriaşe din partea Budapestei. În acelaşi timp, însă, ele sunt finanţate şi de la bugetul de stat al României. În plus, ca urmare a unei irespon sabile politici a autorităţilor române, bisericile minoritare ungureşti au fost împroprietărite, după 1990, cu imense suprafeţe de terenuri agricole, păduri, dar şi cu imobile, care aduc, lunar, beneficii însemnate, destinate tot acţiunilor revizionist revanşarde ale Budapestei. În marea majoritate a oraşelor din Ardeal, au fost alungaţi din locuinţele achiziţionate legal, sute de mii de români, pentru a fi restituite bisericilor ungureşti. Iar acestea au deschis în aceste spaţii diverse crâşme, buticuri, magazine etc. contra unor chirii substanţiale.

Autorităţile post decembriste, care pot, eventual, invoca în sprijinul lor principiul „restitutio in integrum", nu au procedat cu acelaşi spirit echitabil şi în cazul bisericilor româneşti, rămânând, chiar şi după 20 de ani, sute de cazuri de imobile, terenuri, păduri sau alte bunuri nereturnate deţinătorilor lor de drept.

[3] În decembrie 1989 şi în primele luni din anul 1990, având în vedere vidul de putere creat în uma loviturii de stat din decembrie 1989, cu concursul unor preoţi de la bisericile minoritare ungureşti din Ardeal, au introdus în România mari cantităţi de arme şi muniţii, care sunt păstrate de extrmiştii unguri pentru situaţii excepţionale. De-a lungul timpului au circulat zvonuri cu privire la constituirea unor organizaţii de tip fascisto-horthyst în rândul unor tineri unguri din Ardeal, care ar beneficia de pregătire militară şi ar efectua frecvent atrenamente şi trageri cu arme de foc prin păduri şi locuri izolate. (În urmă cu câţiva ani, la Cluj-Napoca s-a descoperit că o editură finaţată de la Budapesta a tipărit numeroase materiale de uz militar, inclusiv planuri de operaţii, hărţi militare cu detalii asupra unor puncte strategice şi de interes din Ardeal etc.) Având în vedere recentele ameninţări, ca şi riscul real al declanşării unor confruntări sângeroase, cu urmări imprevizibile, Parchetul are obligaţia de a acţiona urgent pentru a stabili unde sunt depozitate astfel de materiale şi arme cu care ne ameninţă oficialul ungur din secuime că va acţiona împotriva României. Totodată, se impun măsuri ferme, imediate şi drastice împotriva oricăror acţiuni de tip fascisto-horthyst în toată ţara. Dar şi pentru a stabili cine le finanţează şi cine le coordonează. Făptuitorii trebuie defer iţi justiţei, închişi sau, după caz, expulzaţi.

[4] A se vedea, în acest sens, ameninţările unui preşedinte de Consiliu judeţean din secuime cu recurgerea la nesupunere civică, dar şi la folosirea armelor împotriva autorităţilor române spre a le obliga să recunoască enclava cunoscută sub numele de ţinutul secuiesc, deşi această entitate teritorială nu există, este ilegală şi reprezintă doar o mică parte din proiectul revizionist al Budapestei. Dacă primul ministru al României, ardeleanul Emil Boc, ar avea un minim de demnitate, ar trebui să dispună autorităţilor statului să se autosesizeze şi să-l defere neîntârziat jusiţiei pe acest iresponsabil sub acuzarea de amenin ţare şi şantaj. Nu putem tolera la nesfârşit asemenea manifestări neruşinate! Plus că, pentru faptele lui, el ar trebui demis în regim de urgenţă din funcţia pe care o deţine în structura administraţiei publice din România. Dl. Emil Boc nu are dreptul să mai închidă ochii în faţa unei astfel de obrăznicii incalificabile a unui deţinător de demnităţi în statul ale cărui autorităţi acesta îşi permite să ameninţe. Asta pentru a nu intra în istorie drept ardeleanul care a distrus, din oportunism şi laşitate, statul naţional unitar român, realizat cu enorme sacrificii de înaintaşii noştri. Nici măcar menţinerea sa în continuare la putere, cu susţinerea UDMR şi a extremiştilor unguri, nu justifică tolerarea unor asfel de ameninţări.

[5] Totodată, reprezentanţii minorităţii maghiare, încurajaţi şi susţinuţi de compromisurile grave, cu impact antinaţioal, semnate de ei cu diverşii lor parteneri de guvernare post decembrişti, acţionează inclusiv pentru falsificarea istoriei poporului român. Cel mai recent şi neruşinat exemplu este atitudinea recentă la o şedinţă a Consiliului local al municipiului Cluj-Napoca, când, prin retragerea consilierilor UDMR şi prezenţa la dezbateri a unui mare număr de tineri unguri, s-a acţionat pentru a intimida administraţia românească a Clujului şi a o determina să admită eliminarea de pe statuia regelui Matei Corvin a plăcuţei conţinând precizările savantului Nicolae Iorga, care stabilea adevărul istoric în legătură cu faptele celui mai mare rege al Ungariei, de origine română, însă. Pe bună dreptate consiliera locală Steluţa Cătăniciu a subliniat, cu acel prilej, că *„Tensiunile şi ura interetnică o (le! – n.n.) propagă ei"*. Din fericire, cel puţin până în acest moment, primarul Clujului nu a cedat presiunilor şi ameninţărilor hungariste (cf. *Făclia*, anul XXII, nr. 6271, 15.06.2011, p. 1, 12). În opinia mea, atâta vreme cât la Cluj-Napoca va exista această statuie, se va menţine o situaţie tensionată, de încordare. Cercurile extremiste,

Nu are ce căuta în U.E. o ţară ca Ungaria, care susţine, în mod oficial şi constant, pretenţii de ordin teritorial împotriva altor state!

Sper că nu doriţi, domnule Barosso, să se multiplice, curând, astfel de manifestări de intoleranţă şi de des tabilizare voită a securităţii şi păcii pe continet, prin e xtinderea ariei de manifestare a intoleranţei şi revizionismului după model unguresc.

Dacă nici la 11 secole de la venirea lor în Europa, ungurii nu se pot adapta standardelor de cultură şi civili zaţie specifice acestui continent, atunci ei trebuie ţinuţi în carantină, sub strictă supraveghere, pentru a nu constitui o ameninţare şi un risc real la adresa vecinilor lor, a Europei în ansamblul ei. Iar dacă, după câţiva ani, vom constata că este impos ibil să li se scoată din minte astfel de gânduri şi apucături criminale, ei trebuie trimişi înapoi în îndepărtata Asie, unde le sunt originile, aşa cum, la începutul secolului XX, propusese şi marele lor poet Ady Endre.

Domnule Barosso, aveţi obligaţia, în virtutea funcţiei înalte ce deţineţi, dar şi ca garant al păcii în Europa, să nu mai treceţi cu vederea o astfel de politică nocivă şi iresponsabilă. Până nu e prea târziu.

Garda secuiască

AVRAM IANCU

prof. dr. **DAN BRUDAŞCU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

***

PARADOXURILE TRANZIŢIEI PE MELEAGURI CLUJENE

Judeţul Cluj, invidiat frecvent de o serie de giboni media pentru că ar beneficia, în mod necuvenit, în opinia lor, de tot felul de favoruri, având în vedere faptul că, în prezent, de aici p rovin foarte mulţi dintre conducătorii unor instituţii centrale, inclusiv primul-ministru, este doar aparent un loc ferit de efectele devastatoare ale dezmăţului economic şi politic petrecut în România după 1990.

Spre a nu fi învinuiţi că generalizăm, sub liniem câteva domenii în care impactul este mai mult decât îngrijorător. Astfel, din punct de vedere industrial, cea mai mare parte a judeţului Cluj se confruntă cu o situaţie disperată, datorită căreia a sporit considerabil armata de şomeri a tranziţiei. Rod al unei privatizări „cu cântec", cea mai mare parte a firmelor, altă dată de referinţă nu numai pe plan naţional, ci şi european, a dispărut complet din peisajul economic al judeţului. Nu mă refer doar la arhicunoscutul caz al fabricii Clujana [1][**1**], care producea odată încălţăminte căutată în întreaga lume, ci şi la alte branduri ale economiei clujene, dispărute complet ca urmare a privatizărilor orchestrate de emanaţii loviturii de stat din decembrie 1989.

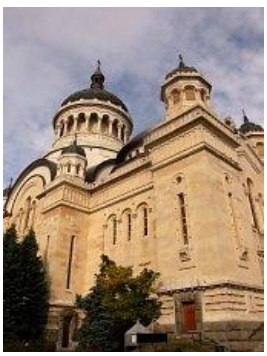

O serie de zone ale judeţului, respectiv Gherl a, Dej, Turda, Câmpia Turzii, Aghireş, Iara, dar mai ales Huedin, s-au transformat în zone aproape moarte sub aspect economic, în care funcţionează, în cel mai bun caz, nişte depozite de en-gros-işti sau ateliere de tip manufacturier, cu cel mult 5-6 angajaţi. Sub aspect agricol, nu numai că se constată distrugerea şeptelului judeţului, în prezent existând mai puţin de 15 % din efectivele din urmă cu 25 de ani din toate rasele de animale. Lucrul cel mai grav, în opinia mea, îl constituie, însă, faptul că, î n urma neglijării aproape complete a terenurilor agricole, se constată, în numeroase zone ale judeţului, un grad de-a dreptul îngrijorător al eroziunii solului, lucru datorat, potrivit unor specialişti, şi modului sălbatic de distrugere a fondului forestie r. A fost distrusă, tot în această nefastă perioadă, aproape complet, şi ramura piscicolă, ajungându-se astfel la situaţia penibilă ca, în loc să mâncăm peşte crescut pe plan local, la preţuri rezonabile, să fim nevoiţi să importăm peşte oceanic sau din alte zone, inclusiv din Ungaria [1][**2**].

---

antiromâneşti, folosesc acest monument ca pretext pentru a jigni demnitatea românilor, pentru a nesocoti istoria şi adevărul. Poate că, în viitorul apropiat, se va găsi o soluţie de .mutare a ei în altă locaţie, fie la Hunedoara, fie chiar la Budapesta. Doar astfel se va restabili liniştea în acest important o raş românesc.

În urmă cu câteva decenii, scaunele produse la fabrica din Bucea erau solicitate în cantităţi mari la export, inclusiv în ţări ca S.U.A., Franţa, Anglia, Germania, Italia etc. Astăzi, şi această fabrică este închisă, aru ncând pe drumuri 1.000 – 1.200 de oameni.

Din carierele de piatră de la Poieni şi Bologa s -a folosit piatră inclusiv pentru mari construcţii civile şi industriale, culturale sau sportive din multe ţări europene, inclusiv stadioanele şi complexele sportive olimpice din Germania. Şi de aici, noii patroni au aruncat pe drumuri câteva mii de foşti angajaţi, la fel ca şi de la fosta fabrică de prelucrarea lemnului tot din Poieni.

Au dispărut în ticălosul proces de demolare a economiei naţionale iniţiat, coordo nat şi patronat de guvernele post - decembriste, şi unităţile economice care au funcţionat la Călăţele, Beliş, Iara, Valea Ierii etc. În locul unor unităţi cu zeci şi sute de angajaţi au apărut cel mult boutique -uri sau ateliere cu maxim 10 angajaţi.

Dacă se analizează în mod obiectiv situaţia şi sub aspectul investiţiilor autohtone sau străine făcute în acest perimetru, se poate constata o situaţie de -a dreptul şocantă. Cu excepţia zonelor Cluj -Napoca, Dej, Gherla, Turda şi Câmpia Turzii, valoarea investiţi ilor făcute este neglijabilă.

În ceea ce priveşte zona Huedinului şi mai ales zona de munte, care au avut cel mai mult de suferit din acest punct de vedere, astfel de investiţii lipsesc aproape în totalitate, invocându -se, între posibilele cauze ale acest ei stări de lucruri, în primul rând lipsa infrastructurii, dar şi a resurselor energetice şi de asigurare a gazului metan [1][**3**].

Să mai amintim că tot în această zonă constatăm, şi la început de mileniu III, existenţa unor zone cu numeroase gospodării neelectrificate[1][**4**], ca să nu mai vorbim de absenţa celorlalte facilităţi moderne [1][**5**] care să o facă atractivă pentru eventualii interesaţi în investirea de fonduri pentru realizarea de obiective socio -economice sau de altă natură.

Deşi zona Huedin şi zona de munte dispun de un potenţial material şi uman important şi de calitate, ca urmare a celor deja arătate, se menţine situaţia evocată, sporind şi mai mult disperarea şi sărăcia locuitorilor de aici. Au de suferit în egală măsură unităţile de învăţământ, cel e medicale, nici ele favorizate în ultimii 20 de ani. În urmă cu 6 -7 ani, la şcoala din Negreni, de exemplu, în multe clase, mai era folosit mobilier de uz şcolar ce data din 1947 [1][**6**]. Elevii din această zonă, spre deosebire de alţii, mai ales de cei din z onele urbane, sunt privaţi de laboratoare de toate felurile, iar unii dintre ei au văzut computerul doar la televizor.

Aproape toată zona Huedinului şi zon a de munte la care m -am referit beneficiază de un uriaş potenţial turistic, dar care, în marea sa majoritate, este nevalorificat. Locuitorii din acest spaţiu, în marea lor majoritate, cresc animale. Datorită lipsei unor politici sau strategii coerente în acest domeniu, ei sunt în imposibilitatea de a -şi valorifica eficient roadele muncii, fie datorită li psei posibilităţii de desfacere, fie datorită preţurilor ridicole de achiziţie sau întârzierilor inadmisibile a efectuării plăţilor de către cei care cumpără , eventual, laptele sau alte produse agro -alimentare.

Din păcate, în cei 20 de ani ce au trecut de la lovitura de stat din decembrie 1989, această zonă nu a beneficiat decât în măsură extrem de mică nici de fondurile europene, care să -i permită recuperarea unora dintre neajunsurile şi rămânerile în urmă semnalate. Nu este, deci, de mirare că astăzi înt âlneşti în foarte multe dintre localităţile acestui spaţiu sute de cetăţeni ajunşi în situaţia de a nu -şi mai putea cumpăra nici măcar o pâine zilnic, ca să nu mai vorbim de faptul că, prin modul deficitar de organizare a activităţii în alte domenii, sunt nevoiţi să străbată distanţe lungi pentru a accede la farmacii, spitale sau alte instituţii care să îi ajute şi să le îmbunătăţească viaţa.

Nu ştim cine şi din ce raţiuni a făcut, se pare, un pariu diabolic împotriva locuitorilor din această zonă pentru a -i menţine la un nivel de dezvoltare şi dotare asemănător celui de pe la începutul secolului XX.

În perioada în care am deţinut mandatul de parlamentar de Cluj, am acţionat pentru a schimba în bine situaţia de aici, încercând atragerea de fonduri suplimen tare pentru proiecte investiţionale în acest domeniu [1][**7**]. Am adus[1][**8**] şi distribuit pentru unităţile şcolare şi de cultură mobilier, aparatură electronică, birotică, medicamente şi materiale sanitare etc. Din păcate, nu s -a înţeles că este nevoie de contin uarea unor astfel de demersuri pentru a nu mai determina pe locuitorii acestor locuri să recurgă la sintagma: „Munţii noştri aur poartă/Noi cerşim din poartă -n poartă" pentru a -şi defini starea socială jalnică la care au fost condamnaţi după 1989.

NOTE

[1-] În perioada 2000-2004, câţiva „băieţi şmecheri" din partidul pe atunci la guvernare au iniţiat un proiect de redeschidere a Fabricii Clujeana, sub egida Consiliului judeţean. Din păcate, ca în atâtea alte cazuri, s -a avut în vedere doar posibilitatea înst răinării, „pe şest", a unei părţi importante din activele acestei firme, în folosul exclusiv al oamenilor de casă ai respectivului regim. Actualmente, spaţii şi dotări importante ce au aparţinut firmei au încăput pe mâna acestor afacerişti veroşi, care se pot lăuda cu o unică performanţă: au îngropat, definitiv, se pare, una din cele mai cunoscute fabrici de profil din Sud - Estul Europei.

[2-] Potrivit unor specialişti, înainte de 1989, piscicultura clujeană acoperea integral nevoile de peşte ale judeţului, al e multor altor judeţe din Ardeal şi contribuia, în mică măsură, şi la exportul României în acest domeniu.

[3-]Au existat tentative, datorate şi demersurilor mele personale în această direcţie, de extindere a alimentării cu gaz metan pe traseul Cluj -Aghireş-Huedin. Proiectul ar fi fost benefic nu doar sub aspectul ridicării nivelului de confort şi de trai al locuitorilor din localităţile de destinaţiei şi prin care ar fi trecut conducta, ci şi pentru atragerea de investiţii în zonă. Eventualii investitori inte resaţi, atât români cât şi străini, au renunţat invocând lipsa alimentării cu gaz metan. De mulţi ani nimeni, nici de la putere, nici din opoziţie, nu mai are în vedere soluţionarea în vreun fel a acestei situaţii. Proiectul, deşi benefic, din foarte multe puncte de vedere, pare să fi rămas cel mult doar în stadiu de eventual slogan (A se citi „praf în ochi") pentru campaniile electorale.

[4-] În judeţul Cluj există şi în prezent peste 1000 de gospodării neelectrificate. Puţinele resurse care au existat în ac eastă direcţie au fost rezervate electrificării zonelor în care, după 1990, au apărut ca ciupercile vilele şi casele de vacanţă ale poliţiştilor, judecătorilor, diverşilor politicieni şi trepăduşi politici, dar şi ale unor milionari şi miliardari post dece mbrişti. Ca deputat, am reuşit să obţin fonduri pentru electrificarea cătunului Roşia, comuna Sânmartin, dar şi pentru rezolvarea aprovizionării cu curent electric a unei colonii de ţigani din zona Dej.

[5-] În primii doi ani de mandat ca deputat, m-am zbătut să sprijin populaţia din mai multe localităţi de munte unde, de exemplu, nu putea fi recepţionat programul 2 al TVR.

[6-] Am făcut numeroase donaţii de mobilier şcolar pentru mai multe şcoli din zonă: Negeni, Ciucea, Poieni, Răchiţele, Măguri Răcătău, Săcu ieu, Aghireş, Mănăstireni, dar şi în multe alte localităţi ale judeţului. Totodată, am distribuit, pe perioada mandatului de deputat şi ulterior, 236 de calculatoare, cu preponderenţă şcolilor, dar şi unor instituţii de cultură, medicamente, mobilier şi ap aratură medicală în Cluj-Napoca, Dej, Huedin, Ciucea etc.

[7-] Din păcate, nu pot evidenţia succese notabile în acest sens. Doar am reuşit să contribui, prin suplimentarea fondurilor necesare, la finalizarea construirii şcolii din oraşul Huedin, investiţie î nceută cu mulţi ani în urmă, care risca să fie distrusă prin sustra gerile şi furturile sistematice ale unor infractori din zonă. Din fericire, până la urmă construcţia a fost finalizată.

[8-] Prin intermediul Asociaţiei SEDCENT, pe care am înfiinţat-o în acest sens. Am stabilit în timp contacte cu fundaţii, asociaţii şi ligi din străinătate, cu ajutorul cărora, în doar 3 ani de zile, am am adus şi distribuit în judeţul Cluj ajutoare umanitare în valoare de peste 11,5 miliarde lei vechi.

prof. dr. **DAN BRUDAŞCU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

***

LUPTA PENTRU NIMIC – SPAŢIUL SCHENGEN

„Când uiţi de propriile tale defecte ajungi mândru”.

(*Democritus*)

De ceva timp caut să mă dumiresc dacă sărăcia poate trăi in aceeaşi casă cu mândria, adică dacă un sărac poate să-şi permită să fie şi mândru. Nu spun că nu ar trebui sau că nu ar avea dreptul, însă dintr-un anumit punct de vedere mândria e ste oarecum păguboasă pentru cineva care luptă să-şi ducă traiul de azi pe mâine. Românul avea şi are o vorbă atunci când are de-a face cu un astfel de prototip uman: „capră răioasă cu coada sus”.

Oare, logica aceasta se poate aplica şi României, o ţară să racă, dar mândră, care a dorit drepturi egale cu surorile ei occidentale mai bogate, adică spaţiul Schengen? Pe înţelesul tuturor, Români a a dorit să dărâme gardul pentru a cere făină, zahăr şi ulei vecinilor din vest, deşi, de ceva vreme, cel puţin poarta nu mai era încuiată. Important nu era dacă i se dădea ceea ce cerea, mândria o împingea să ceară dărâ marea gardului. Nu înţelegea, din punct de vedere tehnic îndeplinea condiţiile – adică era o „capră”, între timp îi crescuseră şi coarnele pentru a-şi apăra pajiştea ei şi a vecinelor ei, deci de ce acestea mai păstrau împletitura de nuiele!?!

De cealaltă parte a baricadei, suratele ei nu mai priveau de mult la fruntea vecinei, ele nu vedeau decât „râia” de pe blana caprei tricolore. Din când în când se mai scărpinau şi ele, că deh, ce să-i faci, „râia” nu aşteptase să se descuie poarta, sărise de mult gardul. Mai curată acum, în urma migraţiei benevole a râiei, capra noastră era cu gândul la iarba mai deasă şi mai bogată de dincolo, fără a catadicsi să-şi ude şi să-şi întreţină propria curte.

Vâzând că gardul tot nu se mai dărâmă, capra noastră şi-a ridicat dintr-o dată coada şi a bătut în cuie pentru câteva ore poarta în semn de protest pentru discriminarea de care au dat dovadă suratele ei din turmă. Mândria nu a ţinut mult, foamea fiind mai puternică. Poarta a fost redeschisă, lucrurile au revenit la normal, vecinele au păstrat gardul, iar surata lor a fost fericită să le arate că şi ea poate fi mândră când vrea.

Disputa pentru spaţiul Schengen nu este un caz singular. De mult timp, în România, şi cred că aţi constatat şi dumneavoastră, sărăcia este strâns legată de mândrie. Cu cât suntem mai săraci lipiţi pământului, cu atât suntem mai mândri, iar noi nu căutăm să combatem sărăcia, ci, dimpotrivă, ne pl ace mândria.

Lect. univ. dr. **ARTHUR TULUŞ**
Universitatea „***Dunărea de Jos***“ – Galaţi/**ROMÂNIA**

***

atenţie!

SFÂRŞITUL PROGRAMAT AL DEMOCRAŢIEI

1.PUTEREA A TRECUT ÎN ALTE MÂINI

Adevăraţii stăpâni ai lumii nu mai sunt guvernele ţărilor, ci conducătorii grupurilor multinaţionale financiare sau industriale şi ai unor instituţiilor internaţionale "opace" (FMI, Banca Mondială, OCDE, OMC, băncile centrale). Prin urmare, cei care conduc lumea nu sunt aleşi în mod democratic, în ciuda impactului deciziilor lor asupra vieţii populaţiei.

Puterea acestor organizaţii se exercită la o dimensiune planetară, în timp ce puterea statelor e limitată la o dimensiune naţională. De altfel ponderea societăţilor multinaţionale în fluxurile financiare a depăşit -o de mult pe cea a statelor.

La dimensiune transnaţională, mai bogate decât statele şi reprezintând principalele surse de finanţare ale partidelor politice de orice orientare în majoritatea ţărilor, aceste organizaţii se situează de fapt mai presus de legi şi de puterea politică, mai presus de democraţie.

Iată lista cifrelor de afaceri ale unor organizaţii multinaţionale, comparate cu PIB -ul statelor. Ea spune multe despre puterea planetară pe care aceste societăţi sunt în curs s -o capete. O putere tot mai mare, datorată accelerării fuziunii între organizaţiile multinaţionale.

Cifre de afaceri sau PIB, în miliarde de dolari

General Motors 178,2 Singapore 96,3
Danemarca 161,1 Toyota 95,2
Tailanda 157,3 Israel 92
Ford 153,5 General Electric 90,8
Norvegia 153,4 Filipine 83,1
Mitsui & Co 142,8 IBM 78,5
Polonia 135,7 NTT 77
Africa de Sud 129,1 Axa - UAP 76,9
Mitsubishi 129 Egipt 75,2
Royal Dutch Shell 128,1 Cile 74,3
Itoshu 126,7 Irlanda 72
Arabia Saudita 125,3 Daimler-Benz 71,5
Exxon (Esso) 122,4 British Petroleum 71,2
Wall Mart 119,3 Venezuela 67,3
Ford 100,1 Groupe Volkswagen 65,3
Grecia 119,1 Noua Zeelanda 65
Finlanda 116,2 Unilever 43,7
Marubeni 11,2 Pachistan 41,9
Sumimoto 109,3 Nestle 38,4
Malaezia 97,5 Sony 34,4
Portugalia 97,4 Egipt 33,5
Singapore 96,3 Nigeria 29,6

Ansamblul celor mai mari 5 firme din lume 526,1
Orientul Apropiat si Africa de Nord 454,5
Asia de Sud 297,4
Africa Sub-Sahariana 269,9

Cifrele datează din 1999, în afară de cele scrise cu italice care datează din 1992.

Surse: Banca Mondială (World Development Rapport 1998 -1999), Forbes, The Nation, Institutul de Cercetare al Naţiunilor Unite pentru dezvoltare socială (Statele Disarray, Geneva, 1995), Le Courier National, Le Monde Diplomatique.

2.ILUZIA DEMOCRAŢIEI

Democraţia a încetat deja să mai fie o realitate.

Responsabilii organizaţiilor care exercită puterea reală nu sunt aleşi în mod democratic şi publicul nu e informat în ceea ce priveşte deciziile lor.

Raza de acţiune a statelor este din ce în ce mai redu să datorită existenţei unor acorduri economice internaţionale în privinţa cărora care cetăţenii n -au fost nici consultaţi, nici informaţi.

Toate aceste tratate elaborate în ultimii cinci ani (GATT, OMC, AMI, NTM, NAFTA) vizează un scop unic: transferul puterii statelor către organizaţii non-alese, cu ajutorul unui proces numit "globalizare".

Suspendarea proclamată şi explicită a democraţiei n -ar fi exclus să provoace o revoluţie. Acesta e motivul pentru care s-a decis menţinerea unei democraţii de faţadă şi o deplasare a puterii reale către alte focare de putere.

Cetăţenii continuă să voteze, dar votul lor a fost golit de orice conţinut. Ei votează pentru alegerea unor responsabili care nu mai deţin practic adevărata putere. Tot astfel, deoarece nu mai este nimic de hotărât, programele politice de "dreapta" şi de "stânga" au ajuns să se asemene atât de mult în toate ţările occidentale.

Pentru a rezuma, nu putem alege felul de mâncare, dar putem alege sosul. Mâncarea pe care suntem forţaţi s-o consumăm se numeşte "noul sclavagism", asezonat cu sos picant - de dreapta - sau dulce acrişor - de stânga.

3. DISPARIŢIA INFORMAŢIEI

De la începutul anilor '90 informaţia a dispărut în mod progresiv din media destinată marelui public.

Ca şi alegerile, jurnalele televizate continuă să existe, dar ele au fost golite de conţinut.

Un jurnal televizat conţine maxim 2-3 minute de informaţie reală. Restul este constituit din subiecte "de revistă", din reportaje anecdotice, din fapte diverse, din mici bârfe şi reality -show-uri.

Analizele jurnaliştilor specializaţi ca şi emisiunile de dezbatere a informaţiilor au fost aproape în totalitate eliminate.

Informaţia se reduce de acum doar la anumite segmente din presa scrisă, citită de către o minoritate de persoane.

Dispariţia informaţiei este semnul clar că regimul nostru politic şi -a schimbat deja natura.

4. STRATEGII ŞI OBIECTIVE PENTRU CONTROLUL LUMII

Responsabilii puterii economice provin aproape în totalitate din aceleaşi cercuri, din aceleaşi medii sociale. Ei se cunosc între ei, se întâlnesc, împărtăşesc aceleaşi idei şi aceleaşi interese.

Deci în mod natural ei toţi împărtăşesc aceeaşi viziune a ceea ce ar trebui să fie lumea viitoare ideală (pentru ei).

În consecinţă este firesc ca ei să cadă de acord în privinţa unei st rategii şi să-şi sincronizeze respectivele acţiuni către obiective comune, inducând situaţii economice favorabile realizării obiectivelor lor. Iată câteva elemente ale strategiei lor:

Slăbirea statelor şi a puterii politice. Destabilizare. Privatizarea ser viciilor publice.

Dezangajarea totală a statelor din economie, incluzând aici sectoarele educaţiei, cercetării, şi la un moment dat al poliţiei şi al armatei, destinate să devină sectoare exploatabile de către întreprinderi private.

Îndatorarea statelor cu ajutorul corupţiei, a lucrărilor publice inutile, a subvenţiilor date întreprinderilor fără justificare, sau a dispenselor militare. Când se acumulează un munte de datorii, guvernele sunt constrânse la privatizare şi la desfiinţarea serviciilor publice. C u cât un guvern este mai mult sub controlul "Stăpânilor lumii", cu atât mai mult el trebuie să mărească datoria ţării sale.

Sărăcirea angajaţilor şi menţinerea unui nivel de şomaj ridicat, întreţinut prin dislocarea şi mondializarea pieţei muncii. Aceasta măreşte presiunea economică asupra salariaţilor, care sunt atunci gata să accepte orice salariu şi orice condiţii de muncă.

Reducerea ajutoarelor sociale, pentru a creşte motivaţia şomerilor de a accepta orice muncă pentru orice salariu. Ajutoare sociale prea ridicate împiedică şomajul să facă presiune în mod efectiv asupra pieţii muncii.

Împiedicarea creşterii revendicărilor salariale în Lumea a Treia, menţinând aici regimuri totalitare sau corupte. Dacă lucrătorii din Lumea a Treia ar fi mai bine plătiţi , acest lucru ar contraveni principiului însuşi al dislocării şi al pârghiei pe care ei îl exercită asupra pieţei muncii şi al societăţii în Occident. Acesta este deci o cheie strategică esenţială care trebuie păstrată cu orice preţ. Faimoasa "criză asia tică" din 1998 a fost

declanşată cu scopul de a păstra această cheie.

5. ATRIBUTELE PUTERII

Organizaţiile multinaţionale private se dotează în mod progresiv cu toate atributele puterii statelor: armate (1), reţele de comunicaţii, satelite (2), servicii de informaţii, fişiere ale indivizilor (3), instituţii judiciare (stabilite de OMC şi AMI, acord conform căruia o astfel de organizaţie multinaţională va putea să târască un stat în faţa unei curţi de justiţie internaţionale speciale).

Etapa următoare - şi ultima - pentru aceste organizaţii ar fi să obţină puterea poliţienească şi militară care corespunde noii lor puteri, creând propriile lor forţe armate, deoarece armatele şi poliţiile naţionale nu sunt adaptate pentru apărarea intereselor acestor organiza ţii în lume.

La un moment dat, armatelor li se va solicita să devină întreprinderi private, prestatoare de servicii, lucrând pe bază de contract cu statul, ca şi cu orice alt client privat capabil să le plătească serviciile. Dar, în etapa ultimă a planului, aceste armate particulare vor servi intereselor marilor organizaţii multinaţionale şi vor ataca statele care nu se vor plia pe regulile noii ordini economice.

Deocamdată acest rol este asumat de armata Statelor Unite, ţara cea mai bine controlată de soci etăţile multinaţionale.

Note:

A - Armate particulare

Armatele particulare există deja în Statele Unite. Este vorba de societăţile DynCorp, CACI şi MPRI, prototipuri ale viitoarelor armate particulare. DynCorp a acţionat în numeroase regiuni unde Statele Unite doreau să intervină din punct de vedere militar, fără a purta responsabilitatea directă (în America de Sud, în Sudan, în Kuweit, în Kosovo, în Irak.). La sfârşitul anului 2002 DynCorp a fost răscumpărat de către Computer Sciences Corporation, una dintre cele mai importante societăţi americane de servicii de informatică. În mai 2004, DynCorp şi MPRI au fost implicate în torturarea prizonierilor irakieni. Armatele particulare (numite "antreprenori" de către Pentagon) reprezintă 10% din efectivele ame ricane trimise în Irak.

B - Sateliţi

Microsoft a renunţat în final la proiectul său Teledesic, o reţea de 288 sateliţi de comunicaţie care trebuiau să constituie o urzeală în jurul întregii planete. Dar alte companii multinaţionale se pregătesc să creeze reţele similare de sateliţi de comunicaţie. De asemenea, sateliţi de observaţie particulari sunt gata instalaţi. Două societăţi comercializează imagini de rezoluţie mare din orice loc de pe planetă susceptibil de a -i interesa pe cumpărători.

C - Fişiere individuale

Numeroase societăţi fondate în aceşti ultimi ani (în principal în Statele Unite) sunt specializate în colectarea informaţiilor individuale, oficial cu scopuri comerciale. Dar aceste fişiere private încep să reunească milioane de profile individua le foarte exacte ale consumatorilor repartizaţi în zona ţărilor occidentale. Informaţiile din aceste fişiere sunt vândute oricui doreşte să le cumpere.

6. ADEVĂRATA REALITATE A BANILOR

Banii sunt astazi în mod esential virtuali. Ei au ca singura realitate un sir de 0 si 1 în computerele bancilor. Marea majoritate a comertului mondial are loc fara bani fizici si doar 10% din tranzactiile financiare zilnice corespund unor schimburi economice în "lumea reala". Pietele financiare ele însele constituie un sis tem de creatie a banilor virtuali, a unui profit care nu se bazeaza pe crearea unei adevarate bogatii. Gratie jocului pietelor financiare (care permite transformarea în beneficii a oscilatiilor cursurilor bancare), investitorii avizati pot fi declarati mai bogati , printr-o simpla circulatie a electronilor în computere. Aceasta creatie de bani fara a crea o bogatie economica corespunzatoare este însasi definitia crearii artificiale a banilor. Ceea ce legea interzice falsificatorilor de bani si ceea ce ortod oxia economica liberala interzice statelor este deci posibil si legal pentru un numar restrâns de beneficiari. Daca dorim sa întelegem ce este în mod real banul si la ce serveste el, e sufiecient sa inversam vechea zicala: " timpul înseamna bani".Banii îns eamnă timp. Banii reprezinta ceea ce permite cumpararea timpului altora, timp care a fost necesar sa se creeze produse sau servicii de consum.

Banii, Timpul si Sclavii

Din punct de vedere tehnic banii reprezinta o unitate de calcul intermediara pentru schimbul timpului

contra timp, fara a fi posibila compararea directa a timpului unora cu al altora. Deoarece fiecare conversie între bani si timp se face pe baza unei estimari subiective, care variaza în functie de raportul fortei economice si informationale între cumparator si vânzator.
În practica acest raport de forte este întotdeauna defavorabil consumatorului - salariat.
Când un individ dintr-o categorie medie cumpara un produs el plateste timpul care a fost necesar pentru a fabrica acest produs la un pret mai ridicat decât salariul care îi este lui platit pentru o fractiune echivalenta din propriul lui timp.
De exemplu, daca o masina este produsa în 2 ore de 20 de salariati (întelegându-se aici munca comerciantilor si munca depusa pentru echipamentele de productie folosite), salariul fiecarui salariat pentru aceste doua ore ar trebui sa fie egal cu 1/20 din pretul masinii, adica 500 E daca masina a costat 10000 E. Ceea ce înseamna un salariu orar teoretic de 250 E (1600FF). Pentru cea mai mare parte a salariatilor, suntem foarte departe de aceasta socoteala.
Când un salariat occidental presteaza 10 ore din timpul lui, el primeste numai echivalentul unei ore. Pentru un salariat din Lumea a Treia, raportul scade la 1000 contra unu.
Acest sistem este versiunea moderna a sclavagismului.
Beneficiarii timpului furat salariatilor sunt întreprinderile, precum si statele atâta timp cât banii preluati prin impozite si taxe nu sunt utilizati în interesul general.

7. PUNCTUL DE NON-RETUR ECOLOGIC VA FI DEPĂŞIT

Este evident că începem să ne izbim de limitele ecologice în activitatea economică.
Un sistem economic liberal, al cărui scop este căutarea profitului pe termen scurt pentru interese particulare, nu poate să ia în considerare costurile pe termen lung cum ar fi degradarea mediului.
Modelele economice actuale sunt totodată incapabile să estimeze la justa sa valoare "producţia" naturii, indispensabilă supravieţuirii noastre: producţia de oxigen, fixarea gazului carbonic de către păduri şi ocean, reglarea temperaturii, protecţia împotriva razelor solare, reciclarea chimică, repartiţia ploilor, producerea apei potabile, producerea alimentelor etc.
Dacă modelele economice ar integra costul real al distrugerii naturii, al poluării, al modificărilor climatice, aceasta ar schimba în mod radical estimarea noastră în legătură cu ceea ce este "rentabil " şi ce nu.
Producţia naturii a fost evaluată la 55.000 miliarde de dolari pe an de către un grup de oameni de ştiinţă al Institutului pentru Economii Ecologice al Universităţii din Maryland în 1997.

8. DISTRUGEREA NATURII SE FACE INTENŢIONAT

Dispariţia naturii este inevitabilă, deoarece distrugerea naturii este dorită de noua putere economică. De ce? Din trei motive:

- Dispariţia naturii şi creşterea poluării vor face individul încă şi mai dependent de sistemul economic şi va da naştere unor noi profituri (datorită mai ales unui consum în creştere de medicamente şi de prestări medicale.)
- De altfel natura reprezintă o referinţă într-o altă ordine, cea a universului. Contemplarea frumuseţii şi a perfecţiunii naturii este subversivă pentru această nouă putere economică: ea o ameninţă prin aceea că individul poate respinge urâţenia medilor urbanizate şi pune la îndoială ordinea socială care în concepţia ei trebuie să rămână singura referinţă. Urbanizarea mediului permite plasarea populaţiei într-un spaţiu totalmente controlat, supravegheat şi în care individul este total scufundat într-o proiecţie a ordinii sociale.
- În sfârşit, contemplarea naturii incită la visare şi intensifică viaţa interioară a indivizilor, dezvoltându-le propria sensibilitate şi deci liberul lor arbitru. Ei încetează din acest moment să mai fie fascinaţi de mărfuri, ei refuză programele televizate destinate să-i abrutizeze şi să le controleze spiritele. Eliberaţi de lanţurile lor, ei încep să-şi imagineze o altă societate posibilă, fondată pe alte valori decât profitul material.

Tot ceea ce poate să determine indivizii să gândească şi să trăi ască prin ei-înşişi este în mod potenţial subversiv pentru această nouă putere economică. Cel mai mare pericol pentru ordinea socială este spiritualitatea, deoarece ea îi bulversează individului sistemul de valori şi deci comportamentul, în detrimentul valorilor şi comportamentelor precedente induse de condiţionările sociale.
Pentru stabilitatea "noii ordini sociale", tot ceea ce poate stimula trezirea spiritulală se doreşte a fi eliminat.

9. ALTERNATIVELE ULTIMEI ŞANSE

Pentru a nu fi total excluse din joc, contra-puterile acestei puteri economice (sindicate, asociaţiile de consumatori, mişcările ecologiste) trebuie să răspundă plasându-se pe acelaşi nivel de organizare, la nivel mondial şi nu naţional ca până acum, unificându-şi şi sincronizându-şi acţiunile, la scara grupurilor de state

apăsând o greutate suficientă în fluxurile economice mondiale.
Le rămâne puţin timp pentru a acţiona, deoarece toate mijloacele de control necesare unei viitoare dictaturi mondiale sunt deja instalate.

10. 2000 DE ANI DE ISTORIE

În timpul acestor ultime două milenii, civilizaţia a trecut prin patru epoci succesive marcând patru forme de putere politică:

- Epoca triburilor Puterea exercitată prin forţă (şi mai rar prin înţelepciune sau cunoaştere)
- Epoca imperiilor şi a regatelor Putere ereditară. Naşterea noţiunii de stat.
- Epoca statelor-naţiune Epocă deschisă de monarhia parlamentară în Marea Britanie în 1689, de către revoluţia franceză din 1789 şi prin fondarea Statelor Unite. Într-un stat-naţiune, puterea nu mai este ereditară ci exercitată de către conducătorii ce se consideră că reprezintă poporul şi desemnaţi prin alegeri (stat-naţiune democratic), sau printr-un sistem de cooptare în sânul unui partid unic (stat-naţiune totalitar).
- Epoca conglomeratelor economice Eră iniţiată începând cu 1954, pusă în practică în cursul anilor 70 şi 80 şi operaţională total începând cu anii 90. Puterea nu mai este de tip reprezentativ sau electiv şi nu mai este nici localizată din punc de vedere geografic (contr ar triburilor, regatelor, statelor-naţiune).

Ea este exercitată direct de către cei care controlează sistemul financiar şi producerea mărfurilor.
Instrumentele acestei puteri sunt controlul asupra tehnologiei, al energiei, al banilor şi al informaţiei.
Ca orice putere nouă, ea se erijează în a înlocui puterea precedentă, menită dispariţiei.
În sfârşit, această nouă putere este globală, planetară. Nu există deci nici alternative, nici supape. Ea constitue un nou nivel de organizare a civilizaţiei, un fel de super-organism.
Rezolvarea marilor probleme ecologice, economice şi sociale par să necesite efectiv instaurarea unei strategii sau a unei forme de putere globale. De asemenea, unificarea lumii prin economie şi declinul statelor-naţiune au fost justificate parţial de o cauză nobilă: a face imposibil un nou război mondial care, în era atomică, ar însemna sfârşitul civilizaţiei.
Dar chestiunea este de a şti în serviciul căror obiective şi a căror interese se pune această nouă putere, prin cine trebuie ea să fie exercitată şi prin ce contra-puteri trebuie să fie echilibrată şi controlată.
Mondializarea (sau globalizarea) nu este negativă prin ea însăşi. În mod potenţial ea poate să permită stabilirea unei păci mondiale durabile şi a unei mai bune gestiuni a resu rselor. Dar dacă ea continuă să fie organizată în beneficiul unei elite şi dacă îşi păstrează orientarea non-liberală actuală, ea nu va întârzia să genereze un nou tip de totalitarism, transformarea completă a fiinţelor umane în mărfuri, distrugerea totală a naturii, forme inedite de robie.

Forwarded message ----------
From: Natalia Grosu <natalia.grosu@gmail.com>

9 A.M.NEWS DESPRE O TEORIE A CONSPIRAŢ IEI

Teorie a conspiratiei? Super-reteaua ce controleaza lumea economica
24 Octombrie 2011

Dovezi din ce in ce mai clare sunt evidentiate de o universitate din Zurich care sustine ca un mic grup de companii, in special banci, controleaza puterea si au o influenta colosala asupra economiei globale. Studiu a fost realizat asupra a 43.060 de corporatii mult inationale, si a permis descoperirea configuratiei unei retele compusa de 1.318 companii, ce reprezinta "inima" economiei globale, scrie dailymail.co.uk. Documentul mai arata ca 147 de companii formeaza o "super-entitate" care controleaza 40% din toti bani i pe care multinationalele din intreaga lume ii detin. Cele mai multe dintre acestea reprezinta banci, iar printre primele 20 se numara nume cunoscute precum Barclays si Goldman Sachs.
Experti in macroeconomie de la Universitatea din Londra explica faptul ca acest studiu nu a fost facut pentru a arata ca lumea este controlata in vreun fel, ci pentru a se evidentia stransa conexiune dintre cele mai mari companii ale lumii.
De asemenea, elvetienii mai spun ca reteaua este atat de fragila incat este predispusa colapsului, care arata faptul ca metodologia a presupus utilizarea unui model matematic, folosind o baza de date cu 37 de

milioane de companii si investitori. Un astfel de exemplu este criza declansata in anul 2008, ce -si face simtite repercusiunile si in ziua de astazi.
Iata aici raportul integral ce dezvaluie mecanismele si algoritmii de functionare

• Cum functioneaza "caracatita"?
Totul pleaca de la premise des intalnite in afaceri, si anume, ca un actionar al unei companii detine si alte actiuni sau alte firme. Astfel, se va forma o matrice a detinerilor, respectiv a portofoliului.
Potrivit unui ecuatii folosite de catre cercetatorii de la Universitatea din Zurich, daca firma A detine un procent din firma B, iar firma B are actiuni la firma C, atunci firma A este indirect conectata cu firma C. Ceea ce este usor deductibil si logic. Aceste conexiuni indirecte se inmultesc rapid, lucru care va duce la extinderea retelei. Pentru a exemplifica, cercetatorii au prezentat structura corporatiei Benetton.

Cu cat sunt mai multe legaturi indirecte, cu atat fiecare actionar are dreptul, oricat de mic, sa decida in si mai multe firme. De aici rezulta conexiunea stransa dintre companii, respectiv controlul anumitor companii asupra altora si in final, asupra mediulu i de afaceri.

Primele 30 de companii:
1. Barclays plc
2. Capital Group Companies Inc
3. FMR Corporation
4. AXA
5. State Street Corporation
6. JP Morgan Chase & Co
7. Legal & General Group plc
8. Vanguard Group Inc
9. UBS AG
10. Merrill Lynch & Co Inc
11. Wellington Management Co LLP
12. Deutsche Bank AG
13. Franklin Resources Inc
14. Credit Suisse Group
15. Walton Enterprises LLC
16. Bank of New York Mellon Corp
17. Natixis
18. Goldman Sachs Group Inc
19. T Rowe Price Group Inc
20. Legg Mason Inc
21. Morgan Stanley
22. Mitsubishi UFJ Financial Group Inc
23. Northern Trust Corporation
24. Société Générale
25. Bank of America Corporation
26. Lloyds TSB Group plc
27. Invesco plc
28. Allianz SE
29. TIAA
30. Old Mutual Public Limited Company

cf. **PORT@LEU**

***

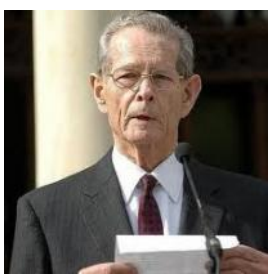

MIHAI DE HOHENZOLLERN PREGĂTEŞTE O NOUĂ TRĂDARE?

De luni bune în mass media românească, urmare a unei diversiuni concepută şi pusă în operă de servicii secrete străine, este agi tată mereu

problema monarhiei. Prin presiunile făcute de cercurile interesate, au fost atrase în acest joc şi numeroase publicaţii sau posturi de radio şi televiziune. S-au remarcat cu predilecţie cele din trustul lui Dan Voiculescu, care e foarte supărat, se pare, pe ideea de Republică întrucât, fiind dovedit ca fost turnător de instituţiile abilitate şi de Justiţie, nu are şanse să mai candideze, eventual şi la funcţia supremă în stat. De aceea, la comanda lui, publicaţiile din trust, prin care colcăie tot felul de neoprotestanţi, s-a trecut, cu arme şi bagaje, în slujba acestei himere, respectiv reinstaurarea monarhiei în România. Graţie serviciilor de imagine substanţiale oferite cauzei, serviciile secrete străine implicate, la sugestia, probabil a aşa zisei Case Regale, au acordat, de curând, o importantă distincţie postului de televiziune felixian. Nu pentru meritele, pe care le-a clamat zgomotos unul din agresivii directori ai postului respectiv, inclusiv de la Londra, merite care-i lipsesc, în fapt, ci pentru că, el şi redacţia din subordine, s-au pus în slujba lui Mihai de Hohenzollern pentru a-l readuce pe tronul României.

Între timp, însă, văzând că în rândul populaţiei României interesul faţă de monarhie, în principal faţă de Mihai de Hohenzollern este sub nivelul popularităţii actualului preşedinte, aceleaşi servicii secrete străine au pus la cale o nouă diversiune. De curând, brusc şi nefiresc, s-a anunţat că prinţul Charles, moştenitorul tronului britanic, ar putea să devină noul rege al României, sub numele de Carol al III-lea. Pentru ca impactul să fie cel scontat, aceeaşi media aflată în slujba diversiunilor externe a anunţat, cu surle şi turle că prinţul Charles este un împătimit iubitor al plaiurilor româneşti, că, spre deosebire de proiectele, extrem de costisitoare, dar falimentare, ale actualei Puteri, el a realizat un film de prezentare a României, pe spezele lui, pe care îl difuzează atât B.B.C., cât şi alte posturi străine.

Ştirea respectivă ar fi meritat toată atenţia şi recunoştinţa noastră, dacă ar fi fost un demers sincer şi dezinteresat. Însă, din păcate, ea este piesă importantă în diversiunea care vizează România. Diversiune de care nu este străin nici Mihai de Hohenzollern. Pentru că, în mod normal, el, ca pretins rege al României, ar fi trebuit să reacţioneze imediat şi să-şi exprime indignarea faţă de o astfel de intenţie. Nu se mai cunosc cazuri în istorie în care, brusc şi fără temei, prinţul moştenitor al unui stat să devină peste noapte, hodoronc tronc, rege al altei ţări, care pretide că are un rege şi o Casă Regală.

Adevărul e că bietul Mihai de Hohenzollern este, de multă vreme doar o marionetă, de care, iată, se servesc, din nou, o serie de forţe diversiniste. Alături de odiosul Carol al II-lea, el reprezintă una din persoanele cele mai nefaste ale istoriei României moderne. Prin faptele lui necugetate a contribuit la uciderea mareşalului Ion Antonescu, iar apoi la ocuparea, cu şase luni mai devreme a ţării de către trupele sovietice. A primit în schimb, de la Stalin, medalia Pobeda, dar nu pentru merite militare, ci pentru trădarea interesului naţional. Ulterior, dovedind incompetenţă şi lipsă de responsabilitate, Mihai de Hohenzollern s-a făcut vinovat şi de suferinţele, inclusiv pierderea de vieţi omeneşti, de către ce i care au crezut că un rege adevărat îşi apără poporul chiar cu preţul propriei sale vieţi. Când, ca ofiţer al Armatei Române şi rege,ar fi avut prilejul de a-şi arăta demnitatea şi curajul, Mihai de Hohenzollern, ucigaşul mareşalului Ion Antonescu, dar şi vinovat de moartea altor mii de patrioţi români, a preferat să dea complet ţara pe mâna sovieticilor şi a alogenilor impuşi de aceştia în fruntea ţării. Necinstea lui Mihai de Hohenzollern este subliniată de faptul că, după îndepărtarea monarhiei, el a făcut un pact mizerabil cu regimul comunist, angajându-se ca, contra unei subvenţii lunare considerabile, să plece în exil şi să se abţină de la orice acţiune sau declaraţie ostilă regimului comunist impus de Armata sovietică de ocupaţie.

Pe toată durata absenţei sale din ţară, Mihai de Hohenzollern, beneficiind de banii murdari primiţi de el de la comuniştii de la Bucureşti, s-a ferit ca dracul de tămâie să sprijine diaspora română şi aspiraţiile acesteia de alungare a regimului comunist din ţară.

Dovedind aceeaşi imaturitate, Mihai de Hohenzollern s-a lăsat, totuşi, manipulat de unele servicii străine. Astfel, în primăvara lui 1989, el, împreună cu alte cozi de topor ale neamului nostru, şi-a pus semnătura pe mizerabila Declaraţie de la Budapesta, document ce justifică şi explică obrăznicia şi agresivitatea fără de seamăn a guvernanţilor extremişti, revizionişti şi revanşarzi ai Ungariei.

După căderea regimului comunist, graţie loviturii de stat din decembrie 1989, brusc, Mihai de Hohenzollern s-a trezit că nu mai primea de la Bucureşti nici un fel de subvenţie. Cum el nu avea nici un fel de pregătire, dar nici o altă sursă de trai, pentru sine şi numeroasa lui familie, Mihai, sfătuit, se pare de aceleaşi servicii secrete străine, a pornit spre ţară. El îndeplinea, într-un fel, planurile murdare ale acelor forţe străine ce urmăreau menţinerea stării de tensiune, incertitudine şi instabilitate în România. În plus, el venea spre a-şi recâştiga proprietăţile, deoarece aceleaşi forţe externe, direct interesate, promovaseră anterior principiul restitutio in integrum, principiu ce va arunca ţara în sărăcie şi haos şi nu-i va permite nici un fel de dezvoltare în plan economic şi social. Nu dragostea faţă de ţară sau grijile pentru suferinţele românilor l-au determinat să se întoarcă în ţară. Văzând corupţia ce domnea la Bucureşti, nu şi-a făcut nici

un fel de griji c-ar putea fi tras la răspundere pentru tablourile din patrimoniul naţional pe care, la plecarea din 1947 le scosese din ţară, iar apoi le vânduse la o licitaţie din SUA.

Cu concursul aceloraşi forţe diversioniste străine, Mihai şi familia sa, ai cărei membri abia de reuşesc să se exprime în limba română, deşi se declară mari patrioţi, au reuşit să recupereze averi imense, adesea în detrimentul unor familii sărace, obligate să renunţe a doua oară la bunurile lor şi să ducă un trai mizer. În plus, sute de miliarde de lei au fost puşi la dispoziţia lui Mihai de Hohenzollern şi a membrilor familiei sale pentru diverse chermeze şi petreceri, în ţară şi peste hotare.

Văzând că timpul trece, iar poporul român nu doreşte să mai aibă în fruntea sa pe Mihai, cercurile şi serviciile secrete străine au fost cuprinse de îngrijorare. Asta şi pentru că legea salică interzicea urcarea pe tronul României a unei femei. Deci nici una din fiicele lui Mihai de Hohenzollern nu au vreo şansă să acceadă la tron.

În faţa acestei situaţii descurajante, s-a recurs, se pare, la o nouă diversiune. Se ştie că prinţul Charles, datorită vieţii sale scandaloase, dar şi atitudinii avute de regretata prinţesă Diana, nu prea e dorit de britanici ca monarh. Regina Elisabeta a II-a a intuit, se pare, acest adevăr şi de aceea, în pofida vârstei sale foarte înaintate nu se grăbeşte să-l lase în fruntea ţării.

Soluţia concepută de serviciile secrete străine urmăreşte împuşcarea a doi iepuri dintr-un singur foc. Pe de o parte, spălarea obrazului lui Charles, iar pe de alta materializarea proiectului de reinstaurare a monarhiei în României.

În pofida nefirescului situaţiei create, Mihai de Hohenzollern şi cercurile apropiate lui nu s-au arătat deranjate de soluţia preconizată. Chiar dacă, în mod firesc, Charles nu ar avea cum să devină regele unei ţări al cărei cetăţean nu e şi care pretinde c-ar avea proria ei Casă Regală. Bănuim motivul acestei tăceri.

Ca lucrurile să pară cât de cât acceptabilă, de mulţi ani, Charles, înconjurat de tot felul de odrasle de foşti conţi, baroni şi nobili scăpătaţi unguri, inclusiv din rândul unor foşti odioşi criminali în timpul ocupaţiei horthyste, face dese sejururi în special în Transilvania. În plus, el şi-a fabricat un arbore genealogic, care-l face înrudit cu Vlad Ţepeş şi, implicit, îi justifică, într-un fel, intenţiile de a deveni rege al României. În plus, la sfatul aceloraşi diversionişti, el a iniţiat ac est film de promovare, chipurile, a frumnuseţilor Transilvaniei. Căci, la cererea companionilor lui unguri, el vorbeşte în primul rând de satele Transilvaniei. Iar cei care au urmărit pelicula realizată la cererea lui vor putea auzi cu urechile lor că prinţul Charles foloseşte exclusiv denumirile ungureşti ale satelor transilvane. În plus, este de remarcat şi faptul că, fără excepţie, de fiecare dată când vine în România, el frecventează sate cu populaţie ungurească sau subvenţionează proiecte de conservare sau reparare a unor obiective ungureşti: castele, palate, biserici etc. Un exemplu grăitor este şi sprijinul substanţial oferit pentru repararea Castelului de la Bonţida, judeţul Cluj.

Nu în ultimul rând este de reţinut şi faptul că prinţul Charles a învăţat şi numeroase expresii şi cuvinte ungureşti, nu româneşti, pe care le foloseşte ori de câte ori face băi de mulţime prin localităţile transilvane.

Deci, se pare, Mihai de Hohenzollern pregăteşte o nouă trădare. Dacă ar fi fost vreodată rege, cu adevărat, al României şi dacă i-ar fi păsat măcar cât negru sub unghie de soarta acestei nericite ţări, din primul moment al punerii în circulaţie a zvonului despre posibila întronare a prinţului Charles, sub numele de Carol al III-lea, ca rege al României, Mihai de Hohenzollern avea obligaţia să exprime un punct de vedere ferm şi categoric.

Se pare, însă, că se adevereşte faptul că: cine a trădat o dată, va trăda şi a doua oară. Iar Mihai de Hohenzollern a trădat de nenumărate ori interesele poporului român şi ale României.

Recomandăm contestatarilor fanatici ai acestui adevăr să-i analizeze cu obiectivitate şi nepărtinire faptele înainte de a se grăbi să formuleze eventuale acuzaţii şi contestaţii.

prof. dr. **ANTON GRIGORE SCARLAT,** Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

***

restituiri:

CONSTANTIN MĂLINAŞ

Constantin Mălinaş s-a născut la 21 mai 1943, în oraşul Buzău, unde părinţii Dumitru şi Laura, s-au refugiat temporar în urma Dictatului de la Viena. A început liceul la **„Samuil Vulcan”** în Beiuş şi l-a absolvit în 1960 la „Emanuil Gojdu” din Oradea. A urmat Facultatea de litere la Universitatea „Babeş-Bolyai” din Cluj-Napoca, terminată în 1969, şi s-a specializat în domeniul biblioteconomiei (1978-1985). A obţinut Diploma INFOCENTER din Danemarca, în 1993, pentru specializarea în educaţia postşcolară a adulţilor. A urmat şi cursul postuniversitar de „Biblioteconomie şi ştiinţa informării” la Universitatea Bucureşti, 1999-2000. Şi-a dat doctoratul în filologie, cu teza „**Contribuţii la istoria iluminismului românesc din Transilvania: Viaţa şi opera filologică a lui Ioan Corneli 1762-1848**”, Universitatea „Babeş-Bolyai” din Cluj-Napoca, în 2001.

Conferenţiar universitar la Facultatea de Litere a Universităţii din Oradea, la catedra de biblioteconomie. Expert în bibliofilie (manuscrise şi carte veche), acreditat public de Ministerul Culturii şi Cultelor şi a fost titularul funcţiei de director al Bibliotecii Judeţene Bihor „Gheorghe Şincai” din Oradea, din anul 1996 (a fost bibliotecar aici din anul 1979). Este angrenat în multiple activităţi, printre care, redactor şef al revistei „**Familia română**”, subintitulată „**pentru solidaritatea românilor de pretutindeni”**, care apare trimestrial la Oradea din 1999. De asemenea, e preşedintele Asociaţiei Române **Ex libris** de la Oradea (din anul 1994); membru în **Association Française pour la Connaissance de l' Ex libris** de la Nancy (din anul 1986); membru al Societăţii Numismatice Române din anul 1994, redactor şef al Buletinului „**Ex libris românesc**” şi director al revistei „**Sănătatea cărţilor**”, care este prima publicaţie în domeniul conservării, editată în România, trimestrial, începând din anul 2002.

Pentru scurtă vreme a fost redactor la ziarul „Crişana” din Oradea şi inspector la Direcţia de Cultură şi Patrimoniu. A publicat peste 160 de studii şi referate de specialitate, în domeniul biblioteconomiei, bibliologiei, bibliofiliei, istoriei culturale şi istoriei literare, în reviste şi volume şi, totodată, a luat parte la peste la120 de sesiuni de specialitate din ţară şi din străi nătate, în domeniile arătate mai sus. Numeroase premii, diplome şi distincţii culturale, în ţară şi străinătate.

A publicat următoarele lucrări:

- **Afinitatea lui Gheorghe Şincai faţă de Oradea**, 1979;
- **Biblioteca ediţiilor Eminescu româneşti şi străine 1879-1989**, Oradea, 1989
- **Centenar Ion Creangă 1889-1989**: Catalog de ediţii ale operei, Oradea, 1990
- **Eminescu - un secol în medalii (1889-1989)**, Oradea, 1992
- **Pictorul Traian Goga** (1917-1989), Oradea, 1993
- **Tipografi, tipografii şi edituri în Bihor 1565-1948**, Oradea, 1995
- **Carte românească veche la Oradea (1643-1830)**, Oradea, 1993
- **Biblioteca pentru toţi la centenar 1895-1995**, Oradea, 1995
- **Cu Astra în regiunea Odesa**, Oradea, 2000
- **Eminescu şi Oradea**, 2000; Oradea, 1993
- **Contribuţii la istoria iluminismului românesc din Transilvania: IOAN CORNELI 1762-1848**. Teză de doctorat, 316 p., Universitatea Oradea, 2003,
- **Oradea în plăci memoriale**, album, Oradea, 2003

- **Cartea bicentenarului Gojdu 1802-2002**, 270 p., Oradea, 2004.

A editat şi prefaţat peste treizeci de cărţi de istorie, cultură şi literatură, care privesc românii de pretutindeni, precum şi integrarea Bihorului în valorile culturale naţionale ale tuturor românilor. Membru al Biroului Consiliului de Conducere al Asociaţiei Bibliotecarilor şi Bibliotecilor Publice din România; preşedinte al Asociaţiei Române pentru Ex Libris, Oradea, din 1995, afiliată internaţional la Federaţia de specialitate de la Londra. Membru asociat în Comisia Naţională a Bibliotecilor din România.

Asociaţia Bibliotecarilor din România anunţă cu durere încetarea din viaţă, pe 25 februarie 2010, a unuia dintre membrii săi marcanţi: profesorul Constantin Mălinaş.
Constantin Mălinaş a fost director al Bibliotecii Judeţene "Gh. Şincai" şi, ulterior, managerul Bibliotecii Universităţii din Oradea, în paralel desfăşurând o neobosită activitate didactică şi publicistică. În cadrul universităţii orădene a susţinut cursuri şi seminarii privind istoria scrisului, a cărţii şi a bibliotecilor, legislaţia şi tehnicile de bibliotecă etc.
Ca o recunoaştere a meritelor sale în domeniul biblioteconomiei, Asociaţia Bibliotecarilor din România i-a acordat în anul 2008 *Diploma de excelenţă*.
Constantin Mălinaş s-a luptat cu curaj, până în ultima clipă, cu o boală nemiloasă, refuzând să cedeze şi păstrându-şi aceeaşi implicare profesională ştiută şi apreciată de cei care l-au cunoscut. În urmă cu câteva luni a fost alături de noi, la Constanţa, la Conferinţa Naţională a asociaţiei, unde a acceptat propunerea de a coordona activitatea secţiunii de Colecţii speciale.

DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ ÎN PACE! – cf. **Asociaţia Bibliotecarilor din România**

***

CONSTANTIN MĂLINAŞ: ŞTEFAN CEL MARE ÎN MIJLOCUL TRANSILVANIEI

Prilejul de sărbătoare istoriografică la Direcţia Judeţeană Cluj a Arhivelor Nationale, unde, în ziua de 2 iulie, a avut loc deschiderea unei expoziţii ample, de 55 de panouri, cu peste 150 de documente şi imagini, întinse pe circa 50 de metri pătraţi, dedicată comemorării unei jumătăţi de mileniu de la trecerea în perenitate a Domnitorului Ştefan cel Mare, încă antum supranumit "cel Sfânt", în special pentru efortul său de a organiza rezistenţa împotriva penetrării turcilor în Moldova şi mai departe, către mijlocul Europei.

Am vizitat amanunţit expoziţia şi am găsit-o solidă şi temeinică, iconografică şi atrăgătoare prin farmecul textelor, verticală prin supleţea imaginilor înălţătoare. Gazdele au colaborat pentru a aduna materialul cu colegii lor, de la direcţiile judeţene ale Arhivelor Naţionale de la Iaşi, Vaslui, Neamţ, Bacău, Deva şi Bucureşti, reuşind o însumare, care este folositoare minţii şi plăcută sufletului, pentru iubitorul de valori ale trecutului, care garantează merindea pentru un egos propriu, într-o Europă, ce va prelua valorile tuturor. Vedem în această expoziţie tocmai un asemenea exerciţiu, de alegere şi oferire a unui subiect românesc sigur, prin conotaţii europene, pentru tezaurul întregii Europe viitoare, din a cărei istorie Ştefan cel Mare a făcut şi va face parte.

Expoziţia se deschide şi se închide cu sigiliul cel mare domnesc, în culori şi de format mare, între care găsim 150 de texte şi imagini, reproducând numeroase documente publice şi private (hrisoave, zapise domneşti şi boiereşti), portrete, statui, manuscrise, peceţi mari si mici, schiţe de bătălii, hărţi ale unor domenii, vederi ale unor cetăţi şi biserici, care pledează pentru vocaţia de constructor a lui Ştefan cel Mare. Dintre cele peste 50 de biserici, mânăstiri, cetăţi, poduri, vămi şi case domneşti, câte a ridicat înaintea timpului şi, în special, a turcilor, regăsim în expoziţie pe cea dintâi, ca sens, de la Borzeşti, ridicată la 1493-1494 *"în cinstirea bunilor săi"*, apoi pe cele de la Voroneţ, Bacău, Vaslui (Biserica "Sf.Ioan Botezătorul"), respectiv Feleac, Ciceu şi Vad, din Transilvania. Biserica evanghelică fortificată, de la Boian, lângă Sibiu, afişează pe turnul porţii, în relief, stema cu bourul moldovean, ceea ce, în timp, face mărturia unei relaţii stabile a saşilor cu domnul de peste Carpaţi, cărora le-a întărit vechile drepturi de comerţ în Moldova.

Pentru epoca de punţi şi treceri, pe care o trăim, ne reţine, symbolic, atenţia imaginea podului arcuit, în piatră, de la Căiuţ, ridicat de Ştefan cel Mare, care este şi azi funcţional şi folosit ca atare. Respectiv, pentru a înţelege epoca de violenţă în care a trăit, ne fac marturie bisericile fortificate de la Bozna şi Dartoş, care arată lumii ce a însemnat să fii la marginea de vecină tate cu neamurile asiatice necreştine. Asemenea fortificaţii creştine au fost cu sutele în Ţarile R omâne, ca niste bumbi de rezistenţă şi alean în faţa năvălirilor estice (uneori şi vestice !), care nu au contenit circa cinci secole.

Portrete în expoziţie: Silueta în picioare, frumos prelucrată în hlamidă purpurie, preluată din celebrul manuscris de *Evangheliar* de la Mânăstirea Humor (1473), apoi portretul votiv, de ctit or, din Biserica "Sf.Ioan Botezătorul", de la Vaslui, cea mai caracteristică pentru stilul epocii domneşti, amândouă zugravite după chipul şi asemănarea lui Ştefan, ce ne -a rămas astfel.

Statui: De la Biserica din Feleac, bustul de la Biserica din Vad (de Vas ile Rus Batin). Statuia ecvestră de la Iaşi, de sculptorul francez Emanuel Fremiet, întemeiată la 16/28 septembrie 1882, printr-un "Act comemorativ", expus - inaugurată la 6/17 iunie 1883, când a dat prilej lui Mihai Eminescu să scrie poemul "**Doina**". Statuia de la Vaslui, adusă în 1940 de la Chişină u, statuia din 1972, de Eftimie Bârlă deanu, cea ecvestră de la Bacău, dezvelită la 6 octombrie 1997, de sculptorul Alexandru Ma rcu. Toate sunt o parte, numai, din măreţele monumente ce s-au ridicat, anticipând pe cele ce se vor mai ridica în numele şi memoria faptelor fără seamăn ale măreţ ului Domn creştin Ştefan cel Mare şi Sfânt al româ nilor.

Schiţe de bătălii: Baia, cu stampa veche (15 ianuarie 1467), Podul Inalt lânga Vaslui (10 ianuarie 1475), Valea Albă, sau Războieni (26 iulie 1476), campania polonă, din anul 1497.

Schiţe de domenii: Ciceul, cu cetatea şi imprejurimile, Cetatea de Baltă, la nord de Mediaş, care su stin părerea că Ştefan a fost cel mai mare posesor de bunuri funciare în Transilvania, cu domeniile ce şi le-a dobândit prin luptă şi prin diplomaţ e.

Manuscrise: Domeniul este superlativ dezvoltat în timpul lui Ştefan, formâ nd o epoca ilustră a scri sului caligrafic românesc, cu litera chirilică semiuncială, cu mai multe centre, î ntre care, pe primul loc, a fost cel de la Putna şi au mai urmat altele, care au iradiat şi î n Transilvania. Ni se prezintă ca probă *Liturghierul* din anul 1481 de la Biserica din Feleac, cu un duct armonios, caligrafiat în negru şi roşu, cu ornamentaţii de pagină, care anticipează tiparul, ce se zorea atunci să ajunga ş i pe la noi, pornind, circular, din centrul Europei.

Sigilii şi peceţi: Sunt peste tot prezente, ca o ortografie a expoziţiei, formând o gimnastică a minţii, ce trebuia să aibă reguli şi întăriri de autoritate. Sunt sigilii domneşti, cu şnur roşu, peceţ i mari şi peceţi mici, unele boiereşti, cu şnur albastru, atârnate de documente.

Cel mai sugestiv, sub acest aspect, este documentul nr.777, din Cole ctia Stener, de la D.J.A.N. Braşov, redând în facsimil un original slavon pe pergament, de la 13 martie 1458 (6966), cu pecete mare atârnată de şnur roşu, prin care Domnul Ştefan întăreşte negustorilor braşoveni şi din toată Ţara Bârsei drepturile de comerţ în Moldova, date de către Alexandru cel Bun. Sau fotoreproducerea iscusită a documentelor P. 340/7 de la BJAN Iaşi, data 31 august 1456 (6964 de la Facerea lumii!), prin care se dă Mânăsti rii Moldoviţa privilegiul de a aduna ceară de la cârciumile din Tâ rgu Baia. Cu pecete mare domnească, în colac de ceară, legată cu şnur roşu. De cea mai rară frumuseţe, ca o operă de artă , se prezintă documentul din 5 iunie 1472 (6980), care întăreşte cumpărarea unui sat de către Roman Spătarul, subscrisă şi recunoscută cu un fascicol de şapte peceţi, una domnească, sub şnur roşu, alte ş ase boiereşti, în jur, cu şnur albastru. Aceasta este o construcţie sfragistică de drept laic la români, care face cât o cetate medievală! (Sursa: DANIC, Colectia Peceti, II, 127, pergament, text sus, în slavonă , de 28x44cm).

Pentru frumuseţea lor, mai menţionăm două documente, î n fotocopii foarte reuşite, de la DJAN Iaşi: Documentul P.340/97, dat de Domn din Suceava, la 18 martie 1495, de danie; respectiv d ocumentul P 340/8, dat de Domn în satul Bădău, la 18 septembrie 1503, de î ntarire a satului Ruseni pentru Ion Talmaci, care l-a cumparat cu 250 de zloţi tătărăşti de la un Vlad, fiul Stanei (Astanei…, în varianta modernă!).

Ca o curiozitate, care este bine că a fost introdusă în expoziţ ie, pomenim reproducerea fotografică, de asemenea foarte fidelă şi expresivă, a unui document de la DJAN Iaş i, datat ca fiind emis din Iaşi, la 15 martie 1497, menţionând o danie. Ce s-a dovedit a fi un document fals.

Zecile de hrisoave şi zapise sunt alternate cu ci tatele bine alese, care expun părerea unor istorici despre Ştefan cel Mare, dintre care redă m pe aceea a lui Nicolae Iorga, aflată î n complementaritate cu celebrul portret făcut de către cronicar, pe care îl echilibrează: ***"Cinstit şi harnic, răbdător fără să uite şi viteaz fără cruzime, straşnic în mânie şi senin în iertare, răspicat şi cu măsură î n grai, gospodar şi iubitor al lucrurilor frumoase, fără nicio trufie în faptele sale"***.

Am petrecut câteva ore agreabile în incinta astfel ridicată la rang informal de învăţământ al istoriei noastre, la Arhivele Statului, filiala din Cluj -Napoca, unde totul stă sub semnul sigilar al lui Mihai Viteazul

şi sub privirea scrutătoare a celor trei mari înaintaşi în arhivistică, Ştefan Meteş, David Prodan şi Ion Mărcuş, ale căror portrete însoţesc intrarea şi îndeamnă urmaşii la acţiune, cum vedem că se întamplă, sub coordonarea directorului de acum, dr. Gheorghe Ioan, Mihai Drăgan. Tonusul istoriografic şi farmecul documentat este întreţţnut de expoziţia permanentă din Sala "Ştefan Meteş", unde am mai descoperit şi expoziţia "TEZAUR ARHIVISTIC CLUJEAN", amplă, cu circa 250 de documente organizate în şapte capitole, care definesc bine diacronia şi sincronia municipiului, de la epoca vestigiilor daco-romane la mărturii ale Unirii şi documente ale ştiinţei şi culturii din centrul Transilvaniei.

Puteam să dorim ceva mai mult? Am găsit un loc cu o respiraţie istorică naturală, egală, echilibrată şi temeinică! Lânga care, în materie de memorie a Domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt poate aş dori să văd şi câteva din numeroasele medalii, care i s-au dedicat de-a lungul timpului. Dar, poate, vor face numismaţii şi o astfel de expoziţie!

CLUJ-NAPOCA, 12 iulie 2004

Conf. univ. dr. **CONSTANTIN MĂLINAŞ**

(Această **Restituire** vine de la arhiva Bibliotecii "***Mihai Eminescu***"-Australia, bibliotecar **IOAN MICLĂU**)

***

"tablete de duminică"

POLITICA LUI *"CEL MAI..."* ŞI *„CEA MAI..."*

E cât se poate de firească dorinţa omului de a măsura/evalua tot ce-l înconjoară; această înclinaţie naturală ţine de nevoia de ordine şi echilibru, de cunoaştere intimă a universului în care i-a fost dat să locuiască. Numai că acest dat firesc al fiinţei umane tinde să ne denatureze comportamentul, dacă e deviat spre senzaţional şi curiozităţi malformante. Cu eforturi nu prea mari putem afla care sunt vârfurile muntoase cele mai înalte, unde trăieşte şi cât de bine îngrijit e ste cel mai mare piton din lume (în varianta fericită că toţi pitonii din lume au fost descoperiţi, catalogaţi şi măsuraţi), unde se află cea mai scumpă proprietate din lume (SV Londrei) de numai 70 de milioane de lire sterline, cea mai scumpă maşină de pe planetă, un Buggatti Veyron, la preţul modest de un milion de euro, cel mai mic calculator – The Martinov, cel mai bizar nume autohton – Verginica Vacăgrasă, cea mai tare dansatoare – Polina Angelona ş.a.m.d. În plan politic, ele sunt, cel mai adesea, catastrofale: amintiţi-vă de *cel mai iubit fiu al poporului*, la noi şi în alte părţi ale lumii! Când nemulţumirile se acumulează şi timpul nu mai are răbdare, se produce declicul: peste noapte, *cel mai iubit fiu* devine dictatorul, tiranul de tristă amintire, îngropat de toate păcatele lumii, reale şi, uneori, imaginate!! Ierarhizările sunt incontestabile, când e vorba de continente, ţări, munţi, păduri, animale, arbori! Acestea sunt relativ simple când/dacă vorbim despre valori materiale, însă devin deosebit de relative, dacă nu chiar riscante, atunci când ne referim – în mod expres – la oameni, valori spirituale/morale...

Să luăm un exemplu, nu chiar la întâmplare: ***cea mai frumoasă femeie din lume***! ***Miss Univers***, numită astfel cu o formulă gazetărească pe cât de pretenţioasă, pe atât de găunoasă, după care oftează câteva sute de milioane de bărbaţi şi poate nu numai!... Chiar... ***Univers***?! Oare s-or fi luat în calcul şi universurile paralele?! Or, măcar, pe cele terestre! Cum arată acel juriu infailibil, cum sun ă acele criterii prin care se alege... Miss Univers? Niciun juriu din lume n-o să mă convingă că este capabil să ne-o livreze pe cea mai frumoasă femeie a planetei Pământ! Mai curând e de crezut că femeia cu cele mai lungi picioare din lume, având în vedere miliardele de specialişti ce bântuie suprafaţa locuită a planetei, este Svetlana Pankratova, măsurând 132 de cm şi că „arhitectul de pantofi" Mihai Albu a dăruit sexului frumos cele mai înalte botine cu tocuri ce măsoară 37 de cm. Astea da, performanţe!

Există însă formule cel puţin la fel de bulversante, ce sfidează, dacă nu bunul-simţ, în mod sigur, o logică elementară: *cel mai mare fotbalist/boxer/atlet al tuturor timpurilor*, de exemplu. Un moment de luciditate se poate, domnilor gazetari sportivi? Nu contest talentul de excepţie al lui Hagi, dar... Fotbalul a apărut, cumva, în neolitic, în Roma antică şi n-am aflat noi încă?! Pe deasupra, mai sunteţi şi vizionari, Doamne apără şi păzeşte, scrutând cu o agerime de care, sincer, nu vă credeam în stare, *mii de veacuri*

înainte? Ca să nu vă mai amintesc acum câte cariere de fotbalişti distruse aveţi pe conştiinţă, din dorinţa de a creşte tirajul/ratingul: *X e al doilea Hagi* (au fost câteva zeci şi niciunul). Pe unii i-aţi umplut de laude, poate meritate, până la un punct, iar ei n-au rezistat succesului, pierzându-se prin toate barurile şi cârciumile, risipindu-se între cuvinte şi formule ditirambice!

Goana după recorduri a atins cote paroxistice în această lume nebună, nebună... Cum putea să lipsească România din această competiţie aberantă? Dacă Mexicul are cel mai greu om din lume, Manuel Urbe Gomez, cu 560 de kg, dacă Anglia are omul cu cele mai multe piercinguri, John Lynch, cu 241 de cercei, ambiţioşi, cum ne ştiu toţi, am construit şi noi, cu sudoarea frunţii, cel mai lung lanţ de prezervative, cel mai lung cârnat (fără nicio conotaţie sexuală), dar şi cea mai mare colivă, aşa ca să se ştie! La acestea să adăugăm că România are drumuri mai proaste ca Botswana, dar – prilej de un adânc şi răscolitor sentiment de frustrare naţională – nu avem garanţia că avem întâietatea râvnită! Sunt necesare eforturi suplimentare pentru a atinge parametrii care să ne situeze între primele naţiuni ale lumii şi, la acest capitol, lucru posibil dacă avem în vedere înţeleapta noastră conducere de partid şi de stat!

Politica lui *cel mai...* şi *cea mai...*, atunci când e vorba de oameni, n-a dus, nicicând, la nimic bun! Rareori laudele mult îngroşate întâlnesc structuri morale suficient de rezistente pentru a răzbate printre cuvinte şi, cunoscându-şi bine posibilităţile, să-şi exploateze optim calităţile reale. De cele mai multe ori, gazetarii profesionişti, cum le place să fie consideraţi, ahtiaţi de audienţă şi succes facil, lasă – fără vreo remuşcare – numai rebuturi în urmă: **frustraţi, alcoolici,** uneori şi **drogaţi**, fără ca ei să aibă – oficial – cea mai mică vină, ca să nu mai vorbim de remuşcări! Când e vorba de politicieni, mai întotdeauna oameni cu dare de mână, clasamentele sunt mai întotdeauna futile şi chiar pernicioase pe termen lung. Aşii manipulării îşi dau tot interesul pentru a propune/impune şi – cu mult mai greu – susţine o imagine publică până într-acolo încât aceasta să se substituie tipului real. Asta nu exclude existenţa unor forţe oculte, care îşi joacă marionetele cu dibăcie. N-am auzit de un clasament al celor mai abili politicieni, desigur greu de întocmit de la o etapă la alta, în schimb au fost destui care – referindu-se strict la personajele publice – au avut ambiţia să stabilească un top al prostiei/inculturii. Candidează, cu succes egal, aşa-zisele dive (costumate în bikini şi o imitaţie de sutien), mai mulţi politicieni ce nu se sfiesc să-şi etaleze „calităţile" oriunde apucă, fără nicio jenă, oameni de televiziune, nu puţini, dar, mai ales, invitaţi/invitate la emisiuni deocheate, concurenţă mare, mon cher!! Clasamentele diferă, dar nu până într-atât încât să lipsească din ele Marean Vanghelie şi Gigi Becali!! Fără ei, niciun astfel de clasament nu ar avea credibilitate!

Nocive de-a dreptul, tocmai pentru că nu par astfel, se dovedesc a fi – pe termen lung – topurile literare, atunci când sunt dictate de interese de grup, de orgolii supradimensionate, de un joc înşelător al aparenţelor impuse, mai degrabă, de criterii extraestetice sau, fără putinţa de a ne convinge, pur estetice, cu eludarea componentei etice! În ultimele şase decenii, topurile au fluctuat după cum băteau vânturile ideologice sau... cele estetizante. A. Toma, M. Beniuc au bântuit poezia română, pe post de vedete ipotetice, până aproape de sfârşitul deceniului şase, când falsele ierarhii încep să se pulverizeze, lăsând locul – cu mare greutate – talentelor autentice: mai întâi, N. Labiş, cel care a produs o primă breşă notabilă în maculatura momentului, după care au sosit, din ce în ce mai hotărâţi, Cezar Baltag, Ana Blandiana, Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Marin Sorescu, Ilie Constantin, la care s-au adăugat, pe parcurs, Cezar Ivănescu, Leonid Dimov, Virgil Mazilescu (recuperaţi) şi încă mulţi alţii, de unde se va decanta – pe parcurs – o ierarhie relativ stabilă.

Ce-i drept, unii n-au rezistat competiţiei, alţii au cedat, treptat, în faţa cenzurii, mai mult sau mai puţin severe, alţii, ca în orice competiţie, n-au rezistat succesului, pierzându-se pe parcurs, ori s-au lăsat mistuiţi de marele public (recitaţi la toate serbările, difuzaţi pe toate canalele mass-media). Aşa-numita generaţie şaizecistă n-a avut, de la început, pe Nichita Stănescu drept lider incontestabil, ba – aş spune – nici astăzi locul său nu mai are aceeaşi capacitate de persuasiune şi seducţie, ca în deceniile anterioare. După 1980, s-au impus atenţiei publice zece-cincisprezece poeţi, dintre care, odată cu „Levantul" (1990), Mircea Cărtărescu a ocupat autoritar prim-planul, nevrând şi neputând să-l mai cedeze, sub presiunea uriaşelor forţe de susţinere editorială şi publicitară. Un loc, fireşte, contestabil, resimţit ca opresiv de către unii, dar imposibil de ignorat. Dinspre N. Manolescu, acesta ar fi piscul de neatins al poeziei româneşti! În replică, neostentativă – e adevărat – Al. Cistelecan decretează: *Cel mai mare poet contemporan este Ion Mureşan*. Au mai fost, mai sunt şi, în mod sigur, vor mai fi alte şi alte puncte de vedere. În fond, ce s-ar întâmpla dacă toţi cei 30-40 de critici de reală vocaţie (care există, fără îndoială!) ar propune câte un lider şi o ierarhie, fiecare cu argumentele şi dotarea personală?! Ne-am afla, neîndoios, într-o stare de normalitate, pe de o parte, dacă asta ar înlesni şi ar eficientiza dialogul, dar, pe de altă parte, având în vedere orgoliile care se ciocnesc şi lipsa de flexibilitate a unora dintre aceştia, ar exista pericolul real al unei stări haotice.

Politica lui ***cel mai...*** şi ***cea mai...*** nu poate duce la nimic bun nu pentru că ar lipsi competenţele intelectuale şi criteriile axiologice, ci pentru că reperele morale au devenit evanescente şi clorotice.

prof. **MIRCEA DINUTZ,** Focşani/**ROMÂNIA**

***

DE LA APARENŢĂ LA ESENŢĂ ŞI RETUR

Am văzut, cu mulţi ani în urmă, o emisiune la TVR Cultural, unde un psiholog se străduia să ne convingă de un adevăr simplu – nu suntem ceea ce părem, ci ceea ce ***suntem.*** Am deseori regretul că nu mi-am format deprinderea de a avea un „Jurnal", pentru că acum aş fi ştiut cum se nu meşte acel psiholog care observa, la un moment dat, că: *Dăm prea multă atenţie aparenţelor* şi că aici se află *principala sursă a nefericirii noastre*. În forme diferite, acest adevăr a mai fost afirmat/enunţat/susţinut, va mai fi, inevitabil, amintit de unul sau de altul, dar – din păcate – a rămas şi rămâne exterior celor mai mulţi dintre oamenii robiţi strălucirilor vane ale puterii vremelnice, averilor adunate cu... abilitate, femeilor apreciate exclusiv după cât de bine arată şi după cum sunt îmbrăcate/d ezbrăcate, prezenţa în topuri şi concursuri pentru defazaţi mintal.

În viaţa socială, ***averea*** (la vedere) a ajuns să fie sinonimă cu ***valoarea personală***, niciun alt criteriu nefiind atât de funcţional. Nu e nevoie să dau exemple, le găsim cu uşurinţă schimbâ nd canalele TV, la ore de maximă audienţă. „Valoarea", garantată astfel, este însoţită, cel mai adesea, de alergie la cultură, analfabetism cronic, afazie la argumentele neconvenabile, megalomanie (în grade diferite, de la aceea suportabil-decentă până la forma delirant-becaliană), mitocănie graseiată şi prostie abundent glazurată. Unul nu citeşte că-l *dor ochii*, altul urăşte cărţile şi nu se sfieşte să o spună în gura mare, al treilea nu are timp de asemenea fleacuri, mulţi, mulţi alţii nu văd folosul de a citi, dar se feresc ca de foc să facă asemenea mărturisiri. Unii, doar unii dintre cei urcaţi pe treptele succesului social, indiferent de gradul de incultură, sunt mediatizaţi cu mult peste limitele decenţei, cu iresponsabilitate de acei redactori care a r face orice pentru a obţine un ***rating*** cât mai ridicat! Aşa au apărut ***contramodelele*** oferite cu o generozitate criminală generaţiei tinere; aşa s-a ajuns până acolo încât elevele de liceu (nu puţine) aspiră să ajungă top-modele, băieţii – cel puţin Poponeţ, da' parcă mai bine Guţă („am bani, am valoare") ori „briliant" ca Mutu (ăi mai modeşti – măcar Tamaş) şi toţi se visează ***vipuri!*** Nimeni nu le spune însă că pentru a avea, într-adevăr, valoare, e nevoie de multă muncă, de seriozitate, de tenacitate şi mul t caracter! Dar ce să faci cu toate acestea, adică să înveţi, să te străduieşti pentru a-ţi face o carieră cinstită, când vezi că un cioban de vocaţie poate deveni europarlamentar, ce rost are să te consacri muzicii, să exersezi ani de zile, să participi la concursuri epuizante, când te poţi despuia cu uşurinţă şi ajunge – într-un timp scurt – o cântăreaţă sexy (mai degrabă, sexy), când poţi spune câte prostii pofteşti la emisiunea lui Măruţă sau a lui Capatos, te poţi numi Senzual, Plugaru sau Zăvoranu, n-are nicio importanţă! Vorba cuiva: *este foarte uşor să nu îţi fie frică când ai curaj.*

În viaţa de toate zilele, lucrurile par mai puţin dramatice, pentru că – nu-i aşa?! – ne aflăm *ici aux portes de l'Orient, où tout est pris à la légère...* şi sunt percepute ca atare, dar consecinţele nu pot fi decât cenuşii, uneori chiar tragice. Îţi alegi partenerul/partenera de „viaţă" (de la o săptămână până la cel mult cinci-şase ani!), după cantitatea de sex-appeal pe care o emană celălalt/cealaltă, după mărimea iaht ului şi numărul de automobile sau de implanturi, după poziţia socială, toate valori ale lumii părelnice, fiind mult mai puţin atenţi la eul ascuns după gesturi, cuvinte, atitudini, un eu ce se lasă descoperit doar unei priviri scrutătoare care încearcă a trece de aparenţe, citind şi interpretând toate acele gesturi, cuvinte, fizionomii, priviri furişate sau răsturnate, cu intenţia de a înţelege motivaţia faptelor, capacitatea de dăruire (dacă aceasta există) şi efort în slujba semenilor. Dacă şi când vom î nvăţa să coborâm în noi înşine/însene pentru a ne cunoaşte şi pentru a-i cunoaşte cu adevărat pe cei din jurul nostru, atunci vom avea – probabil – acces la echilibru şi seninătate, condiţie ***sine qua non*** a ceea ce ne place să numim *fericire.*

Încă din familie, de la vârste mici, mai abitir, din şcoală, în medii sociale dintre cele mai diferite, din ce în ce mai mulţi dintre români (incluzând aici şi minorităţile conlocuitoare) îşi doresc cu ardoare să plece „afară", unde – au aflat ei – se aglomerează patrup edele cu mii de euro plus un covrig în coadă, posturi bine plătite, numai bunăvoinţă să ai să-ţi ridici banii, femei/bărbaţi bine situaţi social, lumini strălucitoare, maşini luxoase, vile somptuoase, mese întinse şi, de la un capăt la altul, un covor roşu ... Nu ştiu ce Europă unită visează unii, dar eu văd născându-se aici, între graniţele bătrânului continent, un nou popor glorios ca nimeni altul, al pleziriştilor şi al târnosiţilor, dospiţi de atâta divertisment, cu maşini la scară şi gândul la cele trup eşti, în absenţa altor preocupări.

Peste şapte miliarde de oameni, la sfârşitul acestui an, dintre care mai mult de şase miliarde se află la pragul de jos al sărăciei. Familia tradiţională se află în disoluţie, destine surpate de un timp care şi-a ieşit de mult din ţâţâni, manipulări grosolane la scară planetară şi toate au, pe lângă multe alte cauze, o sursă comună – grava confuzie între aparenţă şi esenţă, incapacitatea noastră de a discerne între ***ceea ce pare*** şi ***ceea ce este***. În zadar raţiunea încearcă să ne atragă atenţia asupra viciilor de interpretare, asupra măsluirii informaţionale, asupra lăcomiei distructive ce macină o bună parte a omenirii... Ne lăsăm, cu o consecvenţă demnă de o cauză mai bună, pradă aparenţelor, prizonieri ai văzului, ai impres iei prime, abandonându-ne fluxului irezistibil al vieţii, mai aproape de inconştienţă decât de luciditate. Ne alegem conducătorii după cum arată, după cum se mişcă, vorbesc, după cât de revoltaţi se declară în faţa actualei stări de lucruri şi, mai ales, după ceea ce promit. Când faptele îi şi ne contrazic, când vălul aparenţelor se destramă, rămânem goi, singuri, strigându-ne neputinţa în van, doar-doar ne-o auzi cineva! Mai avem timp, îmi place să cred, să ne întoarcem „acasă" şi să ne regăsim puterile de altădată.

prof. **MIRCEA DINUTZ,** Focşani/**ROMÂNIA**

***

TREI ÎNTREBĂRI ŞI NICIUN RĂSPUNS
„– Domnu', românii fac filme?!"

Să fi fost în toamna anului 2002, pe vremea când postul de televiziune ABC, răposat, după 2-3 ani, sub conducerea înţeleaptă a lui Florin Călinescu, a avut iniţiativa de a difuza, programatic şi consecvent, filme româneşti. Fostul actor (submediocru), cabotin şi vulgar, păstra nostalgia producţiilor autohtone, că, dé, avusese şi el câteva replici, ştersese pereţii studioului cu veneraţie în câteva rânduri, aşa că – să recunoaştem asta – a făcut singurul lucru lăudabil în toată cariera sa de om de televiziune!! Mulţi au interpretat gestul său (o fi fost, n-o fi fost?!) ca pe o formă de protest, absolut justificat, în faţa avalanşei de filme americane, destinate „consumului" imediat şi „spălatului de creiere". Era o situaţie inacceptabilă şi totuşi... acceptată de toată lumea, odată ce nu-mi amintesc să fi citit vreun protest, o luare de poziţie publică, pentru că 95% dintre filmele difuzate pe micul ecran, unele acceptabile, altele bune, dar cele mai multe mediocre, submediocre şi proaste de-a binelea, ne agresau intimitatea şi, ca obiectiv mai îndepărtat, ne ameninţau identitatea. De aceea, zic, la vremea respectivă, gestul a fost mai mult decât salutar, nu pentru că filmografia noastră ar fi dat pe dinafară de prea multe capodopere, deşi câteva au îndeplinit aceste condiţii, ci pentru a demonstra că ea exista, că ea a avut şi are mari actori, mari regizori, scenografi, operatori, cascadori... Cu bune şi cu rele, exista şi venise timpul ca să afle asta şi cei tineri.

În acel an, preluasem câteva clase de a IX-a şi, conform înţelegerii pe care o aveam noi, cei din catedra de limba şi literatura română, primisem şi o clasă a V-a, cu elevi vioi, peste măsură de ascultători, cel puţin la prima vedere, inteligenţi şi receptivi, având moştenire doar o imaginaţie pauperă, semn al unui deficit grav de lectură. Aveau, cel mult, 12 ani fiecare şi, la ace a oră, multă încredere în cel care îşi asumase răspunderea să-i înveţe carte. La începutul unei ore, entuziasmat că văzusem, în sfârşit, un film românesc la televizor, i-am întrebat pe micuţii din bănci dacă au văzut acel film. După câteva momente de tăcere, un băieţel mai îndrăzneţ a ridicat mâna cerând dreptul la cuvânt. L-am rugat să se ridice şi să spună ce are de spus, dar – în loc de răspuns – am primit o întrebare pe care n-am putut-o uita până astăzi: „***Domnu', românii fac filme?***"

CINE ARE NEVOIE DE SCRIITORI?

Un om care citeşte din necesitate, din plăcere, nu ar pune niciodată o asemenea întrebare. Şi, totuşi, unii o pun sau, cel puţin, o gândesc. Din ce în ce mai mulţi, mai aroganţi, mai agresivi. Am avut, o spun cu toată tristeţea, şi colegi/colege care nu mai citeau decât presaţi de programa şcolară ori nici atunci. Ţin minte că, în mai multe rânduri, am glumit amar, fireşte – exagerând, în faţa unui interlocutor sau altul, observând că „ne cam citim între noi", adică între scriitori, ceea ce nu-i foarte departe de adevăr. Întotdeauna, fără nicio excepţie, am surprins pe chipul celuilalt un zâmbet ironic, poate chiar de adâncă satisfacţie, o luminiţă batjocoritoare în privire, cu sensul: „– Păi asta e! La ce bun să mai existaţi dacă n-aveţi cititori? Mai bine v-aţi lăsa păgubaşi!" Mă priveau cu un zâmbet condescendent ori, mai rezonabil, indiferent.

Mi-am amintit de aceste experienţe repetate, cu atât mai neplăcute, citind o carte dragă mie, în care autorul, Constantin Călin, îl aminteşte pe Dumitru Sachelariu, fostul primar al Bacăului, care a rostit,

la 19 septembrie 1999, nemuritoarele cuvinte: *„Ţara are nevoie de scriitori? Fereasc ă Dumnezeu!”* Probabil că nimeni nu şi-ar fi încărcat memoria cu asemenea aberaţii, dacă am fi trăit în normalitate , adică în respectul minim pentru intelectuali şi pentru valorile spirituale, or suntem departe de aşa ceva! Dar – spre norocirea noastră – trăim în vremea lui Şaibă ajuns primar, a unui manechin ajuns şef de judeţ, a unui mariner „fără manere” – stăpân la Cotroceni, a unui stânar ajuns mare barosan la Bruxelles, coleg de bancă şi tribună cu o analfabetă notorie, cu număr de înmatriculare auto, a lui Piuliţă, Şasiu şi Gălbează, a lui Răsteală şi Peticaru, toţi sau aproape toţi bine rostuiţi, aliganţi şi res pectaţi, că dé, banul la ban trage, dacă-l ai, se cheamă că stai bine în societate şi toţi te respectă!

Au năvălit de peste tot, au ocupat prim-planul vieţii publice, ecranele televizoarelor şi ne infestează la fiecare pas, otrăvesc minţile copiilor noştr i, ne răpesc speranţa de mai bine, pentru că mai nimic din ce se întâmplă astăzi în viaţa social-politică nu prea are de-a face cu logica, cu bunul-simţ, cu dragostea de adevăr şi frumos. Poate, vorba unora, ar fi mai bine să ne scriem unul altuia, să ne e xpediem cărţile în format electronic (neapărat) şi, mai apoi, să ne felicităm reciproc. Dar asta ar însemna să ignorăm deşertul spiritual din jurul nostru, pe cale să se aşeze, pervertirea valorilor morale, sociale, de orice fel, să ne poziţionăm de partea vidului, dincolo de care viaţa nu mai este posibilă. Nici măcar D. Sachelariu, M. Vanghelie, Gigi Becali cu tot neamul lui de europarlamentari, care n-au citit o carte în viaţa lor, nu ne mai pot salva. Se poate blestem mai mare decât acesta?

***

CÂT CÂŞTIGĂ UN SCRIITOR?

Dacă n-aş fi citit recent materialul postat de Dan Culcer, sub titlul *„* ***Jurnalul unui vulcanolog****”*, în revista ***Vatra***, Tg. Mureş, nr. 11 din 16 noiembrie 2011 - aş fi numit, pe baza informaţiilor elementare din presă, ca o deducţie logică, pe Mircea Cărtărescu, drept cel mai bine plătit scriitor din România şi, iată, n-aş fi greşit. De continuat însă, nu aş fi putut continua... Din articolul excelentului eseist, trăitor la Paris din 1987, Dan Culcer, părintele spiritual al „Asymetriei”, am aflat, mai întâi, care sunt cei mai bogaţi scriitori ai Planetei, aşa cum apar în revista „Forbes”/2010, cu precizarea că sunt înregistraţi acei condeieri ce au obţinut venituri exclusiv din scris în cursul anului 2009: James Patterson, Danielle Steel, Ste phen King, Stephanie Meyer, campioni ai literaturii de consum, nicidecum valori respectate pentru valenţele etice şi estetice implicite. Trecând la evaluarea, de acelaşi ordin, pe plan naţional, Dan Culcer se foloseşte de lista publicată de Manuela Golea, unde apar, în ordine: Mircea Cărtărescu cu 540.000 de dolari, urmat, firesc, de Gabriel Liiceanu cu 460.000 de dolari. Urmează şi nu avem de ce ne mira: Andrei Pleşu, Nicolae Breban, Augustin Buzura, Nicolae Manolescu (aşa puţin?!! Asta da, surpriză!!), Di nu Săraru, Radu Paraschivescu, cu observaţia că M. Cărtărescu îşi datorează locul pe podium nu „Nostalgiei” ori „Levantului” (ar fi fost frumos!!), ci bestsellerului „De ce iubim femeile?” O carte de vacanţă pe care o citesc cu aceeaşi plăcere bucătăresele, parlamentarii, vipurile de doi cenţi şi jumătate care sufocă ecranele televizoarelor, de ce ne-am mira!?

Poate e cazul să ne întrebăm, cu mai multă dreptate, ce se întâmplă cu acei condeieri (de real talent, autori de operă, modeşti şi diligenţi), lipsi ţi de agresivitate şi relaţii, nevoiţi să scoată cărţi pe cheltuiala lor, să distribuie exemplarele pe cheltuiala lor, deşi – garantat – majoritatea tirajului pleacă sub formă de daruri, cu alte cuvinte, să fie creatori de cultură, alegându-se, în final, nu cu vreun câştig, ci cu un serios deficit, pe care – fericiţi – nici nu îl mai iau în calcul, atâta timp cât trăiesc satisfacţia că produsul muncii lor a ajuns pe mâinile unor cititori cu ochii ageri şi minţile deschise. Se ştie, Institutul de Cultură Patapievici, cu atât mai puţin Ministerul Culturii , nu sponsorizează pe oricine, şi asta n-ar fi de reproşat, dacă aceste sume destinate culturii scrise ar fi distribuite echitabil şi nu în funcţie de locul unde trăieşti şi ce relaţii ai la... nivelul de sus!! Dar când eşti „mic”, nu e recomandabil să pui întrebări! Trebuie doar să-ţi păstrezi idealurile, să fii cât mai inspirat şi să mulţumeşti „organelor abilitate” că-ţi menţin tonusul creativ. Fii sigur, un trai decent nu ar avantaja creaţia artistică!

prof. **MIRCEA DINUTZ,** Focşani/**ROMÂNIA**

***

consacrarea tinereţii

DIPLOMELE ELEVILOR/ABSOLVENŢILOR COLEGIULUI “ *GHEORGHE BALŞ*” – CA SCRIITORI CONSACRAŢI, ÎN ANUL 2011!!!

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ "TITEL CONSTANTINESCU"

EDITURA RAFET
Str. Gradiștei, nr. 5 - Râmnicu Sărat
Tel./ Fax.:0238568085

Se acordă **PREMIUL SPECIAL,**
scriitoarei **ELENA NICULESCU,**
la cea de-a IV - a ediție a
Festivalului Internațional de creație literară "Titel Constantinescu",
organizat de
Editura RAFET
și
Asociația Culturală "Renașterea Râmniceană".

RÂMNICU SĂRAT
13.08.2011

DIRECTOR EDITURA RAFET
CONSTANTIN MARAFET

Președintele Juriului,
HORIA ZILIERU

NICULESCU ELENA

PUFEŞTI, JUDEŢUL VRANCEA
Locul şi data naşterii: FOCŞANI-01.08.1992
Stare civila: NECĂSĂTORITĂ
Studii
-studii gimnaziale: ŞCOALA GENERALĂ-PUFEŞTI; studii liceale: COLEGIUL TEHNIC "***GHEORGHE BALŞ***"-ADJUD.
Aptitudini
Excelente abilităţi comunicaţionale, fire dinamică, sociabilă, uşor adaptabilă.
Îmi formez uşor noi deprinderi profesionale, în orice domeniu.

Hobby -uri

- Muzica, lectura, călătoriile.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ "TITEL CONSTANTINESCU"

EDITURA RAFET
Str. Gradiștei, nr. 5 -
Râmnicu Sărat
Tel./ Fax.:0238568085

Se acordă **PREMIUL SPECIAL,**
scriitorului **VALERIAN CĂLIN,**
la cea de-a IV - a ediție a
Festivalului Internațional de creație literară "Titel Constantinescu",
organizat de
Editura RAFET
și
Asociația Culturală "Renașterea Râmniceană".

RÂMNICU SĂRAT
13.08.2011

DIRECTOR EDITURA RAFET
CONSTANTIN MARAFET

Președintele Juriului,
HORIA ZILIERU

VALERIAN CĂLIN

Profesională, promoția 1994-1997.
al colegiului tehnic "***Gheorghe***
frecvență redusă, promoția 2007-2010.
publicistică: debut absolut în revista
", apariție bianuală, sub
profesor dr. Adrian Botez, între
, apoi, în revista "***Oglinda literară***",
Premiul "***Victor Frunză***", organizat de
- Secțiunea "Poezie", Ediția a II-a a
Național "Titel Constantinescu".

Diplomă din partea:DIRECȚIEI DE CULTURĂ
CULTURAL NAȚIONAL
Râmnicu Sărat, 29 august 2009.

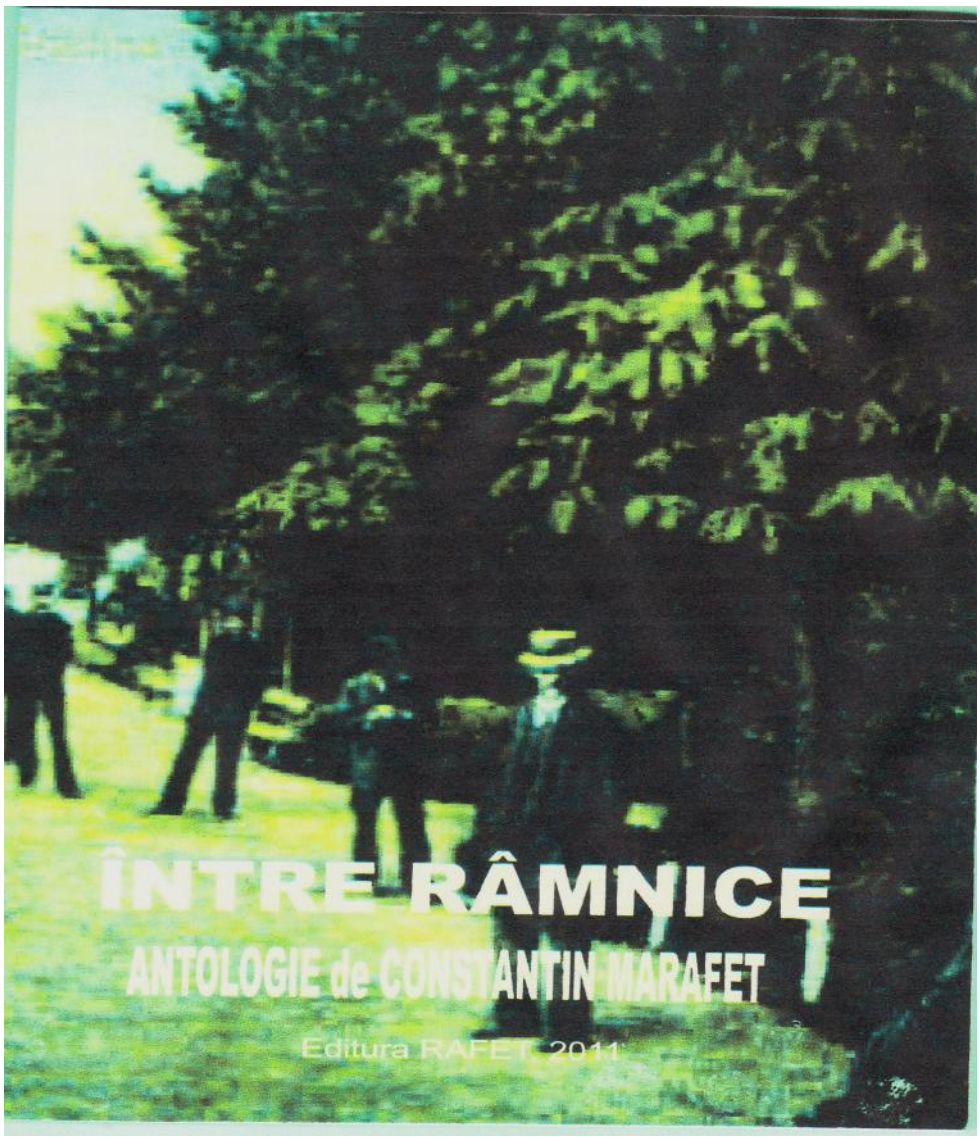
ÎNTRE RÂMNICE
ANTOLOGIE de CONSTANTIN MARAFET
Editura RAFET 2011

Antologia *„ÎNTRE RÂMNICE”* (de Constantin Marafet), în care au apărut textele elevilor-scriitori ai cenaclului revistei *„CONTRAATAC”*, a Colegiului Tehnic *„Gh. Balş”*-Adjud, premiaţi la Festivalul Internaţional de Creaţie Literară *„TITEL CONSTANTINESCU”* – Rm. Sărat, 2011

***

VALERIAN CĂLIN, absolvent al C.T. *„Gh. Balş”*-Adjud/ROMÂNIA

Parcă niciodată nu mi-a fost atât de dragă România mea, ca în aceste zile de peregrinaj prin ţară/ţări străine.
Atât de perfid mutilată şi destructurată, de canal iile ce prăduiesc "ocina" noastră strămoşească.

.....pe firul ierbii se prelinge, dulce, amintirea mea din anii copilăriei.

....Ajuns în vârful dealului, priveam satul ce mă umplea, de fiecare dată, de o linişte nepământească.Erau Floreştii, atât de îndrăgiţti de mine.
Cu case ţărăneşti, de lut, cu oameni inimoşi şi dulci la vorbă....

Drumul şerpuia, din vârful dealului până hăt, în inima satului, de unde forma o uliţă mai lată, bifurcându-se, ce “se preta” drept drum principal, tăind în două satul de la un capăt la altul, pe toată lungimea lui.

Se înserarase. Ici şi colo, lumina galben-roşiatică, de la lămpile pe gaz, zugrăvea imagini animate, prin ferestruici, împrăştiind o căldură sufletească.

Am luat-o de-a dreptul prin mirişti, spre bisericuţa de lemn, cu turnuri înalte. În turnul principal, din faţă, un clopot de bronz ce înfiora de atâtea ori aerul - era acum tăcut. ...avea un sunet al lui, parcă specific numai satului din care face parte şi înţeles, anume, numai de locuitorii lui; atunci când suna, vibrând în aer, până hăt-departe, în sufletele oamenilor, ce-şi făceau semnul crucii şi se închinau cu evlavie, la nevăzuţii sfinţi, zugrăviţi de tainele sunetelor sfinte de clopot.

În dreapta bisericuţei, în curte, două luminiţe mici pâlpâiau, încet de tot, sub crucea de lemn, străjuind mormântul unde era îngropat un fost preot al satului.

Urmând cărarea şerpuită printre case, am ajuns la drumul mare de ţară, am cotit la stânga, şi, la mică distanţă, am zărit casa moşilor mei.

Am bătut încet, apoi cu putere, când o voce, venind din spatele perdelelor, prin ferestruica întredeschisă, mă întrebă:

-Cine e! ?

-Eu, moşule, nepotul matale.

-Ohooo, nepoate ...Trecu un timp până se deschise uşa de la odaie şi moşul meu, gârbovit de ani, apăru în cerdac, ţinându-se cu o mână în baston şi cu cealaltă de stâlpii casei ce susţineau veranda, coborî cele două trepte ale prispei şi, sprijinindu-se de gărduleţul ce delimita curtea interioară, ajunse la poartă, apoi descuie ivărul de sub clanţa portiţei.

-Hai, intră, dragul taichii.....L-am îmbrăţişat şi i-am sărutat mâna.

Ajuns în odaie, buna mea mă aştepta, stând pe marginea patului şi sprijinită cu cotul de masă.
Deasupra patului, icoana Maicii Domnului, cu pruncul Iisus, stătea învelită în năframă, despărţită în două de un şnuruleţ roşu, dedesubt candela pâlpâia, amestecându-şi lumina cu cea a lămpii pe gaz, era un miros de tămâie în aer şi de busuioc prins la icoană.

-Săru' mâna, mamaie !

-Bine ai venit, dragu' mamii. Mă îmbrăţişează, eu îi sărut mâna.

Mă puse la masă; mămăligă cu lapte, încălzit tot în ceaunul în care s-a facut mămăliga (îmi plăcea grozav de mult să răzuiesc coaja de mămăligă, de pe pereţii ceaunului, îmbibată cu lapte), spre hazul moşului meu, care sosi, între timp, şi se întinse pe celălalt pat, cu saltea umplută cu paie, ce foşni sub greutatea lui.
Din una în alta, bătrânii adormiră… - am învelit masa într-un prosop şi am ieşit .
Mi-am luat o pătură din cealaltă odaie şi m-am întins pe prispă.
Era o linişte binecuvantată, îmi puteam auzi gândurile, bătăile inimii… - … pulsul stelelor, de care cerul era plin, trecea prin fiinţa mea...
Niciun cântat de cocoş , nici un lătrat de câine, doar un greier îşi mai strunea ar cuşul, din când în când, de undeva, din grădina din spatele casei, tăind liniştea aerului....
Cu primul cântat al cocoşului, portiţa se deschise ..
Nu se luminase încă bine de ziuă, când mama, tata, naşul şi mătuşa mea îşi făcură apariţia, rând pe rând, în ogradă, cu calabalâc cu tot.
... Începea culesul la struguri.....

Din volumul ***O FILĂ DIN COPILĂRIA MEA***, al lui **VALERIAN CĂLIN**

***

PIRAMIDE DE PIATRĂ

Câţi înţeleg
până la capăt
unghiul piramidal
al
transformării

Câţi acceptă
sacrificiul

Fiecaruia i s-au dăruit
la naştere
Nebuloase de lumini
sfidând zeul
E un echilibru grafic
sub forma unei aureole

ca unic interval

pentru căderea

Zeului.

***

peste cercul polar al inimii

cu mult peste umărul meu.

***

MUNTELE GOLGOTEI

De pe Muntele Golgotei

va curge
până la sfârşitul veacurilor

Lacrima Lui Dumnezeu.

Sub forma crucii
nervurile prind infinitul

şi tac

Lacrimi se strâng sub

Pasul Tău Doamne

A câta biruinţă...?

Primul semn în Constelaţii.

***

LUAŢI AMINTE

(pentru neuitarea celor ce s-au petrecut)

Ruşine nouă
de sacrificiul ce ni s-a făcut
şi se face încă
Însuşi Fiul Lui Dumnezeu
s-a coborât pe pământ
şi a suferit pentru
păcatele noastre.

***

N-AU MAI DORMIT COPACII...

N-au mai dormit copacii
De atâtea zile

Un zgomot mătăsos îi împresoară
Un corb stă nemişcat pe-o ramură

În spate luna albă şi clară

N-au mai curs râurile de mult
S-au cristalizat în razele lunii
Iau o piatră în mână
şi-o ascult

Mă izbeşte un ecou în care râd nebunii...

***

PASĂREA COLIBRI

Bătăile inimii mele
se anină de-o ramură

Spărgânduse-n aer
tăcerea de cremene

Tot sângele mi l-au întins pe-o flamură
Fluturii
ca două lacrimi albastre
gemene.

***

MĂRIRE ŢIE!!!

... cu toată dragostea, Fratelui meu mai Mare, Dl.Prof. Dr.Adrian Botez.

Mărire ţie
Care înţelegi numele Tatălui

Niciodata n-ai blestemat
decât cu iuţeala dragostei

Destrămând sau reclădind la loc
statui de sare

Trecând ca o cometă prin azurul inimii

răscolind lumina
ce cade din amurg

ploi de lacrimi

strânse în cristelniţa de piatră
în care ne spălăm noi păcatele
Apă vie - reînviind deja putrezitele trupuri....

Ştiu ce vei zice:
-Cui!?
-Mie, păcătosul!??
-Mărire mie....?

Dar păcatele tale
au deschis ferestre

spre lumină

Ca să privim vertical

iar nu pe gaura cheii
Hâd
Materialismul uitării.

Marire ţie!

care înţelegi numele Tatălui

Crestând în cuvinte
Miros de tămâie
de un albastru deschis

Cheie de parfum

eliberând fluturii.

***

POEM SPECTRAL

E o înfiorare în primul tău cânt
Cu o rezoluție din ce în ce mai albastră
Îmi așez inima la fereastră

Aşteptând să bată cu primul cuvânt

***

CÂND SOMNUL VEŞNICIEI

Când somnul veșniciei
prinde-n țurțuri
lumina-picurând din artere

imaculat -înșirat- verb
al spiralei
se divide în crescendo

plasmă difuză a nimbului ceresc.

dinspre jos
înspre
nemărginitele țărmuri
ale
reîntoarcerii înspre absolut
schismă
a impropriei vine

...în sunet ritmat, se apropie
anunțată de mult
trecere peste toate

din cauza unui singur eon

netulburat
de emisferele cerebrale
ale propriilor gânduri

cedând mereu
extatic -clipa

din urmă....

***

STRĂMOŞILOR MEI

strămoșilor mei le las moștenire
"*propria mea destrămare*"

căci cine sunt eu

dacă tac

și pietrele vorbesc în locul ființelor....!?

***

Cu spiralele curgându-ți
din vârful degetelor

adulmecând propria
extincție
de păsări cu vederi largi

zbor vertical printre fluturii negri

ce înghit

orizonturi

cu mii de ochi dispuși în dezordine
veșnic vânzolindu-se

împletindu-se uneori

cu propriile tale linii
spectrale

te expulzezi
din tine însuți

în afara visului

curgându-ți în ochi

urmele renașterii....

***

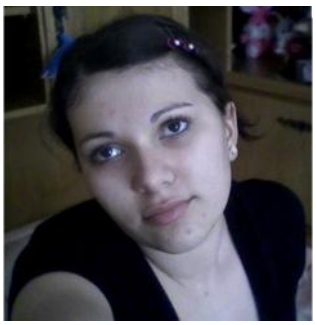

ELENA NICULESCU, absolventă a C.T. „***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**

NU VOI CERE IERTARE

Pe câţi i-ai fericit peste
măsură
Pe câţi în drumul tău ai
plâns
Pe câţi în glasul neputinţei
i-ai ridicat în guri de
peşteri
străpungând
la toate gâfâi şi neroade răspunsuri ai
te fâstâceşti deşi încerci
să te îndrepţi spre un drum de adevăr…

***

Nu voi cere iertare pentru pacatele trupului mistuitor
Ce arde-n neputinţă veşnic
Nici pentru lauda semenilor
Consemnând un gând cu scrisul

Nici nu voi cere milă şi îndurare de la voi
Căci pentru voi se naşte greaua suferinţă
Udând cu lacrimi albe pământul
Voi cere de la EL FIU NEMURITOR
Iubirea…

***

PENTRU CA FIUL TĂU SĂ VINĂ

Câte priviri sub cerul
Nins de vreme
Ai adunat Doamne

Câte plansete ai prins
În duhul înmiresmat cu iubirea ta de oameni

Câte frunze s-au legănat
Şi câte cantece ţi s-au închinat
Pentru că tu ai vrut ca Fiul tău să vină
Peste a ta lucrare cerească…

***

ASTĂZI PLÂNG CĂ TE-AM SUPĂRAT, DOAMNE

Ce să caut într-o lume meschină
În care negrul mă constrânge să mai privesc lumina

E o lume bizară şi greu de înţeles
Şi totuşi un lucru îmi dă putere
Să ridic trupul cel ostenit şi încărcat de amarul de vremi:
Încercarea de a privi către Dumnezeu…
***
Astăzi plâng că te-am supărat Doamne
Şi mă amărăsc căci te-am răstignit prin relele cele multe
Nu m-am gândit Doamne
că amară îmi va fi suferinţa...

Dar tu Doamne ,
Caci ai multa mila si indelunga rabdare
Catre mine nevrednicul
Ma vei ierta
Si imi vei da din MAREA TA IUBIRE.
Ca sa imprastii raze celor suferinzi
Ce-si plang a lor viata...
***
Nori de lacrimi să verşi fiule,
peste durerile pricinuite de vreme
să-ţi plângi păcatele ce te apasă

să rabzi frământărilor
să înfrunţi teama
şi apoi să-i mulţumeşti Tatălui
pentru că te-ai mai născut odată...
***
Pe sub copaci
Hrănindu-mi iluziile
În toată vâltoarea timpului ce tace
Am desenat pe sticlă
Lebede sculptate de frig
În codrii ninşi de sânge

***

MERGÂND ÎN GLOATA VREMILOR DEŞARTE

Din lucruri pe furiş curg lacrimi
Se adună lumea-ntr-o lumină
Ce-şi soarbe clipa din târziu
Văd licărind iubirea netrăită
Fixate încă-ntru ideea de a fi…
***
Mult prea multe dorim sa aflam
Pâna şi cea mai mică stea
Si visul codrilor cu ai lunii?|

Să înfrunt adesea morile de vânt
Îmi e cu neputinţă…

Mergând in gloata vremilor deşarte
Privesc cum timpul nu-mi mai lasă
Puterea de a încerca să mai lupt încă o dată …

Ni se pare uşor de găsit
Până şi pe Feţi Frumoşii din basme credem că-i putem întâlni...
Dar toate acestea până când?|
Până când?
vom încerca să amestecăm pământul cu apa?
Cerul cu pământul?

***

Am uitat să privim către lumină
Încecând zadarnic să culegem roade pământeşti
Am încetat să ridicăm mâinile către cer
Să-I mulţumim Tatălui Ceresc
Că un lucru ne ţine pe altarul făgăduinţei
BINECUVÂNTATĂ JERTFA TĂCUTĂ…

***

LAURA LUCIA MIHALCA, studentă anul III, Facultatea de Istoria şi Teoria Artei, Universitatea Naţională de Arte Plastice, Bucureşti/**ROMÂNIA**

DESPRE TINE

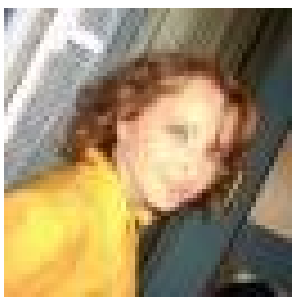

lui Alexandru Găvan, omul sufletului meu

Golul înseamnă
spaţiu vidat.
Şi vrem să uităm
şi vrem să nu fi
(re)simţit
golul

totul până când
întâlnim ceea ce ne lipsea

şi ceea ce am întâlnit e mai frumos decât am visat,
mai frumos decât mi-am imaginat
mai frumos decât mi-am dorit.
Eşti tu

tu, om sau zâmbet (continuu?)
şi bucurie de viaţă nemărginită
iubire deplină, suflet lângă care plutesc

fir de iarbă sau copac în floare

DEFINITIV

A rămas un singur drum de urmat,
cel cu tine alături

atât de aproape eşti,
încât îţi simt pulsul gândurilor
şi respiraţia paşilor.

Toate acestea până în momentul în care devii
teritoriul meu.
- un regat.-
De cucerit, de supus, de iubit, de ascultat

PEISAJ NIPON

Furtuna şi-a găsit liniştea
cu ajutorul tău
mă plimb prin grădina sufletului

târziu, târziu în toamnă

***

DIANA BORTĂ, absolventă a Colegiului Tehnic „***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**

Mă zbat înăuntrul
Materiei ce mă ţine
Prizonieră...aş vrea să
Ştiu pentru ce mă zbat
***
Cu fiecare minut
Trecut mă simt mai
Aproape de Lumină iar
Mâna ta nu mă mai
Sprijină deloc...
***
Sângerez înlăuntrul
Meu cu
Picături de
Amintiri ce mă ţineau
Vie...
***
În ultima lacrimă
Căzută a fost toată
Speranţa că te vei
Întoarce...acum s-a
Uscat pe obraz
Stingheră...
***
Ar putea să vină
Sfârşitul odată să
Terminăm cu minciuna
Care se cheamă viaţă...
***
Totul s-a schimbat
Când am ucis...mi-am ucis
Sufletul - şi lumea
Şi-a arătat adevărata
Faţă întunecată...

***

ANDREI BONDEA, absolvent al Colegiului Tehnic **„*Gh. Balş*”**- Roma/**ITALIA**

răsfoind ziare
arunc zarurile-amare:
preaplin de ranchiună - storc zarul din fiare
cern fierul din mare: greşeală, -amăgire
visez fericire - în locuri murdare...

dau pagini uitate
uitându-mă-atent văd întuneric de Carte:
nu instigă la rugi - sunt versete de haite
blamează dreptate, celebrează vizuini
şi păcate…
îşi plânge căderea-i pe pământ îngerul
privind - îşi pierde-aripile...fulgerul
îi străpunge ultima speranţă...geru-i
îngheaţă minţile...vântul în faţă
îi deschide prăpastie...
... pe faţă cu lacrimi de sânge...îngerul
plânge...
cerul se-aprinde..patima-l cuprinde...

...cavalerul
norilor îl ascultă şi-i simte frica..inelul
ce-l ţine legat se despică...misterul
nu-i cer în zare – doar pare…
cer pâine şi apă când foamea-mi e mare
când marea-i uscată şi proaspătul soare
prea rar se arată...şi-n locuri murdare
vreau, rog, cer: **RUG, PĂMÂNT, IERTARE**...

***

dispare...strigarea-i aprinde cerul..
...cu lacrimi de sânge el patima-şi plânge..
Inima-i plânge rădăcini de iubire..
...orbeşte
trăieşte:
dragoste-mpărtăşeşte femeii...trăieşte
încă-atingerea vorbei...doreşte
să fugă.
în rugă!

...cu lacrimi de sânge
îşi cere iertare..şi sufletul plânge pe harfe

deşarte şi sparte...

...se pierde-n prăpastia rece

...cu lacrimi de sânge
un suflet de înger se stinge....

***

porni luceafărul…
AZI DEBUTEAZĂ:

ELENA ŞERBAN, clasa a IX-a G, C.T. "***Gh.Balş***", Adjud/**ROMÂNIA**

ASTĂZI TOTU-I DIFERIT

astăzi totu-i diferit
razele – pe pantă lină
vin în amintirea mea – şi
suspină…

toate sunt altfel – acum
şi-i lumină din lumină
pentru că eu văd un drum
drept spre luna plină

***

MĂDĂLINA DOBRE, clasa a IX-a G, C.T. "***Gh.Balş***", Adjud/**ROMÂNIA**

CÂNTEC SCURT

timpul trece – ştii, nu ştii
moartea vine într-o zi -

totu-n lume se-ofileşte
dacă nu iubeşte…

***

ÎN LUME-I ZBUCIUM

în lume-i zbucium – e vârtej – e zăpăceală:
ne privim toţi - răi – cu
trainică spaimă stârnită - de parcă
am fi văzut o
santinelă - cu puşca spre noi

cumpănită
…priveşte ceasul: acuşi e amiază
şi tu n-ai apucat să
trăieşti

***

OANA MÂZGĂ, clasa a IX.-a G, C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

UN STRĂIN

...copaci plângeau
frunze cădeau
zile treceau
păsări plecau...
...doar din pâcle
se desprinde umbra unui

străin: îi văd rănile din
palme – şi
lumânarea care-i tremură – îngheţată
între degetele-nsângerate de
vânturi şi de
privirile noastre

***

SORINA CHIRIAC, clasa a IX-a G, C.T. *„Gh. Balş*”-Adjud/**ROMÂNIA**

E VINA TA

e vina ta când
parfum şi răcoare
îţi dau semn de
dragoste: de fapt – ele
florile şi vântul – doar se răsfaţă
...asta nu e dragoste – ci
albastră vină

***

OVIDIU BURCAN, clasa a IX-a G, C.T. *„Gh. Balş*”-Adjud/**ROMÂNIA**

OCHIUL DE RAZE

Ochiul de raze se închise speriat, neîndrăznind să se mai deschidă. Lungile mătănii ale plopilor cereau îndurare...
Vântul se dezlănţuise – o furtună dezlănţuită din senin. Totul era întunecat, zeiţa morocănoasă conducea totul cu mână de fier.
...Ochiul de raze se întredeschise...Nu era cazul: nimic nu mai era ca la început: armonia divină, dinainte de personalitatea burzuluită-a furtunii, pierise.
...Ochiul de raze, suspinând dezamăgit, puţin speriat – se închise, din nou – pentru multe ere!

***

AŞTEPTAREA JAFULUI MISTIC

…Luna şi Soarele: astre sfinte, neatinse de praful lumii nostre. Sub bolta de stele, satul e plin de luminiţele opaiţelor. Câinii latră, cântând un imn sălbatic al nopţii. Ochii unei bufniţe, din copacul de la marginea satului, ard precum două sfeş nice, pândind să adoarmă călătorii lumii, ca să-I jefuiască de astrele cele sfinte…

***

CONSTANTIN TRĂISTARU, clasa a XII-a A, C.T. “*Gh. Balş*”-Adjud**”/ROMÂNIA**

VIAŢA UNUI TRANDAFIR

Prin luni cu raze şi zefir,
Într-o grădină de minuni,
Două corole-au tăinuit...
Şi se născu un TRANDAFIR!

Timpul nu stătea degeaba
Iar sămânţa, în pământ,
Vrând ca să-şi încheie treaba
Trimise-n soare-un legământ.

Aşa că-n ziua cea de iarnă
În ziua sfântă de Crăciun,
S-a fost născut, în puf şi blană,
Un trandafir - frumos, nebun...!

*

Aşa trecură ani la rând,
Crescând un mistic vis profet:
În treisprezece foi rănind
Sfânt Trandafir, pentru Poet!

Din ziua-aceea, te-am ales -
Martori îmi sunt aştrii cereşti!
Şi am jurat să nu culeg
Până tu n-ai să înfloreşti.

***

FLORIN CIOCAN, Adjud/**ROMÂNIA**

EU VIN DIN ALTĂ ERĂ

Spun ce spun că sunt unde sunt
Scriu ce auzi – poţi să aplauzi, să sângeri
S-asuzi
Eu vin din altă eră
Îmi reprezint poporul din a treia emisferă
Cu vegetaţie de seră
Şi oameni feriţi...prea mult

Feriţi – de frică şi de
Orice mică
Inofensivă dimensiune efemeră

Tentaţie admiraţie în porţii - e raţie
Plin de graţie şi de fantasme din basme
...E nevoie de credinţă
Sunt limita – sunt grija sunt
Muzica-Fiinţă

***

REVIN:
ALEXANDRA NICULESCU, cl. a XII-a C, C.T. „*Gh. Balş*”-Adjud/**ROMÂNIA**

PREZUMŢII

1.Ce-ar fi dacă totul s-ar transforma
După placul dorinţelor noastre?
Ce s-ar întâmpla cu noi dacă nu am mai putea să luptă m?
Sau dacă am obosi prea mult de atâ ta mers ?
dacă totul s-ar opri fără un semn de-ntrebare?
Cum vom îmbrăca noi cântecul celest al îngerilor?
Dacă noi vom fi uitat cine suntem?

***

A RĂGUŞIT VÂNTUL

2.A răguşit vântul printre versurile
Vieţilor noastre-doar sperietori
Fac lungi zboruri şi se îndreaptă
Spre un necunoscut de ieri şi de azi şi…

***

IUBIRE DIN CREDINŢĂ

3.O stea un mit renaşte din lumină
Iubirea din credinţă
Virtutea e un templu cu altar…
E scris şi consemnat
Şi drept se zice că lucru tainic
Venit din inimi şi din nori
E însăşi lacrima ce curge
Peste nenumăratele vagi ploi…

4.În sânul credinţei am împletit
Cea dintâi dragoste
Purtând pecetea din rândul îngerilor
am zămislit speranţa
în rândul celor năpăstuiţi de viaţă…

***

MIHAELA MUŞAT, clasa a XI-a E, C.T. „*Gh. Balş*”, Adjud/**ROMÂNIA**

REZISTENŢĂ

stoluri de corbi
înnourând zarea
anunţă întristarea:
cu fruntea asudată zâmbesc
senin – cu buze strânse cuib – cu ochi de cleştar
...flori strivite de bocanci murdari – în
luptă murdară – vă strig să-nviaţi: cu fiecare
strigăt de-al meu
se face mai lună-lumină
mai lină şi plină

***

EU NU LE ŞTIU

sunt cămăşi pe care nu le porţi niciodată
sunt zmee care nu se-nalţă
niciodată
sunt nisipuri care nu devin
sticlă – niciodată
sunt braţe care nu se desprind de pământ – să
să îmbrăţişeze cerul – niciodată: eu
nu le ştiu

***

ALTFEL

tot ce observ sunt frunzele:
cum ar fi – în fiecare loc din lume
unde exişti – să fii – mereu
altcineva?
în fiecare suflet să fii altul
pe fiecare creangă – frunză a altei

ramuri de lume

***

CÂND PASĂREA

când pasărea a intrat în camera oglinzilor
s-a speriat – zburau pene negre
oriunde – ca praful de pe stradă
când trec maşini în prea mare viteză...
...ca frunzele unui pom – când
vântul nu se-ndură...
...ca stropi de apă şi
moloz – când luna s-ar izbi de pământ
...oglinzilor – pasărea a lăsat pradă
penele – negrele pene
în întunericul din spatele
retinei – era
tot ea...

***

ANDREI GRAPĂ, absolvent al C.T. „***Gh. Balş***”-Adjud/**ROMÂNIA**

PYGMALION

Regină aleasă,
Priviri de mătasă -
Sânii albi şi goi
Suflet de mireasă…

Statuă de Veneră
Trupul prins în marmuri!
…S-a rugat de zei
S-o pogoare-n eră!

…De pe soclul crin
Cad ţăndări de piatră:
Sculptoru-i senin,
Vorba-i idolatră…

Dar e doar femeie
Cu venin - rusalcă:
…Valul mării calcă -
Nu e-un vis, nici zee!

…Vântul o ciopli
Marea o-mplini…
…**EA ÎMBĂTRÂNI**!

***

OVIDIU MOLEA, cl. a XII-a A, Colegiul Tehnic ***“Gh. Balş”***-Adjud

MI-E GREU SĂ MĂ ÎNCHIN UNOR STRĂINI

Mi-e greu să mă închin unor străini
Să beau din sticle cu venin
Să mă urăsc pentru ce sunt…
…Un biet român din pământ sfânt!

Adună-ţi toate forţele ,
Încearcă să priveşti…
O viaţă peste asta este:
Viaţa din care creşti!

…Pe când ne scaldă neamu-n sânge
Pe când cel drept e în genunchi şi plânge,
Ei - vampiri urduroşi - uitaţi în lumină
Ne umplu – chiuind - de vomă şi-urină!

***

„voluptos joc cu icoane...” – mari scriitori, modele de urmat

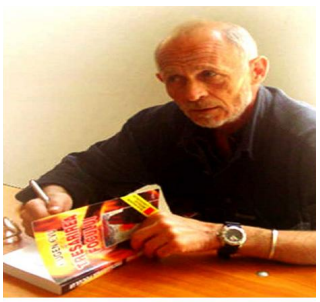

EUGEN EVU, Hunedoara/**ROMÂNIA**

DOUĂ GÂNDIND LA DARDANI

Între bântuire şi
mântuire
Se zbate golul de sub
clopote.
Mutaţia are loc prin
smulgere-
Arc voltaic al
levitaţiei.
În sinea lor rece recad
Descărnate
structurile.
Astfel şi eroismul memorie.
Totul conspiră
Prin fragmentarea
Spectrală.
În ciberspaţiu
Efectul doppler e zero.
Antimateria râzând
În colorismul afectelor.
Retorici divergente
Labirinth inundabil.
Să se nască cel ce prin foc
Va recupera
Zborul.

În ciberspaţiu
Efectul doppler e zero.

Subconştientul
iubitor de sine

Nimeni nu înfiază
Un câine deja bătrân.
Excepţia e socială
Comunitatea decadentă a
Lycantropiei:
Câine pe lanţ
Dilema câinelui -
Un lanţ din oase.
Dacă îl roade
E liber
Însă nemaiavânt
Instinctul de vănătoare
Îşi caută alt stăpân
Alt lanţ...
Toate dogmele
Toate doctrinele
Toate ideologiile
Sunt sadomassochiste.
Utopiile fac dinamica lumii
Gemene foamei şi fricii.
Absenţa e zeu absolut.

***

DOUĂ TEXTE HERMETICE

MUŞCĂTURA

Sineşi gravid de non-identitate
Mocnea acolo-n purpura fetidă
Cohorte de lumini murdare, toate
Din nenăscute lumi heteroclite

Călări pe mincinoase sărbători
Mulţimi cresc şi descresc ca o dospire
De arătări diforme giga-spori
Ca spume, pietre ponce, cimitire

De oarba forţă-a fecundării oarbe
Sub spurcăciunea schimnicei ratări
Era orgasmul care se resoarbe
Regurgitând din propriu-i chin ocări

De catastrofe-n viu catalepsia
A operei ratate, revolute,
Piatra urla viermuitoare, glia
Infern de avortoni din nebunia

Atot- nimicniciei ce-şi repetă
Niciunde-n pretutindeni, uhronie,
Ciclic marasmul dogmei lor, procletă
Smulgându-şi solzii-n Diafan să-nvie

- „Vezi ? Lor li s-a re- dăruit vederea
Să o cunoască cei ce n-au pierdut
Cuvântul nou, din spini rodind puterea
Iubirii paradisului văzut...
Nirvanic paroxism, catapeteasmă
Pe-ntinderea de stranie splendoare
Nimic din ce-ai murit ca o fantasmă

Nu te-a lovit, ci doar te-a nins în floare-
Divina-mi şi umana totuşi stare".

-Visat văzutul totuşi mă duru !
- Cuvântul te-a muşcat. Lumina nu!

- Ci eu suspin şi-abia mai par că-s viu.…
- Ai fost muşcat ca să te vindeci, ştiu.

Deodată m-am trezit în fruct de lume-
Număr pulsând, râzând, şi fără nume.

***

CE MI-A SPUS SURÂZÂND

E îngreunare-n suflet drumul stins
Al tuturor trădărilor ca pradă
De somn să nu se vindece atins
Al trupului purtat ca o zăpadă

Şi-atâtea-mbrăţişări ce mi te-au smuls
Ascunse-n exaltarea de seminţe

Telurica lor foame cere puls
Tăiat din spasm agonic şi credinţe

Ca fruct de neoprit redat ofrandă
Mi se cuvine-n slava morţii, glandă.

***

ODINIOARĂ ODIN ...

Lui Eminescu, la Strigoii ...

Odinioară Odin din lumi hyperboree
A strămutat stejarul druidic în preluci
La protodacii Soarelui, lactee
Au pogorât pe-atuncea cel cosmos cu năluci
Într-aurind prin ramuri licantropya sacră
La Sarmizegetussa sancuaricelor legi
Şi-a Dainelor rostire mantramic- simulacră
Ce săgetând Dragonul din cosmica ei chakră
Îi inspira pre Preoţi din Semizei- Moşnegi

Zburdau în dimpreună şi prunci de zei şi neamuri
Între-olalta-n roiuri de ginte prelatine
Lupoaica Mamă puiul cel Lup cu cap prin flamuri
Spăimos la daci Dragonul seminţelor Divine ..
Precum la precolumbii jertfind la piramide
Pe zigurate trepte jerfeau lui Tartar- Soare

Curgea şuvoi de sânge prin vrane andezide
Ofranda feciorească-n divină murmurare

Şi divinaţii stranii rosteau regeşti oraţii
Râzându-şi moartea-n ţepe trimişi la Moşul Zeu
Brădoşii fii ai Loanei, cei mai viteji, bărbaţii
Cu semnul vitejiei crestat sub curcubeu ...
În munţi aveau hambare cu grâu de la Egipet
De-şi pregusta cu turte Preabunul Deceneu
Însuşi Zalmoxe, Tatăl, sorbea din sacrul sipet
Miedul ceresc şi bruşul de dumicat de zeu...

Băui şi eu din mirul căzutului Potir
Desculţ prin zeitate, şi răzleţit copil-
Descins te miri din care altar (sub coviltir...)
În viscolitul Melos, odinioară Mir,
Şi-n sus de Rai chiar Odin ne auzea, subtil...

***

Eugen EVU

O SCRISOARE – POESEU, DE MOŞ CRĂCIUN, CĂTRE NOI ÎNŞINE, VS EPISTOLNICI …SCRISĂ CU FRUNZA DE STEJAR

ADAOS vs ISME. De rerum Monstrul istoriei sau al zeilor obsesiv - sociali…
- o epistolă către Aura Christi şi Nicolae Breban - dar şi altora, cu drag-o-stea poeticii române…

Eroarea paradigmatică este cea a ISME-lor, vorba lui Gabriel Liiceanu (Epistolar) -eclectismelor, ori via eclezISMATICIILOR (saduchei- fariseri- cărturari) – and cărturăreşti !) – cea a (cunoaşterii „ de tip

sincretic- sincreIST). Mai toţi autorii îşi scriu fie Evangheliile, fie apocalipsele, no problem...Tradus corect este „ fericiţi cei blânzi cu Duhul ”, necum „ săraci”, adică cei cu ...inabilităţi, *voilà!)*

ISME(ne)ISME !

Cu atât mai mult pentru NOI, cei din actualul prag milenar III d.H. - în Patria numită încă ROMÂNIA, asta vedem că facem, aici, la finele lui 2000, începutul lui 3000. Glumind, poate, avem aici vocabule de regândit (RO, de la unii zic Rog(H)mani (!, **blajinii** Mitului arhaic.., (OARE OR FI CEI „ BLAJINI CU Duhul?) ,alţii corect, de la ROMA (Mama Roma a neolatinităţii care, după retragerea Aureliană, a fost mereu chinuită de perindarea NOMAZILOR mai barbari decât nedrept ziceau despre daci ROMANII! Nu voi opina asupra resurecţiei uneori paroxiste, misticoide, a ProtocronISMULUI dlui Napoleon Săvescu şi ...apollo- geţii, în interminabila DILEMĂ veche - nouă: suntem aici din daci şi (sau şi) din romani? La urma urmei, sintagma ISMULUI este o cheie – şperaclu, a ceea ce numim Monstrul Istoriei. Un delir absolut PATOLOGIC este cel al dlui H. R. Patapievici, cu a sa (şi acoliţilor toţi!) – filozofie a ID-ului, a „ crizei de Identitate” – de fapt o proiecţie a propriilor AVATARURI identiotare - originiste, dacă nu o „ freudiană” sau „ nietszcheeană”, ba chiar Marxistică - Leninistică, Troţkistică, (cu buruiana unui anume ...SOBIEŢKI (şi românii...) (de la MarxISM, LeninISM, TRoţkISM, StalinISM, merde şi TRĂZNI -LE-AR Sămânţa -.n Veac !!! !), şi pre- undeva-n hăţişurile delirului Monstrului Istoric, halucinogenicul BUTUC IUDAIC (IudaISM (ci nu al Iscarioteanului, ci al celuilalt Iuda, TARTORUL TRIBULUI: apropos, citesc în revista ex- romînului Al Mirodan,. Minumum, din Israel, că EI, acolo, după războiul evero- arab şi „ reîntregirea biblică a statului lui ISRA - EL, den 1957, cetăţenii LOR îşi spun FIII TRIBULUI (Iudaic, n.n.).

NU e pace sub...smochini? (Vezi mitul smochinului ucigaş, cel blestemat de Isus...)

(Pe colaterale, atât Iuda – cel mai iubit fiu al luiJehosua, numit de creştini Iisus - Christos- Hristos, pe greceşte şi latineşte) .. Sărmanul Iuda depresivul, a fost demonizat încă din stigma sa de „ vânzător” cu „ 3o de arginţi” către Ocupantul Roman, complice cu Pillat and Sinedriul popilor geloşi ai Ebreilor ..., pentru a se ÎNTEMEIA (sau reforma esenian-ISMUL) din care – dihotomic- avea să se ramifice Creştinismul. Apropos neolatini: românii ortodocşi zic greşit HRISTOS, (deci ar fi...HREŞTINISM?!) ci corect ar fi creştin-ISM ?!

*

Două Căi ale cunoaşterii **istoric- monstruoase**: cea a memoriei lungi, ăăprin care3 generaţiile urmaşe ÎNVAŢĂ (preiau evanghelISTIC) – epistolier (sic, dlor Liiceanu şi Pleşu!) stocurile informaaţiei „ din illo tempore”, ale „ originISMULUI de tip DEŞERTIC Ioanit (Ioan Teleol ogul) - profetic şi apoi ...de tip escato- apocaliptic, ab origine al lui Ioan al PEŞTERII (detenţiei, gullagului ascetic, sic, n) ...din care vor ieşi, în istoria recentă acei SFINŢI AI ÎNCHISORILOR din prăpădul BOLŞEVIC (nu am zis BOC. Şevic !) - leninist- stalinist! **ISM-ul, la noi a devenit ESC- ISM** ! A doua fiind prin a-ţi TRĂI propriul fiind, fiinţa ca partedin Marea Fiinţă, evident prin conlucrarea limpezitoare dintre SUBCONŞTIENŢĂ şi SUPRACONŞTIENŢĂ, ca „ spirit ce se agită în om”.

Măi fratre ! Torna nu înseamnă a turna, ci a te întoarce !

D’ apoi...Domnuletov PatapieVICI şi apologeţi duioşi (trecând anastazic)... ai „ urii de sine la români” (monstruoasă plagiere a „ răbdării la români” a lui Karl Marx ! merde ! - Suntem oare în mistica-kistocraţia unui Egregor- Ciclotron – CERN- experiment al Înnebunirii speciei, prin fricile cele şapte ale lui Konrad Lorenz and Popper, or, mai ştii ? în conspiraţia unui experiment al ...ANUNAKI -lor ? (Zecharias Sitchin).

Samizdat, ma non troppo ..

(adaos şi lui Virgil Diaconu şi Gheroghe Grigurcu, in memoriam Al. Lungu...

Să dăm bineţe lumii în care am venit, am fost născuţi, rerumplându -ne de Misterul Divin cel ce ne iluminează cu măsura auto - protecţiei, în vecii-vecilor ! Să nu înnebunim dinspre străinii idoli, dumnezei, paradigme, filosofii deviante, toate de implant !

Desigur, desigur... Platon, Peştera, dar şi Prometeu, dar şi Sisif, dar şi Orfeu, dar şi Noica, cel ce odinioară plânse căre puterea perechii bolnave ceauşeşti, la tovarăşii de la Timişoara – înainte de 1989- cum îmi povesteau nemţii banatici colegi la Filiala USR –
Gruparea f. Respectabilă ai antologiei „ **Vânt potrivit până la tare"** ...Apropos acestă Antologie- Testament a minorităţii germane vândute pe valută Germaniei, de către securitatea ceauşă (n : ceauş în turcă înseamnă „ iscoadă", ştiaţi, vezi Bălcescu..Istoria românilor subt Mihai Vodă - Viteazu) –aşaaa..-, între care erau **Nicolaus Berwanger („din patru inimi", sic) – (Neuer Weg,etc) – dar şi Wiliam Totok, Herta Mueler şi soţul ei Richard Wagner (azi la Berlin?) – cel ce îmi dăruise Antologia.**
Ce s-a ales de acel nucleu destul de tulbure al „ minoritarilor şvaben germani", ori de celălalt, al saşilor saxoni, den Sibiu şi Sighişorenilor ? În aceşti ani am dialogat încă cu un Dieter Schlesak şi prima sa soţie, dar şi cu Andrei Zanca...Acar Herta Mueler s-a ales cu un ...NOBEL, să crape alde patapevicioşii and liota cacademika de la Institutul Kultual Român and Institulul bastard din New York !!? Să crape şi capra vecinilor din neo- fanar, fie iertaţii ce înnebuniră „ promovaţi" de VIP -urile hetero-eliticoşi and sinteziştii veroşi, (Nichita Stănescu, Mircea Ivănescu, Mircia Cărtărescu etc - , dar şi încă gata la gura GROPII antimnetafizicoide (!) – de sub „ aripa nepereche" de genul revistei ID...
(Nu mă refer la Nicolae Breban şi a sa IDEEA EUROPEANĂ a „ Contemporanului...) .
*
Apropos neo-eclezISMe: unul e Paracletul, altul e Procletul. Eu nu cred nici în Jehovah/ nici în Budha Sarapuni/ ...nici în Noica, nici în Steinhard/ nici în... Arsenie, Papacioc, ca (h) unii !

Mărturisire în suspans ...

Nu sunt nici ideOLOG, nici Iude-OLOG, nici PaleOLOG, nici – nice aşe, şi nice aşe) -Nietszche) şi încă am mensura sentinţelor Socratice, mărturisesc! Despre Noica (şi fratele său !) – ATITUDINAL, încă cuget: însă îmi sunt- rămân- cap-limpede şi voioasă inimă – încrezător întru a Şti, mie însumi, cel încă om din plânsu-mi ! Rămân ce-am fost : **RO- MANTIC !**
„ De neatins" (v Nae Prelipceanu junior) – necum de Mieritismul suicidar, nici de Negru- Vodismul balcano – doborât sub Dunăre şi reurcat preste, spre Munţii Mei Transilvanici şi gemenii carpatici (non caucazieni !) –
Nu sunt nici turcit, nici slavizat, nici ugor-mago-izat, nici cum s-au bălbâit alde Hurmuz, alde Ion Pribeagu- Ahasveruş, nici bîrcan, nici vakulovskian, nici bogomil asănesc - bla- blah- kirilo- grecotei, cum „ divinul" critic Gheroghe (ci nu George) călinescu „ juisa" , în faţa studen ţilor terifiaţi: „ Eu sunt grec !". Nici de-al lui Geo Dumitresscu „ Dar a ieşit aşa, să fiu român" / şi eu cu soarta asta mă împac" (Libertatea de a trage cu puşca, remember...). Şi a sfîrşit cu sufertaşul de la Uniunea Scriitorilor, vai şi -amarul lui ! Tor aşa şi Ţuţea, mai altfel Cioran şi Exilaţii acelui „ Dumnezeu ce s-a născut în Exil"(Ioanid ?)...

ORIGINISMUL ? Mda...

Obsesie maniacală, fie ea una...elitică- a „ directolrilor de conştiinţe", cu care vorbii odinioară cu editorul meu, regretatul Mircea Ciobanu...
(Am nişte simpatici conjudeţeni, la Deva, Orăştie, Brad, Haţeg şi Hunedoara, pe Mureş şi pe Strei, şi pe Cerna...- care agită precipitat **dogmatrinic** – neo- protocronismul cel blamat de Nicolae Manolescu – Apolzan (vezi propria-i mărturisire, 1990)...
La urma urmei, revenind la ideea de început a acestor modeste (sic. N) – fraze, suntem în „ zona obscură", regresivă! - a Memoriei lungi (ancestrale) – şi în acuitatea paranoidă- patoLOGICĂ, a memoriei scurte (dobândite prin învăţare, vindecabilă ărin DEZvăţare !) ...Reînvăţare despre NOI ÎNŞINE...Drumul fiecăruia spre Sine, spre Sinea Lumii – ca scânteiere din Logosul (străpuns!) al Fiindului.

Profeţie:

Ceva stă să se întâmple...Carevasăzică „ ceva" se repetă ciclic, prin aceea că Tim pulspaţiuFiinţa sunt circulare, precum în Cer, aşa şi pe Pământ, precum în Om, aşa şi în atom...Fie ! Suntem AICI, în ACUM -ul continuu (acum-ulativ, adică DEVENITOR- DIVINATORIU !) – Gaudeamus igitur! **Să trăiţi adeveritor , întru Mulţi Ani, oriunde vă veţi afla ! Devenind !**

***

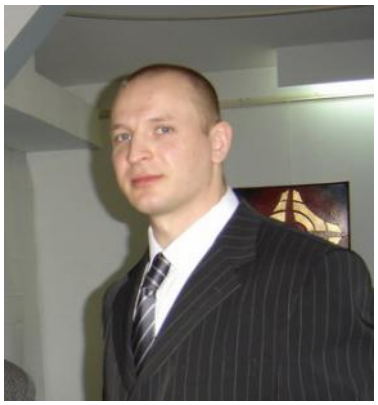

IONUŢ CARAGEA, Montréal/**CANADA**

CE FACEM CU RESTUL DE IUBIRE?

să nu
fumăm toate
ţigările
să nu bem
tot vinul
să nu
mâncăm tot
ce avem pe
masă
să mai lăsăm şi pentru mâine
vom fi din nou fericiţi

dar cu iubirea ce facem
cu această nevoie de a ne dărui
până la ultima respiraţie
până la ultimul strop de plăcere
până la ultima firimitură de carne

cum putem lăsa iubirea pentru mâine
dacă de atâtea ori
celălalţi nu-şi mai amintesc de noi
ne părăsesc ne lasă goi
şi nu mai privesc niciodată înapoi

ce facem cu această iubire
rămasă singură la masa tăcerii
oftând plângând
strângând în palmă lacrimile
ca pe o ultimă comoară

ce facem cu această iubire
cui să o dăruim când nimeni
nu se mai hrăneşte cu resturi
când toţi sunt politicoşi
ca la o masă străină
cerându-ne pentru sentimente
chenzină

ce facem cu această iubire
când pasărea neagră a morţii
vine şi bate cu ciocul
în fereastră
pe ea să o hrănim?

28 septembrie 2011

***

PAUL SPIRESCU, Adjud/**ROMÂNIA**

CE SĂ FIE CE SĂ FIE?

Ce să fie ce să fie?
sus în pod la primărie
ori la mine-n poezie
parcă s-a-întrupat un vis
dar e frig şi e zăpadă
nimeni nu mai stă să vadă
nimeni nu mai vrea să creadă
poarta lumii s-a închis

trec piraţii printre ape
apele îi duc aproape
şi îi plâng pe printre pleoape
cum se strâng perechi – perechi
vin iluzii să se sfarme
Patriarhul lumii doarme
şi un zgomot surd de arme
ne tot ţiuie-n urechi

ce să fie ce să fie?
sus în pod la primărie
orbii văd morţii învie
spun mascări şi beau tutun
dar icoana lumii-i spartă
ţările-au fugit din hartă
arta nu mai este artă
patriarhul e nebun!

DUMNEZEU DIN MAGAZINUL DE ANTICHITĂŢI

Se plimbă agale printre rafturile cu antichităţi,
oprindu-se îndelung prin faţa exponatelor
de curând lustruite şi şterse
de praful uitării.

Cu hainele lui curate, puţin ponosite
şi cu ochelarii aşezaţi tocmai aproape de vârful nasului,
pare un bătrânel de treabă.
Vânzătoarea-l priveşte cu îngăduinţă,
aşa cum priveşti micile extravaganţe
ale oricărui bătrânel...

Numai că dintr-o dată,
aşa ca din senin,
rafturile încep să scârţâie din toate încheieturile,
statuetele de lut încep să tresalte spasmodic,
ca la un cutremur viguros
şi sălbatic...

Doar el, bătrânelul de treabă,
se plimbă imerturbabil,
cu mâinile la spate,
printre rafturile îndesate cu antichităţi,
un fel de materializare sublimă
a tuturor amintirilor...

Atunci am hotărât cu toţii să-l numim
Tatăl nostru cel de toate zilele
şi de toate nopţile,
să ne închinăm lui şi să-l rugăm să ne dea înapoi
liniştea cea adevărată pe care
singuri ne-am furat-o!

ÎNTÂMPLARE

Ion Apopei s-a spurcat la băutură:
de la o vreme-n noaptea lui târzie
se-ntrece cu paharul de răchie
parcă uitând de frig ori de căldură.

Nu-l vede nimeni. Cine-ar sta să-l vadă
când nopţile-i sunt scurte şi bolnave
şi toţi ar vrea să cânte imnul: Ave
ni s-au întors feciorii din zăpadă.

El stă la masa lui de nuc şi-şi pune
licoarea sărbătorilor de prune
timid şi sfânt, ca pruncu-n rugăciune!

***

IOANA STUPARU, Bucureşti/ROMÂNIA

ÎMPREUNĂ, ÎNCONJURAŢI DE LUMINĂ

Când am venit eram
grăunte de muştar.
Mi se făcuse dor de voi.
Doamne, ce dor mi se făcuse!

Eu vă vedeam pe voi.
Voi nu mă vedeaţi…
Şi am început să strig: Sunt aici!

Dar voi nu m-aţi auzit.
Şi am răsărit firicel subţire,
hrănit de Lumină
şi de dorinţa de a fi alături de voi.

Dar nu m-aţi văzut.
Şi am început să plâng,
dar nu m-aţi auzit…

Şi am început să cânt…
Am cântat muguri de cuvinte,
am cântat frunze de cuvinte,
am cântat boboci de cuvinte.

Cineva mi-a auzit cântecul.
Doamne, ce bucuroasă am fost atunci!

Şi am început să cânt flori de cuvinte.
Hrană îmi era Lumina
şi dorinţa de a fi împreună cu voi.
Şi m-aţi auzit!…
Şi m-aţi văzut!…

Dorinţa mea s-a împlinit:
"Suntem împreună,
înconjuraţi de Lumină!".

***

CE DATU-MI-AI, DOAMNE !

Viaţă sau moarte, în drumul
pe care pornit-am afla-voi?
Ce va să însemne-acest foc
care-n pieptu-mi de-o viaţă
dogoare?
Pe-alei cu petale de flori
presărate în cale călca-voi?
Sau spinii adânc vor pătrunde
în tălpile-mi goale?

O dulce cântare
slăvind veşnicia din ceruri
aud…
Vaiete mii din tină ieşind,
strivesc sub a mele picioare.
Căznesc să mă-nalţ către Ceruri,
ca-n tină să nu mă scufund…
Ce datu-mi-ai, Doamne,
să pot a cânta prin cuvânt şi
visare!

***

“DO” DE SUS

Când fi-va rândul meu să fiu plecat
Pe-acel tărâm de ochiu-ţi nepătruns
Când crezi că-ndeajuns nu mi-ai cântat
Şi că nu m-ai iubit îndeajuns

Un « Do » de sus îmi va trezi fiori
Chemarea ta pe strune de vioară
Şi-am să mă-nscriu în şirul de cocori
Ce va veni acasă-n primăvară

Un anotimp voi sta sau patru poate
E lege pentru mine vrerea ta
De plec voi reveni fără-a socoate
Când cu un “Do” de sus mă vei chema

***

GABRIELA PACHIA, Timişoara/**ROMÂNIA**

-IZARE

Treci imediat la locul tău din standardizare !
Furişândele agrişe îţi sunt predestinate. Cărturare,
— greu încercată fiinţă de publice formulare —
Zii, care ispită biblioclastă-i mai mare ? Care ?
A. dropii B. egrete C. femele D. îngândurare

Mai ai frământări şi timp pentru re culegeri ?
Între gale, traheite, cupe blonde, tirbuşoane şi prelegeri,
gnosticele tale crupe voios fac multiple-alegeri :
în tinda cerului, în ale iadului contrageri ?
Cremozitatea filosofiei pe pâine dedublează înţelegeri.

Oglinzi schimonosite au golit p upile de clavecine în spectacole...

Statisticeşte, stai în câmp, tai copaci, despuiezi miracole...
Cartonat, Paradisul Quattrocento nu mai ninge tabernacole.
Cândva, alaiul plasmelor viorii se întrupa din obstacole.
Azi, calea-i bătută, tonomatu-acreditat, părinţii s-au urcat în oracole.

Ferm convins, pui rame mireselor, stingi dantelării,
spargi paharele ghinionului, reciclezi ospătării,
inginereşti lacrimi de fildeş şi livezi de mosc trandafirii...
Şi tu şi umbra ta servilă vă desfătaţi sub n[6] pălării
— galbene, roşii, negre, albe, albastre, verzi — fantasmagorii...

Bormaşinile marilor balade s-au intabulat la peste.

În loc de cai, se nasc bolnave hipodroame pe creste.
Creşte nivelul mărilor, sporesc gloanţele-n veste.
Tinerama e cu noi ! La fel şi mătăsoasele neveste !
Ceea ce este nu-i... Ceea ce nu-i mai este...

Până vă-ncolţesc licuricii, mai şlefuiesc intrarea-ntr-o poveste...

***

GĂTI-SE-VOR

Civilizatoare aurării rodnic răstoarnă firul apelor
citeţe... Toate-nfruntările reptiliene cu chip de om
se-nchină, cu sclipici, şiragurilor, salbelor, perlelor,
iar noi, îngrămădiţi sub buchii fel de fel, înlemnim...

Se-ncolonează, dând onorul, gramajele de pietate,
lingouri lâncezesc în prag de zimbri-n carnavaluri,
se-ncleştară protocuvintele-n curse de velocitate,
nori istorici, provizorate... Ce de goarne şi portaluri !

Zbanghii bijuterii de Brill se rânduiesc pe bej crăpat,
pe gâtiţe, gongore şi pe vărgate prorociri egalitare,
străjerii vorbelor de duh recent s-au deshumat
prin preajma unor snobi în pustiindă preumblare...

Probabil vom luci adânc în aiurare două-trei veacuri
savuroase, după care cuvintele vor fi la mare căutare,
pe-arsura metafizicilor cu terase migdalate şi naosuri...
Găti-se-vor apele de balansare-n prusiat şi alcalinizare...

Timişoara, 11 decembrie 2011

***

Proză fantastică

LADISLAU DARADICI,
Hunedoara/**ROMÂNIA**

NOAPTE ÎNSTELATĂ DE PRIER

Când Ana îl zărise, el aştepta lângă fântână. Era descoperit, în nişte pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă albă. Da, era chiar el, Lazăr, primul ei bărbat...

Îl recunoscuse imediat, deşi se întunecase deja; păru-i flutura acelaşi în adierea rece a serii. Era prier, dar vremea nu se încălzise încă. Pe Lazăr însă nu părea să-l deranjeze frigul, avea aerul unui înger însingurat, hăituit. Parcă se căuta se sine, parcă-şi căuta un refugiu.

- A venit Lazăr, şopti cu sufletul vibrând. E în curte, colea, lângă fântână...

Însă Ion o privea doar cu ochii arşi, şezând posomorât la masă.

- Du-te, rosti el într-un târziu. Vezi ce vrea…

Cândva fuseseră fraţi ei doi; ar fi trebuit să mai fie încă. Dar poţi avea ca frate un înger? Oare poţi avea?

⌖

Noaptea pogorâse peste coline ca un clopot imens de linişte şi de întunecime. Ca un clopot de moarte.

Ana deschise uşa, o clipă oprindu-se pe scări. Buzele-i tremurau, inima-i bătea şi simţea un văl de fierbinţeală năpădindu-i trupul.

- Tu eşti, Lazăre?…

Dar el era, nici nu se schimbase în toţi anii aceia. Înalt, subţire... În timp ce ea...

Acum o privea cu atâta tristeţe, încât Anei îi venea să urle. D ar îşi luă inima în dinţi, coborând în curte, iar când ajunse în dreptul lui, parcă nu se mai temea aşa de mult.

- Ce face băiatul? o întrebă el liniştit.

Doar glasu-i era *altul*, mai răguşit, mai străin.

- Doarme… Şi îţi seamănă, Lazăre, să ştii...

El zâmbi. O prinse de mână, conducând-o spre livadă. Era frig, dar nu conta. Stelele cădeau din cer şi era multă linişte.

⌖

Când ea se întoarse, Ion şedea tot la masă. Femeia trase încet uşa în urma ei. Nu-l privi, ceva o stânjenea parcă. Îi era teamă ori poate ruşine.

Odată cu ea, odaia se umplu de frigul nopţii de primăvară. În soba de fontă focul ardea mocnit. Ana trecu alături, în odăiţa unde dormea băiatul. Îl înveli cu grijă, întorcându-se apoi.

- A plecat, rosti în cele din urmă.

Dar nu-i pronunţă numele. Şi el:

- Unde-aţi fost?

Glasu-i tremura. Părea mai degrabă speriat. Parcă nici nu băuse.

- În grădină, răspunse ea.

- Şi ce ţi-a spus?

- Că e înger acum…

- Înger?

- Da.

- Pe dracu! Şi ce a mai spus?

- Mi-a spus că se teme.

- Se teme?

- Da.

Se temea.

- De ce se teme?

- Nu ştiu. Asta nu mi-a spus.

Tăcere. Apoi:

- Şi ce-a vrut?

- Nimic...

- Cum nimic?

- Aşa.

El îşi umplu paharul. Mâna-i tremura.

- Ai noroi pe rochie... grăi. Ce aţi făcut?

- Am stat.

- Aţi stat?

- În iarbă.

- Aţi stat mult...

Brusc, Ion se ridică în picioare. Goli paharul.

- Te-a avut?

Femeia clipi, tăcută.

- Ţi-a spus barem cine l-a omorât?

Dar Ana nu-i răspunse. Continua să-l privească doar, cu asprime, până ce el deschise uşa, coborând scările.

Afară era linişte şi frig. Stelele străluceau pe cer. Pe urmă, dinspre stradă se auziră paşi. Erau oameni, mulţi oameni cu lumânări aprinse... Veneau dinspre biserică, de la Înviere.

CASA CU UN PERETE LIPSĂ

Tata spunea că trebuie să dai ca să primeşti, că un om şi-a pierdut, pentru a salva o floare, o mână, şi că a fost batjocorit de ceilalţi. Când iubeşti, oferi. Iar când oferi, te dărui. Restul e nonsens.

ERA EL ŞI ERA SINGUR printre ceilalţi. Păşind în urma sicriului neted, lăcuit. Murise Mara, fără a înţelege măcar, cum e să se taie firul fără a putea conştientiza măcar? În schimb, dragostea lor nu murise. Se simţea dintr-odată ca o casă un un perete lipsă. O casă expusă igrasiei şi care nu mai putea fi casă. Îşi pierduse sufletul, se risipise pe alea lipicioasă a cimitirului. Plouase în iunie, în zori. Sus, de pe un gard, un puştan înfuleca printre ramuri vişine coapte.

Era cea dintâi zi din vară a vişinelor.

⌖

DE CE SE ÎNTÂMPLĂ OARE tot ce ni se întâmplă şi noi n-avem putinţa de a conştientiza măcar? De ce? Înconjurat de străini, singurătatea devenea şi mai copleşitoare. Era un vis totul. Un coşmar. Lăsând în urmă un gol colosal... Mara în noapte. Mara în lumina stelelor. Mara cea fierbinte. Cea de care nu te puteai dezlipi. Mara de care deveniseşi dependent. Mara... O constelaţie fascinantă a sufletului tău. A trupului. Incapabil de a conştientiza. Toate de-a valma, ca un joc absurd al destinului. O discotecă a sorţii.

Când a privit mormântul, capul i-a fost nins într-o clipită şi s-a prăbuşit fără a conştientiza măcar.

⌖

ASTA DEVENISE: CASA cu un perete lipsă. Casa-necasă. Suspendat între două lumi, între afară şi înlăuntru, incapabil de a schimba ceva, incapabil de a se întoarce spre sine cu faţa ori cu spatele.

Era ca o iarnă pierdută de iarnă, într-o goliciune imposibilă, insensibil şi din cale afară de vulnerabil în acelaşi timp. Zilele îl sfâşiau. Lunile. Anii. Se întorcea zilnic în cimitir, pe aceeaşi alee, aşezându-se pe aceeaşi bancă pe care şedea, nemişcat, acelaşi bărbat în vârstă.

De parcă abia ieşise dintr-un mormânt, din lumea igrasiei şi a întunericului.

⌖

ŞI ÎNTR-UNA DIN ZILE, omul îi spune:

- Trebuie să trăieşti cu ideea că tu eşti casa cu un perete lipsă. Că tot ce ai înlăuntru e expus gerului, viscolului şi ploii. Că e o ameninţare totul. Dar că, în acelaşi timp, devii un adăpost pentru mierlele şi sticleţii luncii, că atunci când soarele va răsări din nou, sufletul ţi se va umple de un potop de lumină. Dar între timp, vor veni ei şi te vor umple de mizerie şi-ţi vor zvârli în odaia sufletului crengi uscate, mortăciuni şi pietroaie. Că le place. E ca o menire a lor.

- Şi atunci? îl întrebă.

- Fii tu prilej de ocară şi adăpost ocrotitor. Fii tu însuţi.

În zori, după o altă noapte care a durat un an sau zece, prigoriile îşi făcuseră apariţia. Pe nesimţite. Şi mierlele. Şi cintezele. Şi cucii. Un miliard de fluturi de lumină năpădind pereţii sfârtecaţi şi scrijeliţi, înscripţionaţi cu vorbe indecente, dovezi ale furiei şi ale urii.

Erau păsări cântătoare.

⌖

INTRI SAU IEŞI, asta-i întrebarea. Dacă intri, nu mai există ieşire; e ca o rătăcire în labirint. Dacă ieşi, ţi se-nchid toate porţile spre dinăuntru; esenţele-ţi vor fi inaccesibile, ca şi lumea viselor şi sufletelor celorlalţi. Eşti prins, aşadar, între Tine şi Tine, între Tine şi Ei. Între ceea-ce-eşti şi ceea-ce-nu-vei-mai-deveni. Vei fi Casa-cu-un-perete-lipsă: ei pot intra, dar tu nu vei putea ieşi niciodată din Tine. Tu eşti Tu, ai intra în tine însuţi şi ai ieşi, dar ce-ai deveni, ce-ar mai rămâne din Tine, în urma ta? Toţi privesc înlăuntrul tău, dar tu nu vezi decât în afară; nu te vezi. Captiv în trecut, viitorul şi-a ferecat porţile pentru tine. Cine eşti? Ai fost şi vei fi acelaşi Nimeni...

Eşti casa cu un perete lipsă.

Eşti necruţătorul călău al sufletului tău.

TATA ZICEA CĂ SINGURĂTATEA e un ocean. Că n-are margini şi că e ca cel mai cumplit blestem.

- Şi atunci? l-am întrebat.

M-a privit cu teamă şi mi-a spus:

- Ţine minte: trebuie să trăieşti în preajma cuiburilor de prigorii. Desluşindu-le chemarea. Râvnindu-le zborul. Trebuie.

Iar acum ştiu: faptul că cineva se mai gândeşte la noi, chiar dacă am încetat să mai existăm, e cel mai bun lucru care ni se mai întâmplă.

Nu vom şti niciodată care e adevărata viaţă: cea a durerii, a iubirii, a amintirilor?

Nu vom şti niciodată care e adevărata moarte…

***

MONICA MATEI, profesor la Şcoala generală din Berzunţi/**ROMÂNIA**

MELANCHOLY

She is a cup of balance, a limit of poetry
finding its insights into the deepest part of the world,
it is a view of sharing, loving the way of being
…...
A highest mind will found it, as the wide existence
of serene love, a noble stair to the sky, shaping the reality, in becoming a dreamer. Defeating the mad!

I can not recognize the existence of mad, it has something dead and brutal on the same time,
or in different dimensions…… .
Is not a part of this world, is a mutation making day by day, its final step to the end. Good luck! Is better without you! I love your received punishment!

I had been thinking, discovering all secrets of the world
as the soul is noble, I arise in my affections, around
the broken hearts. The mad is debris, she must go!
Ends.

***

TO BE OLD

To be old, while the age is not in shape,
is a sickness of life plan. And all spirits accumulate
the passing time of nowhere. The consciousness is less!

I am old! I am old through all that --forget -- is making
with the past. All the moments are as the mouse cheese,
a temptation for morality. I can be alone with them?
I can be alone with myself?

I feel that in my head, the mirror of becoming a success,
is broken by a consciousness that stay straight in front
of time. Is a sort of revenge for unprofessional moments!
Sometimes, I need to avoid a new Flood! To avoid a new
war of neutrons! As the souls stressed by own existence
are crying for the need of their success. So, I am an old,
with wisdom and courage to defeat, the envy Sin.
Ends.

***

A VIEW

Is possible that peoples, not to be pulled out
from Heaven. Is possible to be always here, on earth
arising from the knowledge, this view makes me
to run after the image of Adam and Eve.
Tired…
Memories…
Breathes…

How I can be around a person, that not have
such memories? Is that all right?
In the way of science and knowledge, guided by
The God, your loneliness of unknown,
Became debris, from where the man is not.

A moment of wisdom, is a repetition of all the world,
In which the Man is, living and is into the life.
With God, you are a sailor to the -- know --, avoiding
to write the loneliness and mad. I know it!

Sail, sail to the eternity, trough the years of pain!
Ends.

***

LUMINIŢA ALDEA, Cornu Luncii,
Suceava/**ROMÂNIA**

Fontana di Trevi e toată din aur sub lumina lunii. Mirosul de portocali şi lămâi înfloriţi umple ca o beţie văzduhul. Liniştea nopţii ca o apă adâncă e tulburată de paşii câte unui trecător grăbit şi de curgerea cristalină a apei de aur din fântână. Nişte ţigani vorbind româneşte vin la fântână şi sar cu repeziciune în ea. Ştefănica – şocată, confuză, neştiind clar de cât timp stă singură şi pierdută în piaţă, simţind totul şi n esimţind nimic: stranie stare – nu înţelege de ce se scaldă ţiganii în apa Fontanei di Trevi noaptea. Realizează că nu se scaldă, ci caută ceva. Iau banii aruncaţi de turişti ca să li se împlinească dorinţele! se lămureşte în sfârşit şi nu simte nimic. Doa r vede, aude... şi atât. Se bucură că vede totuşi şi aude. De când a adus -o Debora în piaţă nici nu a văzut nici nu a auzit. Are gura uscată, ochii seci şi picioarele înţepenite. Nu ştie de cât timp stă în starea aceasta în piaţa Fontanei di Trevi. Are gea mantanul lângă ea. Îl cară ca melcul cochilia. Creierul ei nu mai are putere să judece şi să ia hotărâri. Timpul s -a oprit... Visele au murit... Lacrimile au secat... Speranţa e o zdreanţă... A ajuns la capătul durerii. Nu vrea să mai trăiască nimic şi nic i să mai facă paşi. E obosită... obosită frântă... Dacă ar fi înger nu om, acum aripile i s -ar târâi prin noroi... Tiganii au fugit demult cu banii din fântână. Râdeau fericiţi când au trecut pe lângă ea. Apa de aur susurând albastru ca zenitul o cheamă ca un cântec de fată morgană. În susurul ei e linişte, e pace, e odihnă, e sfârşitul luptei. Face paşi năuci spre chemarea apei. I se pare că a găsit un liman. Ştie care e calea şi izbăvirea de durere. E dincolo de apa de aur ce îi cântă vrăjind-o. Dincolo de apă e uşa raiului. Totul devine întuneric. Nu simte nimic. Nu vede nimic. Nu vrea nimic. Ca un somnambul se apleacă peste margine. Atinge apa cu degetele şi o lumină orbitoare îi explodează în ochi. Îi închide că o dor de atâta lumină. Îi deschide iar şi priveşte în mijlocul luminii orbitoare. Acolo, înlăcrimată şi vie, este Măicuţa din icoana pe care i -o rupsese Debora. Are veşmânt roşu cu auriu. Aude cântecul clar şi aievea, dar mult mai frumos decât îl cânta corul de la biserică din România, căci acum îl cântă îngerii:

„Nu lăsa, Măicuţă,
Să pierim pe cale
Că noi suntem fiii
Lacrimilor tale..."

Se smunceşte din chemarea înşelătoare a apelor de aur. Fuge. Fuge aiurea şi plânge. Plânge tare. Pare o Fontana di Trevi vie din care tâşnesc lacrimi. Rătăceşte p rin centrul istoric al Romei. Nu a mers prea departe. Paşii ei erau o rotire în cerc. S -a oprit şi priveşte uimită cerul. Luna sângerie s -o lovit în ceva înalt.

Ceva de marmoră albă de Carrara. Din lună curge sânge peste coloana ce i-a sfâşiat chipul rotund. În jur sunt ruine bătrâne ca timpul.

...Unde am ajuns!?... Ce e coloana asta!?...

Gândeşte iute. Caută prin creier. Ştie. E Columna lui Traian. A văzut-o în cărţile de istorie când era elevă.

...Niciodată nu era plină de sânge. Din lună curge sânge pestea. Marmora de Carrara e pătată cu sânge...

În ea, în jur începe să spună istoria o poveste. O poveste despre un neam de viteji... Povestea e la început tulburată de cuvintele otrăvite ale Deborei: ...*Popolo di putane e ladri! Il vergogno di Europa! Il vostro posto e in Africa!*... dar alungă cuvintele. Timpul, columna, istoria, noaptea, ruinele Forumului lui Traian, sângele ei în care clocotesc strămoşii îi spun o cu totul altă poveste. Ea plânge şi o ascultă cu sufletul.

Pe colinele Quirinale sunt ruinele Forumului lui Traian. Din forum s-a păstrat întreagă doar columna ce tronează în mijloc. A fost ridicată în cinstea cuceririi Daciei de către romani. Pe ea e scris în marmoră de Carrara plânsul şi jefuirea Daciei. Pe columnă e şi figura regelui Decebal şi chipul lui neînfricat spune ceva despre un viteaz cu destin tragic ce a înfruntat cel mai mare imperiu al vremii sale şi care a murit aşa cum mor eroii alegând între robie şi moarte, moartea.

De fapt cine e Decebal şi unde era Dacia pentru care a ridicat Traian un Forum la Roma şi o columnă?!

"Foarte priceput în planurile războiului şi iscusit la înfăptuirea lor, ştiind sa aleagă prilejul pentru a-l ataca pe duşman şi a se retrage la timp. Dibaci în a întinde curse, era un bun luptător şi se pricepea să folosească izbânda, dar şi să iasă cu bine dintr-o înfrângere. Din acesta pricină, multa vreme a fost un duşman de temut pentru romani" – ne spune Dio Cassius despre Decebal.

Înainte de Decebal cel mai renumit rege dac – Burebista – a fost asasinat şi statul centralizat dac făurit de el s-a destrămat. Nu mai era o mână, minte şi inimă de rege dac viteaz care să ţină unite toate triburile. Dintre cele cinci regate de daci formate din fărâmiţarea statului lui Burebista cel mai puternic şi mai mare este cel de pe teritoriul Ardealului de astazi cu capitala la Sarmisegetuza. Decebal este regele acestui stat. El întăreşte armata, statul şi stabileşte legături cu popoarele vecine. Dacia lui era din nou mare de la Dunăre, până în Panonia, Nistru şi Carpaţii Păduroşi. Dacii obţin victorii după victorii în ciocnirile cu marele imperiu roman ce se întindea în toată Europa, în Africa de Nord şi în Orientul Apropiat. Legiuni întregi pier în confruntarea cu neînfricaţii din Carpaţi. Puţine manuale de istorie universală scriu că pacea încheiată de Decebal, după lupta de la Tapae, este una umilitoare pentru imperiul roman care plăteşte despăgubiri în bani, îl recunoaşte pe Decebal rege al tuturor triburilor geto-dace, asigură ajutor militar, tehnică şi maşini de război şi trimite ingineri şi constructori care să ridice cetăţi şi forturi. După doisprezece ani de la încheierea păcii Domiţian este asasinat. Ajunge împărat al imperiului Marcus Ulpius Traianus. Columna ni-l înfăţişează cu nas acvilin şi bărbie proieminentă; chipul lui exprimă vitejie, ambiţie, încăpăţânare, grandomanie.

Dar ce fel de Romă a moştenit Traian!? Ce fel de imperiu are la picioare!?... Nu e un imperiu bogat şi nicio capitală plină de bunăstare. Traian – stăpânul lumii – a ajuns împărat datorită calităţilor sale militare excepţionale, dar împărăţia lui este un colos cu picioare de lut ce este gata-gata să se prăbuşească. Roma era sărăcită, cetăţenii ei erau înglodaţi în datorii, iar imperiul ajunsese la apogeul politicii expansioniste. Totul risca să se dărâme; imperiul se întinsese mult mai mult decât îi era plapuma. Traian voia să-şi salveze imperiul, voia bogăţie la Roma, voia glorie pentru el. Ce să facă!?... Exista o singură cale pentru a-şi împlini aceste trei vise. Toate dintr-un foc. Ştia cât este de bogată Dacia, ştia cât sunt de viteji dacii căci de ei s-au lovit ca de un zid de netrecut legiunile romane. S-au întins până la Oceanul Atlantic, au trecut Marea mediterană şi au ocupat Nordul Africii şi Orientul Apropiat, dar de Dacia, ţara miraculoasă aşezată la nord de Insula Balcanică, în Carpaţi nu s-au putut atinge şi nici trece prin ea. Era ca un zid... Mai tare decât imperiu...

Aur, argint – bogăţie pentru salvarea Romei şi a imperiului şi cucerirea Daciei şi omorârea lui Decebal pentru gloria împăratului! O ţară cât o lacrimă salva imperiul!

Petronius scrie: *„Dacă exista pe undeva vreun golf ascuns sau un pământ necunoscut unde se găsea aur, se decreta că acolo este un duşman şi se pregătea sământa unor războaie sângeroase alături de cucerirea de noi comori."* Şi la cuvintele lui se poate adăuga că nimic nu s-a schimbat prea mult până azi. Acest lucru e perfect valabil pentru imperiile ce conduc astăzi lumea.

Traian a hotărât: Dacia trebuie cucerită! Acolo este duşmanul de moarte al imperiului! Şi tot imperiul – un colos – a pornit împotriva unui regat mic, dar a cărui luptători nu se temeau de moarte şi

curajul lor era renumit. Au fost două războaie ce nu aveau nimic glorios de partea romanilor decât dorinţa de îmbogăţire, jaful. Măreţia era din partea dacilor: crâncen, dureros luptau pentru apărare şi supravieţuire. O armată imensă, organizată, disciplinată, dotată lupta cu triburile dace ce aveau de partea lor dârzenia, iubirea de pământ şi credinţa în nemurire cum îi învăţa Zamolxis şi asta în timpuri în care nemurirea nici nu se născuse ca idee în sufletul altor popoare.

Decebal, pe lângă războiul cu romanii mai avea şi un război intern. O parte din aristocraţia dacă voia să renunţe la luptă şi să treacă de partea romanilor cu condiţia să-şi păstreze privilegiile şi bogăţia.

Regele Decebal priveşte cu ochii minţii la cei douăzeci de ani de lupte cu Roma. Priveşte şi munţii lui măreţi, dealurile, câmpia, ascultă cântecul păsărilor şi nu i se pare crud că au murit soldaţii lui ca să apere acest pământ ca un leagăn. Râde dulce-amar spre copiii ce fug chiuind pe dealuri şi se joacă de-a războiul şi vrea ca atâta timp cât va fi timpul timp acest pământ să se cheme Dacia şi pruncii să fugă liberi pe el. Oftează... A folosit tot şi a epuizat tot pentru salvarea micuţului regat, dar cu bogăţii fabuloase căruia romanii îi spuneau Dacia Felix: viclenie, ambuscade, război deschis, tratate de pace, chiar şi o încercare de asasinare a împăratului. Tot el a pus la punct un serviciu secret în slujba ţării sale... Acum, după războiul din 101-102 e.n. a căutat disperat să facă alianţe cu alte regate din nordul Daciei ca să poată ţine piept puhoiul roman, dar nu a reuşit. Cu greu îşi putea ţine aristocraţia dacă toată lângă el. Sătulă de război şi de pierderi voia pace cu romanii, doar să îşi păstreze privilegiile şi averea. Regele priveşte copiii... Ei ce vor fi după o astfel de pace!?... Ce soartă vor avea!?...

A hotărât că va lupta... El nu avea altă cale. A lupta pentru Dacia era soarta lui. Râzboiul din 105-106 a fost crud. Traian conştient de vitejia dacilor, a trimis în această expediţie cele mai mari armate şi a golit total visteria imperiului pentru înzestrarea şi pregătirea acestora. De o parte dacii apărându-se vitejeşte, de cealaltă puhoiul roman însetat de aur şi sânge.

Dacia a fost înfrântă. Sermisegetuza a căzut şi e distrusă. Decebal fuge prin munţi spre dacii liberi din Carpaţii Orientali. Vrea ajutor de la ei. Nu ştie dacă poate salva Dacia, dar ştie că trebuie să lupte. Cineva l-a trădat. Un aristocrat dac. A spus unde a plecat şi unde sunt comorile fabuloase ale dacilor.

Decebal nu ajunsese prea departe. În nări încă mai are miros de durere şi fum de la incendierea Sarmisegetuzei. Nu plânge. Era rege. Regii nu plâng. Îşi ţine mâna pe sică, sabia scurtă şi încovoiată a luptătorilor daci, şi gonea rupând pământul spre nord. Romanii l-au înconjurat. Pe rând i-au omorât toţi însoţitorii. El, coborât de pe cal, e înconjurat din toate părţile, dar luptă ca un tigru. Se retrage cu spatele spre trunchiul unui stejar. Îşi lipeşte spatele de el şi se lasă uşor într-un genunchi. Încă loveşte sălbatic pe toţi cei ce se apropie. Capete şi mâini cad sub sabia lui. Romanii pregătesc plase şi funii să arunce asupra lui şi să-l prindă ca pe un animal. El priveşte cerul. E albastru infinit. Nu plânge. Cum să plângă un rege!?... Se gândeşte la Zamolxis. Îi primeşte încă o dată învăţăturile în inimă.

Prin faţa ochilor îi trec imagini groaznice. Iugurtha, regele Numidiei, învins de Marius, frumoasa regina Zenobya a Palmyrei, prinsă de Aurelian sau Vercingetorix al galilor, capturat de Cezar sunt duşi în lanţuri pe străzile Romei. Hainele le sunt zdrenţuite, picioarele însângerate, faţa lovită şi năclăită de sânge. Merg cu capul plecat, plâng, se roagă – Cui? – şi gloata aruncă cu mizerii în ei. Regina Zenobya se împiedică, cade şi funiile cu care este legată o târâie ca pe un stârv pe sub arcul de Triumf. Gloata, însetată de sânge, urlă privind.

Nu!!! ţipă Decebal şi munţii se cutremură de ţipătul lui. Cerul începuse să plângă peste el cu ploaie. Nu aşa mor regii! Sunt regele Daciei! Eu nu voi merge în lanţuri la Roma!

Arma lui taie încă o dată. Adânc, nemilos, rapid. Nu în duşmani, ci în carnea lui. Plasele aruncate peste el i se par aripi ce îl poartă spre locul unde îl aşteaptă Zamolxis. Sângele cald curge în pământul Daciei şi ea îl soarbe. El cu ţara devin una; un fiu se întoarce la sânul mamei. Şoimi falnici se înalţă sus pe cer cu ţipete clare şi ascuţite şi aripile lor desfăcute umbresc lumina soarelui. Pe pământ nişte stârvari lacomi şi mereu flămânzi ce nu au zburat niciodată spre soare se reped spre trupul marelui rege să-l ciopârţească. I-au luat capul şi mâna dreaptă şi le-au dus la Roma pentru a linişti plebea Romei ce douăzeci de ani fusese îndoctrinată că Decebal este cel mai mare duşman al Romei de parcă el ataca imperiul, nu imperiul voia să îl cotropească pe el.

Capul regelui a fost aruncat pe scările senatului din Roma ca o piatră. Barbarul, monstrul, duşmanul! ţipau cetăţenii.

Sărbătorile în cinstea cuceririi Daciei au ţinut 123 zile. Împăratul a organizat cea mai fastuoasă petrecere. El era zeu, după o asemenea victorie, şi imperiul lui era salvat.

Din Dacia vin care cu aur şi argint… Multe… Multe… Multe… Atât de multe încât cetăţenii sunt scutiţi de impozit pe timp de un an. Surse istorice spun că s-au dus la Roma 1600 de tone de aur şi 3000 de tone de argint. Vin din Dacia şiruri lungi de robi şi roabe…

Traian vrea să afle întreaga lume despre vitejia lui şi mai vrea ca şi eternitatea să ştie asta. Începe construcţia Forumului lui Traian. Arc de triumf, statuia ecvestră ce va fi decorată cu busturi de daci captivi şi cu chipul lui Decebal, basilica Ulpia în care el va fi slăvit ca zeu şi în care se vor păstra trofee de război dace şi columna.

Cu cine va construi toate astea!? Cum cu cine!? Cu prizonieri daci. Cu pruncii ce se jucau liberi sub ochii lui Decebal. Sunt aduse şiruri întregi în urma carelor cu aur, cereale, miere de albine. Le -au cotropit ţara şi le-au distrus capitala Sarmisegetuza, le-au luat aurul şi argintul – mult, mult de tot încât să salveze un imperiu şi să sature foamea de putere a unui împărat ce acum era zeu pe pământ - le-au luat fetele şi feciorii, le-au omorât regele: despre atâta vitejie trebuie să rămână mărturie pe pământ şi prunci i Daciei vor lucra cu mâinile lor la Forum ca să înţeleagă cine e Roma şi cine e Traian!

Şi au lucrat tăcuţi, neştiuţi, fără nume puii Daciei jefuite la toate vestigiile Romei antice: la terme, la basilica, la temple, la foruri, la apeducte şi totul se con struia cu aur din Dacia.

Nu e Columna lui Traian un cântec în marmoră ce slăveşte vitejia romanilor, ci e o lacrimă de piatră, ce de două mii de ani nu se mai termină de plâns, închinată jefuirii Daciei şi cruzimii învingătorilor. Plânge din albul Carrarei chipul lui Decebal şi capete tăiate de daci, ţipă eroic o mână de luptători ce au ţinut piept unui imperiu.

Ştefănica retrăieşte istoria. Simte durerea. Şi ea e o părticică din Dacia.

…Ţara mea trebuia să se cheme Dacia. Bunicii mei la ţară, în nordul Mol dovei, locul spre care fugea Decebal după ajutor şi locul unde au trăit mereu dacii liberi, se îmbracă chiar şi acum exact cum se îmbrăcau dacii zugrăviţi pe columnă. Bunicul ştia să facă opinci şi garduri de nuiele împletite cum sunt şi pe columnă şi asta la 2000 de ani după aşazisa cucerire romană. Bunica şi mama ţes la stative tot la fel ca pe vremea dacilor. Dacii nu au fost exterminaţi şi nici nu au preluat cultura şi obiceiurile romane. Imperiul nu a venit să aducă "civilizaţie" în Dacia barbară, ci a u ocupat doar capitala şi munţii cu aur, în rest au trăit dacii liberi… Putem lua şi alte exemple din istorie: ce civilizaţie a dus Franţa în coloniile din Africa, Anglia în India?! Au jefuit şi apoi în urma lor a rămas sărăcie şi mai mare. Acum SUA duc "c ivilizaţia" şi "valorile democratice" în Irak, în Afganistan şi unde mai vor ei pe glob. Acolo unde sunt "duşmani" cum scria Petronius. Lumea nu s-a schimbat prea mult. Nu s-a schimbat deloc. De mii de ani imperiile duc "pacea" şi civilizaţia peste tot în lume unde sunt resurse naturale: petrol, aur… Istoria o scriu învingătorii, dar de dăinuit dăinuie doar popoarele alese de Dumnezeu.

Nu se mai gândea la nimic. Priveşte. Priveşte sorbind ceea ce vede. Îi vine să plângă şi nu poate. Ca o otravă ce nu o mai poate răni iar îşi aminteşte cuvintele stăpânei Debora *: Popolo di putane e ladri! Il vergogno di Europa! Il vostro posto e in Africa!*

Priveşte iar columna. Vede pe marmoră şiruri lungi de sclavi venind din Dacia. Le aude plânsul ce nu s-a mai stins de două mii de ani, le simte dorul şi durerea…

Nu m-au legat ca să vin la Roma ca sclavă şi conducătorii noştri nu s -au sacrificat ca Decebal. De la revoluţie şi până acum o haită de hiene flămânde şi nebune conduc România şi o conduc atât de bine încât românii pleacă fără lanţuri să fie sclavi. E jaf, e foame, e durere adâncă în ţară şi asta ne alungă să fim vite de povară în lume. Cei ce conduc or fi din stirpea lui Bicilis, cum îl chema pe aristocratul dac ce şi -a trădat regele şi ţara şi din numele lui românii au astăzi cuvântul bicisnic sau din stirpea aristocraţilor ce voiau să facă pace cu Roma, doar să-şi păstreze privilegiile şi averea. Dar eu, eu – Ştefănica Cremene – ce sunt, ce sânge îmi curge prin vene şi de ce a trebuit să ajung sclavă la Roma la două mii de ani după construcţia columnei!?

Luna s-a ascuns printre nori. Lumina aurie s-a stins de pe ziduri. Pe columnă nu mai era sânge. Piatra era doar o umbră mare, înaltă ce lega pământul cu cerul, o axis mundi ce ducea spre cer o parte din istoria pământului scrisă în piatră de învingători. Vântul părea că o leagănă.

Se iveau zorile. Trecuse o noapte întreagă.

Fragment din romanul *„**GEREMIAH KERMANI**"*

***

IOAN LILĂ, Lille/**FRANCE**

VERSURI ISTERICE

Eu te iubesc
şi azi,
Semiramida
Ca focul care
arde
cărămida
Din zidul ce
susţine-un
edificiu
Fără de implicare, din oficiu

Iubirea noastră e o epopee
Cu poalele în cap ca o femeie
Cu coapse de gazelă fin bronzate
La fel ca ale tale, dar mai adevărate
Tot adăstînd în cerul albastru de niciunde
În care se reflectă istorii ancestrale
Mi-am regăsit menirea păşind spăşit pe unde
Şi chiar am scris istorii din vremuri cavernale

Eram corăbierul ce dispărea în valuri
Eram şi marinarul legat de un catarg
Ce-şi risipea durerea ca valul între maluri
De care cu-ndurare şi astăzi eu mai trag

Săriţi în disperare, corabia ia apă
Şi nu mai este dulce, sărată e şi rece
Rechinii cu cadavre de mateloţi se-adapă
Cînd simt că timpul nostru în neguri se petrece

Dar nu-s toate trecute, mai respirăm o dată
Cu ultima sforţare de-a fi în veci eroi
De care se îmbată de-a pururi orice fată
Ce şi-a pierdut condurii în cel mai pur noroi

Şi urma, bunăoară, strivită e ca stema
În care se scufundă natura cea stîrnită
În marşul spre niciunde ea este anatema
Psalmodiată-n spaţiul cu iz de stalactită

***

« VISAGE »

(Un article moins connu paru en 1939 sous le titre « Visage »)

« Dans les sociétés d'hommes, les visages règnent. Le corps est serf, on l'emmaillote, on le déguise, son rôle est de porter, comme un mulet, une relique cireuse. »
(Sartre)

Te-ai îmbrăcat într-o rochie din spumă de mare
Şi ai plecat pe valuri la plimbare

Căzut în trup ca îngerii din cer
Sufletul meu curat s-a întinat
Şi tot ce pot acestei vieţi să-i cer
Este să lăcrimez cu-adevărat

Să rîd cînd plouă, să mă bucur doar
Cînd nu mi-e greu să simt că fericirea
Nu-i doar un vis, ci e un corolar
Pe care mi l-a prins la piept iubirea

Şi-apoi şi îngerii cînd se înalţă
Din nou la cer, ei duc cu ei păcate
Ce stau pe ei ca pe un trup o zdreanţă
Dar, vai, ce dulci au fost şi minunate

Eu, ce am strîns în suflet doar un vis,
Că într-o zi mă voi simţii ales,
Să trec rîul cel negru-n paradis -
Oricum, o altă cale n-am de-ales !

Şi te-am privit mult timp pînă cînd zarea
S-a risipit pe cer şi pe pămînt
Ce mîngîiere blîndă, înserarea,
Cu viaţa din iubire să facem legămînt!

***

LE COQ

Le coq sur le toit a rouillé,
Je ne l'entends plus chanter joyeusement.
A présent, il grince et laisse un goût amer
Dans mon âme malade de rêverie.

Lorsqu'il brillait, irradié par le soleil,
Il répandait mille couleurs sur le ciel!
A présent, il grince et il me semble
Que même son âme lui fait mal, engourdi par le gel!

Pourquoi aurais-je pitié
De ce coq en tôle rouillée –
Dépouillé de couleur aussi avec le temps –
Comme si je pleurais vraiment pour une bien-aimée?

Ô, tout ce qui a été, s'est dissipé comme la fumée,
Passant par ma vie, illusoire,
Mais je n'ai gardé dans mon âme que le parfum
De son essence de fleur rêveuse.

Il grince à nouveau, le pauvre, et m' afflige
Sa tristesse d'oiseau blessé....
Même s'il était vivant, il ne pourrait voler...
Et moi je n'ai plus de bien-aimée...

***

COCOŞUL

A ruginit cocoşul de pe casă.
Nu-l mai aud cîntînd cu veselie.
Azi scîrţîie şi-un gust amar îmi lasă,
În sufletu-mi bolnav de reverie.

Cînd strălucea, iluminat de soare,
Mii de culori el risipea pe cer!
Azi scîttţîie şi-mi pare că îl doare
Şi sufletul înţepenit de ger!

De ce mi-o fi acuma milă, oare,
De-acest cocoş de tablă ruginită -
Şi jupuit în timp şi de culoare -
De parcă chiar mi-aş plînge vreo iubită?!

O, cîte-au fost, s-au risipit ca fumul,
Trecînd prin viaţa mea, amăgitoare,
Dar mi-a rămas în suflet doar parfumul
Esenţei lor de floare visătoare.

Iar scîrîţîie săracul şi mă doare
Tristeţea lui de pasăre rănită...
Chiar de-ar fi viu, n-ar mai putea să zboare...
Şi nici eu nu mai am nici o iubită

FIN

ioan17lila@gmail.com

***

ŞTEFAN CABEL/TEO
Buzău/**ROMÂNIA**

TEODOR CABEL,

UN COLŢ DE PLAI,

GURĂ DE RAI

(în urma lecturii cărţii „ ***Cazul Dacia...****”, de Adrian Botez)*

Un cerb semeț cu ochii plini de munți
Cu piept vânjos , pe Toaca, pe Ceahlău
Ridică maiestos din corn să-nalțe cerul cu o palmă
Peste-a veacului năframă

Adulmecând privirea de pe munte,
Un vultur glisează veacuri în privire,
Gallop de cai , săbii gemând, platoșe sparte
Rugăciunile fierbinți, în palele de vânt
Bătute piroane în poarta timpului

Se vede schitul, aude Duruitoarea
și lasă…
lasă să vadă cerbul în ochii lui
Dunărea și Oltul și Buzăul.
Munții și câmpiile și înaltul și hăul…
Până-și închide luna pleoapa.
În raza soarelui se ascute
Floarea de corn din colțul cerbului
Sub ochiul de rouă al cerului.

Ctitor de stindard un zimbru
din muget șuieră săgeți,
prăvale fulgere, sub fulgere se înalță brazi,
în brazi se odihnește luna.
În nopțile de vară se încropește din chitară
escaladarea pe versanți
până spre dimineață când se stinge feștila
sub care a tescuit cot la cot cu stelele
bătrânul cronicar trăgând să nu moară
printre cuvinte neterminate.
Gândul lui, ca un bour rănit,
ostoit la izvorul cu apă rece,
sfințit cu sabia
s-a vindecat în tăcere de strigăt.

Când încep merele să dea în copt
Lupul șuieră victoriile strămoșilor
Se duce drept la Kogaion
Să spună zimbrului, de Sfântul Petru;
Cerbul, acolo îl așteaptă,
Sus pe Toaca, pe Ceahlău

***

NECONVENŢIONAL

la știrile de dimineță vorbeau mai mulți
directori de tăieturi de ziare
despre pădurea de câini de la marginea oraș ului

a trecut pe la fereastră un

zorii păș eau tiptil printre picioarele tale
am tras în piept aerul înțepat de
septembrie un gând se developa
microbul toamnei mușca din copaci.

a trecut pe la fereastră un
sentiment de gheață
de departe părea conturat
de aproape nu era nimic
era în fața ferestrei se uita? se holba? mă-ngrozea?
ochi fără culoare
trăsăturile se frângeau
una într-alta
chip - nechip fără importanță
simțeam cum se surpă în mine
„un cer de stele dedesubt,
deasupra (...) cer de stele”

ai venit și tu
cuvintele din ochii tăi
căutau raspunsul din ochii mei
uite la ăsta am spus uimit ars de micime
de neputință
nu vad nimic
te-am strâns în brațe sânii tăi au năvălit în pieptul meu
şi amândoi una fiind a dat înapoi mai schimonosit decât era

cine ești ?
„ moartea”!
am râs mânzește
te-am sărutat pe frunte
te-ai ridicat
mă duc să fac o cafea.

a venit din nou la geam
(auzeam
căutînd un petic de aer sau de lumină)
„timpul tău este încă o linie negradată”
când ai venit cu cafeaua nudul tău l-a chircit
ca un legământ nevalabil mototolit

m-am uitat pe fereastră

câinele lătra la auzul sirenei de salvare
nici urmă de vis

mai mulți directori de tăieturi de ziare ...
i-am schimbat cu telecomanda.

***

DOAMNE, CE PLOAIE!

Potopul singurătăți
poetului,
avion, întrat într-un gol de aer,
se scufundă în oceanul cu valuri cubice.

Când îl înghit valurile cubice cade
în cele sferice
și, abia respirând
se zbate , cade în
triunghiurile de adâncime.
Nu se înecă niciodată ,
de aici ...
îl aruncă la suprafață
în potop.

Are perdeaua trasă,
zâmbește,
v-a păcălit!

Poetul nu se gândește niciodată la succes
e o treabă de marketig
poetul se luptă
cu potopul , de mult ori
animalele din arca lui vor
să-l sfâșie,
în viața poetului
nu vine niciun porumbel
cu ramura de măslin.

Porumbelul acela
care, zboară
pentru tot neamul poeților ,
mereu.

06.12 .2011
Teo Cabel

***

MIHAI PASCARU, Alba Iulia/**ROMÂNIA**

FECIOARA

Coaptă de luat
acasă
Toporăşte la o
coasă

Bună de băgat în brazdă-
Când o scoţi
Să fie gazdă.

***

LIMBA

Când limba-ţi intră-n
Existenţă

E rost de geniu
Sau penitenţă.

***

SCUZĂ

Noi nu mergem,
ne târâm

Căci ne tragem
De la Rîm.

***

REVOLUŢIE

O revoluţie
Se face din picioare
Numai copiii revoluţiei

Se fac
De pe alte poziţii.

***

DEZGOLIRE

Dacă dezbrăcaţi
Un poem
De semnificaţii
Nu vă aşteptaţi
Să îi vedeţi imediat
Sexul opus
Căci vi-l va arăta el
pe parcurs.

***

ULTIMA SIRENĂ

(Fragment de roman)

Ziua I

Nu mai scrisese de foarte mult timp; avusese o perioadă în care inspiraţia curgea din el ca apa de la robinet, când se strică o garnitură; pur şi simplu, nu era moment al zilei în care să nu-i vină câte o idee, câte un gând minunat, pe care să nu şi-l treacă în carneţelul personal, ce-l purta mai tot timpul într-o geantă de piele neagră.

Scrisese destul de mult, într-o perioadă scurtă, de numai cinci-şase ani şi, probabil de aceea izvorul inspiraţiei secătuise.

Nici o idee, nici un moment divin, de plonjare în inefabila lume a marilor gânduri dătătoare de speranţă; în plus, viaţa lui zilnică, devenită tot mai searbădă, nu-i mai oferea prilej de bucurie.

Înainte, şi dacă vedea un fir de iarbă înlăcrimat de roua dimineţii era de ajuns pentru a-l face să vibreze în acord cu universul; acum, însă, picătura de apă diamantină i se părea o simplă împreunare a unor elemente chimice numite, după Mendeleev, hidrogen şi oxigen. Nimic mai mult! Devenise aidoma personajului din cartea lui Jules Verne, RAZA VERDE, care nu mai avea pic de romantism, de trăire sentimentală; era rece precum un iceberg încorsetat în calota polară, fără nici o şansă de a se desprinde, nici măcar sub impactul încălzirii globale ce lovise omenirea de la un timp.

Fusese trimis la mare cu acordul Uniunii Scriitorilor, având bilet gratuit o lună de zile, conform înţelegerilor şi regulamentului acestui uriaş S.R.L. În schimb, era obligat a scrie bună parte din romanul al cărui proiect deja fusese depus la centru, adică la Bucureşti.

Pornise către mare cu un oarecare entuziasm, în ideea că va fi departe de toţi şi de toate, de prieteni, de familie, de problemele domestice, cotidiene, de lumea nebună, că va fi doar el şi marea, chiar dacă în juru-i vor mai mişuna destui găligioşi turişti.

Trenul îl zdruncinase suficient, însă, într-un târziu, se văzu cu valiza pe peronul gării marelui oraş; dincolo de aerul acru al terasamentului căii ferate, trecea peste clădirea înaltă, mireasma sărată a mării.

În oraş, de cum pătrunse, agitaţie, chiar dacă era la prima oră a dimineţii. Obişnui ţii localnici, cu cheiţele în mâini îi ofereau un loc de cazare ieftin şi garantat. Le zâmbea tuturor, trecând prin mulţime, strecurându-se anevoie şi căutând degrabă un taxi. Nu-i fu greu, căci în faţa gării, puzderie de maşini se ofereau să te poarte în orice direcţie doreai. Se aruncă într-un taxi şi spuse numele staţiunii, iar şoferul zâmbi mulţumit, pentru că nimerise, de cu zori, un aşa client generos, care nu se uită la bani, atunci când vine vorba despre distanţa parcursă.

Doar la vilă să ajungă, să facă un duş şi să iasă puţin pe plajă, atât îşi dorea.

Taximetristul, băiat fin, porni în trombă; maşina avea aer condiţionat, iar tânărul şofer arăta spilcuit; părea a fi un om cultivat, care se nimerise dintr-o pură greşeală în această postură. În plus, avea şi muzică de calitate. La un moment dat, se făcu auzită vocea unui cântăreţ pe care scriitorul nu-l mai auzise de foarte mult timp. Se chinuia să-şi aducă aminte cine este, dar nu reuşea. Primi ajutorul şoferului: Joe Dolan, cântăreţul irlandez, care se stinsese din viaţă cu doar un an în urmă.

Cum? Murise? Scriitorul nu ştia, iar taximetristul dădu din umeri, surprins de ignoranţa celui din spatele său. La rândul lui, scriitorul îşi întoarse privirea admirând peisajul, căci se ruşinase de neştiinţa sa. Şi doar, în tinereţe, îl ascultase pe irlandez la nesfârşit. Avea o voce caldă, învăluitoare, iar melodiile sale,

în mare parte, tratau despre iubiri avute şi pierdute într-un mod dramatic, în vreme ce personajul principal se chinuia să supravieţuiască durerii despărţirii, în tăcere... .
Taxiul opri. Ajunsese la destinaţie. Dădu banii tânărului şi stabili cu acesta, după ce-i luă numărul de mobil, să se mai întâlnească, atât timp cât va mai sta în staţiune. Şoferul se bucură că îşi mai făcu rost de un client fidel pentru o lună de zile şi porni repede, către o nouă comandă.
Scriitorul îşi luă bagajul şi pătrunse în staţiune, căutându-şi vila. Aleile erau pustii; doar câţiva pescăruşi săgetau aerul cu ţipetele lor triste.
Trăgându-şi povara pe roţi ajunse la recepţie, iar de acolo, în cameră. Avea privire la mare şi era cazat la etajul I.
Un duş fierbinte, apoi o haină nouă, proaspătă, acestea-i fuseseră gândurile pe când pătrundea în cameră. Apoi, o ieşire pe plajă. În câteva mişcări se dezechipă şi se pregăti de duş. Afară, însă, se înnoră brusc. Şi, ca din senin, porni o furtună groaznică; cerul se împreuna cu pământul, iar fulgerele cădeau în mare dorind, parcă, să o pedepsească.
S-a dus ziua de azi, s-a dus plimbarea, gândi scriitorul, care porni şi mai abătut către duş, decât venise. Nici măcar soare, mai gândi, deşi meteorologii nu anunţaseră fir de ploaie. Dar ce ştiu ei? În fine, voi dormi bine, iar după masă voi vedea marea...

O rază de soare se strecura printre perdelele vechi, tocite, al e camerei, atingându-l fin, ca o blândă mângâiere de fluture. Se trezi brusc şi privi ceasul; era ora unu, pe la prânz, şi cerul se prezenta limpede, fără nici o scamă de nor.

Parcă nici nu călătorise atâtea ore cu un tren mizerabil, parcă nici nu fusese atât de obosit şi parcă drumul străbătut în atâtea ceasuri lungi avusese loc cândva, demult, într-o altă existenţă.

Se trezise complet altul, cu poftă de viaţă şi cu speranţa că ceva bun i se va întâmpla şi lui, în sfârşit, după atâta amar de vreme. Avea în el o presimţire, pe care nu şi-o putea defini şi nu ştia de unde-i încolţise în inimă. Poate soarele sau poate marea care-şi întindea chemător braţele albastre pe nisipul alb, invadat de scoici, să fi fost de vină. Habar nu avea, dar asta nu mai conta.

Se grăbi să se schimbe şi să coboare; abia nimeri papucii şi se minună de entuziasmul ce-l stăpânea, pentru că nu era în firea lui aşa ceva; coborî treptele câte două deodată, riscând să se împiedice, să cadă de-a berbeleacul, dar se descurcă onorabil şi se gândi că un antrenament fizic, sănătos, zilnic, nu i-ar strica. În sfârşit, drumul până la plajă îl parcurse printre nişte sălcii cu frunze albe, câteva ierburi care se încăpăţânau să stea prinse de nisip şi adierea vântului sărat, briză întârziată şi a mânată de furtuna de acum câteva ceasuri.
Pe plajă, nimeni! Oamenii stăteau, probabil, prin camere, neîncumetându-se a ieşi, crezând că furtuna răcise de tot apa şi că nisipul era ud. Cu atât mai bine, îşi spuse, va fi multă linişte; doar eu şi marea, cu valurile sale.
Ajunse la ţărm şi, descălţându-se de şlapi, se lăsă udat de apa care nu era foarte rece. Apoi porni către digul din depărtare. Merse un kilometru şi hotărî să se oprească între nişte dune înalte de nisip.
Soarele începu să lovească din plin, în vreme ce era deja întins pe nisip. Se lăsă purtat de gânduri. Închise ochii, înainte de a mai privi o dată cerul şi adormi brusc. Vântul îl alinta cu degetele lui fine, invizibile, făcându-i somnul mai dulce. Visa. Se făcea că era sub o cascadă uriaşă, că trecea pe sub aceasta în căutarea unei comori. Numai că apa aceea îi picura teribil pe cap şi-l lovea peste faţă, biciuind-l. Apoi se simţi tras de nas. Ei, drăcie, gândi, cum pot să visez şi în acelaşi timp să mă simt tras de nas? Aşa ceva este anormal; ori visez, ori mă trage cineva, sigur, de nas.
Se trezise, dar nu deschise ochii; stătea cu ei închişi, pentru a sesiza dacă se mai agaţă cineva de nasul lui. Visul dispăruse; auzea, acum, pescăruşii, marea cu valurile sale, deci, era treaz. Când, de odată, o mână fină, udă, îl trase iar de nas. Prima tentaţie fu să deschidă ochii şi să vadă despre ce e vorba; apoi gândi: sigur este vorba despre vreun copil răsăcit care-şi bate joc de el. L-a văzut dormind şi vrea să-l trezească; în acelaşi timp însă, simţea un puternic parfum dulce, de ambră, plantă pe care o adulmecase cândva, când fusese în Orient.
Se simţi tras de nas, din nou, dar cu fineţe, cu o oarecare blândeţe; privi uşor, printre gene, fără a deschide ochii complet, doar atât, cât o geană.
Rămase interzis; lângă el, o fată de o frumuseţe dumnezeiască, cu un păr negru şi ochii de un verde albăstrui intens, măcinând în ei tristeţea mărilor îndepărtate. La gât avea un şirag de scoici; alge proaspete îi acopereau sânii, conturaţi frumos, rotund, pulsând ritmic în ton cu respiraţia necunoscutei.

Încremeni; aşa ceva nu se poate petrece decât în vis, pentru că nu e posibil ca o fiinţă atât de frumoasă să se găsească lângă el, chiar din primele clipe ale sosirii în staţiune. Nici dacă ar fi stat o lună întreagă, dar ce o lună, un an şi o asemenea apariţie nu i-ar fi răsărit în cale! Şi apoi, dacă i-ar fi răsărit, ce folos?
Sigur visează, se încurajă, nevrând a deschide, totuşi, ochii, pentru că-i plăcea teribil de mult s-o privească pe fata cu ochii aceia trişti, dar care, paradoxal, afişa un zâmbet aparte, ce părea să arate că poate să se şi bucure de viaţă, dacă doreşte.
Se simţi tras, din nou, de nas şi realiză că fiinţa de lângă el se joacă, pur şi simplu, că visul nu mai este vis, că trebuie să deschidă ochii, să aibă un dialog cu ea, s-o ia la întrebări, s-o interogheze cum de-şi permite aşa, tam-nesam, să se agaţe de oamenii de pe plajă care dorm, să-i facă o morală de să-i meargă fulgii...
Şi pentru asta, deschise ochii deodată, surprinzând-o pe fată tocmai când vroia să-l mai tragă încă o dată de nas. Rămase mut de uimire; privind cu tot irisul, nu printre gene, constată că are în faţa lui o fiinţă venită din alte lumi. Fiinţa îl privea, la rândul ei, curioasă, zâmbind în continuare.
Deşi era cald şi soarele îşi făcea din plin datoria, fata era umedă, iar pe scriitor îl trecură fiorii, ba simţi şi nişte reci transpiraţii pe şira spinării. Privirea fetei nu-l lăsa în pace, îl înlănţuise şi căuta răspunsuri în ochii lui, iar el se dovedea neputincios, căci nu mai văzuse aşa ochi, nu mai simţise aşa o răcoare, deşi aerul era foarte cald în jurul lor.
Privi peste dunele mici. Nu zări ţipenie de om; erau doar ei doi, iar realitatea îi demonstra că se pot întâmpla lucruri pe care mintea, obişnuită cu raţiuni clare, ştiinţifice, se poate înşela, că există oricând *ceva* în Univers care poate da peste cap teoriile formulate de omenire.
Fata îl mai trase de nas, de data aceasta, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia la revedere şi privi către mare, oarecum impacientată. Sesiză precipitarea din gesturile ei şi deschise, pentru prima dată, gura:
- Cine eşti?
Dar fata nu-i răspunse, lăsându-şi privirea să mângâie orizontul.
Scriitorul nici nu vru să conceapă aşa ceva; cum adică, e venită din mijlocul mării? Nu, aşa ceva nu se poate, e imposibil! Chestia aia cu sirenele de pe vremea încercatului Ulysse, care şi-a pus ceară în urechi pentru a nu mai auzi chemarea lor, spunând camarazilor să fie legat de catarg pentru a nu sări în mare, e o poveste gogonată de-a lui Homer, în Odiseea lui.
Sirene nu există, tot aşa cum nu există nici amazoane şi nici alte fiinţe fabuloase, care au bântuit minţile şi existenţa anticilor, mai gândi.
Privea, totuşi, la fata de lângă el şi nu-i putea da o vârstă; raţiona, totuşi, că mai are ceva până la vârsta maturităţii...
Pe neaşteptate, auzi un plescăit puternic, aproape de ţărm; privi şi crezu că are ceaţă pe ochi. Ca din spatele unui văl de borangic magic, ieşiră până la brâu, din valurile albe, trei sirene, ţipând uşor, în graiul balenelor, la fata de lângă el. Aceasta se ridică brusc şi, privindu-l trist, fugi către ţărm; înainte de a se arunca în apă, în dreptul stâncilor se opri, căută repede după nişte pietre şi-şi luă pielea de sirenă, lăsată acolo pentru a nu se usca în bătaia soarelui fierbinte. Apoi dispăru în valuri, alături de celelalte, nu înainte de a mai face cu mâna scriitorului, care uitase să închidă gura de uimire.
Totul se petrecu fulgerător, încât nu avusese timp pentru nici o reacţie. Se ridică tulburat şi refuză, în continuare, să creadă că e adevărat ce i se întâmplă. Pe drumul către vilă îşi aminti de toate cărţile citite ce tratau despre asemenea fiinţe mitologice; nu se putea, însă, ca ele să existe şi în realitate. Era o chestie care nu era normal să existe, pur şi simplu; de ce nu putea să existe, nu avea nici un argument serios, ştiinţific, menit a-l mulţumi; pur şi simplu, respingea o asemenea variantă!!!
Ajuns în cameră, se duse la baie să-şi ia medicamentul; avea probleme cu tensiunea, iar pastila zilnică trebuia să fie luată, altfel risca foarte mult; îşi risca, practic, viaţa. Medicul îl avertizase, în acest sens, spunându-i că va trebui să ia pastile până când va închide ochii, să se ferească de stres, emoţii şi alte alea.
Ce bazaconii, gândi, de parcă aş fi robot; cum adică, să nu am emoţii, trăiri, cum adică să nu mă enervez să nu mă stresez? Dar ce, sunt făcut din circuite electrice, din fiare? Sunt om, iar în carnea mea, încă mai pulsează sângele, încă mai bate o pârdalnică de inimă...
Şi, gândindu-se la inima lui, dădu pastila peste cap. În faţa oglinzii, îşi privi nasul; duse uşor mâna la el. Simţi parfumul fetei şi mai intens. Se cutremură; ceva nelămurit se năştea în aceeaşi inimă pe care o credea îmbătrânită, îngheţată; simultan, realiză că are porniri pe care nu le mai cunoscuse demult: de a se bucua de viaţă şi de a scrie.
Se uimi de toate şi ieşi pe balcon, privind în zare: marea era limpede, dreaptă. Părea să nu mai aibă valuri.
Căuta din priviri pe fata care îl trăsese de nas, pe sirena a ceea, dacă e să accepte ce văzuse cu propriii lui ochi, dar nimic!
Se panică; de ce se dusese cu gândul la ea? De ce se gândea, acum, atât de mult la ea?

Cum de nu-şi putea scoate din minte imaginea ei tristă, ce anume îl frământa atât de intens, în adân cul pieptului său? Şi râsul ei cristalin, de la urmă, înainte de a apărea celelalte surate, probabil mai mari, îi picura în urechi dulce, foarte dulce...
Îşi trase două palme peste obraz, să-şi revină, dar era prea târziu...

FLORINEL AGAFIŢEI

***

centenar tudor vladimirescu

REFLECŢII LA 190 DE ANI DE LA REVOLUŢIA DIN 1821, CONDUSĂ DE TUDOR VLADIMIRESCU

Revoluţia română de la 1821 condusă de Tudor Vladimirescu [6] reprezintă momentul de început al istoriei noastre moderne, moment în care românii s-au exprimat şi au acţionat pentru afirmarea drepturilor lor naţionale şi modernizarea instituţiilor interne. Avându-şi originea în criza economică, socială, politică şi culturală a regimului turco-fanariot, revoluţia condusă de Tudor Vladimirescu deschidea perioada regenerării naţionale a românilor, dovedind aspiraţiile Principatelor Române către modernitate şi progres.

Programul revoluţiei, limitat în aplicarea sa de contextul intern şi internaţional în care aceasta s-a desfăşurat, viza realizarea unor transformări profunde în soc ietatea românească: desfiinţarea privilegiilor şi a servituţilor personale, egalitatea în faţa legii, afirmarea suveranităţii naţionale, reorganizarea politică, administrativă şi fiscală, autonomie internă reală. Din analiza acestor principii programatice putem desprinde ideea că revoluţia lui Tudor a fost o acţiune de amploare, care se înscrie în cadrul mişcărilor revoluţionare europen, din primul sfert al veacului al XIX-lea.

Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu s-a desfăşurat într-un cadru istoric european dominat de confruntarea dintre *legitimismul şi conservatorismul monarhic*, pe de o parte, şi *noile idei liberale generate de Marea Revoluție Franceză*, pe de altă parte. După înfrângerea lui Napoleon, puterile europene învingătoare s-au întrunit în cadrul **Congresului de la Viena (1814-1815)** şi, prin deciziile adoptate aici, au readus pe continent vechea ordine absolutist-monarhică. În septembrie 1815, Austria, Prusia şi Rusia semnau la Paris actul prin care lua naştere *„Sfânta Alianță“*, înțelegere îndreptată împotriva oricărei mișcări politice care ar fi pus în primejdie principiul „legitimității monarhice“.

Împotriva deciziilor Congresului de la Viena şi a „Sfintei Alianțe“ a continuat să acționeze *mișcarea liberal-constituțională*, care contesta puterea absolută a monarhilor şi milita pentru respectarea principiului separării puterilor în stat. Obiectivul principal al acesteia era limitarea autorității suveranilor, prin adoptrea de documente constituționale care să garanteze drepturile şi libertățile civile. Astfel, în Spania (unde avusese loc, în 1814, restaurația Bourbonilor), la 1 ianuarie 1820 începe *mișcarea revoluționară condusă de Rafael Riego*, în urma căreia regele Ferdinand al VII-lea este constrâns să repună în vigoare Constituția de la Cadix, din 1812. Intervenția, în 1823, a trupelor franceze a făcut ca mișcarea să fie înfrântă, Constituția abrogată şi să se revină la regimul absolutist. Asemenea mişcări revoluționare au loc şi în *statele italiene* (Piemont, Neapole) în anii 1820-1821, ca şi *în Portugalia* (1820-1821), unde în 1822 se instituie monarhia constituțională. În condițiile în care Spania şi Portugalia se confruntau cu mişcă ri liberal-constituționale interne, *coloniile* lor din *America Latină* încep acțiunea de proclamare a independenței față de metropole (1815-1830), apărând *astfel statele naționale independente sud-americane*.

Concomitent cu aceste evenimente, în Peninsula Balcanică Imperiul Otoman făcea față cu greu tendințelor de expansiune ale Rusiei şi mişcării popoarelor pentru emancipare națională. În 1804 începe *răscoala sârbilor*, devenită, apoi, o mișcare de eliberare națională de sub stăpânirea otomană. Rusia, care se erija în apărătoarea slavilor din Balcani, intervine şi, susținând războiul din 1806-1812, determină Poarta să

încheie pacea de la București, prin care se acorda autonomie internă Serbiei. În 1813, turcii ocupă Belgradul și instituie un regim de cruntă represiune. Sârbii reiau lupta în 1815 când, și la intervenția Rusiei, sultanul îl recunoaște pe Miloș Obrenovici ca principe al Serbiei, iar aceasta dobândește statut de provincie otomană cu autonomie limitată.

În această perioadă își încep organizarea mișcării naționale și *grecii*, care întemeiază o societate secretă de tip francmasonic, numită *„Eteria"* (Frăția). Înființată la Odessa, în 1814, această societate își creează o vastă rețea de secții (eforii) în Rusia, Principatele dunărene și Grecia. În acțiun ea de ridicare a grecilor la lupta împotriva regimului otoman, Eteria spera în sprijinul Rusiei, interesată și ea în slăbirea puterii Porții.

În acest context s-a desfășurat Revoluția română de la 1821 condusă de Tudor Vladimirescu.

La debutul celui de-al doilea deceniu al secolului al XIX-lea, regimul fanariot era perceput ca deosebit de apăsător în „ticăloasa Dachie", așa cum aprecia, cu amărăciune, un contemporan. Revoluția de la 1821 s-a produs pe un fond de efervescență, de agitație care avea la bază o adâncă stare de nemulțumire generată de un regim social-politic necorespunzător, detestat de întreaga societate. Refuzul ie șirii la muncă, fuga de pe moșii, haiducia, tulburările cu caracter local ori răscoala pandurilor din anii 1814 -1815, frământările orășenești, precum acelea de la Iași (1819), Bârlad și Ploiești, ca și lupta târgoviștenilor împotriva domniei, manifestată inclusiv la începutul anului 1821, au premers evenimentelor revolu ționare din 1821.

Pentru a evidenția cauzele Revoluției de la 1821, este necesară reliefarea dimensiunilor gravei crize în care se afla societatea românească din timpul regimului fanariot. Domnitorii fanario ți ridicaseră la rangul de principii venlitatea funcțiilor, instabilitatea politică, servilismul și corupția, monopolul economic și nesiguranța proprietății, lăcomia și abuzurile funcționarilor statului. Întreaga societate din Principatele Române era afectată de această stare de lucruri, apăsătoare pentru toate categoriile sociale, de la țăranul clăcaș la marele boier pământean.

Dar poate cel mai important fapt a fost apari ția slugerului Tudor Vladimirescu, principalul conducător al pandurilor olteni, cel care a știut să capteze și să transforme energiile revoluționare ale românilor din Țara Românească. Se rdica se din rândul țărănimii libere, învățase carte la curtea marelui boier Glogoveanu din Craiova, se implicase în comer ț și în arendarea de pământ, având cunoștințe juridice și apărând cauze în justiție, precum cele ale moșmenilor din rândul cărora se ridicas e. Tocmai pentru că se bucura de o bună reputa ție, a fost numit de autorități zapciu ori căpitan de plai.

Înainte de toate, însă, Vladimirescu a fost un militar, intrând de tânăr în rândurile pandurimii oltene și afirmându-se în mod deosebit. În timpul războiului ruso-turc din 1806-1812, la care a luat parte în fruntea pandurilor, alături de armata rusă, a ocupat funcții de comandă, acordându-i-se gradul de locotenent în armata țarului Alexandru I.

Insurecția pe care Tudor a inițiat-o în 1821 și care s-a transformat într-o adevărată revoluție, prin participarea masselor populare, prin program, prin desfășurare și prin urmări, a fost pregătită cu mult timp înainte. Au existat și multe elemente care nu au putut fi planificate, astfel încât cunoaștem deznodăm ântul revoluției lui Tudor. ***Dar oare societatea românească era pregătită să suporte schimbări de substan ță ale structurilor economico-sociale și în natura regimului politic?*** Nu vom ști niciodată...

Evenimentele din 1821 au demonstrat, prin dimensiunile și implicațiile lor, că era revoluțiilor celui de-al XIX-lea veac fusese inaugurată în Țările Române, mult blamate în epocă pentru conservatorismul lor. Evident rămâne faptul că revolu ția română de la 1821 a deschis drum revoluției din 1848. Dacă urmarea imediată și vizibilă a revoluției vladimiresciene a fost înlăturarea regimului fanariot și revenirea, din 1822, la domniile pământene, consecințele ei au fost cu mult mai profunde și pe teermen relativ lung. Procesul de destrămare a „Vechiului Regim" s-a accentuat – deși restabilirea domniilor pământene nu a oferit o grabnică soluție a înlăturării sale - și s-a impus, pe cale de firească consecin ță, imperioasa necesitate de a se găsi un cadru mai adecvat pentru dezvoltarea societă ții românești aflate pe calea unui progres evident, totuși. Intensificarea elaborării unor memorii reformatoare a fost caracteristică pentru perioada prepașoptistă. Deosebit de relevantă a fost și accentuarea cursului spre eliberarea națională, ideile de unitate fiind și ele puternic reliefate. Revoluția a fost reprimată prin represiune militară externă, prefigurând, parcă, soarta similară a revoluției pașoptiste, dar un proces istoric fusese inaugurat ireversibil și înnoirii i -a fost deschis un drum mai potrivit. Se așteptă, doar, ocazia...

Note bibliografice

1.Izvoarele Revoluției de la 1821 sunt numeroase. Revoluția lui Tudor, prin importanță și semnificații, s-a bucurat de un real interes în istoriografie. În afara documentelor incluse în vol. al XIII -lea de *Istoria Românilor*, alcătuită de V.A. URECHIA (*Revoluțiunea lui Tudor Vladimirescu*, Bucureşti, 1901), de cele publicate de N. IORGA (*Scrisori inedite ale lui Tudor Vladimirescu din anii 1814-1815*, Bucureşti, 1914) sau de C.D. ARICESCU (*Acte justificative la istoria revoluțiunii din 1821*, Craiova, 1874) și E. VÂRTOSU (*Glose, fapte și documente noi*, 1821, Bucureşti, 1927, și *1821. Date și fapte noi*, Bucureşti, 1832), Academiei Române îi revine meritul de a fi realizat, prin Institutul „Nicolae Iorga", o culegere intitulată *Documente privind Istoria României. Răscoala din 1821* (I-V, Bucureşti, 1959-1982). Ultimul volum, cuprinzând Izvoarele narative asupra mi șcării lui Tudor Vladimirescu, îl completează pe cel publicat de N. Iorga în 1921 (*Izvoarele contemporane asupra mi șcării lui Tudor Vladimirescu*). De asemenea, din 1967, sub egida Academiei Române, a fost publicat – în seria nouă de documente a colec ției „Hurmuzaki" – un masiv volum (al III-lea) consacrat *Solidarității românilor din Transilvania cu mișcarea lui Tudor Vladimirescu*. Trebuie menționat și volumul publicat, în 1980, de Direcția Generală a Arhivelor Statului și Institutul de Istorie „Nicolae Iorga", *Revoluția din 1821 condusă de Tudor Vladimirescu. Documente externe*, cuprinzând depeșe și rapoarte cu privire la revoluț ie ale reprezentanților diplomatici acreditați la Constantinopol sau ale unor demnitari otomani.

Lucrările istoriografice, pe lângă bogata informa ție, sunt însoțite de o vastă bibliografie. Menționăm, ca repere bibliografice: N. ADĂNILOAIE, *Boierii și răscoala condusă de Tudor Vladimirescu*, Bucureşti, 1956; D. BERINDEI, *L'année 1821 dans les Pays Roumains*, Bucureşti, 1973; Idem, *Revoluția română de la 1821*, Bucureşti, 1991; D. BODIN, *Tudor Vladimirescu*, Bucureşti, 1937; Idem, *Tudor Vladimirescu în Bucure ști*, Bucureşti, 1943; N. EDROIU, *Revoluția lui Tudor Vladimirescu (1821) și presa belgiană*, Cluj-Napoca, 1997; I. C. FILITTI, *Tudor Vladimirescu (Rostul răscoalei lui)*, Bucureşti, 1938; G. D. ISCRU, *1821 – moment crucial în istoria modernă a României*, Bucureşti, 1981; Idem, *Revoluția din 1821 condusă de Tudor Vladimirescu*, Bucureşti, 1996; I. I. NISTOR, *Tudor Vladimirescu și Sfânta Alianță*, Bucureşti, 1940; A. OȚETEA, *Tudor Vladimirescu și revoluția din 1821*, Bucureşti, 1971; M.T. RADU, *1821. Tudor Vladimirescu și revoluția din Țara Românească*, Craiova, 1978.

prof. **CĂTĂLIN MOCANU,** Colegiul Tehnic "Gh. Balş"-Adjud/**ROMÂNIA**

***

istoria mărturisitoare

UN KAMIKAZE ROMÂN, SLT. CAROL ANASTASESCU

Este un caz aproape unic. Sublocotenentul Carol Anastasescu din Escadrila 62 de pe aerodromul Pipera, a demonstrat că viaţa bate filmul. La 1 august 1943, zona pertoliferă Ploieşti era atacată de aprox imativ 178 de bombardiere americane. Riposta aviaţiei militare româneşti nu va întârzia. După ce doboară un B 24 , Anastasescu, ramâne fără muniţie. Atacat la rândul său şi cu avionul în flăcări, acesta încearcă să se paraşuteze, sau eventual să aterizez e forţat, însă altitudinea prea joasa împiedica acest lucru. Fără şansă de scapăre, şi cuprins de flăcări, decide în ultimul moment să intre în avionul inamic. Ulterior, cei care au văzut lupta, au declarat că imediat după impact cele două avioane au « zburat » pentru câteva secunde

împreună, apoi s-au prăbuşit fiecare în direcţii diferite. Uimitor, Anastasescu a supravieţuit, fiind găsit de un soldat, căzut pe o capiţă de fân, lângă resturile avionului său. Presa vremii consemnează: ” În lupta aeriană pe care aviaţia de vânătoare a angajat-o cu bombardierele qvadrimotoare americane Consolidated B-24 Liberator, în zona petroliferă a Prahovei, la 1 aug. 1943, s-a distins printr-un excepţional gest sublocotenentul aviator Carol Anastasescu. După ce a doborât un avion inamic cu armele de bord, s-a năpustit cu motorul în plin intru-n al doilea bombardier, luând împreună cu acesta drumul solului. Cu coloana vertebrală ruptă, cu arsuri la mâini şi la picioare, Sublocotenentul Aviator Carol Anastasescu îşi aşteaptă vindecarea în sanatoriul dr. Antoniu din capitală. “România Aeriana” îi urează însănătoşire şi să se întoarcă cât mai repede în mijlocul camarazilor săi“. [1]

El însuşi va scrie mai târziu: "Răpus de usturimea aceea îngrozitoare, am deschis carlinga pregătindu-mă să sar. Mai târziu, americanii au spus că am sărit. Nu am sărit... Am încercat să iau puţină înalţime tragând uşor maneta; era prea jos ca să pot sări... Arsurile mă chinuiau îngrozitor, mă temeam să nu explodeze avionul. În momentul acela îngrozitor am văzut un bombardier desprinzându-se din formaţie şi venind să mă atace. Avionul meu scotea fum; el trăgea direct în mine cu toate mitralierele din faţă. Nu mă mai puteam apăra, chinurile deveniseră insuportabile. Am virat uşor pe stânga colosului, picând uşor spre motoare, decis să intru în el... Am simţit o căldura puternică şi atât. M-am trezit într-un spital."

După război, mai mulţi piloţi români care au luptat pe frontul de Est, au avut de suferit din partea regimului comunist, majoritatea fiind degradaţi militar, scoşi din aviaţie sau aruncaţi în închisori, câteva exemple aparte fiind Teodor Greceanu, Horia Agarici, şi al Nadiei Russo componenta a "Escadrilei Albe".

Totodată trebuie menţionat faptul că aviatorii români au avut de înfruntat cele mai redutabile aviaţii militare din lume: americane, britanice, sovietice şi germane, acestea din urmă după 23 august 1944.

Făcând o punte peste cele şase decenii, Generalul Dobran va conchide în jurnalul său: “Memorialul Durerii este o palidă imagine, poate nici a suta mia parte din grozăviile pe care rezistenţa română, intelectualii, muncitorii şi ţăranii au trebuit să le suporte după minuţiosul plan KGB-ist de desfiinţare a masei acesteia latine, rămasă o insulă în marea slavă. Am trăit să văd cum se prăbuşeşte acet imperiu al crimei care a terorizat lumea, dar revoluţia noastră furată rămâne mică, mică de tot, şi lupta continuă până ce omul de tip nou, va fi remodelat”.

Istoric **EMANUEL IACOB**, Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

REPRESIUNE ŞI CENZURĂ DUPĂ 23 AUGUST 1944

După 23 august 1944, dată care a marcat pătrunderea Armatei Roşii pe teritoriul României şi începutul procesului de comunizare, presa a avut drept scop manipularea opiniei publice, prin tăi nuirea informaţiilor şi prezentarea denaturată a faptelor, urmărind crearea unui tablou pozitiv, a unui comportament normal al Armatei Roşii pentru starea de beligeranţă în care ne aflam. Tăinuirea nu a fost deliberată, ci fortuită, deoarece presa vremii a fost supusă unei aspre cenzuri după 23 august 1944.

Trebuie spus că între 1944-1947, dar şi mai târziu, presa comuniştilor a fost lipsită de orice cod etic, fiind încălcate cele trei trăsături esenţiale: adevărul, corectitudinea şi respectul. Nici articolele apărute în ziarele opoziţiei nu pot fi luate ca atare, deoarece ele erau controlate de către comunişti. Astfel, nu ne putem da seama cu exactitate unde încetează presiunile, ordinele, intervenţiile şi ameninţările autorităţilor sovietice de ocupaţie şi unde încep cele ale comuniştilor români care doreau să se facă agreabili şi utili Moscovei. Atrage atenţia faptul că, deşi evenimentele se desfăşurau într-un anume mod – cunoscut de contemporani – (jafuri, rechiziţii, violuri, dezarmări, devastări, violen ţe, furturi, deportări de cetăţeni, soldaţi şi ofiţeri români), presa controlată de comunişti a cosmetizat în permanenţă aceste lucruri.

Totul se datora în parte articolului 16 din Convenţia de armistiţiu care spunea că tipărirea, importul şi răspândirea în România a publicaţiilor periodice şi neperiodice, prezentarea spectacolelor de teatru şi a filmelor, funcţionarea poştei, a telegrafului şi a telefonului vor fi executate în acord cu Înaltul Comandament Aliat (Sovietic), instaurându-se astfel o severă cenzură militară. Spectacolele de teatru erau prezentate după obţinerea avizului cenzurii româneşti, iar filmele germane au fost interzise. De orice cenzură erau scutite filmele aduse de către armata sovietică. Corespondenţa oficială şi militară, internă şi externă, telegramele de presă, corespondenţa diplomatică română au fost supuse cenzurii române şi sovietice. A fost interzisă corespondenţa cifrată şi prin curier a agenţiilor diplomatice şi consulare străine acreditate în România. Dispoziţia a fost comuni cată tuturor prefecturilor de judeţ.[1] Transmisiunile radiofonice ale Societăţii Române de Radiodifuziune, se făceau pe propria răspundere a instituţiei.[1] Comandamentul sovietic al oraşului Galaţi, de pildă, a dat dispoziţii Inspectoratului de Jandarmi Galaţi ca toată corespondenţa oficială să fie trimisă la poştă deschisă pentru a putea fi verificată.

Gruparea de la Moscova era pe deplin conştientă că de prezenţa Armatei Roşii în România depindea sovietizarea României şi, în cadrul ei, afirmarea Partidului Comunist Român ca forţă politică.[1] De aceea, prin intermediul Comisiei Aliate de Control, autorităţile sovietice de ocupaţie au impus ca principalele instituţii (justiţie, armată, şcoală, biserică), printre care şi presa, "să devină copii fidele ale instit uţiilor similare din URSS."[1]

În această perioadă, comuniştii din întreaga lume, deci fără excepţie şi cei români, se străduiau să impună ideologia leninist-stalinistă. Metodele folosite erau dintre cele mai primitive şi mai puţin democratice, acest lucru realizându-se atât prin forţa armelor, cât şi prin forţa propagandei.

Principalele canale prin care se făcea îndoctrinarea populaţiei erau radioul, presa, tipăriturile, şcolile, teatrele, biserica, sportul, asociaţiile pentru femei şi tineret. Acest mecanis m a funcţionat întrucât fluxul

propagandei s-a menţinut nediminuat, în acelaşi timp, având grijă să fie eliminate informaţiile sau ideile nedorite. Sistemul a fost aplicat excesiv, până la saturaţie, urmărindu-se încătuşarea minţii.[1] Printre locuitorii din regiunea de est a judeţului Tecuci, circula zvonul că, guvernul român ar fi cerut celui rus să aducă în România cât mai mulţi ostaşi sovietici îmbrăcaţi civil, care să fie trimişi în regiunile industriale, iar la alegerile generale care vor avea loc, ostaşii sovietici să aibă dreptul de propagandă şi vot. [1]

După 20 de ani de ilegalitate, Partidul Comunist din România dispunea acum de posibilitatea de a-şi edita presa în mod liber. În dimineaţa de 24 august 1944, oamenii muncii au putut citi primul număr leg al al ziarului *România Liberă* (al cărui prim număr a apărut la 28 ianuarie 1943). O lună mai târziu, la 20 septembrie 1944, a apărut şi primul număr al *Scânteii* legale. Precizând sarcinile ziarului în noile împrejurări, articolul redacţional din numărul inaugural legal al *Scânteii*, sublinia rolul care îi revenea în organizarea şi mobilizarea tuturor categoriilor sociale: „*Scânteia* este ziarul de apărare a intereselor celor ce muncesc cu braţele şi cu mintea. *Scânteia* este ziarul de luptă pentru un război hotărât contra duşmanului din afară şi dinăuntru. *Scânteia* este ziarul de luptă pentru democratizarea ţării." [1]

Presa care apăruse până atunci a fost suprimată aproape în totalitate. De la 23 august 1944 până în ianuarie 1945, 228 de publicaţii şi-au încetat apariţia, fiind considerate inoportune de Comisia Aliată de Control. În acelaşi timp, gazetele *Scânteia*, *Graiul nou*, *Vestea nouă* erau expediate pe front alături de alte cotidiane, prin grija Serviciului cultural al Marelui Stat Major. Lunar, pe toată durata războiului, 8.400 de exemplare din *Scânteia* au fost trimise combatanţilor. În timp ce tirajul *Scânteii* era în creştere, surse care ar fi dat o altă imagine asupra realităţii, *Dreptatea* sau *Liberalul* au fost sabotate. Chiar în 4 februarie 1945, în plină campanie de răsturnare a guvernului Rădescu, *Scânteia* anunţa excluderea din sindicat a patru muncitori, "agenţi provocatori şi legionari", vinovaţi de "propagandă fascistă" şi de "terorizarea comitetului sindical". În realitate, cei patru tipografi se împotriviseră ordinului sindicatului instigat de comunişti de a refuza tipărirea ziarului *Dreptatea*. După 6 martie 1945, devenind ziar guvernamental, *Scânteia*, a comentat în termenii cei mai elogioşi politica guvernului Petru Groza. Analizând calitatea ziarului *Scânteia* din perioada campaniei electorale din noiembrie 1946, reiese că acest cotidian a militat pentru dispariţia clasei politice şi exterminarea fizică a reprezentanţilor ei. [1]

În Bucureşti, Rusia avea propriul său ziar destinat Armatei Roşii, *Graiul nou* care nu se adresa, însă, câtuşi de puţin ruşilor fiind scris în limba română şi conţinând subiecte care-i interesau sau, mai bine zis, îi vizau pe români. Era inspirat şi dirijat de Moscova urmărind propagarea doctrinei comuniste în rândul maselor. *Graiul nou* a lansat o serie de atacuri împotriva guvernului Sănătescu fiind susţinut de organele de presă ale Partidului Comunist şi ale unor organizaţii tutelate de el, *Scânteia* şi *România liberă*, care circulau şi în unităţile armatei, dar şi de *Armata*, *Steaua roşie* şi *Pravda*.

Referitor la problema ziarelor publicate de Armata Roşie şi "destinate soldaţilor ei", *România liberă* din 5 septembrie 1944, arăta că în afară de *Steaua roşie* care era organul central al întregii Armate Roşii, fiecare unitate îşi avea ziarul ei: "structura …, conţinutul, preocupările care umpleau coloanele lor" fiind încă o mărturie elocventă a "caracterului profund popular al acestei glorioase armate." [1] De obicei, coloanele ziarelor destinate

armatei cuprindeau sfaturi practice “de mare valoare” pentru soluţionarea la timp a diferitelor probleme de primă necesitate, imaginea lucrurilor care se întâmplau în ţară, ştirile de pe front, ştirile politice interne şi internaţionale.

Metodele şi instrumentele de manipulare ideologică folosite erau cele specifice Armatei Roşii: afişul propagandistic, gazeta de perete, conferinţa, lecţia politică, presa militară şi ora ostaşului.

Presa militară era controlată de Inspectoratul General pentru Educaţie, Cultură şi Propagandă, aparatul politic al armatei creat în mai 1945 după modelul Armatei Roşii. O bună parte din ziarele corpurilor de armată au fost socotite utile doar până la 19 noiembrie 1946, data alegerilor, după care au fost desfiinţate. Apărut la 15 iulie 1945, ziarul *Glasul Armatei* (iniţial hebdomadar, apoi apărând de două ori pe săptămână şi, din octombrie 1946, zilnic) era considerat „organ pentru cultură şi educaţie ostăşească” şi îşi propunea de la început „să fie un îndrumător, un sfătuitor şi un organizator al luptei pentru democratizarea armatei noastre şi aşezarea ei pe baze noi”. Gazeta, se sublinia în numărul inaugural, „va căuta să înfrăţească şi să cimenteze armata cu poporul (…), va fi şi un critic necruţător al tuturor acelora care nu înţeleg să-şi facă pe deplin datoria şi să se încadreze în noul spirit democratic (…). Ziarul este o armă, şi încă una din cele mai puternice care va contribui la marea operă de democratizare a armatei noastre”. [1] Toate aceste publicaţii, fără excepţie, preamăreau organizarea, luptele eroice, spiritul de sacrificiu, „caracteristice Armatei Roşii în fruntea căreia se afla bravul generalissim Stalin.” [1] Înaintea începerii campaniei electorale, în septembrie 1946, ziarul anunţa cu litere mari ultimele treceri în cadrul disponibil, cu alte cuvinte, cei rămaşi puteau fi liniştiţi, deşi, în 1947, ca urmare a organizării regiunilor militare şi întocmirii tabelelor cu comprimări, au continuat epurările pe criterii politice. Mesajul pe care ziarul trebuia să-l inducă la toate nivelurile ierarhiei militare – fiecare militar având, astfel, limpede formularea cerinţelor noii epoci – a fost sintetizat de Emil Bodnăraş, într-o formulă antologică: „Oricât ar cunoaşte cineva regulamentele, va ieşi din impas pe câmpul de luptă numai dacă are o justă şi bună gândire politică.” [1]

Presa “reacţionară” a pornit o campanie “doctrinară” menită a discredita politica economică a guvernului democratic. Referindu-se la acest fenomen, Grigore Preoteasa, un personaj din pleiada ideologilor comunişti, scria în *Contemporanul*: “De ce însă atâta zbucium în paginile *Liberalului* şi *Drapelului*, de ce această inflaţie de articole doctrinare?! Zbuciumul liberalist s-a pornit o dată cu începerea acţiunii de redresare a economiei naţionale, acompaniind discutarea şi legiferarea bugetului, legea oficiilor industriale. Este vorba nu despre o doctrină al cărei conţinut a dispărut de mult, ci despre apărarea unor vechi poziţii economice privilegiate … Inflaţia în presă a *doctrinei liberaliste*, agitarea unor false formule socialiste sunt destinate numai să mascheze unele interese particulare, restrânse la bănci şi la marii industriaşi.” [1]

Ziarul Armatei Roşii în România solicita cu insistenţă “o intervenţie chirurgicală” [1] şi apoi cerea formarea unui nou guvern, cu care Uniunea Sovietică să fie de acord. În februarie 1945, *Pravda*, oficiosul P.C.U.S, chema la “victoria totală a forţelor democraţiei.” La 10 februarie, Radio Moscova anunţa că evenimente foarte importante sunt inevitabile în România. Acest post transmitea în limba română, demonstraţiile îndreptate împotriva premierului Rădescu, argumentându-se că ele sunt rezultatul voinţei populare, uitând să spună că aceste mitinguri erau organizate de comunişti în toate oraşele ţării şi în capitală, unde mulţimi de oameni aduse cu forţa din fabrici şi magazine, erau puse să strige lozinci împotriva guvernului condus de generalul Nicolae Rădescu.

Au fost vizate, în primul rând, instituţiile care aveau o mare influenţă în stat. Soldaţii tineri erau prelucraţi uneori cu mult timp înainte ca aceştia să plece de acasă, iar procesul încorporării tindea să semene cu o consacrare religioasă. Momentul intrării recruţilor în cazarmă este descris cu entuziasm de ziarul comunist *Scânteia*, „aceştia urmând a fi pătrunşi de lumina vie a noului regim democratic." [1] Era evitată descrierea armatei ca închisoare sau lagăr, ea apărând mai mult ca o adevărată cruciadă.

Imediat după lovitura de stat de la 23 august 1944, presa română s-a bucurat, pentru o scurtă perioadă de timp, de o libertate aproape deplină. De îndată ce trupele sovieti ce au ocupat Bucureştiul, acest lucru nu a mai fost posibil, au început să apară primele restricţii, deoarece Armata Roşie s-a simţit ofensată pentru că nu-i era atribuit tot meritul în această acţiune.

Se pare că "cel mai citit cotidian, în timpul primelor săptămâni de după căderea lui Antonescu, a fost *Curierul*, editat de Emil Ghilezean, reprezentantul Partidul Naţional Ţărănesc", [1] care ajunsese într-un interval de timp relativ scurt la un tiraj de 350.000 exemplare. Au fost luate imediat măsuri pentru su primarea ziarului, întrucât prin atitudinea sa profund democratică stârnise dezaprobarea ocupanţilor sovietici care au preluat tipografia, sfidând astfel conducerea *Curierului*, introducând în paginile ziarului articole care evidenţiau o simpatie deosebită faţă de Armata Roşie şi Partidul Comunist în ascensiune. La puţin timp după acest moment, editorii ziarului comunist *Scânteia*, şi ai celui editat de Armata Roşie *Grai nou*, şi-au stabilit birourile în tipografia ziarului, ocupând aproape toate spaţiile care aparţinuseră cândva *Curierului*. În ciuda tuturor problemelor şi a dificultăţilor întâmpinate, el va continua să apară până la 10 ianuarie 1945, când a fost interzis în mod oficial.

Generalul Vinogradov afirma că „orice ziar care ar porni o propagandă fasc istă în această ţară va fi suprimat… În mai multe cazuri au fost tipărite articole pe care noi le-am socotit atât de dezgustătoare încât periodicele au trebuit oprite." [1] Vicepreşedintele Comisiei Aliate de Control nu a dat însă nici un exemplu. De fapt, termenul de „propagandă fascistă" era aşa de vag încât putea fi folosit şi aplicat oricând.

În acelaşi context, cred că merită să reţinem afirmaţiile lui Mihail Fărcăşanu, unul dintre conducătorii Partidului Naţional Liberal din România: "Editam ziarul *Viitorul*, principala publicaţie a partidului …; presa era supusă cenzurii Comisiei de Control a Armistiţiului cu sovieticii … În timpul lunii septembrie 1944, ziarul *Democraţia*, care era şi el publicat de Partidul Naţional Liberal, a fost interzis, iar director ul său a fost arestat, deoarece îndrăznise să-şi exprime uimirea că toate comunicatele sovietice de război anunţau fără încetare eliberarea de către Armata Roşie a teritoriului României lucru care fusese deja înfăptuit de armata română." [1]

În ceea ce priveşte ziarul *Viitorul*, în seara de 17 februarie 1945, legaţia sovietică a transmis o notă telefonică care avea următorul conţinut: "Pentru grava încălcare a normelor stabilite pentru publicarea materialului şi comunicărilor în presă, Comisia Aliată de Control a hotărât încetarea apariţiei ziarului *Viitorul.*" Acest comunicat a fost transmis tuturor ziarelor spre publicare. În ceea ce priveşte această măsură, Dragulov, care era prim secretar de legaţie pe lângă reprezentanţa politică sovietică din Comisia Aliată de Control, a făcut următoarele precizări: în ziarul „Viitorul" nr.9.424 din 13 februarie 1945 s-a publicat conţinutul unei cărţi poştale trimise de către un sătean din Moldova unui fruntaş politic al Partidului Liberal. Dragulov arăta că acest text este considerat ca un text cifrat, textul cuprinzând o serie de iniţiale de nume de prieteni politici ai expeditorului, şi

ţinând seama de starea de război, textele cifrate transmise, cu toate consecinţele care pot decurge din publicarea lor, pot dăuna intereselor Naţiunilor Unite şi pot atrage după sine măsurile de rigoare prevăzute de legile care funcţionează în timp de război. Totodată, publicarea acestor texte contravenea normelor transmise cenzurii militare şi aprecierea făcută era pusă în legătură cu antecedentele ziarului care, în repetate rânduri, publicase articole ostile faţă de Naţiunile Unite şi aliaţi. Acelaşi Dragulov, încheia anunţând că se va transmite un comunicat oficial din partea Comisiei Aliate de Control.

Partea română şi-a exprimat părerea subliniind că textul reproduce conţinutul unei cărţi poştale care a trecut prin cenzura poştală, că textul publicat în ziare a avut bun de imprimat din partea cenzurii presei, iar iniţialele folosite nu reprezentau un cod, ci prescurtarea numelor, ţinând seama că este vorba de o carte poştală particulară. Deşi cartea poştală era scrisă într-un mod uneori incoerent şi din cauza iniţialelor avea un caracter, în aparenţă, criptic, totuşi nu se putea vedea în acest text nici un atac la adresa Naţiunilor Unite. Titlul *Cu cine este ţara* se referea la dovada pe care o face această carte poştală, că Partidul Liberal mai dispune de prieteni devotaţi în localitatea respectivă. Dar toate argumentele invocate au fost socotite nesatisfăcătoare. S-a arătat că era considerată inoportună aplicarea unei sancţiuni de suspendare a ziarului, întrucât conducerea *Viitorului* se afla în conflict cu tipografii săi, iar măsura ar putea fi interpretată ca o luare de poziţie într-o discuţie care are fie un caracter de politică internă, fie un caracter de conflict de muncă. S-a replicat că faptul în sine nu are nici o legătură cu situaţia pomenită, iar incidentul publicării corespondenţei cifrate este prea grav pentru a rămâne nesancţionat.[1]

Universul, cel mai mare cotidian din România, cunoscut pentru tendinţele lui naţionaliste, a fost preluat integral de către comunişti în momentul în care i-au acaparat propria tipografie care, după toate estimările, se pare că era cea mai bună din întreaga Peninsulă Balcanică. Dar ziarul nu a fost in terzis, ci a continuat să apară, chiar în acelaşi format şi cu acelaşi caracter de litere, ca oficios de presă comunist. Toate acestea s-au întâmplat în octombrie 1944 când R.Y. Malinovski, preşedintele sovietic al Comisiei Aliate de Control, l-a denunţat ca fiind antisovietic, ordonând încetarea apariţiei acestui cotidian pro-occidental de mare tiraj. În fapt, la 14 octombrie 1944, când ruşii au interzis ziarul, au motivat gestul prin publicarea de către acesta a unui anunţ mortuar al fiului doamnei Antonescu.[1] După câteva zile i s-a permis reluarea apariţiei însă incidentul a fost de rău augur, reprezentând un semnal de alarmă pentru forţele politice democratice din România. La 20 octombrie 1944, ziarul comunist *România liberă* i-a ameninţat pe ziariştii ţărănişti şi liberali cu raiduri de pedepsire, fie la redacţie, fie acasă.

Astfel, comuniştii au controlat efectiv presa scrisă prin impunerea unor măsuri greu de suportat: hărţuirea neîncetată a ziarelor de opoziţie; introducerea cenzurii, fapt care le-a determinat pe multe dintre ele să îşi închidă porţile; controlarea hârtiei de ziar, respectiv a cantităţilor care erau livrate, în întreaga perioadă procurarea ei fiind deficitară; sindicatele tipografilor au fost dominate de către unităţi ale armatei sovietice motiv pentru care au fost frecvente cazurile în care aceştia refuzau să tipărească ziarele naţional-ţărăniste şi liberale; au fost luate "măsuri de mână forte"[1] împotriva redactorilor şi difuzorilor de presă.

Pe teritoriul ţării nu mai apărea nici un ziar independent sau al opoziţiei. Toate publicaţiile, indiferent de felul lor (zilnice, periodice, săptămânale sau lunare) aveau o orientare comunistă sau procomunistă. Nici o tipografie de pe teritoriul ţării nu mai publica materiale, nici măcar un singur cuvânt, împotriva regimului bolşevic.

Reuben H. Markham, care a cunoscut evenimentele în profunzimea lor, notează că: "Strigătul băiatului care vinde ziare pare acum o batjocură: *Scânteia*, *România liberă*, ţipă el; *Libertatea*, *Adevărul*, repetă fugind de ici-colo pe stradă, cu teancul de ziare sub braţ, şi toate strigătele lui sună ca o amară blasfemie sau ca o bufonerie de joasă speţă. Toate ziarele sunt după chipul *Pravdei* de la Moscova şi al lui *The Daily Worker* de la New York, fiecare din acestea fiind destinate propagandei comuniste." [1]

Pe 2 martie 1945, Comisia Aliată de Control din România a instituit o cenzură totală pentru toate comunicatele şi moţiunile partidelor politice cât şi pentru declaraţiile fruntaşilor sau şefilor de partide. La radio, au fost interzise până şi declaraţiile guvernului.

Când guvernul Groza a fost instalat la 6 martie 1945, acesta, încă din primele săptămâni, şi-a luat sarcinile în serios încercând să "modeleze", în raport cu dorinţele sale, suprastructura instituţiilor din domeniul culturii, una din prevederile planului comunist fiind controlarea presei şi editurilor. A înfiinţat, în acest sens, la 23 martie 1945, Ministerul Propagandei care răspundea de difuzarea informaţiilor culturale, artistice şi ştiinţifice şi, în plus, exercita puterea de cenzură asupra presei şi a tuturor celorlalte publicaţii. Considerând că acest minister nu este suficient sau nu "acoperă" toate domeniile, peste numai o lună, a tăiat panglica Ministerului Artelor care era investit cu o serie de prerogative care-i permiteau să intervină în toate problemele vieţii literar-artistice. Prin aceste măsuri putem spune că, practic, în decurs de câteva zile au fost lichidate toate ziarele necomuniste introducând, în acest sens, pentru jurnalişti, un regim mai se ver decât fusese cel din timpul lui Ion Antonescu.

După ce Conferinţa de la Londra, din 11 septembrie – 3 octombrie 1945, eşuase întrucât reprezentantul Moscovei, V.M. Molotov, şi cel american, J. Byrnes, nu au putut ajunge la o înţelegere în ceea ce privește problema românească deoarece primul susţinea că Groza era sprijinit de populaţia autohtonă, iar al doilea că guvernul este nereprezentativ, Conferinţa de la Moscova din decembrie 1945, a fost o nereuşită a Occidentului în problema României, întrucât „victoria" Occidentului de a fi cooptaţi doi reprezentanţi ai opoziţiei în guvern era una fictivă. În aceste condiţii, izolarea României în plan extern se accentua, libertatea de mişcare a ţării în plan diplomatic fiind controlată cu stricteţe de către Moscova, cu toate că, la 14 ianuarie 1946, Comisia Aliată Sovietică de Control a dat un comunicat oficial prin care se afirma că va lua măsuri pentru încetarea exercitării "cenzurii militare sovietice asupra corespondenţei poştale şi telegrafice române." [1] Ca urmare, trei organe de presă ale partidelor de opoziţie au reapărut pentru scurt timp, fiind autorizate de către "partenerii sovietici." [1]

Organele de presă naţional-ţărăniste, *Dreptatea* care apărea la Bucureşti şi *Patria* la Cluj, precum şi organul liberal *Liberalul* (Bucureşti), au primit undă verde în ceea ce priveşte reluarea apariţiei, decizie influenţată de hotărârea Conferinţei de la Moscova din decembrie 1945. Foarte curând acestea au stârnit, din nou, furia autorităţilor. După câteva săptămâni tensionate, în care s-a străduit să reziste "în lumea" presei româneşti, *Patria* a cedat în faţa violenţei comuniste încetându-şi apariţia.

După alegerile din noiembrie 1946, *Dreptatea*, în ciuda cenzurii şi a tuturor celorlalte impedimente cu care se confruntau redactorii săi, conţinea numeroase articole ce scoteau în evidenţă abuzurile comise de cenzori şi cereau libertatea presei.[1]

Muncitorii tipografi, dând curs "sugestiilor" făcute de sindicate au reluat metodele ce le practicaseră în 1945 refuzând, în iulie 1947, să mai tipărească ziarele *Dreptatea*, *Dreptatea ţăranilor*, *Viitorul* şi altele aparţinând partidelor istorice, care s-au găsit astfel în imposibilitatea de a mai utiliza principalul lor mijloc de propagandă politică. Tot în 1947, considerând inutilă continuarea activităţii publicistice şi socotind că posibilităţile de exprimare liberă erau aproape inexistente, liberalii au oprit ei înşişi, cam în aceiaşi vreme apariţia *Liberalului*. Până la sfârşitul anului, Guvernul comunist a suprimat şi cotidianul independent *Jurnalul de dimineaţă*, reducând la tăcere publicaţiile independente din întreaga ţară. Toate aceste încălcări grave ale legii au fost săvârşite în timpul în care Ministerul de Justiţie a fost condus de Lucreţiu Pătrăşcanu.

Comportamentul şi atitudinea guvernului Groza faţă de viaţa culturală şi intelectuală, în general, este de înţeles dacă analizăm nivelul cultural pe care-l aveau noii lideri ai vieţii scenei politice. Lucreţiu Pătrăşcanu afirma, în octombrie 1945, "cultura trebuia să servească scopuri sociale şi nu să i se permită să evolueze prin intermediul jocului natural al talentului individual şi al schimbului liber de idei."[1]

Dar, în ciuda presiunilor exercitate care aveau drept ţel afirmarea scopurilor sociale şi politice ale comuniştilor, a tendinţei de uniformizare, nivelare şi conformism, între 1945-1946 viaţa culturală şi literară a păstrat încă efervescenţa şi nota perioadei interbelice.

Nota dominantă a vieţii politice a fost creşterea rolului şi influenţei Moscovei în conducerea societăţii, fapt care a fost posibil prin directivele teoretice, politice şi organizatorice, prin consilierii sovietici trimişi în România dar, în primul rând, prin prezenţa numeroaselor trupe sovietice care constituiau un puternic factor de presiune materială şi morală.[1] Consilierii tehnici care acţionau la nivelul judeţelor aveau ca principală atribuţie efectuarea controlului şi coordonarea acţiunilor de aplicare a prevederilor Convenţiei de armistiţiu.[1]

Presa ilustrează suficient de fidel întărirea puterii comuniste pe teritoriul României prin încălcarea drastică a dreptului şi libertăţii de exprimare. Când au intrat pe teritoriul ţării, aici apăreau ziare libere, se ţineau mitinguri despre democraţie, se protesta împotriva rechiziţionării necontrolate şi a cererilor de despăgubire care depăşeau prevederile tratatului de armistiţiu, se protesta împotriva răpirilor de către ruşi a cetăţenilor români şi se manifesta circumspecţie faţă de arestarea şi deportarea populaţiei. În ţară, oficialităţile Comisiei sovietice de Control începuseră să terorizeze poporul şi să ameninţe membrii partidelor politice cu pedepse severe. Editorii români au fost convocaţi de către ofiţerii ruşi şi, în mod repetat, ameninţaţi. Ei au fost avertizaţi să nu publice materialele opoziţiei. Poliţia a trimis somaţii tipărite tinerilor comunişti informându-i că vor fi predaţi în mâinile ruşilor, dacă nu vor executa anumite ordine. Când Reuben H. Markham, în calitate de jurnalist, s-a referit la "armata de ocupaţie", ministrul român cu propaganda l-a admonestat sever, pentru că nu s-a exprimat despre soldaţii ruşi cu termenul de "eliberatori".[1]

Organele de Siguranţă şi Jandarmerie aveau datoria de a lua măsuri imediate împotriva acelora care, oriunde s-ar afla, verbal sau scris, duceau o campanie împotriva URSS-ului sau a Armatei Roşii, de a-i aresta şi încheia actele de trimitere în judecată, de a supraveghea toate întrunirile şi adunările acelor partide care aveau atitudini „antidemocratice" şi antisovietice şi de a trage la răspundere pe organizatorii întrunirilor şi pe cei care au proferat atacuri la adresa URSS sau a Armatei Roşii. [1]

Presa comunistă desfăşura o campanie calomnioasă la adresa partidelor istorice care erau împotriva ideologiei de stânga şi a partidului comunist. "Zilnic în ziarul „Dezrobirea" ce apărea în septembrie 1944 la Galaţi, comuniştii de aici atacau … instituţiile din municipiu şi pe membrii lor, fapt ce l-a determinat pe prefect să le cenzureze … Gazeta … a continuat totuşi "să atace fără întrerupere, aceasta fiind o acţiune antinaţională şi antipatriotică, în dauna unei bune menţineri a ordinii." Multe din aceste articole aveau un caracter vindicativ, incitând populaţia la acţiune şi elogiind pe cei ce săvârşeau fărădelegi (mai ales Armata Roşie), dacă ele concurau la atingerea unor scopuri ale partidului comunist." [1]

În aceste condiţii, nu mai avea nici un sens ordinul circular transmis Prefecturilor de judeţ de ministrul Afacerilor Interne, Teohari Georgescu, la 23 ianuarie 1946, în care menţiona că, legile ţării şi Constituţia asigură libertatea de organizare, cât şi activitatea politică şi publică, tuturor organizaţiilor ce se încadrează în regimul democratic şi care, prin activitatea lor, nu contravin legilor în vigoare şi nu primejduiesc libertăţile şi drepturile poporului.

Teoretic, întrunirile, publicaţiile, manifestele, şi întreaga activitate politică a partidelor şi organizaţiilor legal constituite era liberă, acestea având dreptul să-şi desfăşoare activitatea politică în cadrul programului public afişat a statutelor de organizare şi a legilor în vigoare. [1] Aceasta, în împrejurările în care România trăise doi ani într-o îngrozitoare agonie şi care peste câteva luni avea să se scufunde în imensa mlaştină a bolşevismului rusesc.

prof. univ. dr. **MIHAELA ANIŢĂ,** Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

CUM AU MURIT CONSTANTIN BRÂNCOVEANU ŞI COPIII SĂI

„Plenipotenţiarul veneţian la Ţarigrad, Andrea Memno, a fost de faţă în 15 august 1714, la scena execuţiei lui Constantin Brânc oveanu Vodă şi a membrilor familiei sale uciş i din porunca sultanului Ahmed. În scrisoarea sa către dogele Veneţiei, plenipotenţiarul său raportează astfel:

Duminică 15 august de dimineaţă, s-a tăiat capul bătrânului principe al Vlahiei, tuturor fiilor lui şi unui boier care-i era vistier.

Iată cum s-a facut:

Încă de dimineaţă Sultanul Ahmed se puse într-un caic împărătesc şi veni la seraiul zis foiorul Jalikiacs pe canalul Mării Negre, în faţa căreia era o mică piaţă, unde au adus pe Brâncoveanu Voievod, pe cei patru băieţi ai lui şi pe vistierul Văcărescu, i-au pus în genunchi unul lângă altul la oarecare depărtare,

un gâde le-a scos căciulile din cap şi Sultanul i-a mustrat făcându-i haini. Apoi le deteră voie a face o scurtă rugăciune.

Înainte de a se ridica securea asupra capului lor fură întrebaţi daca voiesc să se facă turci şi atunci vor fi iertaţi. Glasul cel înăbuşit de credinţă al bătrânului Brâncoveanu răsună şi zise înspăimântat de această insultă:

"Fiii mei! Iată, toate avuţiile şi tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă şi sufletele! Staţi tare şi bărbăteşte, dragii mei, şi nu băgaţi seama de moarte. Priviţi la Hristos Mântuitorul nostru câte a răbdat pentru noi şi cu ce moarte de ocară a murit; credeţi tare întru aceasta şi nu vă mişcaţi nici vă clătiţi din credinţa cea pravoslavnică pentru viaţa şi lumea aceasta."

La aceste cuvinte Ahmed se făcu ca un leu turbat şi porunci să li se taie capetele. Gâdele înfiorător, ridică securea şi capul marelui vistier Enache Văcărescu se rosto goli pe pământ. Apoi se începu cu uciderea copiilor. Când gâdele ridică securea la capul feciorului celui mai tânăr al domnului, Beizadea Mateiaş, numai de 16 ani, acesta se îngrozi de spaimă; sărmanul copilaş, văzând atâta sânge de la fraţii lui şi de la Văcărescu, se ruga de Sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, Domnul, al cărui cap căzu în urmă, înfruntă pe fiul său şi zise: "Mai bine să mori în legea creştinească, decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos pentru a trăi câţiva ani mai mult pe pământ!

Copilaşul ascultă şi ridicând capul, cu glas îngeresc zise gâdelui: "Vreau să mor creştin. Loveş te!"

În urmă ucise şi pe Brâncoveanu.

O Doamne! O Doamne! Până-mi tremură când vă scriu Excelenţă. Ceea ce am văzut ... Mă întreb: putut-a fi de faţă cineva să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaş tânăr tinerel, rostogolindu-se pe jos, lângă capul părintelui său care se apropiase de-al copilului ... părea a-l îmbrăţişa...

Gâdele stropit de sângele creştinesc, face un salut Sultanului Ahmed şi se retrage. Sultanul însoţit de plenipotenţiarii Germaniei, Rusiei, Angliei se ridică să plece. Văzându-mă cu ochii înlăcrimaţi spuse Sultanul că regretă acum ceea ce a săvârşit..." – cf. **Părintele ARSENIE BOCA**, ***Cărarea Împărăţiei***, în revista online **CREŞTINORTODOX.RO**.

***

paradidactica...foarte intens didactică: gândurile maestrului corneliu leu

CE I-AM SCRIS EU LUI MARKO BELLA FĂRĂ CA ACESTA SĂ-MI RĂSPUNDĂ

„Om muri şi-om vedea” era concluzia articolului pe care îl continui prin cel de faţă. Asta, ca răspuns la conceptul tot mai frecvent în mintea românilor, acela de *„posibilitate de a-ţi plăti tratamentul la Viena”*.

Cât despre Marko Bella, încă din clipa în care s-a dat publicităţii lista spitalelor care se vor închide ca şi cum austeritatea financiară are de drămuit mijloacele prin care asigurăm sănătatea oamenilor, în

rezumat, eu i-am scris următoarele: „ **…Domnia Voastră faceţi parte exact din guvernarea care, în aceste zile procedează la genocidul înjumătăţirii s pitalelor din România şi la tragedia restructurării umilitor financiare, a învăţământului. Ba, mai mult decât atât: giraţi, prin ministrul căruia îi susţineţi creditul politic, sănătatea întregii ţări.**

Aşa că, pentru a Vă dovedi întregul meu respect printr-o întrebare sinceră şi frontală, vă rog să-mi răspundeţi dacă, măcar în gândurile Dumneavoastră intime, nu vă puneţi problema că acest gir va lăsa în istoria relaţiilor interetnice din ţara noastră gustul amar al faptului că un ministru de etnie maghiară a înjumătăţit şansele de supravieţuire a multor suferinzi şi, în ori ce caz, a bolnavilor cronici care au nevoie de asistenţă spitalicească…"

Scrisoarea deschisă din care citez am publicat-o pe 13 februarie crt. după ce ziarele făcuseră publică lista cu cele 182 de unităţi spitaliceşti ce urmau să se desfiinţeze, iar în unele localităţi începuse primul val de proteste. Atunci, Ministerul Sănătăţii a dat un termen de graţie până la începutul lui aprilie, tocmai pentru a nu se proceda pe fugă la desfiinţări şi a se lua toate măsurile necesare pentru rearondarea pacienţilor la alte unităţi sanitare capabile să le asigure cel puţin aceleaşi servicii de asistenţă, dacă nu unele superioare, cum se prefigura din motivaţia acestei măsuri: PERFECŢIONAREA ŞI ÎMB UNĂTĂŢIREA ASISTENŢEI SANITARE A POPULAŢIEI. De atunci au trecut două luni şi nu am văzut nici un raport guvernamental, nu am auzit nici un cuvinţel din partea – hai să folosesc tot diminutivul - primuleţului-ministraş care, de altfel, are gura bogată lăudându-se chiar şi cu realizări care nu există; aşa că nu-l cred capabil s-o fi uitat pe aceasta, dacă ar fi existat.

De asemenea, doritoare de scandal, dar orientată spre orice altceva decât interesele majore ale populaţiei, nu am văzut nici o anchetă a presei care să arate cum se desfăşoară cele trei luni proclamate ca un termen pentru aplicarea chibzuită a măsurilor necesare, în aşa fel încât hotărârea să se dovedească bine venită în favoarea atât a facilităţilor acordate celor asistaţi, cât şi a perfecţionării sistemului sanitar. Promis ca un memorandum, termenul a trecut la modul cât se poate de inactiv, cel mult ca un armistiţiu acordat duşmanului public al bugetului românesc: **omul bolnav pretinzând asistenţa medicală constituţională** , în loc să facă pe placul administratorilor acestui buget şi să moară scutindu-i de cheltuieli**…** Un armistiţiu în timpul căruia să se retragă de bunăvoie de pe paturile sau din evidenţele spitalelor devenite şi ele duşmani ai bugetului de stat, ca şi cum acest buget ar exista pentru altceva decât pentru asemenea servicii acordate populaţiei.

Dar funcţionarul guvernamental nu vede aşa lucrurile. După modelul mai marilor săi, el consideră că toată povara impozitelor prin care se realizează bugetul este instituită pentru ca el să primească leafa şi primele grase, iar clientela lui să-şi facă ciubucurile cu concesiuni de la stat primite la modul mafiot. Acesta este pentru el domeniul de utilizare a banului public şi nu cheltuielile pentru îmbunătăţirea vieţii contribuabilului!

Că realitatea stă astfel, este evident de vreme ce termenul de trei luni nu a cuprins în el nici o măsură de reluare în alte evidenţe sanitare a celor care-şi pierd asigurarea de a fi trataţi în cele o sută optzeci de spitale desfiinţate şi de a fi asistaţi de cele câteva mii de cadre sanitare care se disponibilizează prin această măsură. Nici un raport comunal sau judeţean nu consemnează vreo mişcare compensatorie, nici o ştire din presa pe februarie, martie şi aprilie nu dă vreo informaţie privind unităţile sanitare - unităţi nu scoase din burtă ci reale şi posibile ca distanţă - în grija cărora sunt transferaţi pacienţii respectivi. Nici măcar statistica generală a guvernării nu-şi face datoria şi tace, ca să nu arate cum s-a schimbat prin această măsură raportul dintre mia de locuitori şi numărul personalului sanitar aflat la dispoziţie. Raport care şi aşa era destul de precar, ţara noastră aflându-se cam pe la coada clasamentului privind numărul de medici la mia de locuitori.

Adică, exact asemenea acţiuni, studii de situaţie şi soluţii de asigurare a continuităţii în îngrijirea stării sanitare a populaţiei pe care le presupunea termenul respectiv au fost total neglijate; şi de oficialitate şi de instituţiile de resort şi de administraţia locală şi, bine înţeles, de glorioasa noastră presă care postează câte două echipe de filmare şi de paparazi pe zi pândind viaţa mondenă de la Izvorani, Snagov, Pipera, Strehaia şi alte locuri de mare interes civic ale vieţii noastre sociale.

Iar lucrul cel mai rău este că, prin măsura respectivă, aceste date statistice nu s-au schimbat în nici un caz spre bine ci, desigur, am mai făcut un pas spre limita de jos a listei ţărilor în raport cu nivelul de asistenţă sanitară asigurat!

Nici nu se putea altfel, de vreme ce MAREL E MODEL NAŢIONAL, persoana cu cea mai înaltă vizibilitate în opinia publică românească, ceea ce înseamnă şi cel mai mare rating al urmării exemplului său, se lepăda de medicii şi asistenţii care cereau nu mai mult decât normalele condiţii decente de trai în ţara lor, îndemnându-i să plece în străinătate. Adică să-şi rezolve problemele salariale singuri şi nu cu

ajutorul statului care i-a format şi îi foloseşte în scopul asigurării uneia dintre funcţiile sale de căpetenie: Starea de sănătate a populaţiei, satisfacerea obligaţiilor de stat faţă de toate taxele percepute pentru asigurările de sănătate, datoria umanistă faţă de cei bolnavi, aspectul social al eradicării maladiilor, întărirea securităţii sanitare, creşterea speranţei de viaţă a populaţiei şi toat e celelalte, oricum am vrea să le luăm şi ca drepturi constituţionale şi ca grijă creştină pentru turma pe care o păstoreşti. Pentru că, după soluţionarea problemelor hranei, nici o măsură din lanţul de principii umaniste a Statului de Drept nu e mai imper ioasă decât cea a asigurării sănătăţii populaţiei. Iar cel care îşi permite să creeze vid în acest domeniu alungându -i pe specialiştii formaţi să presteze serviciile asiguratorii, produce crimă naţională, indiferent de ce formulă politică reprezintă şi ce alianţe politice are de respectat ca să-şi asigure majoritatea parlamentară.

Întrebarea care se pune este: Ce consideră ei mai important – faptul că PDL-ul are nevoie de ministru udemerist la sănătate ca să se menţină la guvernare, sau nevoia de cât mai mu lt personal sanitar la mia de locuitori?!

Aici ajungem iarăşi la conceptul de „model”, cu concluzia că: pe cât de superficial şi de neserios e modelul, pe atât de precare şi neavenite sunt soluţiile la care se ajunge prin urmarea lui. Ce a vrut să spună Preşedintele României alungându-i pe medici în străinătate?… Că va aduce alţii, din alte ţări, cu pretenţii salariale mai mici, nu?!…

Păi, nu mai întreb câţi ani trebuie să treacă pentru ca respectivul medic angajat de guvernul român să priceapă limba spre a putea face o anamneză exactă şi a stabili diagnosticul, dar îl sfătuiesc numai să se ducă în China unde, pe vremea lui Mao se făcea mult caz de faptul că locuitorii satelor vor fi vindecaţi de marile detaşamente de medici-ţărani. Adică, înainte de lăsare a la vatră, fiecare militar în termen era instruit două săptămâni într-o infirmerie cum să pună termometrul, cum să facă un pansament, o clismă, o dezinfectare sau, cel mult, o injecţie. Apoi se întorceau în satele lor unde realizau un progres faţă de miil e de ani lipsiţi de această instrucţie modernă, iar raioanele de partid raportau astfel rezolvarea stării de sănătate a populaţiei.

Am avut şi eu ocazia să apelez la serviciile unui asemenea medic promovat pe atunci de ziarele de propagandă chinezeşti. Întâi am făcut abces la un deget, pe care el mi l-a stors şi mi l-a tamponat cu tinctură de iod. Apoi am făcut o bronşită, iar el m-a badijonat cu tinctură de iod. Când mi s-au iritat gingiile şi i-am explicat că în ţară dădeam cu o soluţie de zinc, el a înţ eles şi m-a tratat cu tinctură de iod, ca şi la rosătura de la călcâi pe care mi-o făcuse bocancul. Am rupt-o la fugă doar când m-am dus la el cu conjuctivită şi l-am văzut punând mâna tot pe sticluţa cu tinctură de iod.

I-aş sfătui să trăiască asemenea ex perienţe pe toţi cei care, lăudându-se cu tratamentele la Viena, au demolat speranţa de viaţă a tuturor românilor care nu au bani să ajungă acolo.

SĂ REVENIM LA MODELELE NOASTRE NAŢIONALE

În articolul trecut căutam unele soluţii de comportament modest pentru cei care, lăudându-se cu tratamentele la Viena, au demolat speranţa de viaţă a tuturor românilor care nu au bani să ajungă acolo. Dar cred că tot în Apocalipsă se găseşte cel mai bun sfat: *„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogăţeşti, şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii tale, şi alifie de ochi ca să-ţi ungi ochii şi să vezi”(3-18).*

Pentru că sunt cel puţin patru categorii de modele sociale ce se oferă în momentul de faţă care mai de care, spre a fi preluate de marea colectivitate a societăţii româneşti contemporane. A fi preluate de noua generaţie, ca şi de cei care, fiind activi social, aspiră la a-şi defini, a-şi contura şi a-şi stabili mai bine în timp şi spaţiu persoana şi trăsăturile ei reprezentative.

Asta, în cuvintele frumoase ale limbajului teoretic de concept. Pentru că, în practica vieţii de zi cu zi, aşa cum arată ea prin precaritatea la care am ajuns, înseamnă: 1.Ori a rămâne la stadiul de şmecheri leneşi care nu ne prea descurcăm în viaţă la modul coerent, ci numai „dând tunuri”; adică nu printr-o logică consecventă a existenţei pentru care am avut voinţa să ne pregătim, ci doar aventuros, după ureche şi chiar banditeşte sau animalic, lenevind la pândă ca să acţionăm n umai la ocazii sau din instinctul de a pune mâna pe ceva; ceea ce pare comod dar este degradant pentru raţiunea umană. 2. Ori a îngroşa rândurile căpuşelor care sug pe orice cale din bugetul statului. 3. Ori a ajunge la cinismul celor care se dau mari fiin dcă au

câştigat nişte bani prin mijloace foarte puţin transparente. 4. Ori a ciupi de unde putem şi a ne bucura de unele sau de toate ofertele zgomotoase ale societăţii ce ne îndeamnă să consumăm tot ce pretinde a fi la modă. 5.Ori, în fine, venindu-ne „mintea românului cea de pe urmă", a ne hotărî odată şi a lua viaţa în serios pentru a ne construi prin munca noastră o poziţie socială demnă, câtă vreme mai avem încă modele pentru aşa ceva. Sau, măcar oameni dispuşi să se sacrifice rezistând şanselor il icite ale corupţiei care le îmbie ca persoane doritoare de bogăţie, dar ne ameninţă naţiunea ca doritoare de progres. A se hotărâ a lua taurul de coarne, evaluându-şi forţele mari sau mărunte dar oricum, existente – de la mica proprietate agricolă pe care o neglijează astăzi, până la marile capacităţi intelectuale pe care le demonstrează IQ-ul românesc – şi realizând ceva bazându-se pe propria lor muncă şi pe propriile lor merite demonstrate.

În general, modelele sociale de toate categoriile malefice sau b enefice: şi cele vicioase şi cele merituoase; şi cele de prostituare şi cele de virtute; şi cele de pernicios balast al regresului şi cele de locomotivă a progresului, se reprezintă prin patru categorii. Şi, pentru că determinanta principală a fiecăreia dintre categorii este personalitatea accentuată care se conturează mai pregnant decât altele căpătând trăsături de model, începem, deci cu: .

Prima categorie de model.

Aceasta este persoana cu vizibilitate; cu auditoriu şi discurs în faţa opiniei publice . Care opinie publică îi urmăreşte reacţiile şi comportamentul cu interes crescând. Întâi pe cel public dar, apoi, după ce se familiarizează cu personajul pe care îl admiră sau măcar îl urmăreşte, bine înţeles că cetăţeanul are dreptul tot mai mare la curiozităţi în ce priveşte viaţa privată, trăsăturile sau reacţiile intime şi tot ce ar mai avea de imitat la „omul de succes" căruia vrea să-i ia exemplul. Iar, când vorbim de admiraţie, nu e neapărat nevoie să ne gândim la fapta bună, ci şi la gestul prompt de pistolar, şi la cinismul banditesc şi la viciile plăcute pe care imitatorul ar vrea să le guste aşa cum abuzează de ele modelul său. Ca să nu mai vorbim de practicile de îmbogăţire, de eludare a legii, de trişare a poliţiştilor şi altor autorităţi care fac parte din arsenalul aventurii şi riscului în schimbul unei vieţi plină de tentaţii satisfăcute. Aşa că, pe măsură ce ai mai mulţi şi mai fervenţi admiratori, ai mai puţine şanse de a-ţi ascunde şi a-ţi păzi orice trăsătură pe care nu ai vrea s-o faci publică. Mulţimea te-a cumpărat prin admiraţia şi asentimentul ei, îi devii model şi trebuie să te laşi cel puţin dezbrăcat, dacă nu radiografiat până la organele interne. Pentru că tot ceea ce este al tău se va multiplica prin ei. Se va prolifera prin străd ania lor de a te imita în speranţa că vor ajunge să şi guste mai mult sau mai puţin din plăcerile cu care tu te răsfeţi.

Aceasta trebuie să fie şi conştiinţa dar şi resemnarea modelului. Şi, tocmai din acest motiv, eu mă întreb dacă Domnul Băsescu, cel m ai demn de admirat român prin a sa întâistătătoare magistratură, ca şi ceilalţi politicieni şi celelalte persoane publice care, de orice orientare partinică ar fi, dorindu-şi popularitatea şi străduind pentru ea, şi-au asumat şi plăcerea/riscul de a fi mod ele, atunci când fac o treabă mai urâtă, mai iresponsabilă, sau mai dezonorantă, se gândesc la faptul că ea ar putea fi imitată de toţi admiratorii pe care şi-i doresc pentru ca să-i voteze şi să le susţină demersul politic?

Ar trebui să se gândească, pe ntru că societatea noastră este neimunizată la asemenea molime, iar riscul de contaminare devine pericol naţional.

Iar, dacă nu-i pasă de acest pericol, rişti oricum să fii comentat, precum cel mai recent folclor pe care l-am cules zilele acestea:

BALADA BABEI DIN ELICOPTER

Îmi cânt jalea şi-mi plâng ofu,
Că Băse-a scumpit cartofu',
Muică!…
L-a scumpit de patru ori
Iarna, la colindători,
Iar de Paşti a cincea oară;
Muică, ăsta ne omoară
Fin'că vrea să pună-n loc
Slugi smerite precum Boc;
Că vrea să mă urc la cer
Şi-mi dă dric-elicopter,
Măi muică!

***

MODELUL MALEFIC ŞI VICIOS CA BALAST ŞI PROSTITUARE

Încercam în articolul trecut să schiţez cele patru categorii în care se încadrează modelele sociale fie ele malefice sau benefice; şi cele vicioase si cele merituoase; şi cele de prostituare şi cele de virtute; si cele de pernicios balast al regresului si cele de locomotiva a progresului. Întrucât nu-mi pot permite să pun etichete şi să dau garanţii de exemple pozitive, demne de urmat, pe care numai istoria le va putea defini ca atare, îndrăznesc a le enumera doar pe cele care, evident, s-au consacrat astăzi ca negative, reprezentând pericolul regresului, dacă nu cumva se vor accentua într-atât încât să transforme nemulţumirea publică în vreun gest necugetat. Citez de data asta nu din Apocalipsa creştină ci din plângerile decăderii Romei care spun: *„Luxuria et vitium perdiderunt Romam”*. Şi cu asta revenim la prima categorie: persoana cu vizibilitate deasupra celorlalte:

De remarcat aici faptul că societatea comunicaţională de astăzi are atâtea mijloace tehnice şi de procedură încât, oricât s-ar încerca, până la urmă nu se mai poate ascunde nimic din comportamentul cuiva, Din clipa în care opinia publică a pus vizorul pe tine, oricât de intime şi de personale ar fi unele amănunte ale acestui comportament, ele ies la iveală şi în „satul global”, al cărui şanţ a devenit marea industrie media, cetăţeanul te cunoaşte în cele mai mici cute ale sufleţelului tău şi ia de la tine drept exemplu chiar până şi ceea ce tu însuţi nu l-ai sfătui să imite. Pentru că n-ai ce-i face! Dacă eşti om de succes şi el te vede că ai avut succesul pe care şi-l doreşte şi sieşi, nu i te mai poţi împotrivi. Din acest motiv Berlusconi, care e om de televiziune, după cum vedem în ultima vreme, îşi justifică pe faţă plăcerile pentru care fundamentaliştii pudibonzi şi puritani îl condamnă şi chiar încearcă să justifice modul deliberat în care îşi asumă o asemenea concepţie hedonistă despre modul cum trebuie trăită fără prejudecăţi a ceastă viaţă trecătoare în care avem cu toţii dreptul la bucuriile trupului şi sufletului.

Pentru că această societate pe care am numit-o cu termenul elegant de „comunicaţională”, nu mai e ca ieri, când urmăreai doar din zvonuri aspectele intime, trăsătur ile intime şi intimităţile persoanelor admirate ca modele pentru muritorii de rând. Astăzi, datorită şi gusturilor care s-au rafinat, şi presei de paparazzi, dar chiar şi amplificării semilegale a serviciilor secrete, tu, model, nu mai poţi păstra nici un secret. Tu, care te-ai bucurat când ai ajuns la admiraţia publică, trebuie să-ţi asumi şi riscul de a nu mai avea intimităţi. Pentru că şi mijloacele tehnice şi persuasiunea psihologică au evoluat într-atât încât îţi consemnează fiecare gest şi ţi-l face public oricât de ascunsă ai vrea să-ţi fie viaţa.

În aceste condiţii, persoana cu vizibilitate accentuată are două căi de ales: Prima este cea de a practica un exibiţionism plăcut pentru gâdilarea propriilor orgolii de popularitate şi interes public. Aces t exibiţionism este atractiv pentru cetăţean până la un moment dat, adică momentul când plictiseşte sau când, dându-şi arama pe faţă, atrage oprobriul publicului. După momentul acesta, de obicei în ambele cazuri survine dezinteresul tot mai accentuat, până când reflectoarele privirilor îndreptate asupra lui se sting şi personajul iese din sfera de vizibilitate, adică decade din categoria de interes public. Din păcate, tocmai cei răi dintre aceştia, au o capacitate de contaminare mare, pe principiul că răul prinde mai repede decât binele. Şi, astfel, în momentul când unii se sting dispărând de pe firmament, ca şi molima gripei care la un moment dat se stinge de la sine lăsând loc pentru a se ivi o altă tulpină, necesitând alte vaccinuri, apar alţii aidoma; care i-au copiat şi le-au perfecţionat maleficul orgoliu de a capta prin potlogăriile lor atenţia publică.

A doua cale o practică cei care se străduiesc în continuare să-şi contureze personalitatea pe liniile fireşti ale aspiraţiilor proprii devenind model pozitiv de realizare socială, păstrându-şi prezenţa în interesul public pentru oamenii de succes, întrunind tot mai mulţi imitatori şi formând un eşalon de biografii benefice şi pozitive care duc înainte societatea. Dar, după cum am spus, lăsând istoria s ă consemneze meritele şi voinţa bărbătească a acestora, ne vom rezuma aici doar la eşecurile evidente consemnate până în prezent, sancţionate până acum măcar parţial chiar de viaţa noastră de zi cu zi în aceşti ani:

Ne amintim astfel de mutra nedumerită a unui grăsan bărbos care-şi trăda isteria şi slăbiciunea bărbătească prin lacrimi. Plângea pentru că nu-l mai votaseră alegătorii primar municipal, cu toate că el le dădea tuturor mici şi bere gratis serbându-şi ziua personală în parcul public al municipiul ui pe care îl

păstorea, după ce îşi pusese şi numele propriu pe stadionul pe care-l construise din bani publici, făcuse şi cadouri atât clientelei cât şi şefilor politici folosind fonduri funciare sau de altă natură care, evident, nu erau ale lui, făcuse donaţii partidului împingându-şi rubedeniile în alte funcţii, se ridicase ca un stăpân feudal la voia căruia erau toţi cei cărora voia să le arate generozitate. Dar generozitate atotputernică de om trimis de destin asupra lor şi nu servicii de modest slujitor democratic ales în funcţie tocmai de aceşti cetăţeni. Iar când ei nu l-au mai ales mirosindu-i şi megalomania şi, pesemne, matrapazlâcurile, ce a făcut bărbatul providenţial pe care li-l dăruise destinul băcăoanilor, sau celor din Târgu Jiu, sau multor altora, din alte zone sau localităţi, pentru că nu e vorba numai de unul şi acelaşi?!… A izbucnit în plâns ca o muiere proastă şi răzbunătoare, adresând imputarea obiectivului de filmat care îl privea cu ochi rece şi neiertător: „Să nu mă mai aleagă ei pe mine, care i-am umplut cu mici şi bere punându-le muzici bine plătite în tot parcul?!"…

Plângea cu neruşinare, aşa cum o au toţi cei care nu pot să se abţină de la gesturi de meschină slăbiciune şi, labili psihic fiind, fac asta în văzul lumii. Dar, pest e această slăbiciune, îngânfatul încă considera normal ca numele lui să fie înscris cu glorie pe poarta stadionului, pe toate locurile şantierelor făcute cu bani publici, în denumiri de străzi şi, pesemne, nemărturisit public dar rozându-i vanităţile, până în fresca vreunei biserici. Plângea, dar nu-şi punea o clipă întrebarea câtă scârbă poate provoca parvenirea lui ce se voia model de dărnicie din averea însuşită fără nici un fel de transparenţă, câtă indignare producea escrocheria lui de a-şi considera ascunzişurile ilicite drept merite de popularitate, iar avantajele obţinute pe ascuns drept merite politice…

Plânsul, stadionul, citarea localităţilor, alte amănunte l-ar duce desigur pe cititor cu gândul la Sechelariu, dar personajul descris capătă generalizare şi peste Mischie şi peste Falcă în ţară sau Severin în străinătate şi peste deputatul cu portret lângă sfinţii din biserică şi peste primarul cu propriu bust în faţa primăriei, şi peste Flutur care prezintă frumuseţile Bucovinei ca şi cum i s-ar datora lui şi peste toţi miliardarii antibăsişti care vor să-şi înfiinţeze partide personale şi peste alţi foşti şi actuali baroni locali excluşi sau marginalizaţi astăzi nu doar prin scandaluri de presă sau anchete provocate de stăpânire, ci direct prin sufragiul alegătorilor care n-au mai vrut să-i suporte şi să le accepte modelul.

Există un bun simţ civic, uneori latent, dar alteori acţionând astfel, prin gest electoral categoric, indiferent de formaţiunea din care face parte preopinentul, ci ca refuz la adresa lui ca model individual. Probat astfel, acest bun simţ ne face să nu disperăm şi să credem în capacitatea populaţiei de a respinge asemenea modele de *luxuria* şi *vitium* la care se adaugă în conotaţiile lor contemporane la fel de anticii termeni: *corruptio* şi *demagoghia*.

Parcă Domnul Stolojan de ce l-a tras în piept de două ori pe Băsescu, oricât de bun prieten i-o fi?!… Dibaci politician fiind, el a mirosit pericolul trântei electorale pe care ar putea-o primi de la cetăţenii care, la rându-le, i-au mirosit politicile duplicitare; şi a avut inteligenţa să nu rişte, oricât de multe lacrimi ar fi vărsat alţii ca să-l înduplece. Gesturile lui de personaj care o face uneori pe abulicul, dar a ştiut să le dea ruşilor de la ALRO electricitatea ieftină cu care s-ar fi putut reduce preţul de facturare la populaţie, sunt pentru asemenea realităţi un QED categoric!

O FI REAUA-CREDINŢĂ, SAU SECHELELE MENTALITĂŢII TRECUTE?

Am încercat până acum a enumera unele modele sociale de rău augur, pe care le consider „consacrate ca negative şi reprezentând pericolul regresului", dar – poate chiar ca un apel la propria lor voinţă de a se corecta – îmi manifestam viziunea mai sumbră privind reacţia populară: „dacă nu cumva se vor accentua într-atât încât să provoace transformarea nemulţumirii publice în vreun gest necugetat". Viziune sumbră, de populaţie agresată în sărăcia ei atât de fatidicele măsuri guvernamentale care le-o accentuează, cât şi de sfidarea celor care vor să-şi arate bogăţia şi „mijloacele superioare" de existenţă. Pentru că a bate monedă că tu te tratezi la Viena în vreme ce amărâtului nu-i laşi nici măcar şansa de a fi tratat de medicii care împărţeau cu ei sărăcia de mijloace la spitalele din Ştei, Babadag, Pătârlagele, Bălceşti, Mărăşeşti; pentru că le alungi aceşti medici spunându-le că sunt liberi să-şi caute loc în străinătate şi nu le pui nimic în loc, vorbind inconştient de elicoptere ai căror cei mai buni piloţi au căzut în ultimii ani

cu ele; şi pentru alte şi alte gesturi de sfidare a populaţiei care te huiduieşte, atitudinea ta e un fel de provocare la revoltă, de incitare în sufletul oamenilor a sentimentului de răscoală şi aşa existent. Sentiment care orbeşte şi-l face pe om să tindă chiar spre ce nu şi-ar dori cu adevărat: Să vrea întoarcerea altor vremuri uitând că tot el le-a confirmat cu satisfacţie răsturnarea.

Ce înseamnă chiar şi incipienţa acestui sentiment colectiv?… Evident lucru: Părerea că *acum* o duce mai rău decât *atunci* şi că nu are altă cale decât răsturnarea. Iar întrebarea care se pune e strict retorică: **Este el vinovat că a ajuns la această părere, sau cei care i-au provocat-o?!**

Şi, atunci, domnilor guvernanţi care i-aţi provocat-o şi mărindu-i sărăcia şi sfindându-l prin tratamentele pe care vi le permiteţi la Viena , ia fiţi atenţi!… Domnilor magnaţi de carton care vă lăsaţi odraslele să-i calce cu maşini de lux şi nevestele să se laude la televizor cu toalete, mâncăruri şi tratamente sofisticate, chiar credeţi că nu veţi avea nici o responsabilitate dacă nemulţumirea populară va lua o întorsătură mai gravă?!

Ei bine, aflaţi că eu pe dumneavoastră vă acuz că provocaţi, prin nesimţire şi nesăbuire, ideea reîntoarcerii la comunism. Pe dumneavoastră vă acuz a fi agenţi ai securităţii sau fostului KGB (cum, poate, unii chiar aţi fost, dar nu despre asta e vorba) care, printr-un comportament sfidător de etalare a bogăţiei dubioase sau a puterii de care dispuneţi arbitrar, aţi putea provoca apocalipsa unei întoarceri la comunism. Vă îmbuibaţi din banii bugetului, nu vă e ruşine să mo nopolizaţi simbriile şi avantajele colaterale şi, în acelaşi timp, provocaţi rostogolirea noastră înapoi, în ceauşism, prin prostia pe care nu poate să n-o gândească bietul om înglodat: că „era mai bine sub împuşcatu”!

Pentru că, ce altceva ar putea provoca atitudinea unui partid întreg faţă de insolenţa unui Prigoană care-şi plăteşte politica gras, tocmai pentru a-şi păstra contractele şi mai grase cu statul?!

Nu îl acuz pe Prigoană; nu am de-a face şi nu mă interesează nici o referire la adresa unui asemenea personaj. Este unul dintre profitorii îndârjiţi, utilat ca o căpuşă bine prinsă pe resursele statului, convins că are tot dreptul să sugă din contracte cu bugetul stors de la populaţie; categorie pe care o consider demnă de dispreţuit, aşa că nu merită decât gestul pe care l-ai face cu insecta pe care o reprezintă. Partidul care-i face mendrele, însă, nu numai că trebuie acuzat, ci trebuie şi cercetat pentru a se afla motivele din care o face.

Individul, a cărui sorginte şi evoluţie nu mai trebuie amintită, pe lângă faptul că-şi permite să facă publice acte anticivice, să sfideze cu bogăţia şi să impieteze cu afirmaţii mârlăneşti Credinţa Creştină, pare a deţine un fir de mătase legat de locurile anatomice bărbăteşti cele mai sensibile ale conducătorilor PDL şi de alte locuri, nu ştiu exact care, aparţinând doamnelor din această conducere. Pentru că aşa, la modul nevăzut şi discret, are la mână întregul partid obţinând asemenea susţinere şi aprobare, încât îţi vine greu să crezi c-o face prin alte mijloace decât cel de a trage de firicel provocând atâta durere în sensibilele organe încât i se acceptă orice. Cum altfel s-ar explica doar un singur exemplu pe care îl dau ca să nu pierdem timpul?… E vorba de momentul solemn când pedeliştii au hotărât ca, pentru prestigiul şifonat al partidului, nici unul dintre ei nu mai trebuie să facă afaceri cu statul. Au jurat lucrul acesta şi chiar au început să se ţină de cuvânt; până când Prigoană, proaspătul pedelist Prigoană care şi-a cumpărat şi el un locşor parlamentar de la tejgheaua de angro unde le vindeau Boc, Videanu et comp, îşi dă demisia recunoscând cu toată sinceritatea pungaşului că el nu s-a înscris în PDL ca să i se taie contractele cu statul (pesemne chiar că spera dimpotrivă). Şi, fiindcă tocmai atunci presa a publicat o cifră înspăimântător de demascatoare – cam 500 de contracte ale firmelor lui cu statul, s-a proclamat deputat independent care, după concepţia sa originală, „poate să facă afaceri cu statul”. După câteva săptămâni însă, ne-am trezit cu el înapoi în PDL, unde nimeni n-a mai suflat o vorbuliţă, fiindcă mulţi aveau contracte cu statul pe care, datorită exemplului lui, pesemne că nu le-au mai reziliat nici ei. De atunci, PDL-ul nu numai că a închis discuţia *etică* din interiorul său privind contractele cu statul, dar lui Prigoană i s-a făcut şi hatârul de a i se accepta candidatura parlamentară a fiului său. Hatâr mare, acceptat până atunci doar la progenitura prezidenţială.

Fiindcă băiatul n-a câştigat alegerile, cred că nu e cazul să ne întrebăm dacă vom avea parte şi de pe urma lui de un proces gen Monica Iacob Ridzi. Mai ales că lucrurile se limpezesc şi, chiar înainte de zvonul din presă privind înrudirea lui Nicolaiciuc cu familia prezidenţială, au apărut datele certe ale controlului asupra fondurilor de partid obţinute din donaţii: Primul, absolutamente primul şi cel mai generos, după ordinea mărimii sumei donate de pe lista PDL este chiar domnul Prigoană-fiul. Pesemne că tatăl dă prin mai mulţi donatori, în număr corespunzător sutelor de contracte pe care acest partid i le asigură cu statul

Cu acest amănunt, încheiem capitolul nostru privind persoanele-model social din societatea noastră contemporană şi trecem la cel privind familiile-model.

Adică familiile care, prin nesimţirea modului de a exista şi a sfida în ansamblul lor, ne provoacă sinistra idee de a răsturna ceva nu pentru a face mai bine, ci pentru că, vai, „era mai bine pe vremea lui împuşcatu”!

Lucru care, evident, este o provocare.

Din partea lor.

Ceea ce ne aşează în faţa unui mare mister: Oare ce interes or fi având, când ei o duc atât de bine?!

Maestrul **CORNELIU LEU** (din cartea sa “***Apocalipsa cu simbrie***”)/**ROMÂNIA**

***

istoria – “forme de relief” ale neamurilor

Complexul memorial de pe Kurganul Mamaiev, dominat de statuia MAMEI RUSIA

ANGOASĂ ŞI MESIANISM CULTURAL, ÎN RUSIA VEACULUI AL XIX-LEA

RUSIA: un imens spaţiu etno-lingvistic întins pe două continente şi limitat de Cercul Polar de Nord, paralela de 50º, Mările Behring, Ohotsk şi a Japoniei şi meridianul de 30º; RUŞII: urmaşii vechilor slavi care, dacă este să-l credem pe un filosof bizantin al veacului al VI-lea, Pseudo-Caesarios din Nazianz, „***se strigau între ei urlând ca lupii***“ şi care, din veacul al IX-lea, sunt convertiţi la creştinism. „***Prin originile sale spirituale, poporul rus este un popor oriental. Rusia înseamnă Orientul creştin, un Orient care a fost supus timp de două secole unei puternice influenţe a Occidentului, ale cărui idei au fost asimilate de către clasele cultivate, dar numai de către acestea. Destinul istoric al Rusiei este unul nefericit, cunoscând odată cu trecerea veacurilor o dezvoltare într-un soi de ritm catastrofic, dar şi o succesiune de tipuri de civilizaţie dintre cele mai disparate. În ciuda convingerilor slavofililor, orice urmă de unitate organică este cu desăvârşire absentă din această istorie***“.[7]

Imensele teritorii stăpânite de ruşi au fost mereu ameninţate: fie dinspre Răsărit, de către năvălirile mongole, în faţa cărora Rusia a reprezentat cel mai sigur scut al Apusului, fie dinspre şi de către Occidentul însuşi. De-a lungul veacurilor, s-au putut observa succedându-se cel puţin **cinci Rusii** diferite ca structură culturală: Rusia kieveană, Rusia perioadei mongole, Rusia moscovită, Rusia imperială a ţarului Petru cel Mare şi Rusia sovietică. În prezent, vedem proiectându-se configuraţia spirituală a Rusiei postcomuniste, având un destin căruia, deocamdată, nu i se poate preconiza sensul.

N. BERDIAEV era de părere că nu se poate vorbi despre „cultură tânără“ într-o ţară străveche, ori să încerci a pretinde că aceasta a rămas pe jumătate barbară până nu demult: „ ***Într-un anumit înţeles al cuvântului, Rusia este ţara unei civilizaţii străvechi. Capitală de principat, Kievul cunoscuse o cultură***

mult mai avansată decât cea a Occidentului din aceea și perioadă; încă din veacul al XIV-lea adăpostea o școală clasică de picturi de icoane și se putea mândri cu o arhitectură remarcabilă. În domeniul artelor plastice, Rusia moscovită a continuat această tradiție, ajungând la perfecțiune în privința stilului, dar și la un mare rafinament în execuție. Influențele orientale erau vădite, fiind vorba de arta unui regat tătar creștinat. Civilizația moscovită se va elabora extrem de lent, luând naștere din rezistența tradițiilor autohtone împotriva occidentului latin. Nu existau gânditori de seamă, vremurile fiind vitrege pentru viața intelectuală, dar aceasta va ști să se exprime într-un stil plastic pe care nu-l va putea regăsi mai târziu nici măcar Rusia lui Petru, acea nouă Rusie, dezmeticindu-se în sfârșit întru verb și gândire; se va naște o mare literatură, vestitoare a adevărului social, dar care va fi lipsită cu desăvârșire de unitate, ca și de acel stil pe care îl avusese cândva".[8]

Acestea sunt contrastele sufletului rusesc, care au determinat complexitatea destinului istoric al Rusiei, ca și lupta care s-a dat întotdeauna în civilizația rusă între elementele orientale – legitime, de altfel –, și cele occidentale – cu pretenții de legitimitate. Acest suflet, înțelegând o *forma mentis*, a fost creat de către Biserica Ortodoxă, purtându-i pecetea exclusiv religioasă care a subzistat atât la nihiliști, cât și la comuniști. Acestei înclinații religioase a oricărui rus i se va adăuga un element natural covârșitor, venind dinspre imensitatea pământurilor rusești, dinspre nesfârșitul stepei: „***Simțul naturii, ca și cel al unor curente obscure a fost dintotdeauna mult mai dezvoltat la ruși decât la apuseni și mai ales decât la cei de origine latină, ajungându-se într-astfel – pe de o parte – la un păgânism natural și dionisiac, iar pe de alta – la un ascetism ortodox de sorginte bizantină, la nostalgia lumii de dincolo de moarte. Se pare că numai un rus e în stare să împace înlăuntrul său aceste două elemente***"[9] – spune Berdiaev.

Felul în care s-a format poporul rus din punct de vedere religios îl va fi înzestrat cu trăsături cu totul aparte: ascetismul, dogmatismul, puterea de a îndura suferințe și sacrificii în numele unei credințe, oricare ar fi aceea, ca și îndreptarea către Transcendent, exprimată prin credință în veșnicia lumii de apoi sau într-un viitor realizabil în chiar această lume. Uneori, energia religioasă a sufletului rusesc cuprinde o aspirație înspre țeluri care n-au nimic religios în ele, dar sunt sociale prin excelență. Dar dată fiind formația lor dogmatico-religioasă, rușii nu vor încete niciodată să fie ortodocși: eretici, apocaliptici sau nihiliști.

Pentru a releva sensul angoasei și a mesianismului cultural rusesc, este necesar să precizăm conținutul acelei manifestări originale pe care rușii au numit-o **intelighență**. Deși în mod curent „inteligență" și „intelectualitate" sunt socotite sinonime aproape perfecte, primul termen denumește o realitate socială și ideologică existentă numai în Rusia. „***Intelighența, scrie Berdiaev, ar trebui să fie mai degrabă comparată cu un ordin monastic, cu o sectă care-și are propria sa morală, extrem de intransigentă, o anumită concepție despre lume, la care nimeni nu mai poate renunța, obiceiuri și deprinderi, reguli cu totul aparte, mergând până la un anumit aspect fizic mulțumită căruia adepții săi se vor recunoaște între ei***".[10]

Discuția este mai complexă și necesită o analiză mai aplicată. Trăsătura cea mai interesantă a liberalismului în Europa sud-estică constă în asimilarea preferențială a ideilor liberale din Occident, criteriile de selecție fiind întemeiate pe o percepție de non-interferență cu ordinea politică structurată la nivelul sistemului instituțional. Unele țări au reușit să asimileze în formule specifice ideile liberale, în vreme ce altele au rămas, atât la nivel ideatic, cât și la nivelul politicilor concrete, destul de departe de un model pe care l-am putea eticheta drept „liberal". Reprezentativ pentru perspectiva inadaptării este cazul Rusiei, care ne oferă tabloul unui spectru de idei autohtone și idei de import, de tip liberal, care nu reușesc să se asambleze sistematic la nivelul unei doctrine politice de aceea și factură.

La începutul veacului al XIX-lea, solitudinea și izolarea primilor ruși cultivați și însetați de libertate compuneau un tablou cu totul aparte într-o societate tradiționalistă. După anul 1825 – revoluția „**decembriștilor**" –, Rusia trece printr-o perioadă de mari frământări. Intelectualitatea rusă este dominată de romantism și de idealismul german, precum și de apartenența la masonerie. Revoltată și dezrădăcinată, gândirea rusă se va bucura în cursul secolului al XIX-lea de un fel de libertate interioară care nu se va împiedica de trecut sau de tradiție.

Două mari curente s-au dezvoltat în prima jumătate a veacului al XIX-lea în cultura rusă: **curentul slavofil** şi **curentul occidentalist**. Aceste două mari curente de idei s-au împletit în lupta continuă de-a lungul întregii culturi ruse.

1.Ce înseamnă **„slavofilism“** este uşor de ghicit: iubirea de slavism, iubirea de rasa slavă, pasiunea pentru geniul slav, în speţă pentru geniul rus. Un punct care de la început îi apropie pe slavofili şi occidentalişti este constatarea că Rusia reprezintă ceva cu totul deosebit de Europa. Dacă oc cidentaliştii văd această deosebire de Europa ca o înapoiere a ei, slavofilii, dimpotrivă, văd în această deosebire superioritatea Rusiei faţă de Europa. **Direcţia slavofilistă, în raport cu direcţia occidentalistă, revoluţionară, este o direcţie tradiţionalistă.** În vreme ce occidentalismul socoteşte Rusia un fel de *tabula rasa* pe care trebuie clădit un edificiu, cu totul european, după legile culturii universale (occidentale), slavofilii consideră Rusia o lume cu totul aparte faţă de Europa, care cuprinde în sine toate posibilităţile unei dezvoltări de cultură epocală.

Slavofilismul a fost întemeiat în prima jumătate a veacului al XIX-lea de către **IVAN KIRIEVSKI** (1806-1856). „***Originea ideii slavofile, mai bine zis originea mesianismului, a ideii mesianice ruseşti, e de căutat în veacul al XVI-lea***“[11] – este de părere N. Crainic. O legendă spune că un călugăr, Filotei din Pskov, a visat pentru viitor gloria celei de a treia Rome, care nu era alta decât Moscova, şi a povestit visul în scrisoarea către ţarul Ivan al IV-lea cel Groaznic (în jurul anului 1525). După ce a doua Romă, Byzanţul, a căzut sub turci la 1453, gloria lui a trecut şi a născut în Rusia cea de-a treia Romă. Toată această doctrină a mesianismului rus, pus pe seama viitorului, este sădită în aces te idei legendare izvorâte din visul călugărului Filotei.

Pentru Kirievski, Rusia este o lume aparte faţă de Occident. „***În Occident, spune el, domină ştiinţa, în Rusia domină credinţa***“. În Occident domină critica, în Rusia domină tradiţia. Din perspectiva atitudinii omului, este o diferenţă fundamentală între creştinismul occidental – catolic, protestant - şi creştinismul oriental, reprezentat de Ortodoxia rusă. Catolicismul - şi aceasta e marea carenţă pe care i-o găseşte Kirievski – caută să înţeleagă cu raţiunea conţinutul revelaţiei, adevărul ei absolut. Spre deosebire de catolicism, Ortodoxia caută să înţeleagă absolutul Adevărului revelat nu prin raţiune, ci prin **DIRECTĂ PĂTRUNDERE MISTICĂ**.

În cazul lui Kirievski, avem de-a face cu un filosof al culturii şi al istoriei, concomitent. El îşi fundamentează ideile pe consideraţii asupra istoriei, în sensul cercetării diferenţierii totale între cultura orientală şi cea occidentală. El găseşte că pricinile acestei diferenţieri stau în originile vechi ale acestor două lumi, ale acestor două culturi. „Cultura occidentală, apune Kirievski, se bazează pe Roma autentică“. Această „Romă autentică“ era o instituţie juridică dominată de ideea de a stăpâni pământul. Caracterul acesta juridic-materialist stă la baza culturii occidentale, având de la început această pecete de materialism care o va duce treptat la putrefacţie (idee susţinută, aşa cum se ştie, şi de O. Spengler). Cultura rusă orientală are la bază Atena autentică. Rusia a moştenit de la Byzanţ idealismul întreg, desfacerea de lumea pământească a vechii Atene, a idealismului filosofilor, iar această origine i-a dat caracterul idealist şi forţa în virtutea căreia se va putea dezvolta în viitor această cultură, până când va ajunge să stăpânească pământul,pentru că din moment ce cultura occidentală este o cultură coruptă, asemănându-se cu vechea cultură romană, care la un moment dat a căzut, tot aşa de iremediabil, ea nu se poate regenera decât prin noua cultură primitivă. Or, această cultură primitivă n-o poate da Europei decât Rusia.

Kirievski, care trăieşte în epoca romantismului, în vremea când în Europa se proclamă geniul creator al popoarelor, vede izvorul acestei culturi ruseşti în forţele creatoare care se vor ridica în viitor din poporşi care vor da naştere unei mari culturi care va putea cuceri Europa şi o va putea regenera cu forţele noi pe care le va aduce.

Al doilea mare gânditor al slavofilismului este **ALEXEI S. HOMIAKOV** (1804-1860). Dacă Kirievski este filosoful culturii al slavofilismului, Homiakov este teologul acestei mişcări. Cugetarea lui evidenţiază, comparativ cu catolicismul şi protestantismul, superioritatea Ortodoxiei. Pentru el, ca şi pentru Kirievski, religia este conţinutul şi fundamentul întregii fiinţe umane. Dintre toate valorile pe care le creează cultura umană, niciuna nu se poate compara cu valoarea religioasă. „ ***Credinţa, spune el, este forţa motrice a istoriei universale***“. Această istorie universală, consideră Homiakov, este condusă de două principii contrare: principiul necesităţii materiale şi cel al libertăţii spirituale.

Homiakov dezvoltă o întreagă doctrină despre Biserica Ortodoxă. „ ***Caracteristica Bisericii este universalitatea şi unitatea ei***“, afirmă Homiakov. Însemnătatea Bisericii nu stă în numărul credincioşilor, ci în spiritul unitar care o domină. Acest spirit unitar, universal şi absolut, este Duhul Sfânt, acel principiu care dă unitate Bisericii. Prin urmare, Biserica are un caracter nevăzut.

Ideea sa generală este *sobornost*, viaţa în comuniune cu Biserica. Dacă un credincios se pierde, se pierde mereu izolat. Dacă, în schimb, trebuie să se salveze, se salvează în comuniune cu ceilalţi, în Biserica în care „el nu se mai regăseşte în slăbiciunea izolării sale, ci în forţa unirii sale spirituale şi intime cu fraţii săi şi cu Mântuitorul său“.[12]

În Biserică, omul „***se regăseşte în perfecţiunea sa sau mai degrabă aici regăseşte ceea ce este perfect în el, inspiraţia divină care se pierde constant în necurăţia grosolană a oricărei existenţe individuale. Această curăţire se face cu ajutorul puterii invincibile a iubirii reciproce a creştinilor întru Iisus Christos, pentru că această iubire este duhul lui Dumnezeu*** “.[13]

Ceea ce decurge pentru doctrina slavofilă este că poporul care aparţine adevăratei Biserici este chemat să creeze marea cultură care va trebui să regenereze Occidentul corupt şi eretic.

Ceea ce se constată ca o caracteristică generală este faptul că, pe câtă vreme sociaiştii occidentali privesc Răsăritul faţă de Occident sub raportul civilizaţiei materialiste, slavofilii privesc acest raport în special din punct de vedere religios. Pentru doctrinarii slavofilismului, Occidentul va apărea mereu sub forma creştinismului alterat şi deteriorat, adică a catolicismului şi a protestantismului.

2.**Curentul occidentalist** are două subdiviziuni: una a curentului liberal şi cealaltă a curentului catolicizant. Gânditorii, scriitorii, agitatorii ruşi care se înscriu în acest curent vor o integrare a Rusiei în cultura şi în formele de viaţă occidentale. Occidentalismul, fie liberal, fie catolicizant, porneşte de la o convingere iniţială, şi anume că Rusia, în imensitatea ei, este un fel de *tabula rasa*, pe care trebuie construită o cultură, o societate şi un stat care să corespundă formelor sociale, politice, culturale şi de civilizaţie occidentală.

VISSARION G. BELINSKI (1811-1948) a fost omul primei jumătăţi de veac XIX, aparţinând generaţiei slavofililor şi occidentaliştilor, întruchipând prototipul intelighenţiei revoluţionare. Din punct de vedere moral, avea trăsăturile tipice ale intelighenţiei: intoleranţa şi fanatismul.

Principiul de căpătâi promovat de Belinski constă în afirmaţia că ruşii sunt un popor ateu, deşi, până şi el, credea încă într-un Christos al sărmanilor şi suferinzilor. Cele două „**forme de relief**“ esenţiale ale fizionomiei mişcării narodnicilor sunt prezente şi în cazul lui Belinski: pe de o parte, credinţa în superioritatea fiinţei umane, pe de alta, principiul colectivităţii şi al organizării socialiste a societăţii.

Primul care a manifestat preocupări legate de o gândire originală a fost **PIOTR I. CEAADAEV** (1794-1056). Pe câtă vreme scriitorii liberali promovau o formulă de civilizaţie a Rusiei pe cale revoluţionară, curentul catolicizant vedea ridicarea Rusiei, salvarea ei, chemarea la un nivel de mare cultură şi civilizaţie prin intrarea ei în formula de viaţă catolică.

Cele opt *Scrisori filosofice către o doamnă*, redactate în limba franceză, alcătuiesc opera capitală a lui Ceaadaev. Publicarea *Scrisorii întâi* în Rusia, în 1836, a provocat un imens scandal. Învinuit de antipatriotism şi declarat nebun, Ceaadaev a fost ţinut sub paza poliţienească şi supraveghere medicală, cu domiciliu forţat, având interdicţia, până la sfârşitul vieţii, de a-şi mai tipări scrierile.

Ceaadaev a fost un occidentalist, convingerile sale făcându-se auzite asemeni strigătului izvorât dintr-un patriotism rănit. El va nega istoria ţării sale, gestul său fiind un prototip al negaţiei ruseşti. Occidentalismul său avea un fundament religios. El a manifestat simpatii vădite pentru catolicism, în care vedea o forţă istorică activă, organizată, unitară, singura capabilă să asigure salvarea unei Rusii a cărei istorie îi părea lipsită de orice înţeles, precum şi de orice legături, oscilând între Orient şi Occident, fără a ţine, în fapt, de vreunul dintre ele, o lipsă de stil care, după părerea sa, se va reflecta în clădirile epocii lui Petru cel Mare, pe deplin reprezentative din acest punct de vedere.

Ceaadaev era de părere că destinul Rusiei va trebui să însemne o lecţie şi în acelaşi timp un avertisment pentru celelalte popoare.

ALEKSANDR I. HERZEN (1812-1870) a fost un occidentalist care i-a combătut pe slavofili în perioada saloanelor anilor 1840. A fost unul dintre acei ruşi care visau cu pasiune Apusul, făcând parte

dintre cei dintâi emigranți și luând contact cu Occidentul în atmosfera revoluționară a anului 1848. Inițial, a aderat la interpretările cele mai radicale ale filosofiei hegeliene, în special la ideea unității dintre gândire și acțiune, dar s-a distanțat de ea în ultimii ani de viață, refuzându-i poziția istoricistă și reevaluând, în raport cu occidentalismul originar, caracteristicile „spiritului rus". Pe plan politic, Herzen a adoptat ideile socialismului lui Saint-Simon, Fourier și Proudhon, pe care a încercat să le răspândească și să le traducă într-o manieră proprie în Rusia, unde, în opinia sa, condițiile socio-economice ale unei lumi încă agrare ar fi permis realizarea unui alt tip de socialism. Deosebindu-se considerabil de alți reprezentanți ai stângii, Herzen profesa o filosofie a istoriei extrem de pesimistă. Nu credea nici în progres și nici în rațiune, ori în triumful final al Binelui Absolut. Această absență a optimismului etic și ontologic a constituit în cazul său o trăsătură originală și interesantă. Herzen a prețuit în cea mai mare măsură personalitatea umană, zdrobită și sfâșiată de mersul istoriei, punând bazele unui socialism individualist de tip rusesc, al cărui reprezentant la fel de tipic, în perioada anilor 1870, a fost Nikolai G. Mihailovski.

Herzen a continuat să creadă – cel puțin în spirit – tot în Rusia. Oricât de îngrozitoare ar fi fost sub regimul autocratic al țarului Nicolae I iobăgia și ignoranța, numai acolo, în Rusia, și în mijlocul poporului rus, va sta speranța într-o viață nouă, mai bună și eliberată de tarele burgheze. Credința în poporul rus și în adevărul *mujikului* va rămâne singura sa nădejde de salvare și mântuire. El este unul dintre întemeietorii acelei manifestări atât de specifice Rusiei, care se va dovedi a fi *narodnicismul*, mișcare social-politică cu caracter revoluționar din deceniul al VII-lea al veacului al XIX-lea, care vedea în țărănime și in intelectualitate singurele forțe sociale capabile să asigure dezvoltarea Rusiei.

În ultimă instanță, slavofili sau occidentaliști, toți au fost de fapt doar niște frați învrăjbiți. Herzen spunea: „***Suntem cu toții asemenea zeului Ianus, cel cu două fețe, singura noastră dragoste fiind o aceeași Rusie, însă patima noastră are două înfățișări***". Pentru unii, Rusia era mai degrabă un fel de mamă, pentru ceilalți – un copil.

În orice caz, oricare le-ar fi fost ideile, acești intelectuali ai veacului al XIX-lea, formând elita acelor vremuri, nu mai acceptau să trăiască într-un prezent care le devenise insuportabil, încercând să evadeze în viitor sau în trecut. Slavofilii nu făceau decât să evoce o Rusie străveche, ținând de un vis numai al lor, în vreme ce occidentaliștii visau la un Apus în egală măsură idealizat. La cei dintâi, nostalgia trecutului era la fel de utopică pe cât era, la ceilalți, idealul unei Europe cunoscute doar într-o mică măsură.

NOTE BIBLIOGRAFICE

1.N. BERDIAEV, *Originile și sensul comunismului rus*, Cluj-Napoca, 1994, p.28.
2.*Ibidem*, pp. 28-29.
3.*Ibidem*, p. 29.
4.*Ibidem*, p. 41.
5.N. CRAINIC, *Dostoievski și creștinismul rus*, Cluj-Napoca, 1998, pp. 72-73.
6.A. S. HOMIAKOV, *L'Église latine et le protestantisme*, Lausane, 1872, p. 116.
7.*Ibidem*.

prof. **CĂTĂLIN MOCANU**

***

gândurile lui ioan de australia

LIMBA ROMÂNEASCĂ – PREŢIOASĂ DĂRUIRE DIVINĂ!

Limba Românească este preţioasa dăruire, roditoarea veşnicei reînvieri de neam, de popor, dată de Dumnezeu; este o Limbă cu rădăc ini străvechi, aşa cum spun Istoriile, rădăcini din care încă au crescut multe alte şi frumoase Limbi de popoare! Sfânt este acest Neam românesc, roditor Eden îi este pământul aşezat între râurile cu izvoarele lor carpato -dunărene. Însăşi această tainică Românie, dupa cum o defineşte cărturarul Artur Silvestri, este taina sufletului neamului nostru, care se adevereşte prin graiul limbii pe care o vorbim.

Orală sau scrisă, sculptată sau pictată, cântată sau scrisă în revistele literare, Limba noastr ă românească este viul prin care inspirăm credinţa noatră creştină ortodoxă, caci împreună acestea ne identifică în timp şi spaţiu, şi ne va identifica întotdeauna. Precum o piatră de hotar am avut întotdeauna o intelectualitate românească ce purta de grijă acestei limbi naţionale, o îngrijea prin legile ei gramaticale, o înfrumuseţa cu simţirile cele mai gingaşe şi crestine în dulcile ei exprimări, curate şi nestricate.

Mihai Eminescu a fost florarul îngrijitor al grădinei noastre lingvistice, a c urăţat şi şlefuit o limbă ca un cântec, ca un fagure de miere, a înălţat -o între celelalte create de Dumnezeu, căci o iubea!

Ce facem noi cei de azi ? Am 71 de ani, t imp în care de Eminescu nu m-am depărtat, aşadar acum apuc zile(mai bine nu m-ar fi ţinut Dumnezeu) când aud că intelectuali români vorbesc de debarasarea de Luceafărul poeziei româneş ti. Poezia este floarea unei Limbi, iar Eminescu este şi va fi floarea Limbii Româneşti, prin poezia şi simţămintele căruia creştem noi şi generaţ iile viitoare.

Dumnezeu va ridica cu siguranţă mai multe pietre de hotar ale româ nismului, chiar dacă, momentan, bântuie furtuni babiloniene, fiindcă nu este acest neam lipsit de rădăcini sănătoase; vedem zilnic răsărind mlădiţe viguroase, care nu vor lă sa nescrise ascunderile de a zi din partea unor oameni de neînţeles, în faţa cărora nici un argument al istoriei române nu mai valorează nimic. Nici părinţi, nici glie, nici credinţă, nici naţiune! Dar, mare va fi căderea celor ce luptă î mpotriva lui Dumnezeu-Poporul, la fel şi al profeţilor mincinoşi înfrăţiţi de arginţii vânzării sufletului romă nesc! Dar Limba, Limba Românească nu iese decâ t odată cu sufletul, şi voi fi mândru să mor sugrumat pentru iubirea Limbei mele Româneşti, dăruită de Dumnezeul Dacilor, decât să mă aşez între cei ce -şi părăsesc strămunii!"

Scriitor: **IOAN MICLĂU** – Cringilla/**AUSTRALIA**

***

EMINESCU ŞI SPIRITUALITATEA ROMÂNEASCĂ DE AZI

Se spune (şi cred cu convingere!), c ă, fără îndoială, cea mai frumoasă etapă a istoriografiei literaturii române a fost perioada î n care Vasile Alecsandri, după o lungă şi rodnică creaţie literară, dând literaturii noastre o valoroasă operă, apunea… - … iar la zenitul nou al literaturii româneşti apărea, ca un luceafăr - **MIHAI EMINESCU**. Zic cea mai frumoasa etapă, pentru că, acum, idea ierarhizării valorilor literare devenea o chestiune tot mai discutată, la agenda zilei. Spiritele vremii se agitau, grupări scriitoriceşti se închegau, noi ori entări şi curente emancipau atât gândirea - cât, mai ales, legarea poeziei de realitatea vieţii cotidiene. Asta însemna desigur si un apus al romantismului. Lirismul profund a l lui Mihai Eminescu, aşa cum îl constata Titu Maiorescu, era, totuşi, mai putin romantic, tindea spre realismul lui Stendhal… - … însă, prin profunzimea filosofică, din care Eminescu îşi scoate ideile inspiratoare, ideile social-economice şi istorico-politice, se producea o dislocare completă a poeziei, spre a fi redată interesului general, de emancipare naţională.

Poezia avea să fie, acum, mai mult ca oricând, însăşi simţirea naţională, şi, dacă vreţi, a acelei simţiri ce suferea, ce îndură, ce plânge şi luptă, şi nu tocmai a acelei simţiri vesele, ce învăluia imaginaţia lui Alecsandri, omul "de-a gata", ministru şi moşier, cum afirmau, uneori, G.Călinescu, Tudor Vianu - şi alţii. Cel puţin în critica vremii, puteau fi auzite, des, asemenea argumentări, mai ales la generaţiile în devenire… - …dar eu incerc să apuc o cale ceva aparte, desigur nu înafara opiniilor făcute de înaintaşi, la vremea respectivă, opinii ce stau precum acelor coloane de catedrale, de susţin zidirea, prin vremuirea vremurilor.

…Şi era drept înţeleptul ridicat din Cristineştii Hotinului, B.P.Haşdeu, când asemăna literatura română cu o câmpie poetică, unde fiecare creator de artă e ca un ram ce creşte în individualitatea sa. Ba, mai mult, e loc pentru fiecare, şi pot răsări genii, în această câmpie literară, deoarece e spaţiu sufficient, aş zice infinit, pentru fiecare talent, desigur.

Mai mult, B.P.Haşdeu afirma, în studiile sale - cum că Vasile Alecsandri nu a fost cel mai mare poet român, dar a fost asemenea unui prototip, cuprinzându-se pe el însuşi, şi nu cuprinsul întregii literaturi române, dar fără a umbri pe nimenea în jurul său.

Aci e cazul să amintim, fără supărare, acea obişnuinţă românească de a adora, iar în această adoraţie sentimentală răsfirată învăluim o valoare a personalităţii cu prea multă supranaturalitate şi neglijăm valorile din jur. Stând tot la exemplul haşdeian, cum ar fi o grădină mare, cu un singur pom, mare şi frumos, dar unul singur? Nu ar arăta, oare, ca un stejar stingher, pe o costişă de deal? În realitate, lucrurile nu erau chiar aşa, nu era Alecsandri un stejar stingher. Erau acolo multe suflete mari, ca, de exemplu: Ion Heliade Rădulescu, Grigore Alexandrescu, Al.Odobescu, Mihail Kogălniceanu, C.Rosetti, Dimitrie Bolintineanu, Ion Creangă… - … deci floarea literaturii noastre, de îl înconjurau în marele peisaj scriitoricesc. Dar să ne amintim că, atunci, se împlinea Unirea Principatelor Române, sub domnia lui Al.I.Cuza - deci, se făurea unitatea naţională. Deci, valoarea tuturor era inestimabilă!

Acum, să ne apropiem de generaţia lui Mihai Eminescu, de însăşi personalitatea sa excepţională, de viitorul poet ce avea să deschidă cale literaturii române, pentru veacurile viitoare. Născut la 1850, Mihai Eminescu avea în jurul său, de asemenea, pleiada multor oameni de seamă ai culturii româneşti. Astfel, amintim pe I.L.Caragiale, B.Ştefănescu-Delavrancea, Titu Maiorescu, Al.Vlahuţă, Miron Pompiliu, Iosif Vulcan, Ioan Slavici, G.Coşbuc, G.Ibrăileanu, Ilarie Chendi ş.a.m.d.

Semnul istoric, aducerea faţă în faţă a celor doi mari poeţi şi scriitori, Alecsandri şi Eminescu, şi a disputei locului operelor lor, în ierarhia valorilor - deci, se pare că îl dă Titu Maiorescu, atunci, în 1886, când, în "***Convorbiri Literare***", publica articolul "***Poeţi şi critici***", în care spunea: "***În fruntea noii mişcări e drept să punem pe Vasile Alecsandri. Cap al poeziei noastre literare, în generaţia trecută, poetul*** **Doinelor** ***şi Lăcrimioarelor, culegătorul cântecelor populare pă ruse a-şi fi terminat chemarea literară. Şi nici atenţia publicului nu mai era îndreptată spre poezie, o agitare stearpă preocupă toate spiritele. Deodată, după o lungă tăcere, din mijlocul iernei grele ce o petrecuse în izolare la Mirceşti, şi iernei mult mai grele ce o petrecea izolat în literatura ţării sale, poetul nostru reînviat ne surprinse cu publicarea*** **Pastelurilor**". Maiorescu spune iar, imediat, în acelaşi discurs: "***Alecsandri ne-a înavuţit poezia cu*** "**Ostaşii noştri**" ***şi cu drame, îndeosebi*** "**Fântâna Blanduziei**"; ***Eminescu a adus lirica română la o culme de perfecţiune…***" – iar, în continuare, Maiorescu citează un şir lung de poeţi şi scriitori, la finele căruia apreciază a fi "***o întreagă mişcare ce dă ultimului deceniu un aspect cu totul deosebit şi îmbucurător***".

Din acest moment, grupările de opinii îşi încep cursul. Al.Vlahuţă şi B. Şteff.Delavrancea, buni prieteni ai lui Eminescu, nu sunt de acord cu verdictul maiorescian, şi, ca atare, se manifestau public şi deschis. Vlahuţă organizează la Ateneul Român, conferinţe în care demonstra superioritatea poeziilor lui Eminescu, faţă de dulcegăriile lui Alecsandri. Ministrul Culturii se enervează, astfel polemicile se ţin lanţ, trecute mai ales prin filele publicaţiilor vremii şi ale cenaclurilor literare. De remarcat este, însă, faptul că, atât Alecsandri cât şi Eminescu - nu au dat semne de pizmuire reciprocă, dimpotrivă, Alecsandri spunea, în versurile sale:

"***E unul care cânăa mai dulce decât mine?***
Cu-atât mai bine ţării, şi lui cu-atât mai bine,
Apuce înainte s-ajungă cât mai sus,
La răsăritu-i falnic, se-nchină-al meu apus".

La fel, Eminescu aprecia:
"Ş-acel rege-al poeziei, vecinic tânăr şi ferice,
Ce din frunză îţi doineşte, ce cu fluierul îţi zice,
Ce cu basmul povesteşte – veselul Alecsandri".

Recunoaştem din aceste versuri, cele mai luminoase caractere ce înnobilau mintea şi cugetul celor doi stâlpi ai literaturii noastre româneşti. Deci nu vreau să intervin cu subiectivismul meu, ci, în continuare, să observăm opiniile celor avizaţi în ale evaluării unor opere literare, celor luminaţi în a desluşi în critica lor acele subtilităţi de interes social, educaţional, istoric, politic, economic etc. spre care înclina viziunea poetică, la cârma căreia se afla creatorul acesteia.
Deci, să ascultăm opinia celor ce aveau să vină!
Iată-l pe Tudor Arghezi: "***INTR-UN FEL, EMINESCU E SFÂNTUL PREACURAT AL GHIERSULUI ROMÂNESC. Din tumultul dramatic al vieţii lui s-a ales un Crucificat. Din pietatea noastra depăşită, dimensiunile lui trec peste noi, sus şi peste văzduhuri***".
Se înşiruiesc, apoi, sufletele mari ale literaturii, răsărind ca stelele: Lucian Blaga, Octavian Goga, Ion Barbu, Tudor Vianu, George Călinescu, Mihail Sadoveanu ş.a.m.d.
Aceşti maeştri ai poeziei şi ai scrisului românesc au analizat/criticat îndeajuns opera lui Alecsandri, au analizat/criticat indeajuns demersurile ministrului Instrucţiunii, Titu Maiorescu, au dezvelit şi înlăturat din noianul creaţiilor literare ceea ce putrezise, dar pe Eminescu l-au aflat, întotdeauna curat, drept ca un sfânt şi suferind ca un Hristos, în credinţa sa.
Opera lui Eminescu este tot ceea ce ne dorim: speranţă, fericire, luptă, ideal, trecut-prezent-viitor, e însăşi geniul naţional român.
Spiritualitatea românească de azi se pare că are atâta nevoie, în orientare, de gândirea eminesciană, asemănător cu ceea ce lumea caută în învăţăturile sfinţilor.
Limba şi fiinţa neamului nostru, ca şi ale altor neamuri, sunt creaţii universale, pasibile/sensibile, deci, în faţa metafizicii - iar în lupta de continuitate existenţială, Eminescu dă poeziei sale virtutea unei forme de luptă, gazetă a realităţilor zilei, el pune în poezie propria sa viaţă, de aceea el crede a în poezia sa.
Azi, când un sistem filosofic comunist dovedit utopic, se dislocă din sistema filosofiilor internaţionale curente, cultura românească pare a sta arcuită pe două maluri, se tulbură, parcă, şi ordinea firească, în gândire, asta ca efect al decepţiei suferite, cum zic, în urma unui sistem social utopic. Oricum, în asemenea situaţii istorice, anarhia creşte, iar literaturile preiau starea de fapt, mediocrităţile şi nechemaţii în ale artei, rânjind interese meschine (ce murdăresc caracterele!) dau buzna, cu scrierile lor. Pericolul certurilor aiurea se extinde, punând în situaţii dificile adevăratele conştiinţe şi talente, capabile a desluşi prin noianul evenimentelor.
Avem nevoie de o gazetă eminesciană? Avem, cu siguranţă!
Am scris, nu de mult, un articol intitulat: "**Am avut noi şi moară**". Era vorba de acea moară de măcinat faină albă, de grâu. "***A avut satul multe lucruri frumoase, am avut noi şi clădiri de piatră, castele în sat, zidite de cei de dinaintea comuniştilor, dar le-au dărâmat pâăa la temelie, auzi, cică de ură, că au fost ridicate de burghezia română. Parcă a fost folosită truda muncii altora, banii altor ţări, nu ai sătenilor noştri. Apoi, tăcere şi durere, căci şi gardurile, brazii, rondurile cu flori au fost smulse, cică mirosea a burghezie***".
Acum răstorn tabloul vremurilor, şi, iată ne aflăm scăpaţi de pecinginea ideologiilor utopice comuniste, străine nouă, românilor. Ne apucăm, oare, să distrugem totul? Mereu? A zidit cineva ceva aici, în care să nu stea truda şi munca, banul şi sângele românesc? Ce fel de planificări urmăm, **IAR**?
…La Eminescu se derula, însă, cu limpezime, imaginaţia realităţii şi a viitorului naţiei sale!
De ce îl căutăm azi, cu atâta însufleţire? Oricum, nu pentru a-l adora ca pe un zeu mitic, ci pentru că a avut, a simţit şi a înţeles acel sentiment al propăşirii neamului său românesc, al căutarii de adevăr şi dreptate, veşnic ascunse în veşnicele strâmbări de realităţi istorice.
Iată, deci, de ce Eminescu e mare, genial, universal, naţional. "***Spiritualitatea românească de azi, de pretutindeni, renaşte din greul istoriei trecute şi se îndreptă spre lumina unui viitor eminescian. Şi dacă a fost Eminescu poet, filosof, patriot, istoric, politician, gazetar, economist, liric, aşa vor fi şi cei ce azi se adun, spre a-i sărbători memoria şi opera***".

Scriitor: **IOAN MICLĂU**, Cringilla/**AUSTRALIA**

***

MERELE DE AUR

Lumină, culoare şi cânt,
se întruchipară-n Cuvânt –
Izvor ce-l aduce pe Om
ca să fie:
făclie vieţii,
gândire,
iubire,
în final - Poezie!

Veni dar Prâslea Voinicul,
să caute merele de-aur;
drum lung călcase cu dor
să afle grădina
Hesperidelor,
legendarelor zâne;
Ghid îi veni Ispirescu
Scriindu-i Povestea!

Veniră titanii, Atlas
cu globul pe umerii tari –
Hercule, Pontarii,
Muntanii,
cu toţii
ca fraţi,
porniră la cale,
peste Carpaţi!

Doritele mere de aur,
fost-au găsite, la toţi dăruite,
celor din deal şi din vale;
Căci merele
astea-s numite,
şi azi:
Portocale!

***

STAI ŞI PRIVEŞTI…?
după Lucian Blaga

"Stai şi priveşti cum creşte sicriul
în trunchiul de pom,
în holda câmpiei şi-n casă?
Tu, nu mai eşti OM?
Stai şi priveşti în golul din blid,
de nimica nu-ţi pasă?
Aştepţi ghilotina ce alţii ţi-o pun;
Istoria, Morţii, Jertfiţii
nimica nu-ţi spun?"
"Oh, blânde Române,
eşti fără păcat,
asemeni Hristosului Sfântul
judecat de Pilat!
Stai şi priveşti cu linişte multă!
Întuneca-se-va ziua -
dar steaua divină, Aceea
ce-n inima Neamului bate,
Învia-VA simbolic
în ziua a treia!
Prin Sfânta Treime!
"Atenţie nerozi,
topoare de cozi,
se face lumină!"
30.06.2011

***

TU, CRIŞULE!

"Tu, Crişule cu ape-ndoliate,
dintotdeauna mi-ai fost ca un frate;
dar de-ndurerea ta uitarea te cuprinde,
eu însă cu iubire-ţi port icoana ta
în inimă şi-n minte!

Salcia cea blândă plecată peste val,
pictează o lucire ce curge către mal
precum smerita mea iubire către tine duce
murmurul unui cântec
pe versul trist, dar dulce!

Tu, Crişule, mă-neacă, acesta-i al meu gând,
Decât să-ţi văd tristeţea, mai bine e-n mormânt!
Sfinţită-ţi este apa cristalină,
Prin Crucea Ortodoxă -
Durerea mea alină!

***

TU, SUFLETE, ÎNDURĂ!

Tu, Suflete, îndură!

"Când va veni Stăpânul cel Mare,
S-aleagă, să vânture, acea uşoară pleavă
din boabele de grâu,
va fi Lumină-n casa ta,
VIAŢA!

Lăcustele-n grădină
n-or mai fi, căci le vor duce vântul-valul,
şi-o nouă frunză verde
va înveli câmpia
ŢĂRII!

Tu, Suflete, îndură,

Va veni Stăpânul cel Mare, Cel dorit de Neam,
Să vânture acea uşoară pleavă
din boabele de grâu,
SFINTE!

(Scrisă la ora 2 dimineaţa - 21.05.2011)
IOAN MICLĂU, Cringilla/**AUSTRALIA**

***

arte plastice

CASA MELIK

Bucureştiul păstrează încă destule exemple de case tradiţionale româneşti, fiecare din ele cu o istorie îndelungată. Puţine sunt restaurate, şi mai puţine sunt cunoscute la nivel general, este adevărat.

Casa Melik, cea mai veche clădire civilă din câte se păstrează în capitală (construită în 1750), este un exemplu fericit, fiind recent renovată. Casa a beneficiat de o grijă constantă, în prezent fiind muzeul Pallady.

La o prima vedere, ne surprinde simplitatea volumelor, severitatea decoraţiei şi dezvoltarea pe orizontală, caracteristici ale arhitecturii tradiţionale româneşti.

Aspectul exterior al clădirii este unul sobru, simplu: imobil cu un etaj, cu faţada albă, sobră, înconjurată de pilaştrii de factură neoclasică, înglobaţi pereţilor exteriori ai casei.

O plasticitate semnificativă este redată prin simplitatea structurilor: ordine, simetrie, proporţii. Două registre egale ca înălţime şi găsesc logica. Materialităţile unesc şi separă: zidăria frustă şi lemnul dur, de culoarea castanei.

În ceea ce priveşte decoraţia exterioară casei, corniş a bogată şi streaşina lată atrag atenţia, poate şi pentru ca sunt cele mai masive elemente ale exteriorului.

Primele elemente ale faţadei, pe care le observăm ca aparţinând clar arhitecturii tradiţionale sunt, fără îndoială, cerdacul de la etaj, închis cu geamuri, sub care se găseşte porticul de lemn, dar şi pivniţa înaltă.

Cerdacul este cel mai important element al clădirii. Materialele se păstrează în sfera tradiţionalului. Este vorba de structură solidă de lemn care încadrează pereţii de sticlă. Astfel, motivul cerdacului la etaj apare poate pentru prima dată în arhitectura bucureşteană şi avea să devină semnificativ pentru arhitectura românească modernă.

Rolul său este atât vizual, cât şi funcţional, formându-se o extindere a spaţiului, pentru interiorul şi exteriorul casei.

Concepţia de expunere este esenţială: folosirea sticlei creează transparenţă, element de fluiditate spaţială. Structura verticală a lemnului ferestrei conduce la iluzia că acele volume sunt mai uşoare, chiar şi mai elansate.

Pentru primii proprietari ai casei Melik, cerdacul avea şi o funcţie de salon-verandă, cu funcţie clară de relaxare. În acest sens a fost gândită şi grădina, cu vegetaţie bogată şi înaltă.
Arhitectul Iacob Melik este cel care stabileşte coordonatele interiorului: sobrietate în care decorativul ocupă un rol important.
Stilul tradiţional este păstrat prin pridvorul relativ amplu şi prin bolţile semicirculare aflate la intrare. Cele două scări lucrate în lemn care leagă parterul de etaj, fiind tratate în manieră sculpturală tradiţională şi bazându-se pe simetrie, sunt părţi ale arhitecturii de interior specific româneşti.
Conservarea unui oarecare spirit al timpului se poate observa şi în ceea ce priveşte decoraşia camerelor.
Colecţia Serafina şi Gheorghe Răut, cuprinzând picturi, desene, sculpturi, mobilă , ceramică şi tapiserie din secolele XVI-XIX, întregeşte aspectul uşor arhaic al întregii case Melik.

Colecţia are şi o scurtă poveste, prin care se explică existenţa ei în acel loc. Gheorghe Răut a locuit în Place Dauphine, împreună cu Theodor Pallady, căruia i-a devenit prieten. Cunoscut împătimit al colecţionismului de artă, Gheorghe Răut şi-a alcătuit propria serie de lucrări şi obiecte, pe care o donează în '60 statului român. Aşa se explică integrarea exemplarelor din pictura europeană din secolele XVI-XIX. Dintre autorii tablourilor, pot fi citaţi Camille Corot şi Lubin Baugin, dar şi nume precum Paul Verona sau Jean Steriadi.
Colecţia de sculptură cuprinde piese din întreaga artă universală.
Mobilierul este reprezentat de un bufet masiv, de piese de artă provincială franceză de la mijlocul secolului al XVII-lea, de o comodă stil Ludovic al XV-lea, un dulap din lemn de stejar stil Regence şi un bonheur-du-jour stil Ludovic al XVI-lea.

Lucrarea "Place Dauphine" a lui Theodor Pallady, pe care o găsim chiar în pridvor, este cea mai importantă lucrare a actualului muzeu.

Legătura între clădire şi exterior este anticipată de ferestre. Lemnul tocului accentuează sobrietatea, iar elementele decorative din partea imediat superioară nişelor corespunzătoare ferestrelor îndulcesc duritatea geometrică a planurilor. Uşa de la intrare comunică la nivelul expresiei cu restul casei, păstrând acelaşi limbaj linear, formal. Dacă ferestrele sunt nişe dreptunghiulare, portalul intrării este o nişă semicirculară. Fiecare element îşi găseşte corespondentul.

În privinţa vecinătăţii casei Melik, ar fi de semnalat că întreaga stradă (pe care se află deci şi muzeul Pallady) prezintă case vechi de mai bine de 60-100 de ani. Dar, spre deosebire de acestea, casa Melik a fost renovată şi restaurată succesiv. Celelalte sunt case …"***care plâng***".
Un lucru este cert: pentru liniile sale tradiţionale în ceea ce priveşte arhitectura de interior şi cea de exterior, dar şi pentru colecţia Gheorghe şi Serafima Răut, muzeul Pallady îşi are o primă importanţă, între monumentele capitalei.

LAURA LUCIA MIHALCA, studentă anul III Facultatea de Istoria şi Teoria Artei, Universitatea Naţională de Arte Plastice, Bucureşti/**ROMÂNIA**

***

gânditorul de la hamangia

A 16-A SCRISOARE „*LA UN PRIETIN*": MÂINILE LUI DÜRER...

Iată ce povestire, cu adânc şi zguduitor tâlc, îmi trimite, tocmai de la „ **capătul lumii**", din Australia, fratele meu Întru Duh de Românie, domnul **IOAN**

MICLĂU „GEPIANUL” (Cetăţean de Onoare al comunei **GEPIU**, judeţul Bihor!...”***cu Parohia bisericii, aparţinând Eparhiei Ortodoxe Române, din municipiul Oradea”***) şi român de o prospeţime absolut miraculoasă! – ...o povestire pe care, cândva, o ştiusem şi eu... - ... dar, ca tot românul de azi, năuc şi uituc, o zvârlisem la...”***rufe vechi***”, undeva, în tenebrele creierului, sufocat de monstruozităţile demonice ale contemporaneităţii...:

*„**În secolul al XV-lea , într-un oraş micuţ locuia o familie care avea 18 copii. 18! Pentru a-şi întreţine familia, tatăl , bijutier de profesie, era nevoit să lucreze chiar şi 18 ore pe zi, pentru a le oferi mâncare. În plus, se mai ocupa şi cu orice altceva găsea de lucru, prin vecinătate.***

În ciuda condiţiei lor nevoiaşe, doi dintre copiii familiei, cei mai mari, voiau să -şi urmeze visul lor, acela de a-şi valorifica talentul pentru desen. Ei erau conştienţi de faptul că tatăl lor nu -şi permitea să-i trimită să studieze la Academia de la Nürenberg.

După lungi discuţii, noaptea, în patul lor aglomerat, cei doi au stabilit un pact. Vor da cu banul - iar cel care va pierde va munci la mină şi va câştiga bani pentru a -l susţine pe celălalt, să studieze la Academie. Apoi, după ce fratele care va câştiga va termina Academia, după 4 ani, îl va susţine pe celălalt, să-şi completeze studiile, fie prin vânzarea operelor sale, fie muncind, de asemenea, la mină.

Apoi, într-o duminică, după slujba de la biserică, au dat cu banul, iar Albrecht D ürer a câştigat şi a plecat la Nürenberg. Albert a plecat în minele periculoase şi, timp de patru ani, şi -a susţinut fratele cu bani. Lucrările fratelui său au făcut, imediat ,senzaţie. Gravurile lui, sculpturile şi pânzele cu ulei erau mai bune decât ale multor profesori, iar atunci când a absolvit, ajunsese să câştige sume importante. Când s-a întors în satul său, familia a dat o cină, pentru a-i sărbători triumfala întoarcere acasă. După o masă lungă şi memorabilă, din care n-au lipsit muzică şi râsul, Albrecht s-a ridicat din capul mesei, pentru a ţine un toast, pentru cel mai iubit dintre fraţii săi, pentru anii de sacrificiu pe care i -a îndurat, pentru ca el să-şi îndeplinească visul. Şi cuvintele de încheiere au fost: “ŞI ACUM, ALBERT, CEL MAI BINECUVÂNTAT FRATE AL MEU, ACUM E RÂNDUL TĂU. ACUM TE POŢI DUCE LA NÜRENBERG SĂ-ŢI URMEZI VISUL ŞI EU VOI AVEA GRIJĂ DE TINE” .

Toate capetele s-au întors cu nerăbdare spre celălalt capăt al mesei, unde stătea Albert. Lacrimile îi curgeau pe faţa palidă, iar capul plecat şi-l mişcă dintr-o parte în alta, în timp ce repeta în continuu: “Nu, nu, nu...!”

În final, Albert s-a ridicat şi şi-a şters lacrimile de pe obraji şi a privit spre figurile care îi erau dragi. Apoi , ţinându-şi mâinile aproape de obrazul drept, a spus blând: “Nu , frate, nu pot să merg la Nürenberg. Este prea târziu pentru mine. Uite, uite ce au făcut cei 4 ani de muncă în mină mâinilor mele. Oasele de la fiecare deget au fost strivite cel puţin o dată, iar în ultimul timp sufăr de artrită, care mi-a afectat atăt de rău mâna dreaptă, încât nu pot nici măcar să ţin paharul, pentru a toasta cu tine... - cu atât mai mult să fac linii delicate pe pânză, cu pensula sau creionul. Nu frate, penrtu mine e prea târziu.... ! »

Mai mult de 450 ani au trecut. Până acum, sute de capodopere ale lui Albrecht Dürer (portrete, schiţe , desene în cărbune, gravuri etc.) sunt expuse în orice muzeu mare din lume. Cel mai ciudat lucru este că ţie îţi e familiară doar una singură, a cărei reprodu cere o poţi avea acasă, sau la birou.

Într-o zi, pentru a-i aduce un omagiu lui Albert pentru tot sacrificiul său, Albrecht Dürer i -a pictat fratelui său mâinile muncite, cu palmele şi degetele subţiri îndreptate spre cer.

Şi-a denumit opera simplu « Mâini », dar lumea întreagă şi-a deschis imediat inimile spre capodopera sa şi a redenumit tributul iubirii, MAINII celei în rugăciune .

Data viitoare, când vezi o copie a acestei creaţii emoţionante, mai priveşte o odată. Dă -i voie să-ţi amintească, dacă mai aveai nevoie, că nimeni, nimeni nu reuşeşte singur » - **www.bistritanews.ro**

…Fireşte că, cutremurat, până în miezul sufletului, de tâlcurile povestirii şi rosturile picturii lui Albrech t Dűrer, i-am şi scris, pe dată, fratelui meu întru Duh de România şi prietenului meu cel nedesprins, nicio clipă, din gândurile mele:

Preadragule mie, prieten şi frate întru România, domnule IOAN MICLĂU "GEPIANUL" -

...Cât de zguduitor de pilduitoare est e povestirea despre "**MÂINILE**" fratelui lui Albrecht Dűrer!

Mulţumesc, din străfundul sufletului meu, pentru aceasta binefăcătoare trimitere, care mi -a trezit, din “***somnul cel de moarte***”, amintirile!

...Da, vedeţi? Dacă românii din România ar înţelege (nu m ă refer la fauna reptiliană a politicienilor de doi

bani grămada, ci la oamenii simpli, ca mine, ca milioane...!) tâlcul povestirii " **MÂINILOR**" (şi-ar şi afla de existenţa povestirii acesteia, **şi chiar i-ar interesa povestirea**... nu ca "***divertisment***" uşuratico-lacrimogen, ci ca **AVERTISMENT**, pentru vieţile şi destinul lor şi al Neamului lor! - …aţi văzut, din articolul "***In memoriam OWS***", că a început, pe mult prea mulţi, să nu-i mai intereseze nici măcar de …Dumnezeu!) - ...dacă ar pricepe că **NIMIC NU SE FACE SPRE BINE, ÎN FAŢA LUI DUMNEZEU, DECÂT CA JERTFĂ PENTRU FRATELE/SEMENUL TĂU**...!!! - atunci, România s-ar scutura de toate jiganiile şi gadinile şi demonii-vampiri, care îi prăpădesc, de tot, vlaga ei sfântă - şi...**ar fi SALVATĂ, MÂNTUITĂ!!!**

...Dar, câtă vreme românii, în tragică majoritate, uită de Dumnezeu şi de semenul/fratele lor, şi trag, fiecare, în altă parte (unul "hăis" şi altul "cea"), şi (**ORBI ŞI TURBAŢI DE IGNORANŢĂ ORI CHIAR DE PROSTIE FĂRĂ LEAC!)**, îşi scuipă, îşi batjocoresc şi îşi ucid, cu pietre, valorile autentice, singura zestre de Duh, care poate fi oferită şi transmisă, ca leac a toate durerile Duhului/" **panaceum universalis**"…fiilor şi nepoţilor (pentru că România nu e a noastră, *" **ci a urmaşilor noştri şi a urmaşilor urmaşilor noştri, în vecii vecilor***", până la Judecata de Apoi a **Judecătorului-HRISTOS**!) - ...câtă vreme, deci, ei nu ştiu **ŞI NU VOR SĂ ŞTIE** ce-i aceea jertfă întru **Hristos MÂNTUITORUL/Fratele nostru mai MARE** (**cum a fost genialul pictor Albrecht, pentru fratele său, minerul Alb ert, care şi-a zdrobit degetele proprii, acolo, în subpământul trudei infernale… - pentru ca Germania şi Lumea Întreagă să aibă parte de Miracolul Paradisiac al MÂNTUIRII PRIN ZUGRĂVEALA CEA GENIALĂ, CUTREMURĂTOARE TOCMAI PRIN GENIU! - DECI, ETERNĂ**!).

…Dar ceea ce cutremură, în povestire, este tocmai **DE TOT TAINICA/PERFECT DISCRETA ŞI DESĂVÂRŞIT SMERITA JERTFĂ, NUMAI DE HRISTOS -DUMNEZEU ŞTIUTĂ ŞI CÂNTĂRITĂ, CU DREPT CÂNTAR**; pentru că **NU VOM AFLA NICIODATĂ DACĂ NU CUMVA TOCMAI JERFIT-MINERUL ALBERT AVEA CHIAR MAI MULT GENIU CREATOR, DEMIURGIC, DECÂT FRATELE CEL *" REALIZAT"*/VĂDIT ÎNTRU GENIU, PRIN JERTFA UMILĂ, DEPLINĂ ŞI DESĂVÂRŞIT FRĂŢEASCĂ, A LUI ALBERT… – …ADICĂ, DECÂT *"PICTORUL DE DICŢIONAR ŞI CELEBRITATE "*, ALBRECHT**!!! – …**ALBRECHT** va fi mântuit de Hristos doar pentru că **a înţeles, cu durere şi sângerare în suflet, jertfa fratelui Albert, şi pentru acel tablou al RECUNOAŞTERII/RECUNOŞTINŢEI PENTRU JERTFA FRATELUI, CĂTRE SINE ŞI CĂTRE HRISTOSUL IUBIRII CELEI FĂRĂ VREO ŞOVĂIALĂ, ÎNDOIALĂ ORI PRECUPEŢIRE**: "***MÂINI***"!!!: aceasta a fost Voinţa Sfântă a Lui Hristos-Dumnezeu... – ...dar **JERTFA UMILĂ ŞI DE TOT SMERITĂ/DISCRETĂ VA FI INDICIBIL MAI STRĂLUCIT RĂSPLĂTITĂ, ACOLO, ÎN CERURI, DECÂT *„GENIUL CEL VĂDIT PE PĂMÂNT"*!**

...Câţi, oare, dintre oamenii de azi, ca şi dintre cei de ieri, au crezut şi vor crede şi vor fi convinşi, **ASUPRA ACESTUI ELEMENTAR ADEVĂR HRISTIC**?! - ....slabă nădejde să ne audă şi chiar să ne şi asculte cineva, cu ureche vie şi "chitită" - vorba, povestirile şi avertismentele fraterne! În niciun caz, **NU** prea multă lume…! - …doar câteva zeci ori sute (poate, în cel mai fericit caz – mii…!) de oameni, încă treji (care, deci, nici nu aveau nevoie, din partea noastră, decât de o confirmare a propriilor gânduri şi simţiri şi presentimente! - …sau, cel mult, de-un impuls spiritual către făptuire/în-făptuire energică, de acel "***primo movens***"!), încă ne-descântaţi şi în-cântaţi (întru moartea Duhului!), de către demonii lumii acesteia tot mai mlăştinoase!!!

...Spunem, şi noi, strigăm, şi noi (cât ne-or mai ţine bojocii…!) - pentru că aceasta este Misiunea Sisifică, pe care am primit-o, deodată cu Harul (mai mic ori mai mare…!), de la Dumnezeu...

Dar, cum zicea Minulescu volumului său de "***romanţe***" - ele, strigătele acestea de avertisment - rămân, deocamdată, doar speranţe (nădejdi întru Lucrarea Lui HRISTOS, Lucrare înfăptuită de El pe deasupra şi pe dedesubtul oricărei furnicesco-microscopice tentative umane…ba şi **TĂIND CHIAR PRIN INIMA LUCRURILOR**!...de va fi nevoie… - şi tare-mi vine să cred că **NUMAI** aşa se va mai putea mântui lumea asta!) - …rămân doar..."***Romanţe pentru mai târziu***"!

...Să nădăjduim, din toată inima, că **NU** pentru...**PREA TÂRZIU!!!**

...Multă sănătate şi senin în suflete, întregii familii de vis, ba chiar anunţând, prin Armonia ei desăvârşită - RAIUL: **IOAN şi FLORICA MICLĂU, CU TOATE ALE LOR RAMURI, CU TOŢI LĂSTARII LOR CEI LUMINOŞI, VIGUROŞI, EROICI LUPTĂTORI, CHIAR DE ACOLO, *" DINDEPARTE"*, PENTRU NE-PIERDEREA DUHULUI ROMÂNESC, PE PLANETA TERRA** !!!

...**Doamne,-ajută-i pe ai Tăi, pe cei rămaşi buni, din Oastea Ta de Lumină - să izbândească în lupta cu beznele înfricoşate!**

Vă îmbrăţişează, cu toată preţuirea şi cu toată fierbinţeala frăţiei întru Duh de Românie,

ADRIAN BOTEZ
***

folclor sacral daco-românesc

CRONOS "OSPEŢIT" DE IANUS

Mă întrebam, de multe ori: cum, unde şi când acest erou roman Ianus l-a ospeţit pe titanul Cronos? Spuneam despre acea notare a lui Cassius Dio în cartea sa "Istoria Romana I", notare pe care o repet, pentru o mai bună fixare! Zice istoricul roman la pagina 36 a carţii, cum, "un oarecare erou Ianus, din timpurile de demult, ca preţ pentru felul cum l-a primit şi ospeţit pe Cronos, a primit darul de a cunoaşte viitorul şi trecutul. Iată pentru ce romanii îl plăsmuiesc cu două chipuri (…)". Destul de restrânsă informaţia, însă viaţa şi excepţionala lucrare a lui Ianus nu au rămas necunoscute romanilor din moment ce a fost ridicat aproape în fruntea zeităţilor lor. Dar pentru a urma tema şi titlu acestei scrieri, va trebui neapărat să îl căutăm şi pe Atlas. Îl găsim pe titanul Atlas în acel război între Zeii Olimpului şi Titani pornit la circa 525 B.C, război ce a durat timp de zece ani. "The National Encyclopedia" Vol.I editată la New York, 1932, de către P.F.Collier & Son Company, la pagina 446 spune despre Atlas a fi o divinitate de o origine nesigură, iar uneori este considerat a fi liderul Titanilor în această luptă cu Zeus. Se spune că Atlas cunoştea adâncimea mării, era astrolog şi simbol al geografiei. Părinţii lui Atlas au fost Iapetus şi Clymene. El a mai avut trei fraţi, pe Prometheus, Epimetheus şi Menoetius. Iapetus este considerat de anticii Greci drept tată al rasei umane. El a fost fiul lui Uranus şi Gaia(Ge), şi se mai presupune a fi Iaphet din Geneza. (The Universal World Reference Encyclopedia, editată de "Consolidated Book Publishers" Chicago,Illinois, 1958, pag.2560). Titanul Atlas şi fratele său Menoetius au luptat alături de Cronos împotriva lui Zeus (fiul lui Cronos), în timp ce ceilalţi doi fraţi au trecut de partea lui Zeus şi a zeilor din Olimp. Victoria acestui război de zece ani a fost însă de partea lui Zeus, situaţie în care titanul Cronos a trebuit să ia drumul pribegiei. Menoetius şi alţi Titani au fost trimişi la Tartarus/ Hades, iar Atlas a fost pedepsit de Zeus să poarte pe umerii săi bolta Cerurilor toată viaţa sa. Atlas îl întâlneşte şi pe Hercule/Heracles care căuta merele de aur(portocale), fiind pentru Hercule a douăsprezecea sarcină; de a aduce pentru Eurysteus, rege la Argives(Argos) aceste mere de aur ce se găseau într-un pom păzit de acele Hesperide. Acum Atlas îi promite să-l ajute numai să ţină el bolta cerurilor pe umeri până se reîntoarce el cu merele de aur. Hercule acceptă. Venind cu merele, Atlas vru să lase lui Hercule pe mai departe această greutate pe umeri, însă acesta, făcându-se că acceptă, îl roagă pe titanul Atlas să ia el bolta cerurilor, numai până să-şi aranjeze haina pe umeri. Atlas acceptă, iar Heracule îşi vede de drum, lăsând pe mai departe lui Atlas să-şi poarte globul universal.

Hercule a fost iubitul fiu al lui Zeus şi Alcmene, deci dintr-o dragoste extrafamilială, iar tatăl său l-a ales să fie rege la Argivez (Argos), dar Hera(Juno), nevasta geloasă a lui Zeus, rezolvă ca Eurysteus să ia tronul. Hera încă nu a fost satisfacută cu aceasta, ci îl face pe Hercule servant lui Eurysteus, acesta fiind u-i, de fapt,inferior servantului. Aventurile lui Hercule aveau să fie extraordinare. Devine bărbătul multor femei, cu o mulţime de copii urmaşi, erou şi zeu, el avea sa fie conducător şi în Schytia, să schimbe sau să întroneze mulţi regi în cetăţile Greciei antice. A însoţit o perioadă şi acea expediţie a argonauţilor în căutarea lânei de aur. A avut relaţii şi acţiuni şi în preajma cetăţii Troia. Când Poseidon a trimis un monstru marin să atace Troia, Hercule vine şi omoară monstrul. Dar să revenim la Atlas. Unii cercetători lingvişti susţin că acest nume, "atlas", derivă dintr-o limbă Proto-Indo-Europeană, din rădăcina "tel", (hold up) "a ţine". Interesant este faptul că limbile Indo-Europene au derivat dintr-o primitivă limbă numită Schytian. Acest aspect mi-a adus în minte, nu fără emoţii, amintirea eruditului om de cultură, Artur Silvestri, şi a cărţii sale, "Arhetipul Călugărilor Sciţi - Eseuri despre Bizanţul paralel". Pătrunzătoarea sa minte atingea, străpungea negura vremurilor, a protoistoriei şi geografiei în care se miş cau vechile neamuri ale omenirii, desigur, pe baza unor studii şi cercetări asupra scrierilor lăsate de vechii istorici, poeţi, cronicari". Hesiod, poetul grec, spune despre Atlas, confirmând realităţile vremii, faptul că acesta era unul dintre Titanii care au luat parte la războiul acestora împotriva lui Zeus (The New Encyclopedia Britanica, Vol.I, pag.474). Demn este de amintit aici poetul nostru naţional Mihai Eminescu, deoarece, în splendida sa poezie "Luceafărul" îl aduce în scena vieţii pământene pe Hyperion, acel astru îndrăgostit de o fată muritoare, dar "născută din rude mari împărăteşti". Credem că Eminescu ştia cu siguranţă de ce l-a adus pe Hyperion în

lucrarea sa, fiindca iată ce se spune despre acest astru stelar în "Universal World Reference Encyclopedia" la pagina 2558, "ca fiind un Titan". Deci, în mitologia greacă, Hyperion era un Titan, dar considerat a fi şi un zeu al Soarelui. Se mai spune la aceeaşi pagină cum, la sfârşitul domniei lui Saturn/Cronos, însăşi lucirea lui Hyperion a slăbit în intensitate, asta datorită şi prezenţei lui Apollo în acele împrejurări! Vorbind de voinicul Hercule în postura de căutător al merelor de aur, să ne amintim, dintre legendele şi poveştile românilor, de acea atât de îndrăgită poveste redată de Petre Ispirescu,"Prâslea cel voinic şi merele de aur". Or fi astea întâmplări căzute aşa, din senin, în folclorul românesc? Căci faptul că aceste legende ne-au venit pe cale orală dovedeşte vechimea şi oarecari origini ale acestoră. Feţi-frumoşii din legendele noastre umblau şi pe alte lumi/tărâmuri/Hades-uri, luptându-se cu monştrii pentru a readuce zânele furate, la lăcaşurile părinţilor/împăraţilor atât de suferinzi de dorul a le revedea acasă! s.a.m.d.

Dar cum se ştie, acest război de 10 ani a fost câştigat de Zei. Cronos, tată l lui Zeus, se refugiază în ţinutul Latium, pe colina lui Ianus, iar eroul şi zeul Ianus îl primeste şi îl ospătează cu toată cinstea cuvenită unui Zeu. Pentru aceasta, Cronos îl dăruieşte cu acea înţelepciune zeiască, supranaturală, de a cunoaşte trecutul şi viitorul. Ianus nu are un altă identitate în mitologia greacă, el este găsit numai în mitologia romană. El este fiu al lui Apollo şi al Creuzei. Unii scolastici se referă la Ianus/Janus ca la un zeu al tuturor începuturilor, inclusiv al începutului de an, prima lună find, de aceea, Ianuarie. Fesivalurile dedicate lui se ţineau întodeauna pe data de 9 Ianuarie. După multele temple ridicate acestuia se crede că a existat şi un cult timpuriu, la "Janiculum", care pentru antici însemna, /cetatea/dealul lui Ianus".

Socotit a fi primul rege al Italiei, la Latium, aici el înalţă zidurile Romei antice, aşezate de Romulus. Aici avea să vină Titanul Cronos după victoria lui Zeus. La Biblioteca Naţională din Paris se află şi azi o monedă romană având gravate capul zeului cu cele două feţe.(The New Encyclopedia Britanica, Vol.6, Editată în USA, 1985, pag.496). În mitologia romană era socotit zeu al porţilor, uşilor şi arcadelor. Principalul lui templu din Forum are uşile cu feţele înspre est şi vest, iar între ele, statuia cu două feţe ale zeului.(Funk&Wagnalls New Encyclopedia,INC, New York, Vol.14, pag.121) De asemenea, "Hutchinson's New 20th Century Encyclopedia" editată de E.M Orsley,1964, la pagina 591, coloana a doua, îl prezintă pe Ianus ca zeu roman, patron al începutului de zi, lună, an, reprezentat în arte cu două feţe privind în direcţii opuse". Ulterior, în vremile lui Horaţiu, când poetul avertiza despre starea de neîngrijire şi dărâmare a templelor de cult ale predecesorilor lor, împăratul Agripa se angajează la refacerea şi reconstruirea acestora, iar acea iniţială asociaţie de constructori, cunoscută sub denumirea de"Collegia Fabrorum", la care participau meseriaşi, arhitecţi, dascăli de cult, acorda o religioasă atenţie zeului Ianus. Acestuia i se închinau rugăciuni pentru bunăstarea şi liniştea sufletească a romanilor, s.a.m.d.

În concluzie, toată această stradanie, care pare uneori a fi o umplere de timp gol, mie însî mi se pare un câştig, şi încă unul deosebit. Pentru că această dispersare, mişcare în spaţiu şi timp a zeităţilor mitologice are, totuşi, un numitor comun, şi anume geografia locului! Şi dacă acest loc geografic se identifică a fi spaţiul Carpato-Dunăreano-Pontic, aşa cum susţin toate izvoarele ştirilor din vechimi, apoi "***NU PUTEAU FI TITANII ŞI ZEII ALŢII DECÂT DIN RÂNDUL TRACO-DACO-GEŢILOR, STRĂMOŞII NEAMULUI ROMÂNESC DE AZI***". Şi dacă la alte neamuri zeităţile lor mitologice se diferenţiau prin numele prin care erau cunoscute, din nou se observă o asemanare în care se cuprinde acelaşi principiu, aceeaşi credinţă, adică Cerurile şi Pământul/Terra au fost Creatorii tuturor fiinţelor! În continuare, vom urmări zei din mitologia Egipteană, precum Isis, Horus, Geb şi Nut (earth/Gaia şi sky/Uranus – aceştia având-o ca fiică pe Isis) s.a.m.d!"

IOAN MICLĂU, Cringilla/**AUSTRALIA, 2011**

BIBLIOGRAFIE:

-The National Encyclopedia, Vol.I, Edited by P.F.Collier&Son Corporation, New York, 1935.
-Hutchinson's New 20th Century Encyclopedia, Edited by E.M. Horsley,1964, Great Britain.
-Universal World Reference Encyclopedia, Edited by Consolidated Book Publishers,
Chicago, Illinois.
-Funk&Wagnalls New Encyclopedia, Vol.14, Printed and bound by Rand McNally& Company.
-Arhetipul Călugărilor Sciţi-Eseuri despre "Bizanţul paralel", author Artur Silvestri, Carpathia Press, 2005.
-Istoria Română I – Cassius Dio, Studiu introductiv Prof.univ.Dr.Gh.Stefan. Traducere si note Cof.univ.Dr.A.Piatkowski.

-Magickal, Mystical Creatures, author D.J.Conway, Llewellyn Publicat ions, St.Paul, Minnesota, 2001, USA
-EMINESCU – Poezii, Editura Pentru Literatură, Bucureş ti,1969.
-The New Encyclopedia Britanica, Vol.I, Printed in USA,1985
-The New Encyclopedia Britanica, Vol.6, Printed in USA,1985.

***

valahica

ANALOGIA TEONIM – TOPONIM ÎN SLUJBA UNITĂŢII RELIGIOASE

Actuala criză economico-financiară alături de grava criză ecologică a planetei, vor putea fi depăşite, în ansamblul lor, numai dacă va fi stopată grava criza morală, generată, mai ales, de refuzul parţial sau total al Revelaţiei, ca temei al vieţii. Faţă în faţă cu procesele care agravează de la o zi la alta ruina materială şi morală, suntem obligaţi să recunoaştem falimentul trufaşului nostru antropocentrism. De aici şi convingerea că restaurarea omului şi a societăţii, în întregul ei, constă în recuperarea ontică a sacrului, ceea ce presupune, însă, depăşirea diferenţierilor religioase, diferenţieri care, la rândul lor, au potenţat prea multele stări de conflict ale lumii.

Pe deplin susţinut de spiritul său enciclopedic, Mircea Eliade a înţeles, mai bine ca nimeni altul, că istoria religiilor ar putea avea o contribuţie de primă importanţă la formarea unui nou umanism la scară planetară [1]. Pentru a evita capcanele surgatelor religioase, întregul proces de restaurare morală se cere a fi întemeiat pe istoria religiilor, care ne poate conduce, în cele din urmă, la originile marilor religii ale lumii, acolo unde diferenţierile pălesc în faţa a ceea ce este esenţial.

Deşi cufundată în negura mileniilor şi co nsiderată de nerecuperat, originea religiilor a ieşit, totuşi, la lumină prin analiza comparată a teonimelor. În mod concret, ultimele cercetări au condus la sintagma teoninică arhetipală, dar şi la vatra matricială a religiilor lumii, prin a cărei cinstir e în comun se va înfăptui primul pas real spre unitatea religioasă, devenită marea aspiraţie a prezentului şi, implicit, raţiunea pentru care se dezvoltă Mişcarea Ecumenică a lumii.

În drumul spre dorita unitate, tot atât de important este faptul că rân duiala religioasă din vatra matricială păstrează, prin tradiţie directă, dar în forme actuale, temeiurile sacre ale religiilor lumii, dobândind astfel legitimitatea necesară generalizării ei, generalizare menită a desăvârşi unitatea ecumenică a lumii, în locul aşa zisei toleranţe religioase, devenită, în fapt, un fel de indiferenţă cu iz secularizant..

Deosebit de important este faptul că rânduiala poruncită pentru unitatea religioasă, rânduială numită a lui Melhisedec în Psalmul 109, se referă tocmai la această rânduiala păstrată în vatra matricială a religiilor lumii.

Binecunoscuta filiaţie în succesiune temporală ***IUDAISM – CREŞTINISM – ISLAMISM***, precum şi faptul că aceluiaşi Dumnezeu, a lui Avraam, I s-au închinat fraţii după tată, Ismail şi Isaac, pr imul născut, nu de Sara, ci de roaba Agar, au impus aflarea cu prioritate a vetrei sacre, în care a apărut numele dumnezeisc Iahve. Metoda pentru identificarea vetrei sacre este clasică şi porneşte de la frecventele asemănări dintre numele zeităţii şi topo nimele ţinutului în care a fost proslăvită zeitatea. Aşadar, metoda consacrată pentru a identifica vatra, care a generat şi a dezvoltat cultul unei zeităţi, vizează ţinutul dominat de toponimele asemănătoare cu teonimul avut în vedere [2].

Spre deosebire de cei aproape patruzeci de cercetători din lumea întreagă [3], care au căutat zadarnic analogii toponimice pentru forma încriptată a tetragramei sacre, eu am reuşit, în prealabil, să decriptez tetragrama sacră [4]. Emanat de vatra originii sale, cu mult înainte de a fi fost tăinuit în hermetica sa tetragramă, numele originar al Domnului, pe care-l descoperisem, s-a corelat de la sine cu numele Edenului biblic, Havilah, toponim asociat nu numai lingvistic, ci şi din punct de vedere geografic cu Valahia de la Dunărea de Jos [5].

Cheia legică pentru decriptarea teribilei tetragrame sacre am regăsit-o dată chiar de Dumnezeu, atunci când i-a precizat lui Moise veşnicia şi caracterul perpetuu al Numelui Său: ***„Acesta este Numele Meu***

Vrka-lanka	Βουρχο-λαχας	Varg-ulfr
Valac-Hilyah	Βουρ-βούλαχας	Gar-walf
Vălco-lac	Βουρ-δουλαχας	Loup-garou
Vărco-lac	Βουρ-χαλαχας	Were-wulf
Vârco-lac	Βουρ-θαλαχας	Beer-wolf
Volco-dlac		Woer-ulf
Vluco-dlac		Woer-hoeg
Vuko-dlac	Λύκο- υργος	Beo-wulf
Vur-volac	΄Ηρακ-λης	
Vur-dalac		Wulp-hila
Wilko-lak	Lup-ercus	vlăho-vnic
Fârku-ljak	Versi-pellis	vrăho-vnic
Baba Hârca	Herc-ules	vârho-vnic
Valac-Valac	***Βουρχ-βούλαχας***	***Varg-walf***

pentru vecinicie, acesta este Numele Meu din neam în neam." (Exodul 3,15). Pornind de la străşnicia acestei porunci, peste care n-ar fi trecut nici unul din cei care au caligrafiat volumele primelor cinci cărţi ale Vechiului Testament, am intuit că în gândirea teologică a acelor timpuri forma **YHWH** avusese acelaşi rang cu forma **ELOHIM**.

Dar această egalitate de rang putea fi reală, dacă şi numai dacă cele două forme diferite de încriptare proveneau de la unul şi acelaşi nume tainic a lui Dumnezeu. De aici a rezultat şi ipoteza de lucru, conform căreia toate consoanele, aflate în cele două forme de încriptare, trebuie să se regăsească în numele originar atribuit lui Dumnezeu. Consoana M, ca desinenţă pentru pluralul-dual **ELOH-IM,** nu putea face obiectul decriptării, aşa încât Numele trebuia să conţină în mod necesar consoanele H,L,W.

Pentru aranjarea posibilă în cuvânt a celor trei consoane H-L-W, matematica indică şase variante posibile, după regula factorial de trei (**3! = 6**), care se reduc la două, dacă se are în vedere că poziţia fi nală este ocupată de consoana H. Pentru a alege între cele două forme, rămase în discuţie, pe cea cu probabilitatea maximă, am recurs la metoda clasică a corelării teonim-toponim, pentru care am ales fără echivoc toponimul biblic Ha-Vilah.

În Deuteronomul, însă, la Capitolul 32, subintitulat *Cântarea lui Moise*, atrag atenţia versetele 8-9, din care rezultă că Domnul desemnat, de neamul lui Israel, prin tetragrama YHWH, reprezenta doar una din întruchipările Celui Preaînalt.

„**8.** Când Cel Preaînalt a împărţit moştenire popoarelor, când a împărţit pe fiii lui Adam,
atunci a statornicit hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu;
9. Iar partea Domnului este poporul lui Iacov, Israel este partea lui de moştenire."

Ca o altă dovadă că, prin intermediul întruchipărilor individualizate cu teonime specifice fiecărui neam, neamurile percepeau pe unul şi acelaşi Unic Ziditor, Avram Evreul i-a dat zeciuala şi a primit binecuvântarea de la preotul ne-evreu Melhisedec care a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi al pământului"

Aşadar, Cel Preaînalt era un mod de a desemna originea ipostazelor Sale etnice şi către numele Lui real ne conduc, chiar, numele acestor ipostaze etnice adorate de neamurile pământului. Printre multele teonime, care pot conduce la numele iniţial al Celui Preaînalt, teonimele asemănătoare cu Numele, tăinuit şi de teribila tetragramă sacră, ocupă un loc aparte prin numărul lor mare, ca şi prin elocvenţa formelor înrudite din punct de vedere lingvistic, aşa cum se poate vedea în tabel:

V A L A H – V A L A H

Dreptul de a trata unitar toate aceste teonime îl datorăm mitologiei şi mitologilor, care au stabilit că zeităţile, cu denumirile din tabel, au avut statut sacru asemănător [5].

Expresivă, pentru oricine ar fi parcurs-o, lista acestor teonime pretindea, de la sine, să fie structurată ca în tabel, pe cele trei coloane corespunzătoare celor trei mari grupe de limbi, slavone cu adaos vedic, greco-latine şi germanice, coloane care fiecare în parte conduc spre sintagma teonimică arhetipală ***Valac-Valac,*** al cărui loc de naştere se dovedeşte a fi Dacia intracarpatică, acolo unde densitatea seriilor de toponime care încep cu cuvântul Valac este mult mai mare ca în alte teritorii.

Faţă în faţă cu sumarele reguli etimologice de până acum, reguli mult prea rigide în comparaţie cu flexibilitatea reală a geniului uman şi a graiului său articulat, îmi revine datoria să subliniez că rigoarea semantică, cu care mitologii au reunit în aceeaşi familie teonimele din tabel, girează rigoarea înrudirii lor lingvistice şi, implicit, rigoarea cu care a fost dedusă sintagma teonimică arhetipală, ***Valac-Valac***. Ca

nume pentru Dumnezeul acelei prime religii monoteiste, considerată ***Urmonotheismus*** de şcoala vieneză a lui W. Schmidt, sintagma teonimică arhetipală ***Valac-Valac***, dar şi mai bine ***Vilah-Vilah***, justifică, nu doar formarea numărului mare de teonime precreştine, ci şi forma pe care o au mai multe cuvinte, din întreaga lume, referitoare la ideea de conducător religios sau laic. Vasta înrudire mitică a multelor teonime precreştine poate fi urmărită şi în dicţionarul de teonime de peste 850 de pagini al lui Finno Magnusen [6],

Pentru a recunoaşte, odată în plus, validitatea ei, este firesc să se constate că sintagma teonimică arhetipală ***Valac-Valac*** dedusă aici din considerente de ordin mitico-lingvistic este una şi aceeaşi cu sintagma teonimică ***Volco-Blac,*** dedusă pe baza considerentelor de ordin iconografic, reunite în articolul „Zeus şi Dragonul Dacic pe Columna lui Traian" [7].

Validă, aşadar, prin faptul că se află la intersecţia a două căi de demonstrare strict distincte, sintagma teonimică arhetipală ***Valac-Valac***, de la care porneşte şi filiaţia iudaism-creştinism-islamism invocată iniţial, probează că Dacia intracarpatică reprezintă vatra matricială a religiil or lumii, acolo unde densitatea maximă a amprentelor sale toponimice este de netăgăduit. Apartenenţa primului mare centru religios al lumii la ţinutul dacic nici nu poate fi pusă la îndoială, de vreme ce a fost confirmată în mod explicit de istoricii antichităţii, pentru care Dacia Hiperboreeană reprezenta spaţiul de unde au pornit în lume zeii odată cu preoţii lor, urmaţi de sibilele purtând tablele şi cărţile de legi. Pentru rolul său unic, Dacia Hipeboreeană a mai fost numită până târziu, în perioada împ ăratului Traian, *Axis boreus, Cardines Mundi, Kion Ouránou* sau *Polus geticus*, ca semn că marile civilzaţii ale antichităţii i-au recunoscut statutul de vatră primordială a religiilor lumii cu importanţa sa eternă de *Axis Mundi*.

Cum centrul primordial al religiilor lumii este un dat imuabil, el va rămâne mereu acolo unde a fost dintotdeauna, fără a putea face obiectul disputelor politice şi a modelor de tot felul. STEAUA POLARĂ MAI ARE O MIŞCARE DE PRECESIE, CENTRUL RELIGIOS AL LUMII, NICIUNA. ISTORIA LUMII L-A ÎNCREMENIT ÎN DACIA, ROMÂNIA DE ASTĂZI.

Bibliografie

1. M. Eliade, *Nostalgia originilor,* Editura Humanitas, Bucureşti 1994, p. 16.
2. Georges Dumezil, *Zeii suverani ai indo-europenilor*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti 1997, p.200
3. Drd.Alex.Mihăilă, *Despre numele dumnezeiesc IAHVE*, revista STUDII TEOLOGICE, Seria III, Anul III, Nr.1/ 2007, p.27-41
4. G.L.Teleoacă, *Unicul Ziditor*, în ziarul CURENTUL din 23-24 ianuarie 1999, p.24
5. S. Coryll, *Valahia în Cartea Genezei,* Editura Promedia Plus, Cluj-Napoca, 1996, mai ales paginile 72-74.
6. V. Kernbach, *Dicţionar de mitologie general,* Bucureşti 1989
7. Magnusen Finno, *Priscae veterum borealium mythologiae lexicon*, HAVNIAE-SUMTIBUS LIBRARIAE GYLDALIANAE
8. G.L.Teleoacă, Zeus şi Dragonul Dacic pe columna lui Traian, Revista Nouă, fondată B.P.Hasdeu, Seria IV, Anul V, Nr.7(40)/2008, p.17-18

GEORGE LIVIU TELEOACĂ, **cercetător genetică lingvistică**, Bucureşti/**ROMÂNIA**

26 martie 2011

***

orientalia

CARPETA CHINTAMANI ŞI SECRETUL LUI MARTIN HONIGBERGER

Cu mai bine de 15 ani în urmă, am gândit un proiect al unei cărţi, în care să fie cuprinşi indianiştii din spaţiul românesc - inspirat fiind, în acest sens, de Mircea Eliade.

De câteva luni, proiectul a devenit carte, iar cartea a fost lansată la Bucureşti, în prezenţa unui public avizat, în cadrul ***Clubului J.L.Calderon****. Nu voi intra în amănunte cu privire la această carte; atât voi spune că, în timp ce lucram la adunarea datelor, am intrat în posesia unor informaţii, cel puţin stranii, pe care nu am cutezat a le trece în cartea cu caracter şti inţific, din motive lesne de înţeles.*

Am ales această cale, a redactării unui text – să-l numim literar! - bazat pe experienţele avute, spre a lăsa raţiunea şi imaginaţia eventualului cititor să intre în contact cu cele întâmplate subsemnatului, căci aşa sunt sigur că nu voi risca critici prea dure în privinţa celor ce voi relata de aici încolo...

În cartea de care mă ocupam - între alţii - am scris despre Martin Honigberger şi Csoma Körösi Şándor. Amândoi au fost parţial contemporani – o spun pentru cei care nu ştiu acest amănunt – în secolul al XIX-lea, în prima jumătate; amândoi au plecat spre Orientul Îndepărtat, însă independent unul de altul, trăind o vreme în India cu diferite scopuri.

Secuiul Csoma dorea să afle rădăcinile neamului din care proven ea, motiv pentru care locaţia principală, care l-a atras deosebit, a fost Tibetul, unde a stat un număr important de ani ani ajungând să definitiveze o gramatică tibetană şi un dicţionar tibetan – primele din lume, de altfel, menite, iniţial, a folosi englezilor care nu ştiau limba vorbită în Tibet, dornici însă de a avea legături cu lumea tibetană.

Din acea perioadă provin şi câteva însemnări importante ale lui Csoma cu privire la mirificul tărâm al Shamballei. În legătură cu acest lucru, trebuie menţiona t un fapt, nu lipsit de importanţă, anume că Occidentul, prin intermediul lui Csoma, intra în contact prima oară cu mitica lume a Shamballei, cea care avea să înfierbânte minţile apusenilor în secolele următoare.

Nu intru în nici un fel în vreo dispută cu teoriile teosofilor şi ale acelora care susţin ideile cu privire la Shamballa; constat doar că spirituala lume a Tibetului a produs *„ o existenţă”* spirituală stranie, aşa cum Occidentul, în vechimea lui, năştea lumea *Hyperboreeană*, cu surprinzătoare conotaţii ce proiectau gândul în mit, în supranatural şi nefiresc, mai ales pentru cei care gândeau şi simţeau existenţa fără frisoane metafizice.

Nu mă număr nici printre aceia care să nu înţeleagă nevoia omului de autoamăgire , de oferire a speranţei că, dincolo de materialitatea universului în care vieţuim, aidoma luminii unei scântei ieşite din focul primordial, ar trebui să existe, *necesarmente,* o altfel de lume, eventual spirituală, care să ne fie net superioară; atât timp cât nu se poate proba contrariul, totul devine posibil!

Prin urmare, lecturând biografia lui Csoma, redactată de Theodore Duka şi tipărită la Londra în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, nu am avut nici o tresărire când am citit despre deosebitele preocupări ale secuiului în tentativa sa de a pătrunde ascunsele înţelesuri legate de *Kāla-chakra* şi *Shamballa*. În toată această poveste am încercat să fiu cât am putut de neutru, adoptând poziţia observatorului imparţial; am încercat, dar nu afirm că am şi reuşit! Şi veţi vedea de ce! Dacă am ajuns şi la unele concluzii? Se poate spune şi aşa... Cert este că nu degeaba Csoma a fost declarat boddhisattva, fapt rezultat din extraordinara-i cunoaştere a *„Căii Timpului”* - *Kāla-chakra*.

În credinţa tibetanilor există concepţia că boddhisattva su nt acele persoane care şi-au desăvârşit evoluţia spirituală, având menirea de a veghea asupra umanităţii, aidoma unor „îngeri” păzitori. Maeştrii lama din Tibet cunoşteau calea ce duce spre starea de boddhisattva, iar Csoma, care a învăţat tibetana în preajma celor mai instruiţi dintre lama, ca de altfel şi sanskrita, nu a rămas străin de acest domeniu, dovadă *„Notele”* sale cu privire la Shamballa, precum şi explicaţiile din dicţionarul tibetan ce nu eludează aceeaşi problematică, atunci când situaţia o rec lamă. Din cele transmise de Csoma, în scris, posterităţii, rezultă că nu era nicidecum străin de singurele documente ce făceau referire la Shamballa, cunoscute sub numele de *„Analele Albastre”*.

Analele Albastre - înţelese în profunzime şi respectate în li tera lor - pot procura starea necesară ajungerii în postura lui *boddhisattva*. Mandala ce însoţeşte *Kāla-chakra* oferă suficiente simboluri cunoscătorilor pentru a accede „dincolo” de ceea ce cunosc obişnuit muritorii şi care nu pot concepe decât lumea lor ca fiind existentă, lumea care le oferă explicaţii, care le procură un anumit soi de certitudini, dacă pot spune aşa, forţând exprimarea.

În fine, ceea ce eu însumi ajunsesem să aflu cu privire la Shamballa, se realizase prin intermediul celor scrise de acelaşi Csoma care, spre deosebire de Martin Honigberger, a ajuns la o bună cunoaştere a celor două lumi, tibetană şi indiană; din Tibet, secuiul a luat însă, la propriu, nu numai lumina înţelepciunii transmisă de mari figuri, ci şi câteva obiecte de o sacra litate şi valoare incontestabile.

Aşa a fost cazul carpetei „chintamani”, cu mandala specifică Shamballei, pe care Csoma o păstra în cufăraşul cu care traversase jumătate din lume.

Spuneam în cartea privind indianiştii din spaţiul românesc, despre faptul că secuiul primea, din când în când, vizitele unor constante personaje, între care ofiţeri şi personalităţi britanice ale timpului, aşa cum a fost Moorcroft, celebrul medic, devenit unul din apropiaţii transilvăneanului.

Între aceştia, se va număra, la un moment dat, şi Á. Schofft, nimeni altul decât pictorul care a realizat portretul secuiului şi despre care Martin Honigberger nu era străin. Probabil prin intermediul pictorului vor afla cei doi, unul de existenţa celuilalt, aşa încât Csoma Şandor îl va contacta pe sasul braşovean spre a-i face un serviciu, cel puţin ciudat: de a transporta, din India până în Transilvania, câteva obiecte, între care şi carpeta cu însemnele Shamballei.

Se ştie, în spiritualitatea indiană şi, mai ales, tibetană, că există „ chintamani", dar sub forma unei pietre ce are capacităţi uluitoare, fiind o piatră preţioasă ce poate îndeplini dorinţe extra-ordinare. În cazul de faţă, avem de-a face cu o carpetă ce ascunde semne ale unei lumi oculte, de o importanţă covârşitoare! De ce covârşitoare? Pentru că, din „*lumea Shamballei*" nu există, nici până azi, un cât de mic obiect în lumea noastră, de *dincoace de Shamballa*, care să *probeze* material, existenţa şi funcţionalitatea acelei „*lumi*" spirituale.

De curând însă, în China, pe malul râului Xin'an, din vecinătatea oraşului Huanshan, a apărut imaginea unui oraş zis „*fantomă*" care a putut fi fotografiat şi filmat, deopotrivă. Desigur că au existat voci

care au spus imediat că este vorba despre o hologramă, despre o proiecţie modernă realizată de chinezi; de aici încolo se intră în arealul speculaţiilor şi nimic mai mult. O localnică, prezentă la fenomenul de miraj greu de conceput raţiunii obişnuit-umane, a exclamat: "*Este extraordinar. Parcă ar fi o scenă dintr-un film, dintr-o lume de basm*". Ceea ce nu e departe de descrierile cu privire la Shamballa, cea care se arată periodic aidoma oraşului din China.

Nu mai spunem, că locaţia oraşului fantomă este tot una montană, sacră, caracteristică anticei Chine, aşa cum şi Shamballa, tot în regiuni montane sacre se arăta celor aleşi… În fine! Apariţii ca acestea sunt relatate de diferiţi martori cu privire la Shamballa, «cetatea» sacră, unde ajung numai cei care cunosc drumul, aşa încât, cel puţin din această perspectivă, apariţia din China nu ar trebui să mire decât pe necunoscători… În acest caz, imaginea observată a putut fi văzută de tot profanul, ceea ce ridică, totuşi, anumite semne de întrebare.

Revenind la cei doi transilvăneni, care află unul de existenţa celuilalt abia în India, pot a firma, în baza unor documente biografice, că ambii hotărăsc să se întâlnească, faptul consumându-se în localitatea Darjeeling. Acesta va fi şi oraşul unde Csoma îşi va găsi obştescul sfârşit, în urma contactării malariei.

Moartea va surveni după întâlnirea cu Honigberger, care va accepta misiunea aducerii în Transilvania a carpetei ce făcea dovada faptului că secuiul fusese, realmente, în *Shamballa*; mai mult decât atât, că i se permisese să plece de acolo, iar drept răsplată a înaltei ştiinţe la care ajuns ese se întorcea, pentru prima oară într-o mie de ani, cu o probă materială unicat privind existenţa lumii celei doar visate de occidentali. Honigberger devenea un simplu «curier» ce trebuia să ducă «la destinaţie» obiectul cel mai preţios din bagajele sale: *chintamani*!

Csoma avea, poate, motive mai multe să-l întâlnească pe Honigberger, mai cu seamă că nu părăsise India şi Tibetul de când le văzuse prima dată. Prin urmare, la Darjeeling se produse întâlnirea dintre cei doi, cu puţin înainte ca secuiul să pornească din nou spre Tibet, iar Honigberger să plece spre Europa, în Transilvania.

În Darjeeling se face schimbul de impresii, acolo se văd cei doi, pentru prima şi ultima oară. Honigberger acceptă misiunea de a aduce carpeta cu mandala Shamballei – această informaţie o vom explica mai încolo! – în Covasna, pentru a o dărui familiei secuiului ce va avea misiunea păstrării sale până la întoarcerea fiului «rătăcitor». Numai că lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum se plănuiesc.

La scurt timp după despărţirea de sasul braşovean, Csoma este lovit de malarie şi, deşi unul din apropiaţii lui - James Gilbert Gerard - doreşte să-l îngrijească şi să-i ofere medicamentele necesare salvării, Csoma le refuză, iar moartea lui va surveni în anul 1842. Honigberger - plecat în drumul spre Europa - va afla peste câteva luni de moartea lui Csoma, dintr-un ziar ce se publica la Budapesta, numit «Pesti Hirlap» - «Jurnalul de Pesta» şi pe care i-l adusese un prieten francez cât poposise o săptămână în Marsillia.

Honigberger avea acum şi mai mult datoria de a aduce parte din lucrurile lui Csoma, între care «chintamani» se afla în mare grijă, mai cu seamă după ce, trecând printr-un bazar turcesc din sudul Franţei, doi hoţi încercaseră, aflând că-i bogat, să-l uşureze de «poveri». Drumul spre Transilvania continua, cu toate peripeţiile aferente epocii; să nu uităm că suntem în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, iar securitatea drumurilor continua să lase de dorit, fie şi într-o ţară cum era Franţa. Cert este că Honigberger avea să ajungă în Transilvania, dar va amâna vizita la familia lui Csoma, inexplicabil, dar suficient cât să intervină un eveniment în urma căruia se vede forţat să înmâneze carpeta preţioasă unui intermediar venit la

Braşov cu treburi, rudă apropiată cu Csoma, şi care şi-a luat angajamentul de a da familiei bunurile trimise de cărturarul secui. Cert mai este şi un alt lucru, că intermediarul, un oarecare Istvan Boroş s-a lăcomit la bani şi a vândut unui anticar braşovean carpeta cu însemnele Shamballei .

Chestiunea reiese din scriptele financiare, care s-au păstrat până în prezent, în anticariatul respectiv, situat pe strada Johannes Honterus, nr. 3. Acest lucru aveam să-l verific personal, odată ce ajungeam în vara anului 2010 în oraşul de sub Tâmpa pentru a cerceta amănuntele acestei «poveşti». Un lucru, între altele, nu-mi explicam: de ce covorul se numea «chintamani», ştiut fiind că această denumire, în India şi Tibet, o poartă doar piatra preţioasă ce are darul împlinirii tuturor dorinţelor… În fine …

După cum spuneam, am luat trenul şi am ajuns la Braşov pe o vreme mohorâtă; cerul era întunecat. Ploaia părea iminentă. Nu cunoşteam oraşul şi, pentru a nu pierde timpul inutil, am luat din gară un taxi. Într-adevăr, anticariatul era la adresa ştiută, fiind deschis. Nesperat de simplu, gândii atunci.

Am intrat în anticariatul pustiu; cel puţin, aşa părea, la prima vedere. Nu am îndrăznit să mă plimb printre rafturi, ci am aşteptat cuminte vreo cinci minute până când, din spatele unei uşi cu perdele groase, ieşi o doamnă în vârstă, care mă întrebă ce doresc.

Nu puteam intra abrupt în subiect, aşa că am cerut detalii despre o carte mai veche pe care o căutam de câţiva ani. Momentan, nu o aveau, dar dacă lăsam o adresă, în cel mult o săptămână aveam să o primesc, contra unei sume importante de bani.

Apoi, pe nesimţite, venerabila doamnă s-a prins în dialog cu mine şi, pentru că era un anticariat unde se servea şi ceaiul, m-a întrebat dacă nu doresc să mai zăbovesc puţin la o ceaşcă de ceai fierbinte; deşi era vară, vremea se răcise brusc, aşa că un ceai era binevenit. Nu am refuzat oferta şi, profitând de răgazul oferit, am dialogat despre istoricul oraşului. Uşor, uşor, o aduceam pe doamna respectivă pe calea dorită, ca şi cum totul s-ar fi petrecut din întâmplare.

Fără a o mai lungi, în mai puţin de jumătate de ceas, venerabila doamnă era în stare să-mi pună în palmă orice i-aş fi cerut, fiind bucuroasă de dialog şi de faptul că o persoană, pe care nu o ştia defel – de obicei, pragul îi era călcat de rude, prieteni, cunoscuţi – se interesa îndeaproape de lucruri şi evenimente peste care trecuseră zeci, de nu, sute de ani.

Manifestându-mi curiozitatea, am solicitat catastiful cu tranzacţiile celebre ale anticariatului derulate de-a lungul timpului. Doamna se grăbi să mi-l aducă, oferindu-mi şi câteva fursecuri delicioase. Am deschis cu înfrigurare catastiful familiei, cu toate tranzacţiile şi, după câteva ezitări regizate, m-am dus exact la anul ce demonstra că Honigberger era în Braşov. Din fericire pentru mine, nu erau în acel an decât câteva zeci de tranzacţii. Fostul anticar se dovedise foarte meticulos în acest sens, căci trecuse în amănunt informaţii despre fiecare obiect cumpărat.

Carpeta „chintamani" fusese achiziţionată de la ruda lui Csoma, Istvan, contra sumei de 155 galbeni imperiali, sumă impresionantă pentru o persoană de rând, dar nu numai. În coloana din dreapta celei unde se preciza suma, se descria obiectul cumpărat. Reproduc parţial descrierea, respectând amănuntele oferite de fostul anticar, bazându-mă pe capacitatea lui de observaţie şi descriere: „Carpeta are următoarele dimensiuni: 1, 20 m lungime şi 0,80 m lăţime, fiind viu colorată şi cu imagini ce reprezintă următoarele: şapte cercuri concentrice, diferit colorate, cu înfloriturи pe margini; între al doilea cerc şi cel de-al patrulea se află patru mici roţi albe cu spiţe, spiţele fiecărei roţi fiind în număr de opt; în centrul carpetei se află unul într-altul, nouă pătrate ce duc toate către un centru la care se ajunge trecând prin patru porţi deschise, amplasate în funcţie de punctele cardinale...". În timp ce lecturam cu maximă atenţie celelalte detalii descrise de fostul anticar, gândul mă ducea şi la întâmplarea – aşa o numesc eu, deşi, dacă ar fi să-i dau crezare regretatului Culianu, nimic nu pare că e întâmplător în lumea aceasta! – petrecută cu ceva vreme în urmă, pe când mă găseam la Iaşi în căutare de cărţi, articole, broşuri etc., cu privire la indianiştii din spaţiul românesc. Ajunsesem pe strada Lăpuşneanu, unde se afla, ca şi azi, de altfel, anticariatul „Galeriile Grumăzescu". În *Galeriile* domnului Grumăzescu am avut surpriza ca, luând la răsfoit un volum francez de secol XIX, între filele sale să descopăr un bileţel de culoare deschisă, ce contrasta evident cu paginile volumului respectiv, trecut prin praful timpului. Curios, l-am deschis şi, nu mică mi-a fost mirarea când am putut citi următoarele: "Azi am încredinţat carpeta cu însemnele Shamballei lui Istvan Boroş, care se obligă să o transmită familiei lui Csoma Şandor; după prezentul bilet facem o dublură; una o ţinem noi, iar cealaltă o dăm lui Boroş Istvan, pentru a avea dovada tranzacţiei făcute. Semnează, *Martin Honigberger* şi *Istvan Boroş*, azi, 27 iulie 18..., în oraşul Braşov"; ultimile două cifre erau şterse parţial, fiind greu de descifrat...

Revin în prezent; mă scotocesc în buzunarul de la piept unde, în portofel, ţineam cu sfinţenie bileţelul lui Honigberger, păstrat în urma achiziţionării cărţii din anticariatul ieşean. Îl scot şi-l mai privesc o dată. În acel moment intră doamna cu un ceainic de argint. Toarnă din el cu grijă şi continuă discuţia întreruptă. Brusc, o întreb ce ştie despre carpeta misterioasă, urmărindu-i mimica, în speranţa detectării unei expresii

de surprindere. Nimic! Doamna este impasibilă; cel puţin, aşa dă impresia şi soarbe o gură de ceai, după care, cu cel mai natural ton din lume îmi spune că, un asemenea obiect a existat în colecţia anticariatului pe care-l conduce acum, dar în trecut a fost achiziţionat de Biserica Neagră. Acum trei decenii în urmă, Biserica Neagră îl mai avea încă; de atunci şi până azi, când eu însumi am redeschis subiectul, nimeni nu a mai întrebat de el. Apoi, tema discuţiei a fost deviată către tablourile perioadei postimpresioniste ce acopereau un întreg perete, părând că nu mai au loc...

Nu mai auzeam ce spune; gândeam la o scuză cât mai plauzibilă pentru a pleca repede şi a prinde orele de vizită de la Biserica Neagră, fiind convins că pe unul din pereţii sau balcoanele sale voi vedea carpeta *chintamani*.

Reuşesc să simulez o cumplită durere de măsele stârnită din senin şi plec din anticariat. În nici două minute eram în faţa Bisericii Negre, unde se formaseră deja grupuri de turişti ce-şi aşteptau rândul.

Neavertizând pe nimeni de intenţiile mele cu privire la detectarea pierdutei carpete, am intrat în Biserica Neagră ca simplu turist, după ce mi-am cumpărat un bilet, ca toţi ceilalţi. M-am amestecat prin mulţimea eterogenă. La un moment dat, am început să întreb despre carpeta cu însemnele Shamballei; doamna care vindea bilete m-a sfătuit să chestionez o altă doamnă, destul de corpolentă, care se afla în preajma amvonului. M-am apropiat de aceasta şi i-am detaliat problema, întrebând despre aceeaşi carpetă. Nici aceasta şi nici altcineva din personalul din interior nu ştiau de obiectul cu pricina absolut nimic sau cel puţin aşa îmi dădeau de înţeles; oricum, doamna de lângă amvon, cu nume german pe care nu l-am reţinut, m-a privit destul de suspect, încât m-a determinat să mă depărtez de ea, cercetând colecţia de covoare pe care unii turişti o fotografiau; dintr-un tablou mă privea rece Martin Luther, copie după original. În rest, nu prea multe lucruri care să mă impresioneze, în afara orgii. Am mai stat câteva minute şi am părăsit incinta, după ce unul din oamenii de supraveghere mi-a şoptit să încerc pe o străduţă din spatele Bisericii Negre, unde se afla personalul muzeului ce se ocupa de obiectele sacre al locaşului.

Covoarele orientale din interior erau impresionante în singurătatea lor, iar de acest fapt mi-am dat seama abia afară, căci ele ţineau loc de icoane şi de orice alt fel de imagini, căci Reforma interzisese afişarea de chipuri în interiorul locaşelor ecleziastice, cu multe secole în urmă, fapt ce se respecta şi azi, la Braşov. Am dat ocol Bisericii Negre şi am ajuns în *Curtea Johannes Honterus* nr. 2, acolo unde, într-o veche clădire, modernizată cu sticlă şi termopane, am dat peste serviciul conservator al operelor de artă; în biroul unde pătrunsesem, era doar secretara foarte amabilă, care nu mi-a putut spune nici ea nimic despre chintamani, dar mi-a dat o adresă de e-mail a unei persoane care se ocupa de restaurarea şi conservarea operelor de artă.

După câteva zile, primeam un răspuns de la această persoană, la e-mailul pe care i-l trimisesem. Răspunsul era unul dezamăgitor. Îl reproduc fidel, căci l-am păstrat în e-mailul personal: *"Stimate domnule profesor A.F., nu pot să confirm existenţa actuală a unei astfel de carpete în colecţia noastră şi după câte ştiu nu a fost niciodată. Revista unde apare informaţia despre Martin Honigberger şi Kőrösi Csoma Sándor nu o cunosc, dar aceasta nu apare în inventarul şi evidenţele noastre, aşa că iarăşi nu pot s-o confirm"*.

Şi, cu asta, basta! Căile păreau a se închide, căci dacă specialista numărul unu a instituţiei amintite trimitea un astfel de răspuns, însemna că nu am nici o şansă de a afla ceva concret despre chintamani, care existase, totuşi, după toate indiciile cu care mă intersectasem până atunci.

Acest răspuns m-a determinat să iau din nou drumul Braşovului, după un interval de două luni, deşi nu aveam nici un plan precis în minte: ce urma să fac, pe cine să contactez şi cum să aflu de celebra chintamani, de care – culmea! – nu auzise nimeni, nu ştia nimeni, în afară de venerabila doamnă de la anticariat.

De data aceasta mergeam cu maşina personală, ceea ce scutea mult din timpul avut la dispoziţie. Ajuns în faţa anticariatului, constatam prezenţa unor grilaje metalice legate bine cu un lanţ gros de care atârna obosit un lacăt din alte veacuri. Nu mai pricepeam nimic! Am intrat în mica Agenţie LOTO ce era vecină anticariatului. Doamna de acolo părea că ştie tot ceea ce se întâmpla, nu numai în clădirea vecină, ci pe întreaga stradă.

Aflu că anticariatul s-a închis de aproape o săptămână; mai mult, că d-na în vârstă murise subit înainte de a fi scoasă din clădirea revendicată de o familie ce obţinuse dreptul de recuperare privind întregul imobil naţionalizat de comunişti. De asemenea, toate obiectele din anticariat fuseseră luate de un strănepot al doamnei, venit tocmai din Noua Zeelandă pentru înmormântarea străbunicii sale, fiind singura rudă a proprietarei anticariatului. Aşadar, totul se termina aici!

Am ieşit din Agenţia LOTO, dezamăgit de cele aflate, pornind către Biserica Neagră, fără nici un fel de convingere. Ajuns în dreptul ei, ocolind semnele ce avertizau asupra prăbuşirii unor părţi din zidul acesteia, mă văd abordat de un domn în vârstă care-mi spune că ştie ce caut. Este unul din oamenii de pază internă ai

Bisericii Negre, Horvath Imre. Era la muncă, în primul schimb, în ziua în care sosisem şi întrebam prin Biserică de carpeta chintamani.
Îl întreb ce vrea în schimbul secretului. Îmi spune că nu doreşte decât să pot ajunge la covor şi să -l iau din oraş pentru a-l duce cât mai departe. Întreb cine şi unde l-a ascuns, dar îmi spune că nu l-a ascuns nimeni, ci pur şi simplu a căzut, alunecând pe nesimţite, după masivele scaune din lemn unde iau loc credincioşii, în partea dreaptă. Faptul s-a petrecut în primăvară, când a avut loc un spectacol deosebit, în cadrul slujbei religioase din Vinerea Mare, cu ocazia comemorării Prohodului Domnului. Atunci, publicul braşovean a fost invitat să asiste la lucrarea deosebită numită „**Patimile după Marcu**”, de Reihard Keiser, cu interpretarea corului Bach al Bisericii Negre.
A fost prezentă orchestra barocă dirijată de Steffen Sclandt. Din cauza vibraţiilor puternice, carpeta chintamani, fiind neverificată de zeci de ani în privinţa sistemului de prindere, a alunecat în spatele spectatorilor. Toate acestea au fost observate de Horvath, care era însărcinat în acea noapte importantă cu securitatea tuturor valorilor din interiorul Bisericii. Ar fi vrut să se deplaseze în timpul concertului pentru a ridica preţioasa carpetă, dar aşa ceva ar fi însemnat o mare impietate; mai mult, risca să-şi piardă locul de muncă dacă ar fi deranjat în vreun fel desfăşurarea evenimentelor din Vinerea Mare.
Oricum, din momentul în care a observat cum carpeta se *prelinge* în spatele masivelor scaune, a stat cu privirea aţintită spre locul respectiv, pentru a observa orice gest suspect al vreunui spectator din acea zonă care-ar fi îndrăznit să subtilizeze valoroasa chintamani, despre care el nu ştia decât că este un obiect ce aparţine Bisericii Negre şi pe care trebuia să-l păzească, aşa cum făcea în egală măsură şi cu celelalte obiecte. Observă, totuşi, că unul din oamenii aşezaţi în vecinătatea locului unde se aflase carpeta, manifestă o oarecare nelinişte, foindu-se în loc şi încercând să-şi schimbe poziţia. Cum arăta? Ei, asta da, întrebare! Şi Horvath descrise în câteva vorbe acel personaj: avea o privire dârză, nasul destul de mare, părul bine pieptănat, dat pe spate; purta favoriţi şi era îmbrăcat cum nu se mai poartă în prezent hainele, adică avea redingotă, un guler al cămăşii înalt, ce-i mărginea ambii obraji, iar în jurul gâtului, un fel de papillon, dar care semăna mai mult cu o eşarfă de culoare verde închis, lucioasă, ca şi cum ar fi fost dintr-o fină mătase.
Reţinuse atâtea amănunte pentru că, până la urmă, fusese nevoit să-l urmărească după spectacol, căci văzuse cum reuşie să ia carpeta, s-o ruleze şi s-o ascundă sub redingotă, strecurându-se printre primii, la ieşire. Din acest motiv, el – Horvath – nu reuşise să-l mai ajungă; iar când ajunse în Piaţa Sfatului, unde era o mare de oameni, îl pierduse cu totul în întunericul nopţii...
Aproape că nu-l mai auzeam... Cel descris era însuşi Martin Honigberger, farmacistul braşovean mort şi îngropat în Cimitirul Evanghelic al oraşului, în anul 1869, fapt de-a dreptul incredibil, ca să nu spun imposibil... sau, poate că era altcineva care vroia să semene ori chiar semăna cu renumitul farmacist de la curtea maharajahului R. Singh... dar de ce ar fi dorit un asemenea lucru?
Iată tot atâtea întrebări care mă mânau să caut în lumea largă un ins, copie leită Martin Honigberger... Aprind o ţigară, după două decenii de nefumat, încercând să-mi revin sub soarele amiezii. E sfârşitul zilei, iar lumina soarelui cade oblic pe acoperişurile Bisericii Negre...

prof. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI,** Focşani/**ROMÂNIA**

***

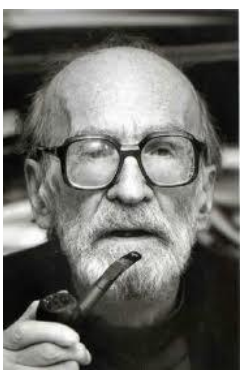

inedit: mircea eliade – la focşani!

MIRCEA ELIADE LA FOCŞANI

Ceva vreme în urmă, cotrobăind prin arhive şi biblioteci, descopeream o informaţie mai puţin ştiută publicului larg, cu privire la activitatea culturală a lui Mircea Eliade: aceasta viza prezenţa savantului religiilor la Focşani, sub oblăduirea Fundaţiilor Culturale Regale, prilej de susţinere a conferinţei pe tema vieţii şi activităţii lui B.P.Haşdeu.

Citez: *”Această activitate culturală avea să culmineze în 1934 cu ceea ce se va realiza sub egida Fundaţiilor Culturale Regale, înfiinţându-se aici* - adică în Focşani, n.ns.! - *o Subsecţiune de conferinţe”*; şi textul continua: “*Toţi fruntaşii culturii româneşti au trecut de atunci prin Focşani: S. Mehedinţi, C.*

*Rădulescu Motru, Ion Petrovici, M. Sadoveanu, C.Petrescu, Liviu Rebreanu, Leca Morariu, Al. Procopovici, **Mircea Eliade**, I. Marin Sadoveanu …"*.

La citirea numelui lui Eliade tresăream şi -l deranjam pe custodele sălii de lectură, rugându -l să-mi dea revista "**Tradiţie şi actualitate românească**", din anii l936-1937 căci, conform trimiterii din subsolul bibliografic al ***Monografiei Judeţului Putna***, puteam afla mai multe despre subiectul conferinţei susţinute la Focşani.

În câteva minute eram în posesia sursei biblio grafice.

Alături de **C. Giurescu** şi preotul **Ioan V. Pascu**, vedeam scris, chiar pe prima pagină a revistei, numele lui **Mircea Eliade**.

Aşadar, nu la multă vreme după revenirea sa din India, eruditul cercetător avea să conferenţieze în oraşul de pe Milcov, ţinând un discurs incitant asupra vieţii şi operei lui **B. P. Haşdeu**.

Lecturez cu maximă concentrare şi recunosc stilul avântat al savantului religiilor, imaginându -mi patosul cu care-şi expunea convingerile despre un subiect tratat tot de el, cu mai bin e de zece ani în urmă, când nu avea decât 19 ani, în ziarul "**Cuvântu**l", datat **l4 noiembrie, l926**; erau preocupări mai vechi ale lui Eliade, dar niciodată uitate, reluate şi prezentate largului public, chiar în sala teatrului din Focşani, locul desfăşurării unor asemenea înalte întruniri.

Pentru câteva clipe am fost invidios pe acei focşăneni care avuseseră prilejul să -l vadă şi să-l asculte, la ei acasă, pe nimeni altul decât Mircea Eliade!

Subiectul conferinţei îl aşeza pe Haşdeu între marile spirite al e veacului al XIX-lea, alături de M. Eminescu, făcându-l pe conferenţiar să-şi pună întrebarea ce ştiinţe şi culturi vor fi fost rămase străine lui Haşdeu - caracterizat de Eliade ca *"poliglot, enciclopedist şi mare patriot"*.

Nu se sfia - savantul religiilor - să-l situeze pe **Haşdeu**, în galeria figurilor enciclopedice ale culturii universale, alături de ***Menendez y Pelayo, Eugenio d'Ors, Madariaga, Adolfo Bonilla y San Martin, Unamuno, Ortega y Gaset*** etc.

Eliade se asemăna cu Haşdeu, din multe puncte de vedere, căci la cel elogiat vom recunoaşte ce se va observa, cu uşurinţă, mai târziu, la el însuşi, respectiv *„ setea de cunoaştere pentru tot, uluitoarele itinerarii prin diverse culturi şi ştiinţe, mărturie clară a unei pasionate curiozităţi pentru necun oscut, pentru inedit"*.

Conferinţa lui Mircea Eliade la Focşani, va fi fost una ce a electrizat audienţa întrucât dezvăluia faţete ale marelui Haşdeu, nebănuite până atunci; surprindem, în verva expunerii autorului, nu doar solida cunoaştere a operei şi vieţii magistrului, ci şi avertismentul făcut la momentul oportun, cum că, *„ cititorul lipsit de cultură enciclopedică s-ar putea pierde între atâtea documente şi ipoteze lansate în cărţile lui Haşdeu"*; şi tot Eliade avea grijă să concluzioneze: *" Nu este vina lui Haşdeu dacă un cetitor obişnuit cu substanţa puţină şi agreabilă a cărţilor moderne* - cât de puţin s-a schimbat lumea în acest sens, azi, am adăuga noi, cu modestia cuvenită! - *oboseşte repede în faţa monumentalelor scrieri erudite, cu arhitectură romantică*".

Viziunea vastă a studiilor istorice şi filologice ale lui Haşdeu, nu putea să se adreseze decât unui public avizat care, dacă nu avusese preocupări aidoma marelui cărturar, măcar încercase să acceadă spre înalta cunoaştere spirituală.

La cei aproape 30 de ani ai săi, **M. Eliade** nu înceta să-şi exprime aprecierea şi entuziasmul cu privire la ***erudiţia*** înaintaşului său, intuind în spatele acesteia toată munca, pasiunea, extazul şi durerea dezlănţuite în greul traseu al cunoaşterii, alături de im aginea creierului chinuit de viziunea adevărului ce urma să fie descoperit.

prof. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI**, Focşani/**ROMÂNIA**

***

meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni

FENOMENUL „TOLERANŢA ORĂŞTIE”

Materialul documentar la cartea scrisă de Ştefan Nemecsek, *CARTE, LITERATURĂ, PRESĂ LA ORĂŞTIE (de la începuturi până în 1944)*[i], adică anexele, este o carte despre carte, purtând în enumerarea lucrărilor studiate atâta putere încât, starea celor două volume confirmă rezistenţa prin cultură într-un loc extraordinar: Orăştie, judeţul Hunedoara, România, la intersecţia lumilor şi a ideilor, aici, în Ardeal. Scriitorul a depus un efort considerabil pentru a revitaliza memoria pierdută cumva într-un secol al informaţiei, într-o vreme a exploziei mijloacelor de comunicare, când uneori confuzia este prezentă şi distorsonează istoria.

Memoria ca o cartea scrisă vizibil şi invizibil pe inimilor celor care ştiu ce înseamnă a fi cetăţean în cetate!

Precum într-un documentar serios, Ştefan Nemecsek ne ajută să vedem Orăştie de sus, e o privire de ansamblu asupra zonei, o panoramă culturală cu manuscrise, jurnale, oameni, librării, edituri, tipografii vechi, Eminescu, Unirea, scriitori, profesori, ziarişti, librari, Lucian Blaga, şcoli, calendare vechi, mesaje din alte vremuri, închisoarea jurnaliştilor, suferinţă, piese de teatru, o lumea în mişcare între Valea Jiului, Alba-Iulia, Deva, Brad, Ţara Haţegului, Mureş, de la *Palia de la Orăştie* la umorul cel de toate zilele.

Sunt preluate primele consemnări despre Orăştie, sunt date de la finele secolului al XIV-lea provenind de la bresle, de la statutele acestora, de la produsele meşteşugăreşti făcute la Orăştie, din lumea celor care produc pentru oameni, apoi de la călătorii care au trecut prin Ardeal, de la viaţa ca viaţă. Este pomenită lucrarea *Chorographia Transilvaniae* de Georg Reishestorffer, tipărită la Viena în anul 1550, lucrare ce menţionează rodul pământului în zona Mureşului, cu oameni organizaţi specific, cu o climă minunată, într-un un peisaj natural darnic.

Au mai scris şi alţii despre **Bros**, sau Orăştie, impresionaţi de lumea de aici, unde existau 11 **sate regeşti**.

Panorama aceasta emoţionează, e un loc unde s-au întâmplat multe, unde a apărut *Palia*…

Autorul **Cărţii Orăştie** arată că există o adevărată comoară de carte veche provenind din ţinut, carte multiseculară, apoi centrele tipografice româneşti într-o lume imperială veche, misterioasă şi periculoasă. Manuscrisele aveau o viaţă a lor, cartea se cumpăra, se dona. Sunt puse în lumină însemnările de pe acele cărţi vechi, ele dau informaţii preţioase, refac gândurile oamenilor, se pătrunde în mintea celor care trăiau cândva în această parte a României, cei care au lăsat *noduri şi semne* prin vreme, despre oameni, despre oraş…

Cartea era un spectacol intim de la legătorie la biserică, la biblioteci particulare, în mâinile dascălilor, ale tinerilor, cartea era o valoare inestimabilă şi fizic şi spiritual, era arta de a conserva memoria locului, de a trăi după valori eterne.

Pe însemnările vechi descoperi date despre calamităţi, fenomene neobişnuite meteorologice, despre medicina vremii, despre momente istorice importante, ori despre efortul economic din zonă, despre mişcarea socială, despre personalităţi care, din anonimatul lor, continuă să strige în cetate, despre şcoală, dascăli, etc.

Ştefan Nemecsek nu uită să se focalizeze pe morala creştină ca motiv de tărie, de putere în vremuri complicate, să prezinte problemele bisericeşti, ori ale învăţământului, care formau oameni, credinţa şi studiul alcătuind un **sistem de cunoaştere** special la Orăştie…

Iată lumea în care fiinţa Orăştie!

În judeţul Hunedoara erau, în fiecare zonă, câte o mănăstire unde se scria, se copia cartea, se strângea, se lega manual şi se ducea la oameni, e pomenită mânăstirea Prislop, ori oameni sau localităţi în care fenomenul se petrecea ca o izbucnire de miracole: Sâmpetru, Sântămăria-Orlea, Hunedoara, Răchitova, Râu de Mori, Sibişel, Teliuc, etc.

Primele cărţi au avut conţinut religios, dar el ne dau o lumină clară despre configuraţia vremii şi, în ciuda diferitelor divergenţe, se poate observa *toleranţa Orăştie*, un fenomen important, cărţile de altar au avut valoarea lor culturală, ele au format conştiinţe, iar *Evanghelia după Ioan* este o dovadă fermă în acest sens…

Sunt trimiteri la *Psalmi*, la *Floarea Darurilor, la Psaltirea româno-calvină*, la *Sinaxar, Liturghia sfântului Ioan Gură de Aur, Cazania, Noul Testament de la Bălgrad,* etc.

Pentru carte au existat şi procese, este enumerat cel dintre protopopul ortodox din Haţeg, Ioan Maximilian şi protopopul unit de la Plosca, Nicolae Bosi, pentru două cărţi, un *Minei şi* un *Apostol.*…

Un lucru era cert: cărţile erau valori, costau scump, erau râvnite, aduceau lumină oamenilor, se procurau greu, foarte greu, uneori se ducea o luptă plină de pasiune şi derută pentru a ajunge în posesia lor... Cărţile erau cumpărate de preoţi, de oameni cu vază şi uneori câte o carte era cumpărată din banii unei întregi comunităţi!

Autorul reţine: „***Tipărirea unei cărţi nu era o afacere economică. Cartea nu era accesibilă din punct de vedere financiar oricărei categorii sociale. Cea mai scumpă carte era cartea cu legătură cu ferecătură de argint şi cu pietre preţioase***”. Apoi se face o analiză obiectivă referitor la circulaţia monetară diversă din Ardeal, influenţată de ordonanţele şi patentele provenind din Viena, sistemul financiar umbrind circulaţia cărţii.

De remarcat: cărţile erau plătite în florini şi zloţi, preţul lor a mai scăzut ulterior, datorită apariţiei de tipografii, dar au rămas **greu accesibile**.

S-au făcut însemnări preţioase pe cărţi, deţinătorul ne transmite nouă, astăzi, preţioase informaţii: preţul, persoanele care au procurat-o, destinatarul sau destinatarii, împrejurările în care a ajuns la destinaţie, destine revitalizate prin scris. Cartea a trecut prin multe mâini, a fost citită de mulţi, pe ea s-au fixat gânduri pentru urmaşi, a avut un rol important în viaţa spirituală a oamenilor şi a dat norme morale, esenţiale pentru o existenţă demnă. A existat şi o listă a cărţilor deţinute de biserici, astfel în Ţara Haţegului au existat la un moment dat 475 de cărţi în 78 de biserici, conform *Crestomaţiei sau Analectelor literare,* editată la Blaj în anul 1858!

Circulaţia cărţii s-a făcut din Moldova, Ţara Românească, din vestul Europei, din întregul Ardeal, cartea circula şi era purtătoare de viziune naţională la Orăştie.

Acolo s-au păstrate primele semne ale creaţiei literare şi artistice, culminând cu *Palia de la Orăştie*. În mod meritoriu, Ştefan Nemecsek face o analiză a acestei cărţii, aducând noi informaţii despre un monument al culturii române şi deschizând ferestre în istoria literaturii şi a credinţei.

> ***„În tot cazul, PALIA este o lucrare originală. Traducătorii au pus în textul Paliei tot meşteşugul în uz atunci. Din lucrare transpiră un spirit de mare răspundere faţă de text dar şi unul de independenţă. Traducătorii au ţinut seama de rolul sintactic al cuvintelor în frază, de chipul vorbirii reuşind astfel să îndeplinească întâia cond iţie a unei traduceri bune***”.

De reţinut, Orăştie a fost un principal centru cultural prin societăţile, asociaţiile, organizaţiile sale, prin societăţile de lectură, prin formele şi mijloacele de exprimare, formând-se liantul social care a modelat românii din ţinut. O amprentă decisivă asupra culturii din Orăştie a avut-o *Astra.* În jurul asociaţiei au pivotat numeroşi oameni de cultură şi s-au format numeroşi intelectuali şi patrioţi.

> ***„După 1867, când politica de maghiarizare a guvernelor statului dualist austro-ungar ameninţa însăşi existenţa fiinţei naţionale a românilor, Astra a devenit principala conducătoare a luptei politice de eliberare naţională prin cultură, orientându-şi întreaga activitate în vederea transpunerii acestui program în rândul popula ţiei româneşti***” – consemnează autorul.

Un capitol tensionat şi dinamic este dedicat presei şi tipăririi de carte. S-au publicat ziare care au vizat domeniul economic, cultural, viaţa politică, literatura, au apărut calendare, almanahuri, dicţionare, foi de umor. Este prezentată şi analizată „**Revista Orăştiei”** care a lăsat pagini memorabile privind viaţa în cetate. Sunt emoţionante articolele din reviste pentru că reflectă lupta românilor pentru fiinţa naţională şi puterea prin cultură în faţa dominaţiei maghiare prezente în acele vremuri la Orăştie şi în Transilvania. Dar flacăra era întreţinută de ziarele din zonă.

Ştefan Nemecsek notează:

„Deoarece George Coşbuc era beneficiarul unei bogate experienţe la revista „Vatra”, unde a fost trup şi suflet, a ales să fi e colaborator permanent al „Revistei Orăştiei” din nov. 1896, nefiind în stare să stea în afara „sistemului literar”.

George Coşbuc a adus un suflu nou la „Revista Orăştiei”, ba mai mult, a introdus rubrici noi aduse de la revista „Vatra”, cum ar fi „Fel de fel”, „Varietăţi” şi fiind un nume deja consacrat a început să primească frecvent colaborări de la I. L. Caragiale, Radu D. Rosetti, Vasile Alecsandri, Vasile Goldiş, Traian Demetrescu, Constantin Dobrogeanu Gherea, Veronica Micle, Şt. O. Iosif ş.a. „

Sunt prezentate şi alte publicaţii: **ACTIVITATEA, LIBERTATEA, FOIAIA ÎNTERESANTĂ, SPICUIRI LITERARE** etc.

Ziarele de la Orăştie au pătruns în toate zonele ocupate de români, au ajuns în America ori Australia, la Viena, etc. Lumea era în mişcare şi viaţa impunea această misiune la toţi românii, intelectualii din zonă şi -au asumat riscurile financiare şi politice, au pus viaţa lor în joc pentru ideea de unitate la români. Folclorul este bine prezentat în cele două volume, scriitorii, jurnaliştii, avocaţii, economiştii au înţeles că sufletul românesc are comori care trebuie adunate şi prezentate lumii.

Ziarele umoristice aduc un zâmbet, în vremuri delicate sunt moralizatoare şi pline de vervă, iar umor este unul de bună calitate pentru că intelectualii din zonă nu au lăsat jos nivelul de conştiinţă, deşi într -o formă uşor naivă, iar pregătirea lor făcută la Viena ori Budapesta i -a format ca modele pentru ceilalţi români. Ştefan Nemecsek notează:

„SÎNCEAUA”, organ al „**keskenyuzăilor neorganizaţi**”, care **„apare şi dispare după putinţă”.** Număr unic, apare în 1911, în patru pagini. Apelează la nume fictive, pentru a spori efectul comic: Sfredeluş, Prâznel, Hâl cu preşu etc. Se întâlnesc însă şi unele nume care nu par a fi pseudonime: Virginia Nădejde, Nicola e Orginji. „Sînceaua” publică foiletoane, poezii umoristice, epigrame, anecdote care nu depăşesc însă tonul naiv - provincial al publicaţiilor de acest gen.

Privind atent asupra evenimentelor, autorul cărţii reţine şi câteva publicaţii în limba maghiară, dar consemnând, totodată, rolul presei româneşti din Orăştie pentru sprijinirea şi organizarea luptei de eliberare naţională. El face portretele unor importante personalităţi din zonă precum **Sebastian Bornemisa**, publicist, poet, folclorist, doctor în filozofie, ajuns deputat, ministru, primar al Clujului în vremuri grele, sub presiunea politică a evenimentelor. Tangenţial sunt prezentate şi alte personalităţi din Orăştie sau sunt creionate portretele unor oameni care au pus ceva din fiinţa lor în mişcare a lucrurilor în direcţia bună precum preotul **Ioan Moţa** care a avut un important rol în promovarea culturală, în consolidarea şi dezvoltarea presei româneşti la Orăştie.

Cu acuitate este prezentată creaţia eminesciană la Orăştie, **fenomenul Eminescu** atingând minţile şi inimile celor din zonă, poeziile care au circulat şi care au fost reţinute de presă, de editori, de alţi scriitori. Se vedea legătura dintre români prin intermediul literaturii şi presei.

Ştefan Nemecsek scrie, în volumul al II -lea dedicat Orăştiei, despre Eminescu:

„Folosind exemplele culese în timpul cercetării doctorale şi a concluziilor desprinse din articolul semnat de Clemente Constantin, ne propunem să subliniem, în principal, două idei, şi anume:
1. Deşi ne aflăm înaintea actului unirii Transilvaniei cu România, locuitorii acestor meleaguri erau animaţi de conştiinţa unităţii etnice şi spirituale cu fraţii lor de dincolo de Carpaţi, Eminescu fiind socotit de pe atunci poet al tuturor românilor.
2. Creaţia lui Eminescu a fost asimilată în aşa măsură la Orăştie, încât putem vorbi de un anume epigonism chiar, al căror purtători sunt unii autori locali”.

Despre ziarişti, Ştefan Nemecsek, ziarist fiind, are cuvinte de apreciere şi reţine rolul extraordinar jucat de presă în lupta pentru eliberare naţională.

„Presa Ardealului oprimat era organul autorizat prin care vorbea sufletul românesc şi zbuciumările lui curate. Explicaţia este limpede: gazetarii erau înşişi conducătorii intelectuali ai neamului. Idealismul jertfitor şi pregătirea lor ştiinţifică îi încadra într-un prestigiu moral, care făcea din scrisul lor devotat şi avântat un element de inspiraţie naţională şi de neîntrecută educaţie a largilor mase populare”.

În mod realist autorul cărţii a citat pe I. Matei cu lucrarea *Presa românească şi slujitorii ei*, apărută în anul 1926 la Cluj, în **Almanahul presei române,** dovadă că exista o tradiţie a presei pentru a -şi potenţa viziunea în slujba poporului.

Cu durere în suflet, Ştefan Nemecsek notează despre **Închisoarea de la Sighet,** locul unde au fost ucişi cei mai importanţi gazetari români, acolo unde libertatea cuvântului a fost pusă în cătuşe, au fost

deţinuţi peste 26 de ziarişti, 10 murind în închisoare, pentru că erau vinovaţi de uneltire împotriva ordinii sociale. Aceste scurte note pun în lumină sacrificiul jurnaliştilor care şi-au dus lupta până la capăt, conştiinţa lor rămânând intactă în apogeul confuziilor de toate felurile, dar au rezistat, nu s-au vândut! Rămân un exemplu prin vremuri… Este o lecţie de viaţă extraordinară pentru ziariştii de astăzi care trăiesc altfel, nelimitaţi de hotare, ori informaţia insuficientă…

De remarcat că Ştefan Nemecsek reuşeşte să pătrundă în marile frământări ale arealului Orăştie, simte pulsul eliberării Ardealului din imperiu străin, din strânsoar ea austro-ungară, atinge problema emancipării românilor şi intrarea lor în sfera autodeterminării. Sunt atinse problemele de bază ale epocii şi sunt puse în lumină resursele româneşti şi principala resursă, oamenii: jurnalişti, scriitori, dascăli, librari, tipografi, economişti, meşteşugari, oameni de afaceri, importanţi intelectuali, legători de cărţi, ţărani. Valul i-a cuprins pe toţi, politica a împins lumea spre un alt orizont de civilizaţiei.

Pe de altă parte, oamenii zonei s-au racordat la marile idei ale vremii pe plan internaţional cum a fost lucrarea *Protocoalele Înţelepţilor Sionului,* atent studiată de Ioan Moţa din Orăştie. Se fac referiri tulburătoare asupra aspectelor vieţii sociale, politice, religioase, financiare, juridice legate de viziunea evreiască asupra lumii, în atingere cu viziunea creştină. Lucrarea a făcut valuri în epocă, iar preotul Ioan Moţa inserează şi el comentarii personale pertinente, cu trimiteri la realităţile vremii.

Autorul Cărţii Orăştie face o analiză a acestei viziuni doar la capitolul presă, trăgând concluzii interesante, unele actuale, alte revelatorii privind modul în care s-a modelat lumea în acea perioadă şi cum este ea modelată în continuare, pentru că efectele se văd şi astăzi.

Ştefan Nemecsek scrie în cartea sa:

„Analizând PROTOCOALELe, ţinându-ne departe de comentariile editorilor şi de toate polemicile pricinuite de publicarea lor, se deosebesc în ele trei lucruri de căpetenie, adesea îmbinate:

1. O critică filosofi că a principiilor liberale şi o slăvire a r egimului autocratic.

2. Expunerea planului de luptă pregătit cu metodă, pentru asigurarea dominaţiei mondiale a evreilor.

3. Priviri profetice asupra înfăptuirii apropiate a părţilor mai însemnate ale acestui plan".

Este analizat în detaliu Capitolul al XII-lea din *Protocoale,* unde se fac referiri exprese la presă şi activitatea jurnalistică, focalizându-se pe modalităţile de ajungere la putere, păstrarea puterii şi tehnicile specifice de manipulare a populaţiei, multe actuale şi astăzi. Analiza este ne cesară pentru că dinamizează lucrarea şi atrage atenţia la modul în care presa este a patra putere în orice stat şi în lume.

Despre Ioan Moţa scrie:

„La moartea sa, protopopul Ioan Moţa a fost c instit ca o mare personalitate, organizându-i-se funerarii naţionale. A murit într-o perioadă atât de tulbure (1940), cu sufletul îndurerat că s-a pierdut o parte din trupul sfânt al Ardealului. Dar ultima lui realizare, pentru oraş, va dăinui prin vremuri. În calitate de protopop, ctitoreşte o măreaţă catedrală, împlinind un vis ce şi-l făuriseră orăştienii încă la sfârşitul secolului trecut ".

Vremurile şi-au pus amprenta pe oameni, pe locuri, pe Orăştie, model românesc de existenţă în geografia spirituală a ardelenilor şi nu numai.

CARTE, LITERATURĂ ŞI PRESĂ LA O RĂŞTIE, se prezintă cititorului ca o lucrare academică specială pentru un loc special, un loc în care cuvintele au fost de fosfor, luminând istoria, istorii, destine.

În prefaţa la cele două volume domnul prof. univ. dr. Crişu Dascălu, directorul Institut ului de Studii Banatice „Titu Maiorescu" din cadrul Academiei Române, Filiala Timişoara, ţine să remarce faptul că suntem în prezenţa unui **dar făcut culturii române** şi subliniază:

„Cartea adună o cantitate impresionantă de informaţii, culese cu răbda re şi migală din arhive şi din biblioteci. Chiar dacă multe dintre ele nu sunt necunoscute cititorului din alte lecturi, lor li se alătură altele, categoric inedite. Meritul autorului este acela de a le fi aşezat la un loc, operaţie mai dificilă decât se crede, căci ea pretinde rigoare, viziune clară a ansamblului şi capacitatea de a deosebi esenţialul de marginal.

Rezultatul este o imagine complexă a vieţii culturale multiseculare care a pulsat în Orăştie, iar a ajunge la el pe cont propriu ar fi o muncă la care foarte puţini din cititori s-ar încumeta".

Autorul are şi el un cuvânt, mulţumind celor care l-au încurajat, ajutat şi i-au adus cuvinte de îmbărbătare, amintind câteva întâmplări culturale la care cititorul va fi martor, retrăind istoria la tensiune maximă:

„Nu ştiu câtă lume ştie că STUDENTUL DIN ROMOS, pe numele său real Cristian Cloos, fiu de ţăran din Romos, este autorul primei Istorii a Imperiului Otoman. În anul 1475 scrie „Tratat despre moravurile, condiţiile de viaţă şi lipsa de consideraţie a turcilor", carte tipărită la Roma, în limba de circulaţie a epocii, latina. Lucrarea se epuizează imediat aşa încât în 1481, apare o nouă ediţie la Hurach. Până în 1660 mai sunt tipărite încă 25 de ediţii. În 1530, cartea Studentului din Romos apare cu o prefaţă scrisă de Martin Luther. Mai târziu, lucrarea mai cunoaşte câteva ediţii în Transilvania, fiind onorată cu o tălmăcire a lui Nicolae Iorga. Tipărită de-a lungul timpului la Berlin, Nurenberg, Roma, Koln, Paris, Strasbourg, etc. lucrarea inaugurează cir culaţia internaţională a cărţii, fiind o curiozitate bibliofilă".

Am inserat acest citat de final deoarece este penetrant, există fii ai locului care dau culoare istoriei şi însămânţează evenimentele la care mulţi au fost martori, autori, părtaşi, scribii epocii, depăşind epoca.

Un fiu de ţăran din Romos…aşa începe orice istorie a lumii…

Ceea ce este regretabil este că mediul academic nu a dat atenţie unei astfel de lucrări, bogat documentată, cum ar fi de pildă Universitatea „1 Decembrie 1918" Alba Iuli a, instituţie de învăţământ care nu a avut puterea de a atrage persoanele disponibile pentru a continua azi mişcarea culturală Orăştie, Alba-Iulia, Blaj, Cluj… ratând ocazia de a sprijini demersurile făcute de Ştefan Nemecsek de-a lungul timpului, dar poate tocmai asta l-a ambiţionat pe autor şi i-a dat harul de a fi omul care înlocuieşte instituţiile prin resursele sale modeste de ziarist, scriitor, cetăţean al cetăţii.

Poate o poezie din antologia de cântece populare alcătuită de Ştefan Bornemisa din Orăş tie ar da sens lumii în care trăim, la apogeul confuziilor:

„Jelui-m'aş şi n-am cui,
Jelui-m'aş codrului,
Dar şi codrul e'ntristat
Căci omida l-a mâncat…
Foaie verde de pelin
Toate trec şi iarăşi vin,
Numai dorul ce-am iubit
S-a dus şi n-a mai venit!..."

CONSTANTIN STANCU
Mai, 2011

***

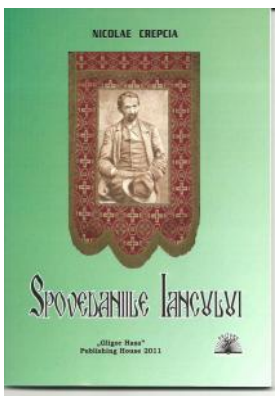

SPOVEDANIILE IANCULUI

SPOVEDANIILE IANCULUI[1], un titlu simplu, direct, semnificativ pentru cititorul român de poezie. Nicolae Crepcia, poet din zona Bradului, în Munţii Apuseni, a simţit nevoia să pună în versuri **spovedaniile** unui personaj important al istoriei noastre: Avram Iancu. Persoana eroului pendulează între mit, legendă, simbol, prinţ, slujitor al neamului, om aflat sub apăsarea vremurilor, intrat în cântecele românilor, amintit deseori la sărbători, la evenimente, dominând paginile istoriei oficiale şi, mai ales, a istoriei vii, pătrunzătoare, eliberatoare.

Spovedania este actul mărturisiri faptelor în faţa cititorului, dar şi a românilor în general, prezentarea unor date confidenţiale despre gândurile, atitud inile, suferinţele, dezamăgirile, obsesiile pe care le-a avut Craiul Munţilor, idealul neîmplinit, dar adeverit, despre o lume intimă, numai de personajul istoric ştiută, despre credinţă şi nădejde, despre cunoaşterea venită prin revelaţie, coborâtă în inima omului. E şi o spovedanie colectivă pentru că idealul a fost, este şi va fi

colectiv… Şoapta lui Avram Iancu e grea, cade în ochiul cititorului cu putere şi sinceritate, cu puritate şi clarviziune, iar Nicolae Crepcia a acceptat regulile acestei mărturi siri, ca poet s-a pus în pielea personajului, depăşind simpla descriere, evitând simplismul. Poate i-a fost familiar personajul, a încercat să înţeleagă mersul istoriei, suişurile şi coborâşurile, accidentele epocii…

E ceva imponderabil în versurile cărţii, cititorul primeşte mesajului, replica nu poate veni, răspunsul e unul tainic, mereu tainic, după reguli specifice eroilor. Avram Iancu domină poeziile, poetul acceptă prezenţa imponderabilă, se mulează pe mesaj şi lasă cuvintele să curgă în felul etern al poeziei populare, captată de luciditatea scribului ridicat dintre moţi.

Nicolae Crepcia lasă impresia că spovedania este actuală, a fost martor la ea pentru că spovedania are ca martori muntele, apele, aerul, simbolurile româneşti, spiritul locurilor, pe rsonajele simple, cu nume româneşti, spovedania e spusă în faţa lui Dumnezeu, prezent cu fiecare cuvânt, transcendent şi mai ales imanent, un Dumnezeu care îi pasă!

Poeziile, aparent, au titluri, dar titlul face parte integrantă din corpul textului, e doar o aparenţă a unui titlu, e aici smerenia poetului în faţa cuvintelor şoptite, spuse cu inima, legătura aceasta e una structurală, Iancu nu poate fi rupt de popor, de cântec, de jale, de mesaj.

Versurile prind murmurul Arieşului, mişcarea luminii în area lul Munţilor Apuseni, izvorul aparent unic din care a băut eroul, stelele de pe cer, mesajul lor în univers, adevărul acela simplu, singurătatea, prezenţa lui Horea de la care Avram Iancu a preluat mesajul, clopotul, tulnicul, ura care atingea vremurile, stânca, Alba Iulia, în poezie spus simplu, Alba… Apoi piatra istoriei, alungarea Iancului, legătura cu locul: mă cunosc gorunii şi mă cheamă, în contrast cu vorbele de batjocură, ochii mei, iar, brusc, pe cerul istoriei un uliu alb ţipă a împerechere, dispreţul, valul acela de sentimente care i-a prins pe români în mijlocul imperiului, asaltaţi de armată, jandarmi, trădători, un sistem pus în mişcare de ură, de dispreţ, de reguli străine sufletului omenesc.

„Şi parcă-aud cum la Ţebea mă cheamă/Cel clopot cu bătaia într-o dungă/Şi ştiu dacă pentru marea vamă/Puţinul ce-am făcut o să ajungă/" – **Şi parcă-aud cum murmură Arieşul**.

Spovedaniile aduc un mesaj al durerii, al suferinţei: timpul a ros amintirile ca o molie, sângele a curs spre veşnicie, Transilvania ardea ca flacără neagră, strigătul munţilor se aude şi în rai, îngerii zburau între pământ şi cer, iarba păstrează sângele bunilor, lacrimi vărsate în tipare în formă de tunuri, cămaşa durerii, din rugăciuni mai picură sânge, Dumnezeu umbla desculţ pe pă mânt…trecut, prezent, existenţă prin credinţă, potenţată de ideal…

„Am fost atât de aproape/de ideal// Trebuia doar să întindem mâna/şi să culegem fructul/din ramura/pe care Dumnezeu/Ne-o aplecase//De ce am aşteptat/Ca alţii/în noi să binevoiască/" – **Am fost atât de aproape**.

Nicolae Crepcia are puterea de a ţine sub control talentul său, de a lăsa să curgă pe hârtie şi în suflete doar puţinele cuvinte, cele cu adevărat semnificative, el nu ţine să epateze cititorul cu vorbe, el acceptă cuvintele din care au picurat sânge, acceptă regulile doinelor, a colindelor, a imnului nevăzut, dar legănat între pământ şi cer, spusa autentică, aşa cum vorbeau moţii pe vremea lui Iancu… Asta dă putere poeziilor, aduce un iz de demult, o spunere autentică, probabil actual ă între românii din Munţii Apuseni.

Geografia spirituală a volumului e una autentică, se aud paşii crăişorului, sunt clari la Abrud, la Alba, la Zarand, pe Arieş, pe Ampoi, pe Celar, la Albac, pe Detunata, dealul Grohotului, Aiud, Blaj, Viena, Buda, Mihalţ, Piatra Albă, Altarul Transilvaniei…

Personajele care intră şi ies din fundalul istoriei sunt oamenii Iancului, Horea, împăratul, personaje emblematice, necesare şi stranii în **iconomia istoriei**…

„Voiam să mă vezi Împărate/Ochii mei i-ai văzut/Şi în ei ai citit/Eu voiam să asculţi/Cu propria-ţi inimă/Suspinele acestor munţi/" – **Nu pe mine**. Iancu Vorbeşte, împăratul ascultă, Dumnezeu aude… acesta e mesajul poeziilor, mai marii zile îşi purtau strălucirea prin saloane, alătură de vampiri şi castelane…

Nepot al tău eu mă socot

Horeo că sunt
Tu ai purtat pe umeri plânsul
Acestui pământ

În sângele tău
Ca-ntr-un râu uriaş

Toată suferinţa
Neamului nostru s-a strâns
Sfinţindu-ţi fiinţa

Chiar şi pe eşafod
Când te frângeau cu roata
În tăcere de moarte
Sângele tău a rămas strigătul
Pe care eu am fost ales
Să-l duc mai departe – **Nepot al tău eu mă socot**.

Versurile suspendă regulile de punctuaţie, spovedania este continuă, şoaptă, predică, nădejde, cuvintele curg din vers în vers ca Arieşul, e suflet românesc şi durere românească în zicerea lui Nicolae Crepcia…

În cuprinsul volumului sunt inserate fotografii vechi prezentându-l pe Avram Iancu, ele aduc un aer de autenticitate, personajul e mai real, e prezentat în diferite perioade ale vieţii, par fotografiile poetul aşa cum le-a primit de la Iancu, undeva în Apuseni, dar de fapt sunt fotografiile noastre ale tuturor, uneori nu le vedem, alteori le scoatem de sărbători, dar el este acolo, la pescuit pe apele munţilor… „Vă spun adevărul/Singur pescuiam/Pe malul Crişului la Hălmagiu//Dintre napi/Un şarpe cu coroană/Mă urmărea/Mă chema/Mă aştepta/” - **Vă spun adevărul**

Gligor Haşa, editorul, scriitor şi el, are o postfaţă la acest volum de versuri, notează: „Mărturisirile târzii ale Crăişorului ajunse prin duh la Nicolae Crepcia au tonalităţi de precepte şi spovedanii biblice şi par a veni din adâncurile subconştientului. Ele ne prezintă un Avram Iancu mistuit pe propriul rug, însuşi redat prin împlinirea rugilor care însoţesc spovedania…”

E un ecou persistent în poezia aceasta, ceva real şi ireal, o jale în cântec, o durere în versuri, lacrimi care curg şi idealul rezistent la trădări: „Nu am dorul cui să-l spun/Toţi mă socotesc nebun/Lacrimile-mi sunt de sânge/Dumnezeu în mine plânge/” – **Azi îmi par crude jivine.**

Nicolae Crepcia nu experimentează în poezia sa, nu are căutări stilistice, nu cade în păcatul căutărilor abisale a celui care scrie poezie pentru a arăta lumii experienţele necesare, el scrie pentru că are menirea de a ne transmite spovedaniile, limbajul e viu, scurt, natural, venit dinspre poezia populară, el observă, evocă, şopteşte şi ne strigă peste munţi, peste hotare… A acceptat riscul de a părea un poet din vremuri vechi, dar zicerea e proaspătă, zicerea are ceva de argint atins de sângele din rană…

Scrie simplu şi adânc despre Avram Iancu - aşa cum îl ştiu vecinii săi, cum îl ştiu moţii, aşa cum îl auzim la Altarul Transilvaniei…

CONSTANTIN STANCU
Nov., 2011

***

CÂND DIAMANTELE SE FISUREAZĂ…

Adrian Botez prezintă sensurile existenţei în volumul de versuri *Cartea profeţiilor*[1], acele sensuri care luminează fiinţa, o înnobilează şi deschide noi perspective sufletului dornic de iniţiere. Este un curaj spiritual ca în vremuri din urmă, vremuri de cădere, să mărturiseşti despre profeţie, despre taina ei, despre perpendiculara pe gând, pentru a da forţă gândului.

Poemele scriitorului vin dintr-o convingere profundă în valorile creştine, asimilate prin prisma personalităţii sale, modelate de suferinţa proprie, de boala proprie, de luminarea care luminează pe oricine caută matricea, esenţele - **dimensiunea Cristică**.

Toate sunt dinamizate prin mijloace literare aparent clasice, atinse de formele moderne ale revoltei artistului, împinse la ultima limită: MANE, TEKEL, FARES („Numărat, cântărit, împărţit).

Zicerea aceasta de **veghetor** se structurează unitar în patru părţi: **Cartea profeţiilor, Cartea glasurilor, gesturilor şi tăcerii, Cartea descântecelor, Cartea Apocalipsei.** Este o structurare cu semnificaţii, sunt patru Evanghelii canonice, fiinţa de lângă divi nitate are patru feţe, lumea are patru dimensiuni, patru sunt direcţiile pământene pentru a focaliza în direcţia verticală a credinţei.

Profeţia este despre cel născut într-un timp precis, despre judecată, înger, zi-noapte, Hristos-Viaţa, flori sub cenuşă, armonia divină, lucrătoare.

Dinamica lumii vine din zicere, din gest, din mărturisirea simbolică şi una liniară, culminând în **tăcere** ca mărturie deplină a celui care zice luminos. Iar glasurile sunt glasurile apei, liliac cu gară pustie, om, moarte, artă, moartea şi forma supremă a zicerii: tăcerea, motiv preluat din Scriptură (Cartea Ezechiel), cu profunde trimiteri spre viitor.

Descântecul, ia locul psalmului în **Ţinutul Carpatic**, e legănarea naturii, a munţilor, atingerea umbrei de brad, tristeţea realităţii, prezenţa Divină…

Ultima carte este cartea pedepsei, dar şi descoperirea perfectă a lui Hristos, bazată pe stâlpii de rezistenţă a creaţiei: voinţa, ordinea, iubirea, cântecul la margine de lume.

Mesajul de ansamblu a întregului volum este arboresc ent, trimiţând la copacul vieţii şi al morţii, la copacul cunoaşterii binelui şi răului. Versul pendulează între tandreţe şi imprecaţie, adună cuvinte luminoase şi vorbe de lut, uneori de noroi, revolta artistului în faţa căderii este reală, bucuriile simple umplu poemul, marile motive ale culturii române sau universale sunt prelucrate atent şi necesar într-o profeţie necesară. Din acest punct de vedere Adrian Botez îşi asumă riscul de a merge la limită, acolo unde poemul poate exploda în vocale sau consoane. Există la acest poet energii pozitive, dar şi unele negative, profeţia nu este una comodă, scriitorul are menirea de a zice, de a tăcea, de a mărturisi cumva adevărul şi frumosul, de a accepta judecata divină, ca ultimă instanţă, depăşind instanţele umane… Se pune o presiune extraordinară asupra celui care trebuie să zică lumii taine. E vremea împărţirilor, a cântăririi inimilor, a numărării celor dedicaţi… Dumnezeu este activ în poem şi-n lume… O mână, brusc, scrie pe inima ta verdictul din care nu poţi ieşi, sentinţa-cerc din care nu poţi evada, cuvinte venite din altă lume pentru lumea aceasta în petrecere, în fast şi glorie mundană…

Simplu, poetul dedică acest volum familiei, celor de lângă el, persoanele Edenul din totdeauna, este semnul întoarcerii la zicerea primară…

*„**nimeni nu a mai văzut atâtea/punţi de lumină – între/peticele întunericului lumii – nimeni/ nu a mai văzut atâta/speranţă – între cei care deja/plecaseră capul – pentru izbitura/finală**”* – **Despre cel născut atunci, acolo…**

Deşi cartea se deschide profeţiei, aceasta este concretă, vine prin om ca zicere divină.

Sunt puse în lumină necesitatea jertfei, carnea care doare, povara dureroasă, în acest drum pe pământ doar Hristos, călăuza…

Viziunea poetului se împleteşte cu cea a profetului: *„**da va veni – curând - din nou/vremea – când vei privi – deodată – cu/toate cele patru/feţe ale/ naşterii tale – în mistica/ţară din nori – cum/numai Dumnezeu – acum/mai poate**”* – **Cu toate cele patru feţe**

Poemul este dens, simbolistica profundă, străbate istoria credinţei şi istoria lumii, văzătorul devine desăvârşit, cum numai Hristos ESTE. Vederea aceasta în patru dimensiuni este de natură divină, poetul o prinde în cuvinte, atrage atenţia asupra viziunii, e posibil ca omul să vadă până la urmă, dacă îşi asumă starea perfectă, în adevăr…

În economia zilelor există o **săptămână a patimilor** care frânge ritmul vieţii, una de şapte zile, atunci lumina atinge spinii cununii lui Isus, neînţeles atunci, neînţeles acum, dar lumea a fost armonizată prin El: „împlinit este miezul în meri/chiar înainte ca mugurii să-şi/astâmpere frica vădirii/” – **Săptămâna patimilor**

În lume există lucruri desăvârşite, floarea are o taină a albului desăvârşit, învierea vine din izvoare, e o nuntă mistică în nori, comoara armoniei divine se mărturiseşte în nuntă, în fecioară…:*„**copaci Grădinii, răstigniţi în floare,/împrumutatu-ţi-au şi mâini şi sânge,/iar Învierea vine din izvoare –/dar nimenea de Tine nu s-atinge!/Maria a răzbit printre zăvoare:/în noaptea-sfântă-a Florii – nu mai plânge**!”* - **Taina florii.**

Este un glas al apei, apa curgătoare de la lume la lume…poetul scrie pentru creaţie în ansamblu, e un scris cosmic, literele sunt îngeri…

Zicerea metafizică este prezentată în poemul *Rezolvarea metafizicii*, **lăuntru** care este taina, toţi dau din umeri, nu înţeleg, dar sunt intrigaţi de metafizica interioară a omului atins de har…

Şi mereu, argumentele artistului sunt din natură, liliacul dă măsura. În aceste poeme se simte lirismul unui poet pătruns de vers: *„**scăpărând misterios – maliţios/liliacul – cutie cu bijuterii/ acest animal***

purtând blana tuturor/constelaţiilor primăverii – s-a suit/dintr-un singur salt/pe ramura/arcuită – a cerului **- Liliac**

Poemele au grafia modernă a celui care se revoltă pe realitatea imediată, cuvinte fără literă mare, versul frânt, modelat de durerea nespusă, dar în prezenţa numelui divin scris corect cu literă mare, aduce în mod clar la stilul vechilor profeţi, care dădeau cinste Creatorului, iar în limba ebraică veche, se ştie, existau cuvinte speciale, folosite doar pentru a mărturisi pe Dumnezeu, era ceva tainic, devoţiunea celui care scria era perfectă, smerită, o smerenie necesară, pentru ridicarea din noroiul vorbelor zilnice…

Sunt unele poeme care au versuri grele de plumb, puţini scriitori au capacitatea de a întinde zicerea poetică până la limită, cuvintele par a nu avea doza de lirism necesară pentru a se aşeza în structura poemului după rigoarea literară general acceptată.

„voi rămâne ca un avorton azvârlit de/curva de mă-sa – abandonat la/containerul de gunoi –până la/Judecata de Apoi… – **Recapitulare de statut.** Acest exemplu ar putea intriga pe unii critici, sau lumea academică, dar, evident, Adrian Botez, pornind de la modul de a fi a unui profet, merge până la capăt în volumul acesta, exemplele sunt preluate din Vechiul Testament, din scrierile proorocilor mari sau a proorocilor mici, influenţa este penetrantă, acolo imaginile sunt mult mai şocante, pentru a se pune în lumină voia divină. De fapt, specific scrierilor profetice, este modul de a privi lucrurile, prin Ochii lui Dumnezeu şi, atunci, se poate observa nivelul căderii, a păcatului care face ravagii în fiinţa umană. Pentru poet, însă, este necesar a se reaşeza pe viziunea creştină a Noului Testament, de a vedea lucrurile prin Ochii lui Hristos, iar Adrian Botez depune acest efort vizionar, trimiţând mereu la Mântuitor, ca Salvator Universal. Dar, până la urmă, totul este perfectibil…

Volumul merită un studiu mai atent, temele, motivele, zicerile şi tăcerile artistului sunt calculat puse în operă, chiar dacă există un dezechilibru al stărilor în unele zone, instinctul de văzător al lui Adrian Botez nu-i dă pace, este instinctul poemului încarnat…

Sunt legături de cuvinte care dau forţă poemelor: catedrala nerostitului cântec, nu e pace: e prea multă depărtare, miros de zei la masă, streaşină de suflet, miros de stea, buzele arzând de tăcere, furtuni de păsări, cutremure de verde, e atâta beznă în gândul zilnic, matematica ordine a cântecului…

Vine vremea: **MANE, TEKEL, FARES**! Poetul nu pune pe nimeni să i se închine, este fulger şi devotat al Luminii de Spadă, cade universul real care împiedică privire, apoi se deschide panorama, de dincolo de realitatea imediată…

Volumul se încheie cu preludii vechi, din lumea veche: ***„ diamante se fisurează – pe linia/melancoliei: e gata/ alunecarea luminii în/ scrâşnet”*** –**Preludii hiperboreene**

Temele finale se dezvăluie: nunta, cavalerii eterni, moartea fără de nume moarte, profetul pierdut, speranţa, eonii… Profetul îşi găseşte locul într-o lume fără de profeţi, poemul l-a preschimbat, lumea este eonul…

Adrian Botez ţine să-şi regizeze volumul înserând câteva opinii asupra scrisului său, să lase un scurt „**Curriculum Vitae**” , argumente pentru o cunoaştere mai apropiată a scriitorului pierdut în profeţii, regăsit în poeme, echilibrat de spiritele iubirii.

Mircea Dinutz scrie: ***„Ambiţios, profund, cu gust pentru textul cu anvergură cărturărească, Adrian Botez respiră lejer în aerul tare al ideilor…”***

Roxana Sorescu, cercetător ştiinţific principal I, Institutul de Istorie şi Teorie Literară „George Călinescu” – Bucureşti; notează: ***„ În critica literară românească nu există, deocamdată, lucruri de acest tip. Prin lucrarea SPIRIT ŞI LOGOS ÎN POEZIA EMINESCIANĂ, dl. Adrian Botez este un precursor. Pe drumul pe care înaintează se vor buluci multe persoane, ce vor confunda bolboroseala extatică, cu foarte severele discipline, care sunt Mistica şi Iniţierea …”***

Despre Spiritele Iubirii (Serafimii), Adrian Botez are revelaţia: ***„ peste iubirea de Dumnezeu – doar/misterul adânc: Dumnezeul Feţelor/Trei”***.

CONSTANTIN STANCU

31 mai 2011

***

CĂRȚILE DASCĂLILOR NOșTRI...

ADRIAN BOTEZ, *Cazul Dacia... România de azi: pregătirea cea tainică (a Drumului spre România Sacră, de ieri, de mâine... de Pururi)*, Ed. Rafet, Râmnicu-Sărat, 2011

Ne-am obișnuit ca lucrările de critică literară ale poetului, criticului și profesorului **ADRIAN BOTEZ** să fie, prin excelență, hermeneutice. În penultima sa carte, intitulată ***Cazul Dacia... România de azi: pregătirea cea tainică (a Drumului spre România Sacră, de ieri, de mâine... de Pururi)***, Ed. Rafet, 2011, profesorul A. Botez realizează un demers hermeneutic de recuperare și de restituire a „perioadei dacice" a Istoriei Naționale. O spune răspicat autorul, în *Argumentul* cărții:

„Așa-i este scris Omului, așa-i este scris și Neamului (ca mod de supra-ființare a Omului!): să parcurgă un drum circular, de la Originea-Paradis, înapoi la Originea-Paradis... – trebuind să treacă, însă (pentru a-I dovedi lui Dumnezeucă s-a oțelit, că a devenit conștient de dumnezeirea ființei/ființării sale, că-L iubește pe Dumnezeu-Creatorul său nu «la poruncă», și nici «prin predestinare funcțională», precum «Cele Nouă Trepte ale Scării Dumnezeiești» - ci cu toată fervoarea Duhului Său Viu!), prin infernul Istoriei. Și, apoi, după Suferința Infernului Istoriei, Va Învia, «a treia zi», după Sfintele Scripturi ale Noului Legământ, asemeni și dimpreună cu Christosul, Fiul Omului-Lumina Lumii, Calea, Adevărul și Viața! (...Contează, firește, și Călăuza/Conducătorul, care te scapă, în toată această Cale de Întoarcere la Dumnezeul-Paradis, de toate capcanele perverse al Labirintului Iadului...!!! Călăuza va fi Christos, firește – Direct, sau prin Trimis!)

În cazul Neamului Românesc, exprimat prin poporul românesc de azi: porni m din Paradisul Daciei... și ne vom întoarce, fără greș, tot în Paradisul Daciei...

Pentru a ajunge la România cea de pururi, la România transistorică/anistorică (Dacia Thrakilor/Frumoșilor/Îngerilor de ieri, care-s aceiași cu cei din Dacia Thrakilor de mâine!) – trebuie să ducem crâncen război cu... istoricele năvăliri ale demonilor, aduna ți și-nfuriați și disperați, din toate colțurile lumii, nu doar ale României! Și aest război este atât de năprasnic Aici, și nu în altă parte, pentru că demonii știu că Aici s-a hotărât, din veac, terenul apocatastazei/luptei finale, dintre for țele lui Dumnezeu și cele ale Beznei... aici sunt, dintotdeauna pentru totdeauna (pentru marii vizionari, care știu să privească și să descopere, să primească, întru smerenie, Revel ația!) AKES SAMENOS=GRĂDINILE MAGICE=GRĂDINA MAICII DOMNULUI...!!!)".

Cartea este compusă din două părți. În prima parte, intitulată *Cazul Dacia. „România Mare" – o autentică temă de medita ție*, profesorul Botez rememorează istoria spirituală a valahilor – „***poporul mistic, al Soarelui Negru***". Nu găsim, însă, aici, o înșiruire seacă de evenimente și trimiteri bibliografice, ci teme de meditație asupra destinului Neamului Românesc, profesorul Botez evitând istorismul sterp și invitând, realmente, cititorul, la a reflecta. De altfel, întreaga carte este un veritabil dialog cu cititorul, autorul făcând un efort de a convinge că A FI ROMÂN este suprema responsabilitate, iar, pe de altă parte, întrega carte reprezintă o interferență de planuri complementare. Demersul profesorului Botez se înscrie în linia inaugurată în veacul al XIX-lea de către Nicolae Densușianu, preluată cu strălucire de Eminescu, în veacul trecut de Corneliu Zelea Codreanu, iar în zilele noastre de către dr. Napoleon Săvescu.

Cea de a doua parte a lucrării se constituie într-o înmănunchiere de articole publicate în presa on-line din ultimul an, reprezentând o oglindire a prezentului perfid pe acest „topos al ispă șirii", care este România contemporană. Fără a dezvălui tema acestor articole, invi t doar la reflecție și, în acord cu vocea mesianică a profesorului Adrian Botez... **LA LUPTĂ**!

prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, Colegiul Tehnic "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

***

LIVIU-IULIAN ROMAN, *PĂUNEşTII VRANCEI, ÎNTRE PĂDURI şI APE*, ED. TERRA, FOCşANI, 2011

De curând, am primit cu interes cartea profesorului și istoricului vrâncean Liviu-Iulian Roman, ***Păuneștii Vrancei, între păduri și ape***, Ed. Terra, Focșani, 2011. Este prima și, deocamdată, singura monografie consacrată unei mari comune a județului Vrancea, Păunești, cunoscută în Țară, dar, mai ales, în Italia, comună cu oameni aspri, dar harnici și devotați locurilor natale.

Monografia profesorului Roman excelează, înainte de toate, prin erudiție și bogata documentare, lucrarea fiind concepută după tipicul unor astfel de scrieri. Autorul se dovedește a fi un bun cercetător de arhivă, operând la fel de bine cu analiza și sinteza, dar și un fin cercetător al istoriei orale, pentru că, în cazul monografiilor, istoria orală ocupă un loc central. Concluzia cărții este una reconfortantă:

„Nu vreau să se înțeleagă că idealizez trecutul.Am găsit în arhive și în amintirile sătenilor destulă suferință, mizerie sau violență. Nu doresc nici să se creadă că, personal, nu am realizat ceea ce se cheamă «mea culpa». Până la urmă, problemele comunei sunt general valabile multor a șezări din țară și, atâta timp cât continuăm să locuim în aceste comunități, înseamnă că acceptăm valorile lor, cu bune și cu rele, după cunoscutul proverb: «Cine se (a)seamănă, se adună! » Mărturisesc că mă aștept să fiu oprit pe drum și să mi se spună că nu am descris corect un anumit aspect, am omis ceva sau chiar am prezentat gre șit unele realități! Ar însemna o mare mulțumire sufletească dovedind că lucrarea într-adevăr, a fost citită! De asemenea, e foarte probabil ca anumite persoane sau instituții să se simtă lezate de unele reflecții făcute pe parcurs. Orice operă este perfectibilă. Pentru orice constatări «supărătoare», lucrarea poate fi citită, simplu, ca o carte de povestiri istorice...".

prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, Colegiul Tehnic "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

***

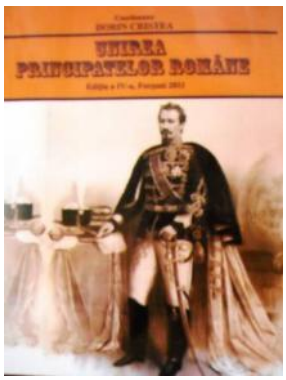

D. CRISTEA (coord.), *UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE* (ED. A IV-A), ED. CARTEA VRÂNCEANĂ, FOCşANI, 2011

În urmă cu câteva luni a apărut ed. a IV-a a lucrării colective ***Unirea Principatelor Române***, volum colectiv de comunicări științifice susținute la Simpozionul „Unirea Principatelor Române", ed. a IV-a, Focșani, 2011, organizat de Inspectoratul Școlar Județean - Vrancea. Volumul a fost coordonat de prof. Dorin Cristea, inspector la I. Ș. J. – Vrancea, cu o prefață semnată de lect. univ. dr. Arthur Tuluș.

Și acest al patrulea volum prezintă contribuții de excepție ale profesorilor semnatari, dovedindu-se că există profesori din învățământul preuniversitar care au preocupări științifice notabile. Prezentăm titlurile tuturor comunicărilor din volum: Livia Coroi, *Destine de eroi romantici: Avram Iancu și Alexandru Ioan Cuza*; Iulian Budescu, *Alexandru Ioan Cuza – omul, așa cum a fost el*; Ioan Daniel Barbu, *Domnitorul Alexandru Ioan Cuza oglindit în literatura populară*; Cătălin Mocanu, *Unirea Principatelor Române în manualele de liceu, după 1989* ; Ion Stănel, *Charles-Angélique baron de Talleyrand-Périgord - „vocea" Franței în Comisia europeană de anchetă în Principatele Române (1857-1858);* Cătălin Lazăr, *Contele Walewski și Unirea Principatelor Române*; Elena Corina Agache, *Ion Ghica – guvernator și bey de Samos*; Elena Mihaela Prisăcariu, *Domnitorul Unirii și programul de reforme modernizatoare*; Ionela Partene, *Acțiuni ale unioniștilor din Focșanii Moldovei în perioada 1856-1859*; Liviu Iulian Roman, *Problema noii capitale în contextul Unirii Principatelor*; Sergiu Constantin Enea, *Reforma agrară de la 1864 în comuna Tăcuta, jud. Vaslui* ; Relu Stoica, *Aplicarea reformei agrare din 1864 într-un sat argeșean: Runcu*; Cătălin Mustață, *Considerații privind reformele bisericești ale lui Alexandru Ioan Cuza*; Cosmina Sirban, *Ecourile Revoluției de la 1821 în Ținutul Hălmagiului*; Marian Bolum, *Monedele lui Alexandru Ioan Cuza*; Sorin Langu, *Alexandru Ioan Cuza în filatelia românească*; Ionuț Bercaru, *Motivația și ecourile demisiei maiorului Cuza din funcția de prefect de Covurlui*; Dorin Cristea, *15 august 1865 – Revolta din București.*

prof. **CĂTĂLIN MOCANU**, Colegiul Tehnic "***Gh. Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**

texte originale şi traduceri

Trei poeme originale, inedite, de

BAKI YMERI VOKA – Poet, Traducător şi Frate întru Duh/Prieten, din ALBANIA

TALMUDIENE

Fii foarte atent
Să nu faci o femei să plângă
Pentru că Dumnezeu
Îi numără lacrimile
Ca pe nişte perne
Rostogolindu-se
Dincolo şi dincoace
De viaţă şi moarte
Acum şi pururea
Printre copacii înfrunzind
În numele Tatălui
Şi al Duhului Sfânt
Poetul e nedus la biserică
În zi de sărbătoare

***

HOŢIE SENTIMENTALĂ

Femeile
Ne-au făcut să pierdem Raiul
Pe care atât de des
Îl găsim în braţele lor...
Doar un hoţ sentimental
Poate găsi cine a spus acest adevăr
Despre care bardul Basarabiei spune:
Ochii femeii iubite sunt marginile lumii.

Uneori
Mi se pare că nu eşti femeie
Ci lumină care cade pe flori...

***

RAZA ŞI ROZA

O, cât râvneam să fiu o rază de soare
Care pândeşte la umbra unor picioare
Să audă un murmur de frunză virgină
Care atinge bobocul de roză canină.
Vieţi de-a rândul să nu odihnesc, Doamne,
Să ascult freamătul ei pe când doarme
Încă o noapte înainte de ziuă; şi poate
Încă o zi înainte de a se face noapte
Şi-n zori să gust din pâinea ei ce se coace
De milenii de zile încoace.

P. S.
Baki, poemul tău e o rază de soare strecurată cu delicateţe între norii
comentariilor poemelor mele. Remus-Lucian Ştefan
(Reţeaua Literară, 13 Mai 2011)

***

TRADUCERE DE BAKI YMERI VOKA (din română în albaneză)
POEZI RUMUNE

ADRIAN BOTEZ

OTRAVA RAIULUI

şi-a semănat chiar Dumnezeu grădina
cu vii havuze de amărăciune

din care - însetaţi - sorb îngerii lumina
crezând că-i un nou foc de rugăciune
dar aripile li se zbat agonic

şi-şi uită firea vastă - dumnezeie:
cucuta frângerii îşi face-ncet lucrarea
şi îngerii simt miros de femeie

*

HELMI I PARAJSËS

Dhe e mbëltoi pikërisht Zoti kopshtin
Me hauze të gjalla hidhërimi
Nga të cilat – të etshëm – thithin engjëjt dritë

Duke menduar se është një zjarr lutjesh
Por flatrat u përpëliten në agoni
Dhe e harrojnë qenjen e gjerë – zotërimi;
Cikuta e cfilitjes e kryen ngadalë veprën
Dhe engjëjt e ndjejnë erëtimën e gruas

***

despre principii

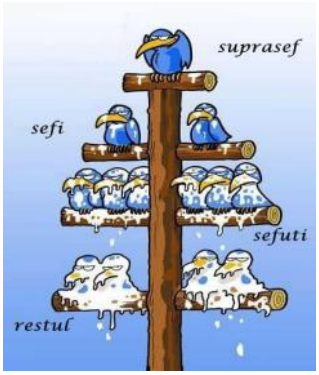

ŞCOALA CU PATRU RÂNDURI DE CATALOAGE (SAU PRICIPIUL „PUNE-LE UN JUG MAI MARE, CĂ POATE PLEACĂ!")

Să spunem că eşti profesor într-o şcoală românească din secolul al XXI-lea. Unii vor spune: „*Ei, mare scofală! Zici lecţia, pui nişte note şi pleci acasă! Ce-o fi aşa greu?! Başca, mai stai şi pe scaun toată ziua!"* Zic: Stai sa vezi, nu-i deloc aşa! Printre multe, multe altele, să-ţi povestesc doar cea mai simplă etapă, scrierea notelor... şi nu mă refer aici la întreg procesul evaluării. Aşaaa,... să zicem că pui note: la teste, oral ori prin orice alt tip de evaluare. Da! Pui notele, aşa cum au făcut-o şi profesorii tăi (da-le-ar Domnul sănătate, celor care-or mai trăi, că te-au învăţat carte!!!), în catalog. Le pui **în catalog**, firește, şi-ţi continui munca ta de profesor: predai,... oh, scuză-mă, „*predai-învеţi*", că acum nu se mai numeşte „*predare"* ceea ce faci tu, ci „*predare-învăţare*". Într-un sistem educaţional modern, este obligaţia ta de profesor ca, atunci când predai, să-i şi faci pe elevi să înveţe (Nu-ţi poţi stăpâni mirarea... oare cum de-ai învăţat tu carte, că profesorii tăi.... doar „*predau*"?!!!). Ei, dar trecem peste asta, aşadar, pui notele în catalog! Halt!!! Nu-i îndeajuns! Vine un "*subşef*" (şefuţ) şi-ţi spune:
- *Nuuuu, nu-i suficient doar în catalog, trece notele şi în caietul tău de evaluare!*
- *Păi, să ţin două rânduri de cataloage???! E legal?* (că două rânduri de neveste, nu!)
- *Nu numai că e legal, dar e ilegal să nu le ai!! Trebuie să urmăreşti evoluţia elevilor, băi!!* ţipă şefuţul, aruncându-ţi, apoi, un zambet doar cu un colţ al gurii (corespunzător ochiului care se face mai mic, adică..."*Ce ştii tu, fraiere*!"). Ai întreba care-i motivul pentru care n-ai putea-**o** observa (pe ea, pe **evoluţie**!) din catalog, dar te întrebi doar în gând, retoric (că ultima oară când ai întrebat ...ştii doar ce-ai păţit!). Oftezi şi te-apuci de scris, mai ales când eşti „ *mic*"(parcă n-ai vrea probleme...). Faci un tabel: nume, prenume (speri să-ţi accepte că ai scris ***prenume*** şi nu ***pronume***,... te cam temi, în ultima vreme, *festivalurile* sunt *festivale*, *succesele* sunt *succesuri*,... cine ştie, or fi schimbat şi *prenumele* cu *pronumele*, de nimic nu mai eşti sigur în ziua de azi...); cauţi coli (cumperi!... şcoala n-are!); cauţi xerox (în oraş!... şcoala n-are!... pentru tine); scrii elevii, toţi... vreo 500, pe clase, frumos, alineaţi în ordine alfabetică; cauţi cataloagele, copiezi notele, zicându-le cu voce tare, să nu greşeşti: 3-4-5 în teză, 3-4-5 în teză, 4-5-6 în teză şi, de la capăt...! 3-4-5 în teză, 3-4-5 în teză, 4-5-6 în teză...! La început e greu, apoi începi să ţii ritmul, probabil aşa se compune muzica... păcat că nu sunt decât vreo două-trei acorduri ce se repetă, bune doar de-o manea. Gata maneaua!!... răsufli uşurat. De-acum te organizezi mai bine, mergi la clasă, pui nota... o dată în catalog, o dată în „celălalt". Treci tezele... o dată în catalog, o dată în „celălat". Cu „celalat" mergi peste tot, la clasă, în cancelarie, başca îl mai iei şi acasă (să analizezi evoluţia elevilor tăi!). Mergi pe stradă cu plasa grea de cataloage tip „celălalt", ajungi frânt acasă! Nu mai ai timp să vezi „evoluţia", cel mult le deschide copilul tău şi zice: „*Da' ce note proaste au elevii tăi, frate!!!* ". Remarca te doare, poate-ar trebui să te

ocupi mai mult de elevii tăi, dar... când, când???... că mereu e câte ceva de completat, de scris, decupat... Ei, de acum nu mai contează,... poate la anul, bine că ţi l-ai pus pe „celălalt" în regulă. Asta s-o crezi tu!!! Vine finalul de an şcolar iar odată cu el şi alt şefuţ (e plin pe-aici!). Spune:
- *Uite, completează asta*! *Fişele de evoluţie!*
- *Am deja, am deja!!!* exclami, bucuros că munca ta e, în sfârşit, de folos cuiva. *Uite-le!!!*
- *Ooooh, nu, nu astea, astea-s ale tale, mie-mi trebuie ale mele, nu vezi că modelul meu e altfel?! Al meu e ăla oficial, un fel de suprafişă...*
Încerci să nu-ţi „exprimi sentimentele" în româneşte... ultima oară te-a costat. Doar închizi ochii şi-ţi imaginezi că eşti kamikaze şi nicidecum profesor, ceea ce-ţi permite să vezi toate fişele, subfişele şi suprafişele (făcute din copacii tăiaţi ai patriei) zburând prin aer, împreună cu şefii, subşefii şi suprașefii acestei patrii (şi de ce nu, ai acestei planete!). Pleci şi, pentru a treia oară,... compui: 3-4-5 în teză, 3-4-5 în teză... asta după ce ai trecut prin etapele premergătoare act ului de creaţie muzicală: coli, xerox (că şefuţul a venit doar cu un model, restul, până la 20 de clase pe care le ai... te priveşte!), nume, prenume, alfabetic... Ohhh, termini de completat suprafişele, le predai (sudui toţi şefii şi şefuţii acestei plane te... în gând, că ultima dată când ai făcut-o cu voce tare... ştii ce-ai păţit!!) şi... în sfârşit, a venit vacanţa!!! Vacanţă! Concediu! Odihnă! Prima zi... te scoli târziu şi, în pijama, cu cafeaua în faţă, te aşezi la computerul tău de la S.H. (second hand... pentru cei ce nu ştiu) să te mai delectezi cu vreun banc bun, de la prieteni. Deschizi primul mail („No subject") şi citeşti: „A se completa cataloagele on-line la adresa http://www.noteincatalog.ro. Parola este CNP-ul tău. Spor la treabă!"
Epilog: Iaca, eu tot n-am vrut să plec!

***

un elev „năcăjit"

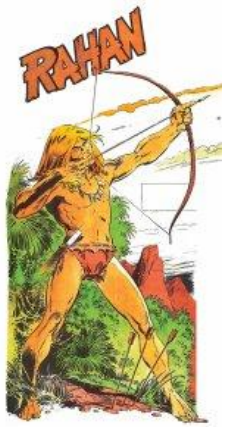

CEA MAI „CULTURALĂ" ŞCOALĂ DIN ROMÂNIA... NUMAI BUNĂ DE *„GUINESS BOOK"*!!!

Ciao, amigos! Azi, vă zice tata una, o minune, ca la Fatima, dom'le, numai bună de **Guiness Book**!
...Uite, ieri m-au abordat, în decurs de o oră, şi Direcţiunea, şi întreaga domniei sale „***falangă macedoneană***": că să le dau poeziile mele, că şcoala noastră are, în sfârşit, revistă şi, deci, să nu fiu proastă (cum am tot fost!)..."***Păi, o tot are, revista - DE 12 ANI...***" – bâigui eu. „***Ce-are a face aia de 12 ani, acum facem noi „RAHAN...UL" nostru genial...de fapt, al vostru!!! Numai şi numai al vostru!!!!!!!!!!***" – îmi zice o „***macedoneancă***", fluturându-şi vocea, a victorie!
...Păi, are şi de ce: **suntem singurul liceu din ţară, cu DOUĂ reviste** ! Una – de 12 ani şi cu cititori în şcoală, dar şi în ţară, dar şi în Franţa, Germania, SUA, Canada, Australia...ce mai, un fleac, o moluscă de revistă...! – iar cealaltă, o glorioasă foaie pentru „***minte, inimă şi...COPY-PASTE" -*** bestială**,** nene!!! - citită, din scoarţă şi până la...pagina 14, numai şi numai de Onor Direcţiunea! - ...deci, o ***„revistă"*** numai bună de culturalizat şi de „reglat" moral elevii, „sireacii" de ei...!Nici tu trimitere la autorul de text, nici tu autor de pe Internet, nici tu **DREPT DE AUTOR**, de pe Internet... – ca la puşcărie, bre!
...Eu am muncit unde nu trebuia: acolo unde nu era..." ***falanga***"! Numai „***falangiştii***" sunt deştepţi şi gâdilaţi sub guşă – ...noi, muncitorii cei proşti, de atâţia ani rămaşi proşti...suntem priviţi „***din sictir şi din scuipat***", ca nişte criminali ai **Culturii NON-Falangisto-**...***COPY-PASTE***-iale!!!
Semnat: ...***Caută-mă***! – ..căci mă vei afla, desigur, printre proştii de...„ ***ne-falangişti***"!

***

umor cosmopolit

I: Cum se numeşte un bărbat care dă de băut femeilor urâte în club?
R: Barman.
***
Informaţii din zootehnie: În vămile din România nu mai e nimic de muls!
***
I: De ce nu se face sex în instituţiile publice?
R: Toţi angajaţii sunt rude!
***
I: Când este felicitat cineva pentru greşeala lui?
R: Când se căsătoreşte.
***
Să-i mulţumim lui Columb. Dacă nu exista el, toţi americanii ar fi trăit în Europa!
***
Scopul soţiei este de a cheltui atâţia bani, încât să nu rămână nimic pentru amantă.
***
- Soţia dumitale va fi frumoasă, deşteaptă şi bogată, îi spune ghicitoarea unui bărbat.
- Minunat, dar ce fac cu actuala?
***
Adevărata fericire constă în lucrurile mici: o mică vilă , un mic iaht, o mică moştenire.
***
Criza este mai nasoală decât divorţul: pierzi jumătate din bani, şi îţi mai rămâne şi soţia pe cap.
***
Fotografia soţiei din portofel îmi aminteşte, de fiecare dată, că, în locul ei, ar fi fost o grămadă de bani.
***
Ploaie de stele. Soacra şi ginerele îşi pun câte o dorinţă . Ginerele a fost mai rapid, soacra n-a mai apucat.

***

NEVESTE PIERDUTE

Doi tipi se întâlnesc în gară.
- Ce faci?
- Mi-am pierdut nevasta şi o caut!
- Ce coincidenţă: şi eu mi-am pierdut nevasta şi o caut. Da' cum arăta a ta?
- E înalta, roşcată, cu ochii verzi, sânii mari şi picioare lungi. Da' a ta?
- Dă-o dracu pe a mea, hai s-o căutăm pe a ta!?
***
MURPHY
"Politica este arta de a obţine voturi de la săraci şi fonduri electorale de la bogaţi, promiţându-le unora protecţia faţă de ceilalţi."
***
MOHAMMED ÎN AUSTRALIA

Mohammed intră, pentru prima dată, în clasă, la noua lui şcoală.
"Cum te numeşti?" întreabă învăţătoarea.
"Mohammed"... răspunde copilul.
"Eşti în Australia, iar aici nu există Mohammed."
"Din acest moment, numele tău va fie Bruce!"
După ore, Mohammed se întoarce acasă.
"Cum a fost în prima zi, Mohammed?" întreabă mama sa.
"Numele meu nu este Mohammed. Eu sunt australian , iar numele meu este Bruce".
"Ah, ţi-e ruşine de numele tău, încerci să-ţi renegi părinţii, moştenirea ta, religia ta? Să-ţi fie ruşine!" - şi l-a bătut.
Apoi l-a chemat pe tatăl său, care l-a bătut şi mai rău...
În ziua următoare, Mohammed se întoarce la şcoală.
Învăţătoarea îl vede plin de răni şi îl întreabă:
"Ce-ai păţit, Bruce?"
"Doamnă, n-o să credeţi, dar la doar două ore după ce am devenit australian, am fost atacat de doi arabi nenorociţi!..."
***

UN CERŞETOR EXEMPLAR

Un lord, trecând pe lângă un cerşetor, îi aruncă 5 lire şi îi spune:
-Ia, omule şi bea un whisky în sănătatea mea!
-Sir, dar eu nu obişnuiesc să beau! îi răspunde cerşetorul.
-În acest caz, poftim 10 lire, să-ţi cumperi ţigări.
-Sir, dar eu nu sunt fumător!
-În regulă, am înţeles! Uite 50 de lire, du-te la o casă de toleranţă şi alege-ţi cea mai frumoasă femeie!
-Sir, nu vă supăraţi, dar prefer să nu am de-a face cu asemenea femei!
-Ei, omule, în cazul acesta ia 100 de lire şi du-te la soţia mea, să vadă şi ea în ce hal ajunge un bărbat care nu bea, nu fumează şi nu merge la femei!

***

ultima oră/ultima oară

CĂLCĂTORII DE CONSTITUŢIE ŞI FĂCĂTORII DE SFINŢI...

…Sâmbătă, 12 noiembrie 2011, un tânăr, **ALEXANDRU ALEXE** - care, **DE UNUL SINGUR** (deci, **ne-uzitând, măcar, de dreptul constituţional la întrunire**!), şi-a exprimat public, în Piaţa Universităţii, în mod civilizat, nemulţumirea faţă de abuzurile tiranice ale prezentului guvern, cerând să i se explice în ce "***direcţie***" au luat-o banii lui (**MUNCIŢI CINSTIT**!) şi daţi statului/guvernului român, sub formă de "dări"/taxe ("**Constituţia României, Art. 30 - *(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credinţelor şi libe rtatea creaţiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile*!**) . Rezultatul : "***a fost, la scurt timp, legitimat şi ridicat de jandarmi, pe motiv că ar instiga la revoltă şi ar încerca să organizeze adunări publice neautorizate*** " – cf.**VIDEO NEWS**, 15 noiembrie 2011. Apoi, l-au târât (mai mult pe sus!), ca pe un …" ***Făt Frumos Cel Fraier,/ Călare pe aer*** " (…nu,

Doamne fereşte, ca pe un "***NOBIL INTERLOP"*!** – …că pe ăştia mi ţi-i tratariseşte cu guleaiuri şi cu plecăciuni şi salamalecuri, însuşi musiu **CÂRC-SERDARUL**, şeful…"***despărţirii***"!),"***la despărţire***" (circa de poliţie!), vorba lui nenea Iancu (**Ipingescu:** "***Ei! dacă nu-i ajungea, <u>DESPĂRŢIREA</u> e aproape; să fi poftit la mine la despărţire cu lăcrămaţie, că-i împlineam eu cât i mai lipsea***!"), nu i-au chiar "***împlinit cât îi mai lipsea***" – …dar l-au "***ars***", lejer, pe bietul june, cu o amendă de **<u>1.000 de RONI</u>**…leafa lui pe o lună!!! (**Constituţia României, Art. 30**: ***"(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei şi nici dreptul la propria imagine*** ").

…"***Cu patru zile înainte, mi-am anunţat prietenii că voi face gestul acesta, care este ieşit din comun, dar nu au venit să mă susţină. Mi-a luat o oră să-mi fac curaj şi nu ştiam în ce direcţie va ajunge mesajul. A fost acolo <u>UN DISPOZITIV DE PESTE 30 DE JANDARMI ŞI UN COLONEL CARE O COORDONA. S-AU PREGĂTIT PENTRU REVOLUŢIE</u> ! Aveau directivă internă şi li s-a spus imperativ să nu permită să ajungă situaţia din România, ca în Grecia***" - a spus aşa zisul protestatar, marţi seară, la **Antena 3**.

… **CONSTITUŢIA ROMÂNIEI – "*Libertatea de exprimare - <u>ARTICOLUL 30</u>***

(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credinţelor şi libertatea crea ţiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.

(2) Cenzura de orice fel este interzisă.

(3) Libertatea presei implică şi libertatea de a înfiinţa publicaţii.

(4) Nici o publicaţie nu poate fi suprimată.

(5) Legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligaţia de a face publică sursa finanţării.

(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei şi nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea ţării şi a naţiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică, precum şi manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.

(8) Răspunderea civilă pentru informaţia sau pentru creaţia adusă la cunoştinţă publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condiţiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege".

…Uite că Preamilostivul **TRAIAN** nu-i aplică **Litera şi Duhul Constituţiei** popei Tökes (**Constituţia României, Art. 30**: ***(7) Sunt interzise de lege defăimarea ţării şi a naţiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică, precum şi manifestările obscene, contrare bunelor moravuri***"), cel care ne scuipă la noi, acasă, în bătătură… - şi ne huleşte, pârăşte şi defăimează-calomniază, cu limbă de şarpe, şi la Bruxelles, unde l-a trimis votul "***mistofelit***" de către Traianul nostru… - …dar este "***turnat la hârdăul lui Petrache***" un nevinovat "***ca helgea***", care, cu glăsciorul lui, sugrumat de mirarea în faţa…propriei îndrăzneli, îşi cere dreptatea cea mai simplă: întreabă **<u>UNDE SE DUC BANII DIN "*DĂRILE*" LUI, CÂND ROMÂNIA SE SURPĂ ŞI SE PRĂBUŞEŞTE, CA UN "*HARAM DEŞELAT*", DIN TOATE PĂRŢILE/ÎNCHEIETURILE…ÎN RÂNJETUL SATISFĂCUT AL CĂMĂTARILOR LUMII?!</u>**

...Măi frate, pentru câteva clipe, văzând imaginile cu „ **guguştiucul cel viteaz**", înşfăcat, cu sadism, de „**găile cele rele**"... - ...am re-trăit crâmpeie de sentimente din zilele sfârşitului l ui decembrie 1989! **<u>DECI, ŞI ĂŞTIA DE ACUM, SE TEM, TOTUŞI</u>**! – ...la fel ca şi Miliţia şi Securitatea din decembrie 1989! - din

moment ce trimit (**NUMAI** pentru un tânăr firav şi excesiv de politicos, în discurs!) „ ***UN DISPOZITIV DE PESTE 30 DE JANDARMI ŞI UN COLONEL CARE O COORDONA"***. Înseamnă că până şi farsa iniţială cu ***"OCCUPY WALL STREET",*** din 15 noiembrie 2011 – le-a scăpat "***venerabililor***" de sub control! Deci, Masoneria (recte, dracul!) numai se laudă că este tare: dacă **UNUL** dintre oameni, **NUMAI UNUL**!!! – află, în el, **TĂRIE ÎN CREZUL SĂU** şi **CREDINŢĂ TARE DE A SE EXPRIMA** , conştient şi fără frică, împotriva Răului – …dă în "***ei***" strechea!
…Acesta pare a fi încă un semn de "***sfârşit de ciclu***" (existenţial şi politic): nu ştiu dacă se potriveşte cu cel anunţat de liote întregi de astrologi, pentru ziua de 11.11.2011… - dar **ESTE UN FAPT!!! DE NETĂGĂDUIT!!!**
...Complotiştilor Lumii nu le merge chiar atât de bine , pe cât se laudă " ***ei***"! **SOLIDARITATE CREŞTINĂ** – şi veţi învinge, oameni buni!!! "***NU VĂ TEMEŢI!***" – nu încetează să vă strige Hristos, prin glasul de aramă al **Părintelui JUSTIN PÂRVU**!!!
…Nu procedaţi precum "**tovarăşii/pseudo-prietenii tânărului**" ("***mi-am anunţat prietenii că voi face gestul acesta, care este ieşit din comun, DAR NU AU VENIT SĂ MĂ SUSŢINĂ*** ") – **CI, VENIŢI ODATĂ, PENTRU DUMNEZEU, LA LUPTA CEA DIMPREUNĂ CU SFÂNTUL DUH, CONTRA SATANELOR LUMII**!!!
…Sau, la urma urmei, fie şi cum zic versurile bătrânei **Internaţionale**: ***"Unire, muncitori, unire, /Şi lumea va scăpa de ei!*** " - …atâta că aceşti "***ei"*** nu sunt "***regi, ciocoi şi dumnezei***" – ci doar…**MASONI ŞI CIOCOI**!!!

…Din păcate, astfel de **MASONI ŞI CIOCOI** s-au strâns şi acolo de unde aşteptam **CEL MAI FRĂŢESC ŞI ÎNDUHOVNICIT AJUTOR**: **la vârfurile B.O.R.**!!! **MASONI ŞI CIOCOI… - PRINTRE CARE HĂHĂIE, DE NU MAI POATE, DRACUL-ŞEF AL MÂRLĂNIMII DRACILOR** (n.mea: nici măcar un…Mefistofel, acolo… - … adică un diavol ceva mai instruit şi mai spălăţel…!) – Întunecimea Sa "***de mai an***", **BĂSESCU TRAIAN** !!!
...Iată ce se scrie, într-un îndrumar bisericesc, creştin-ortodox:

„Despre canonizarea sfinţilor
în Biserica Ortodoxă

Prin canonizare, în Aghiologia ortodoxă, ca şi în Dreptul Bisericesc ortodox, se înţelege actul prin care Biserica recunoaşte, declară şi aşază pe eroii dreptei credinţe adormiţi în tru Domnul în rândul sfinţilor pe care ea îi venerează, pe temeiul învăţăturii sale dogmatice.

Istoria vieţii bisericeşti ne arată că iniţiativa pentru aşezarea eroilor credinţei creştine în rândul sfinţilor a avut-o întotdeauna poporul credincios. Evlavia populară a fost aceea ca re a identificat pe adevăraţii sfinţi, a început să-i venereze creându-le un cult neoficial, local sau general.

Trebuie relevat faptul că Biserica n-a căutat niciodată să impună cultul vreunui sfânt, ci ea numai l-a constatat, şi l-a însuşit, şi l-a legalizat, definindu-l mai precis. Nu există în viaţa Bisericii Ortodoxe niciun caz în care vreun Sinod să fi încercat a crea, a institui şi a impune credincioşilor cultul vreunui sfânt neconsacrat în prealabil de evlavia poporului.

O problemă, care s-a pus chiar şi de către unii teologi ortodocşi în legătură cu canonizarea, este aceea de a se şti ce caracter are actul de canonizare a sfinţilor? Are acest act un caracter constitutiv, sau un caracter declarativ? Cu alte cuvinte: actul canonizării este cel care « eo ipso» îl face pe sfânt prin puterea Bisericii, sau actul canonizării este numai un act de recunoaştere şi de declarare a sfinţeniei unui erou al credinţei?

Fără îndoială că şi această problemă este de pură esenţă scolastică, şi că ea purcede din ignora nţa teologică a celor ce şi-au pus-o.

Punerea acestei probleme presupune considerarea actului canonizării ca o sfântă taină, ca a opta taină a Bisericii, ca o lucrare sfântă prin care Biserica ar împărtăşi cuiva darul sfinţeniei, mai mult decât o harismă, însăşi desăvârşirea îngerească. Dar Biserica nu poate face acest lucru şi nici nu există vreo dovadă că ea l-ar fi încercat. Nici harismele nu s-au transmis prin tainele Bisericii; ele s-au dobândit

prin lucrarea directă a Sfântului Duh. Cu atât mai puţin poate Biserica să înzestreze pe cineva cu desăvârşirea morală şi religioasă, să-l facă adică sfânt. Biserica oferă doar mijloacele prin care şi condiţiile în care cineva poate să-şi dobândească desăvârşirea deplină a sfinţeniei. Ajutorul şi lucrarea Domnului, nepătrunsa Lui dragoste, milostivire şi înţelepciune, sunt acelea prin care se proslăveşte cineva ca sfânt. Numai Domnul îşi proslăveşte pe sfinţii Săi. Numai El le răsplăteşte nevoinţele lor cu semnele sfinţeniei. El şi nu Biserica îi face pe sfinţi.

Prin canonizare, Biserica nu face decât să constate, să recunoască şi să declare, să mărturisească sfinţenia unui fiu al ei, care a fost proslăvit de Domnul cu puterea sfinţeniei. Deci canonizarea are un caracter evident declarativ, iar nu unul constitutiv.

Prin canonizare, Biserica îşi îndeplineşte însă nu numai formal, ci şi în fond, cele trei misiuni mântuitoare ale ei; misiunea învăţătorească: păstrând, adâncind şi răspândind dreapta credinţă în cultul sfinţilor şi prin acest cult; misiunea sfinţitoare: sporind izvoarele de har mântuitor, prin recunoaşterea şi arătarea puterii sfinţilor şi a lucrării lor pentru mântuirea sufletelor credincioşilor săi; misiunea conducătoare: prin îndrumarea vieţii creştinilor pe căile trăirii şi lucrării arătate de sfinţi, pe cele mai drepte căi ale mântuirii.

Canonizarea sfinţilor mărturiseşte, sporeşte, întăreşte şi răspândeşte dreapta credinţă, sporeşte sfinţenia vieţii credincioşilor şi-i cârmuieşte pe căile Domnului.

Importanţa religioasă a actului canonizării pentru Biserică şi pentru mântuirea credincioşilor este de netăgăduit şi proporţiile ei nu pot fi înţelese just decât în perspectiva istorică pe care ne-o oferă dezvoltarea bimilenară a vieţii Bisericii lui Hristos.

Pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare, trebuie să fie îndeplinite următoarele condiţii de fond:

1. Ortodoxia neîndoielnică a credinţei celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată până la moarte, fie în tot timpul vieţii, fie în timpul de la care a îmbrăţişat credinţa ortodoxă.

2. Proslăvirea lui de către Domnul, cel puţin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:

a) puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credinţă.
b) puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii, pentru mărturisirea dreptei credinţe, până la moarte.
c) puterea de a-şi închina viaţa celei mai desăvârşite trăiri morale şi religioase.
d) puterea de a săvârşi minuni în viaţă sau după moarte – sau în fine –
e) puterea de a apăra şi de a sluji cu devotament eroic credinţa şi Biserica Ortodoxă.

3. Răspândirea miresmei de sfinţenie după moartea lui şi confirmarea acesteia, prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărându-l în rând cu sfinţii. Cultul acesta poate fi organizat sau difuz, manifestându-se printr-o cinstire simplă, prin faima sau numele de sfânt. De la îndeplinirea acestei condiţii pot face excepţie numai mucenicii dreptei credinţe.

Existenţa condiţiilor de fond, şi anume existenţa neîndoielnică a primei şi a celei de a treia – care poate lipsi numai în cazul martirilor – ca şi a oricăreia dintre cele enumerate la cea de a doua, îndreptăţeşte autoritatea bisericească să procedeze la actul de canonizare.

Cultul unui sfânt astfel instituit, cu observarea condiţiilor de fond şi cu îndeplinirea actelor formale, este un cult însuşit, consacrat, organizat şi statornicit în chip oficial de către cârmuirea bisericească competentă, şi el devine cult obligatoriu prin actul de autoritate pe care-l cuprinde săvârşirea solemnă a canonizării de către Sinod. El devine obligatoriu pentru o întreagă Biserică autocefală sau pentru părţi ale ei, după cum a fost instituit, fie ca un cult general sau numai ca un cult local în sens propriu, sau ca un cult provincial.

Istoria cultului sfinţilor ne arată că au existat şi că există sfinţi locali, în sensul cel mai restrâns, adică sfinţi veneraţi într-o cetate sau şi numai într-o mănăstire, apoi sfinţi locali, în sensul mai larg al cuvântului, adică sfinţi veneraţi într-o regiune sau într-o provincie, apoi sfinţi naţionali, veneraţi într-o Biserică naţională autocefală, sfinţi generali veneraţi într-o Biserică autocefală sau în întreaga Ortodoxie, şi sfinţi universali, veneraţi atât în Biserica Ortodoxă cât şi în cea catolică.

Cu privire la sfinţii naţionali, observăm că ei nu sunt întotdeauna sfinţi generali ai unei Biserici autocefale, ci ei sunt şi pot fi şi numai sfinţi ai unui popor sau ai unei naţiuni, care ocupă doar o parte din teritoriul unei Biserici autocefale. Dar de obicei, prin sfinţi naţionali se înţeleg sfinţii al căror cult s-a născut pe teritoriul unei Biserici naţionale autocefale, fie în vremea când o Biserică autocefală actuală constituia numai o parte dintr-o Biserică autocefală mai mare, fie după ce ea şi-a dobândit autocefalia.

Dezvoltarea organizaţiei bisericeşti, care a făcut să se constituie din ce în ce mai multe Biserici autocefale în sânul Ortodoxiei, a adus după sine şi o cinstire mai deosebită a sfinţilor naţionali, «căci – precum zice PS Iosif, Episcopul Argeşului – măcar că toţi creştinii cinstesc şi prăznuiesc pe toţi sfinţii ca pe nişte plăcuţi lui Dumnezeu şi rugători pentru dânşii, dar deosebită evlavie au către sfinţii care ori se trag de neam din ţara sau oraşul lor, sau că au mărturisit acolo pentru Hristos în vremile tiranilor, s au că au stătut dascăli credinţei, sau arhierei, sau pentru că au pustnicit acolo».

Numărul sfinţilor naţionali în Bisericile autocefale variază. Unele îi numără cu sutele, altele aproape că nu şi-i cunosc, sau nu au apucat nici măcar să-i canonizeze. Între cele din urmă se înşiruie şi Biserica Ortodoxă Română, deşi ea nu este lipsită de sfinţi naţionali canonizaţi prin pietatea poporului, sau prin grija altor Biserici Ortodoxe".

(cf. Fragmente din articolul **Despre canonizarea sfinţilor în Biserica Ortodoxă - noţiuni introductive** - de pr. prof. Liviu Stan, publicat în **Ortodoxia**, an II, nr. 2, aprilie-iunie, Bucureşti, 1950)

...Sâmbătă, 12 noiembrie 2011, a fost canonizat, în **CATEDRALA MITROPOLITANĂ DE LA SIBIU**, Mitropiltul **ANDREI ŞAGUNA** (n. 20 ianuarie 1808, la Mişkolţ/ Ungaria — d. 28 iunie 1873, Sibiu) – cel despre care se spune că a fost "***militant pentru drepturile ortodocşilor şi ale românilor din Transilvania, fondator al Gimnaziului Românesc din Braşov (1851), membru de onoare al Academiei Române***". Care va să zică, pentru a merita canonizarea, adică **nu CONSTITUIND** un sfânt (cum au făcut grecii, în veacul al XVIII-lea, cu Cosma, ucigaşul şi calomniatorul de aromâni! - ci doar "***declarând***" o sfinţenie…"***dobândită prin lucrarea Sfântului Duh***" (cf.: "***Biserica nu face decât să constate, să recunoască şi să declare, să mărturisească sfinţenia unui fiu al ei, care a fost proslăvit de Domnul cu puterea sfinţeniei. Deci CANONIZAREA ARE UN CARACTER EVIDENT DECLARATIV, IAR NU UNUL CONSTITUTIV***") –… cel ce l-a propus, fie **Înaltpreasfinţitul STREZA,** fie **Preafericitul DANIEL (“COLEGI” DE GÂNDIRE ŞI ÎNTRU ECUMENISM** - …şi, deci, **ÎNTRU NE-ORTODOXIE**!) trebuie să fi avut şi nişte motive puternic duhovniceşti, dar şi urmând criterii de dogmă tradiţională:

"***Pentru a se putea proceda în zilele noastre la acte de canonizare, trebuie să fie îndeplinite următoarele condiţii de fond:***

1. Ortodoxia neîndoielnică a credinţei celui despre care se tratează, ortodoxie păstrată până la moarte, fie în tot timpul vieţii, fie în timpul de la care a îmbrăţişat credinţa ortodoxă.

2. Proslăvirea lui de către Domnul, cel puţin printr-unul din următoarele daruri sau puteri:

a) puterea de a suferi moartea martirică pentru dreapta credinţă.
b) puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii, pentru mărturisirea dreptei credinţe, până la moarte.
c) puterea de a-şi închina viaţa celei mai desăvârşite trăiri morale şi religioase.
d) puterea de a săvârşi minuni în viaţă sau după moarte – sau în fine –
e) puterea de a apăra şi de a sluji cu devotament eroic credinţa şi Biserica Ortodoxă.

…Oare de ce Înaltpreasfinţitului **BARTOLOMEU ANANIA**, Mitropolit şi Enciclopedist-Cărturar, **LUMINĂ A ORTODOXIEI**, nici nu i-a trecut prin minte, o clipă măcar, să-l propună pe **ANDREI ŞAGUNA**, pentru canonizare? Înaltpreasfinţitul **BARTOLOMEU** numai de ignoranţă nu putea fi acuzat, cum nici de lipsă de curaj ori de "***stricarea, delăsarea ori trădarea rânduielilor Ortodoxiei"*** ! – **DIMPOTRIVĂ**! Atunci, cine ştie, poate că sus-zisele "***criterii***", de care nu prea fac caz nici Preafericitul Patriarh **DANIEL**, nici Înaltpreasfinţitul **STREZA** (ambii ecumenişti de frunte!), nu se pot aplica, în "**Cazul ŞAGUNA**"?!

…***1. Ortodoxia neîndoielnică a credinţei celui despre care se tratează, orto doxie păstrată până la moarte, fie în tot timpul vieţii, fie în timpul de la care a îmbrăţişat credinţa ortodoxă".*** Ce ştim despre "ortodoxia" mişkolţeanului-aromân **ANDREI ŞAGUNA**?

"***Naum Şaguna, tatăl lui Andrei Şaguna, a trecut în 1814 la catolicism, religie în care şi-a botezat copiii. În 1816 Anastasie (numele de botez a lui Andrei) a început şcoala la Mişkolţ. În 1826 A TERMINAT GIMNAZIUL CATOLIC LA CĂLUGĂRII PIARIŞTI DIN PESTA.***

La 29 decembrie 1826 a trecut la ortodoxie. Între 1826-1829, URMEAZĂ FILOZOFIA ŞI DREPTUL LA BUDA" – cf. **wikipedia**. Bun, se va zice că şi Sfântul Apostol Pavel a suferit metanoia/preschimbarea creştină a sufletului, **PE DRUMUL DAMASCULUI** – …şi, din prigonitor şi ucigaş de creştini – a devenit cel mai mare şi convingător Propovăduitor/Răspânditor şi Apărător al Logosului Hristic…! Dar, după cum vedeţi dvs., şi după ce trece la Ortodoxie, Duhul îl trage, pe "***sveti***" **ANDREI ŞAGUNA**, spre cele lumeşti ("***filosofie şi drept***"), şi abia în 1929 se apucă de teologie, la Vârşeţ…

…N-a suferit "***moarte martirică***" (ci a murit, bine-mersi, în patul lui, tihnit!); chiar dacă "***Începând cu anul 1854, a organizat peste 800 de şcoli primare confesionale. Tot sub îndrumarea sa au fost întemeiate gimnaziile ortodoxe din Braşov şi Brad. Gimnaziul de la Braşov, inaugurat în 1850, este una dintre cele mai vechi şcoli superioare româneşti, astăzi purtând numele mitropolitului Saguna: Colegiul Naţional „Andrei Şaguna". Şcolii din Brad îi dăruieşte Andrei Şaguna în 1870 suma de 2000 fl. Din îndemnul său vor fi tipărite 25 de titluri de manuale şcolare, Andrei Şaguna sprijină ideea lui Ioan Puşcariu de a înfiinţa Astra. Şaguna este ales primul preşedinte al Astrei***" - cf. **wikipedia** – …observăm că **NU DISPREŢUIEŞTE, NICI ÎN PLINĂ MATURITATE (SPRE SENECTUTE…!) FIIND, ONORURILE LUMEŞTI**: nu doar că acceptă să se "tragă în poză", în primul şir al "astriştilor" – …dar, în 1851 (deci, la 43 de ani!), acceptă slăvirea lumească, devenind ***"membru de onoare al Academiei Române***".

…N-a fost un Duh modelar, pentru Neamul Românesc: "***misiunea conducătoare: prin îndrumarea vieţii creştinilor pe căile trăirii şi lucrării arătate de sfinţi, pe cele mai drepte căi ale mântuirii"*** . N-a avut nici :

a-"***puterea de a înfrunta orice primejdii sau suplicii, pentru mărturisirea dreptei credinţe, până la moarte"*** - nici :
b- "puterea de a-şi închina viaţa celei mai desăvârşite trăiri morale şi religioase" **– cu atât mai puţin**
c- ***puterea de a săvârşi minuni în viaţă sau după moarte – sau în fine –***
d-puterea de a apăra şi de a sluji cu devotament eroic credinţa şi Biserica Or todoxă!"

…Dimpotrivă! **PE 17 IANUARIE 1847, A PREDAT-O, CU MÂNA LUI, AUTORITĂŢILOR AUSTRIECE (ÎN BUCIUM-POIENI), PE ECATERINA VARGA (" *DOAMNA MOŢILOR* "), MILITANTĂ ROMÂNO-MAGHIARĂ, PENTRU DREPTURILE ROMÂNILOR ARDELENI, DIN MUNŢII APUSENI - MOŢII, CEI MAI SĂRACI ROMÂNI AI ARDEALULUI !!!**
…Ca răsplată pentru această mişelească trădare de neam, " ***PE 2 FEBRUARIE 1834, ÎN BISERICA CATEDRALĂ DIN CARLOVIŢ, A FOST ÎNAINTAT DIACON VIITORUL MITROPO LIT ANDREI ŞAGUNA***" – cf. **wikipedia.**

…Nici a treia condiţie n-a fost împlinită: "***Răspândirea miresmei de sfinţenie după moartea lui şi confirmarea acesteia, prin cultul spontan pe care i-l acordă poporul credincios, numărându-l în rând cu sfinţii"***. Mai ales că, în mijlocul Ne-cinstitei Adunări de la Sibiul Ecumenic a tronat Diavolul în persoană, "***în carne şi oase***" – **TRAIAN BĂSESCU-TRĂDĂTORUL/VÂNZĂTORUL DE NEAM VALAH** ! – s-a răspândit, în văzduh, mai curând, putoare de pucioasă, decât… ***"mireasmă de sfinţenie!*** ! Iar "***poporul credincios***" (vreo 10.000 de şomeri şi de gură-cască obişnuiţi!) avea alte necazuri, în suflet: scăderea mărimii pâinii, de pe masă, pentru copii …şi scăderea jalnică, până la stafidire, a salariului, ne-îndeajuns pentru supravieţuire… - şi, deci, se înregistrează nu "***cultul spontan"*** al norodului, pentru "***sveti***" **ŞAGUNA** – ci, dimpotrivă, se înregistrează murmure de revoltă şi creşterea mizeriei morale şi fizice…în "turma" dată/încăpută (după plecarea la îngeri a Înaltpreasfinţitului **BARTOLOMEU ANANIA**!) - **pe mâna Măcelarului, iar nu a Păstorului Bun** !!!

...**NU, ANDREI ŞAGUNA ERA CEL MAI PUTIN INDICAT, DINTRE PERSONALITĂŢILE ROMÂNESTI (ŞI ROMÂNEŞTI-ARDELENEŞTI!), DE A FI CANONIZAT** ! Sunt martiri români autentici, sunt trăitori creştin-ortodocşi cu nemăsurat mai multă forţă de lumină, sunt români cu merite spirituale infinit mai mari, cu spiritualitate infinit mai incandescentă, decât acest popă trădător:**...Dumnezeu îi va judeca aspru, pe toţi înalţii ierarhi, care, prin canonizarea lui Andrei Şaguna (…în hăhăielile "legitime" ale Golanului-Şef, Băsescu, pe post de…Mefisto!), au comis o blesfemie!**

...Şi când te gândeşti că, din rândul clerului ortodox, Înaltpreasfinţitul **STREZA**, Mitropolit al Ardealului, din 13 noiembrie 2005 (**Laurenţiu/Liviu STREZA** – "***În 1982 pleacă la studii în străinătate, la Institutul Ecumenic de la Bossey, Elveţia (1982-1983). Continuă studiile în Elveţia, cu o specializare în domeniul liturgic, la Facultatea de Teologie Catolică a Universităţii din Friboura (1983)"***!!! **–** cf. **wikipedia**) şi Preafericitul **DANIEL** puteau să-i canonizeze, cu atâta folos, pentru Duhul Neamului Românesc - pe Părinţii **DUMITRU STĂNILOAE**, pe **ARSENIE BOCA** (la mormântul lui Arsenie Boca se săvârşesc minuni, fără să-i ceară voie ori să-l întrebe cineva, pe "***Patriarhul Diavolului***"-Daniel Ciobotea!), pe **TEOFIL PÂRÂIANU**, **ILIE CLEOPA**, **ILARION ARGATU**, **ARSENIE PAPACIOC, ADRIAN FĂGEŢEANU**... - …de ce nu şi pe martirul anti-comunist **VALERIU GAFENCU** (supranumit, de către Nicolae Steinhardt, „***sfântul închisorilor***")?!...şi pe atâţia alţii, care au murit luptând, ca şi el, pentru **Dumnezeu, Patrie** şi **Neam**…!!! - …iar din rândul cărturarilor patrioţi şi chiar martiri ai Neamului Românesc, cel puţin pe **OCTAVIAN GOGA-MARTIRUL ARDEALULUI**!!!

…Duhul Sfânt n-a avut nicio tangenţă cu ce s-a petrecut, sâmbătă, 12 noiembrie 2011, la **CATEDRALA MITROPOLITANĂ DIN SIBIU** ("***satanizat-mefistofelizată***", prin prezenţa "energică" a lui **HĂHĂILĂ-DE-COTROCENI**!!) [**1**], cum n-a avut nici în clin, nici în mânecă, acelaşi Duh Sfânt, cu **A.N.B.-ul Masonic**, "***majoritat***" de "**Mafia Lui Dumnezeu"/OPUS DEI** (cu masonii Sorin Frunzăverde, Constantin Bălăceanu-Stolnici, Trifon Belacurencu etc. etc.), atunci când a fost decisă alegerea Preafericitului "Diavol" **DANIEL** ("***Profesor timp de peste opt ani de zile la Institutul Ecumenic de la Bossey – Elveţia, ba chiar director adjunct, Mitropolitul Daniel este suspectat de unii de o relaţie nu tocmai ortodoxă cu organele Securităţii Statului***" – cf. **Alegerea Patriarhului - Masonerie, interese politice si santaj** , în revista online **Masoneria bolşevică**, 19 septembrie 2007) – care l-a alungat de la Palatul Patriarhal din Bucureşti, cu mare nedreptate şi umilire, cu sfidare şi obrăznicie! - în mai 2006, pe Bunul Păstor, pe **Înaltpreasfinţitul BARTOLOMEU, Mitropolitul Mitropoliei Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului.**

…Drumul spre iad a fost, deja, presărat/pavat, nu cu "***intenţii bune***", ci cu **HORCĂITURILE *"HĂHĂITE",* AVERTIZATOARE PENTRU ORTODOXIA VALAHĂ** , ale Diavolului Masonic-Pseudo-Politic…!!!

...Dar va judeca Dumnezeu! - ... şi numai El îi va alege pe ai Săi!!! Sfinţii Neamulu i Valah sunt cei aleşi de Dumnezeu, iar nu paiaţele împăiate de panglicari, judecaţi, deja, de Duhul Dumnezeiesc al AMINULUI/EMINESCU:

"(…)***Toţi pe buze-avînd virtute, iar în ei monedă calpă,***
Quintesenţă de mizerii de la creştet pînă-n talpă.
Şi deasupra tuturora, oastea să şi-o recunoască,
Îşi aruncă pocitura bulbucaţii ochi de broască…
Dintr-aceştia ţara noastră îşi alege astăzi solii!
Oameni vrednici ca să şază în zidirea sfintei Golii,

În cămeşi cu mîneci lunge şi pe capete scufie,
Ne fac legi şi ne pun biruri, ne vorbesc filosofie.
Patrioţii! Virtuoşii, ctitori de aşezăminte,
Unde spumegă desfrîul în mişcări şi în cuvinte,
Cu evlavie de vulpe, ca în strane, şed pe locuri
Şi aplaudă frenetic schime, cîntece şi jocuri...”

…Iată că s-a ajuns la o tiranie generalizată! Iată că, între **CĂLCAREA NONŞALANTĂ A CONSTITUŢIEI** şi **DICTATURA FACERII DE SFINŢI** – nu prea există mari diferenţe (deşi Păstorii cei Buni nu lipsesc, în România! – …dar sunt smeriţi, cuviincioşi cum-se-cade şi tare discreţi, ascunşi în tăriile munţilor, **PAZNICI MEREU VEGHETORI, STRAŞNIC VEGHETORI, ÎN DREPTUL INTRĂRILOR/PORŢILOR SPRE CERURI**!!! - … şi nu ne sar, la modul exhibiţionistic, în drum ori de gât, ci aşteaptă să-i căutăm şi, deci, să-i aflăm - **NOI**…**CU TĂRIA CREDINŢEI NOASTRE**!) - …nu doar în societatea cezarică, ci şi în biserica “***cezarizată***” – creând falsa impresie că, “**aici**”, ca şi “**acolo**”, vor sta lucrurile cam la fel…”***precum în cer, aşa şi pre pământ***” – …**SI VICEVERSA**!!! …Pentru că omului de azi, simplu, cu credinţă scăzută şi fără multă lumină de teologie în suflet şi minte, îi vine “***peste mână***” să facă diferenţa între “**Biserica-de-Zid**”, “***cezarică***” – şi **SFÂNTĂ** şi **VEŞNICĂ** - “**BISERICA-LUI-HRISTOS”** – Cea a **CĂII DREPTE/ORTODOXE, A ADEVĂRULUI ŞI IUBIRII**…!!!
…Doamne,-ajută-Ţi, cu toată Înaltă Mila Ta - Neamul tău, căzut la grea boală a orbiei şi Somnului de Duh – şi tămăduieşte-l de boala vederii, adu-l spre LUMINA TA!

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

NOTĂ

Geo STROE - OPINII

CANONIZAREA UNUI NEIUBITOR DE ROMÂNI !

B.O.R. SE MAI UMPLE O DATĂ DE RUŞINE ! Este canonizat **ANDREI ŞAGUNA**!!!
…Iată pe cine a canonizat Daniel: Vasici îl numeşte “***un bărbat cameleon***“ şi mai spune despre el: “***Mitropolitul Andrei Şaguna, un mare ierarh, dar cu multe trădări şi atitudini nedemne faţă de neam. Numirea lui ca episcop se datorează şi faptului că la 17 Ian.1847, în timp ce era vicar la Sibiu, a răpit-o şi predat-o autorităţilor, care au închis-o la Alba-Iulia, pe Ecaterina Varga, apărătoarea moţilor***”. George Bariţiu îl numeşte “***scamator politic***”, Kossuth îl declară “***perfid***”. Pavel Vasici îl acuză că a introdus limba maghiară, în corespondenţa cu guvernul maghiar, deşi Parlamentul a votat legea că se poate scrie românește. (…) Nicolae Iorga îl caracterizează astfel: “***Naţiunea română n-avea nevoie de Şaguna, supt niciun raport. Cugetul lui nu era românesc, Lumea din care plecase el, nu avea o vatră românească, în mijlocul casei, de aceea a rămas austriac. El a împiedecat alcătuirea în afară de biserică a unei forţe culturale, politice şi sociale româneşti. Şaguna a fost guvernamental de la început până la sfârşit. El a fost un austriac imperialist şi habsburgic*** (cf. N.Iorga - **Istoria Românilor din Ardeal şi Ungaria**, 1915, pp.130-139). Şaguna a vrut să introducă în toată biserica ortodoxă din Ardeal, limba sârbă. “***A introdus în afacerile interne ale consistorului limba maghiară, fără să-l fi silit cineva. În 1848 a respins şi a sfârticat actele scrise cu lit ere latine. A mai repetat acest lucru şi prin 1860***” (cf. Al. Streca Şuluţiu, **Memorii**, Sibiu,1880, pp. 171-175) - cf. GeoStroe 0722972522, tel/fax:0214138434, geostroe@gmail.com Fundaţia Academia DacoRomână ”TDC” - FADRTDC Partidul României Europene - P.R.E. SC.Tempus DacoRomânia ComTerra SRL - Editura DacoRomână ”TDC”.

***

[1]- Ştefan Nemecsek, *CARTE, LITERATURĂ ŞI PRESĂ LA ORĂŞTIE (de la începuturi până în 1944*), Editura „Realitatea Românească”, Vulcan-2011, două volume. Editor Ioan David, prefaţa prof. univ. dr. Crişu Dascălu.

***

revista revistelor culturale

Pro-SAECULUM, Focşani, Anul X, nr. 5-6 (73-74), 15 iulie-1 sept. 2011 – revista condusă de prof. **Mircea DINUTZ** este, cum ne-a obişnuit, în vremea din urmă, mereu vie, mereu surprinzătoare, prin valoarea ei ideatică generală şi prin cei ale căror idei le coagulează, într-un veritabil front cultural românesc: editorialul pamfletaro-amar, al redactorului-şef – **Omul nou – o realitate a zilelor noastre**

(„***Omul nou, adaptat cu prisosinţă, cel care judecă totul prin bani, distracţie, confort şi cât mai multe avantaje pe termen lung, se găseşte în toate straturile sociale*** ...”), Dumitru Radu POPESCU (**Factorul X, valsul fanarioţilor şi albatrosul ucis** : „***Fost şăibar, apărut în Bucureşti la rezoluluţie, încărcat cu manifeste trucate, bun vorbitor de limbă maghiară, cu burse, în anii din urmă, la Budapesta, omul nostru din Sătmar scrie că Avram Iancu a fost un criminal*** ...”), Liviu Ioan STOICIU (**Jurnalul poemelor**), un interviu luat de Mircea DINUTZ şi de Rodica LĂZĂRESCU, preşedintelui actual al Academiei, Ionel Haiduc, un dialog **Rodica LĂZĂRESCU-Vasile ANDRU**, alt dialog: **Dan HATMANU-Constantin COROIU** (**Toamna unui mare artist**), Constantin CĂLIN (Despre sinceritate – la împlinirea a 130 de ani de la naşterea lui George BACOVIA: „***Nu ştiu ce susţine critica – spunea Isaiia Răcăciuni – dar ştiu că Bacovia este cel mai sincer, cel mai spontan, cel mai local poet pe care l-am avut vreodată***”), un Remember AL DEŞLIU (scris, delicat, de M ircea DINUTZ), Jeana MORĂRESCU – **Poezia lui Ion Cocora – între tragic şi elegiac**, Dana Nora DINU **– Malum-malus sau sindromul nefericirii: incursiune în simbolistica mărului** , Dumitru VELEA – Marian Barbu şi poezia analitică („***El a abandonat metaforizările şi s-a înscris în recuperarea individualului, pe o cale a poeziei analitice ...Şi -l aud, strigându-mi: SUNTEM FICŢIUNEA IDEII!***”), Ionel POPA – Groapa e numai trup („***Apariţia romanului Groapa, de Eugen Barbu, a fost un eveniment literar care a declanşat un adevărat război mediatic***”), Lucian Vasile BÂGIU – **Zidarii Meşterului Manole, în „tragedia instauratoare”, de Lucian Blaga (1927)** , Nicolae CÂRLAN – **Nicolae Labiş şi propensiunea integralităţii** , Ion ROŞIORU – **Rugăciunea şi poezia pură**, Ana DOBRE – **Complexul mitului, complexul poeziei**, Florinel AGAFIŢEI – **Carpeta Chintamani şi secretul lui Martin Honigberger** ... - ca şi multe alte texte, sunt eseuri şi studii de valoare europeană (ca şi majoritatea poeziei şi prozei, publicate în **Pro-SAECULUM**: Ion Beldeanu, Horaţiu Stamatin, Vasile Zetu, Ion Gh. Pricop, Adrian Botez), cu circulaţie (din păcate!)...provincială! O tragedie banală, a culturii... „deculturalizate” a contemporaneităţii româneşti!

CITADELA – Satu Mare**,** Anul V, nr. 5-6-7-8 (35-36-37-38), iulie-august-septembrie-octombrie – redactor-şef – inimosul, harnicul şi ambiţiosul **Aurel POP**: un număr agreabil şi diversificat ideatic: Felician POP – **Editorial – Cuvânt despre EU – scris şi citit** („***Scriu, ca şi cum painea vieţii mele nu ar putea dospi decat la margi nea focului acestui fel de pierdere. Scriu şi citesc, şi toate acestea se impletesc, aşa cum bătaia inimii mi se înfrăţeşte cu mersul*** ”), Ioan NISTOR – **George Călinescu – 100 de ani de la naştere**; Cristian VIERU – **Ion Barbu – 50 de ani de „tăcere”;** Graţian JUCAN **– Mihai Eminescu şi mitul Zburătorului;** interviul luat de Aurel POP prozatorului Ion BOLOŞ („***De altfel, mineriadele depun***
mărturie că revolta din 1989 nu ne-a schimbat şi că in codul nostru genetic există o iertare apropiată extincţiei biologice”) etc.; multă poezie de calitate: Dan DĂNILĂ, Mirela LUNGU, Monica MUREŞAN, Miradije RAMIQI, Gabriel BIŢUNĂ - recenzii, în genere, onorabile etc. Un excelent **Medalion RABINTRANATH TAGORE**, realizat de Olimpia IACOB - vine să-ncunune acest număr discret, non-dramatic, dar scris cu inimă generoasă şi cu mare chibzuinţă.

NOUA „PROVINCIA CORVINA” – Hunedoara, Anul XV, nr. 60/2 – truditorii ei, **Eugen EVU** şi **Ion URDĂ**, au realizat un număr cu totul de excepţie - ...tocmai când li s-au tăiat fondurile locale, pentru a trece, de la formatul online, la cel „de hârtie”! Un „***editorial itinerant***”, **DICTATURA MORALEI**, semnat de Maria Diana POPESCU: „***Nimeni nu pretinde politicianului să se dedice studiului fenomenologiei lui Hegel. Ar fi absurd. Dar nici politicianul risipitor şi îndestulat nu trebuie să dea lecţii de filozofie poporului. Adică să-i calculeze anual necesarul de bani şi de hrană. Cînd eşti politician, pierzi legătura cu tine însuţi şi te îneci în impostură, la fel ca în patima băuturii. Teologic, sminteală şi arg hilofilie se numeşte. Tot timpul ameţit de aburii puterii şi de cîştig, conştiinţa de sine se lasă posedată. Tot în limbaj teologic, slavă deşartă însemnînd. Ei!, sînt chestiuni delicate, cine să-i tragă la răspundere pentru ele? Dumnezeu sigur, mai devrem e sau mai tîrziu. Chiar şi ei înşişi se pedepsesc pe sine. Nu vedeţi ce feţe întunecate au? Numai un duhovnic bun ar scoate pe diavol din năravurile lor şi i-ar reda credinţei, moralei şi patriotismului”.*** Comemorare **Dan CONSTANTINESCU-NICOARĂ**, făcută pios, dar energic, iscusit, tinzând spre o

hermeneutică de mare rafinament, cvasi-exhaustivă, de Eugen EVU ("***Înzestrat cu o vastă cultură filozofică şi poetică, iar peste erudiţia rară, un autodidact până la capăt, sieşi lui Maestru (!) cu o specială pătrundere în semiotica ce se prefigura în anii "rezistenţei prin cultură", mai cu seamă el ne-a insuflat cu patos şi o rară simţire muzicală a limbajului liric, semnificant, metodologia de a răzbate prin poezia trăită, empiric, de a ne apăra singuri de stihialul de zlănţuit pretutindeni***"). Apoi, articolele **Omul care scrie**, **De rerum inocentia/Visând în Fractalia**, **Ion Urdă – Coordonate ale scrierii în registre diferite** şi **Avatarii originismului şi criza unora de ID-entitate... –** semnate de acelaşi neostenit Eugen EVU ("***Eminescu a zidit OPERĂ SANCTUARICĂ în cea mai curată LIMBĂ ROMÂNĂ, mai ales în proiectele sale abandonate prin moartea psihic-timpurie, de teatru aidoma unui Shakespeare! – una esenţial neo-latină, şi ar fi de revăzut structura de rezistenţă copleşitoare CA SIMŢIRE a acestei opere inegalabilă încă, Pluridimensională şi plurisemantică, dar mai ales conservatorismul său de tradiţie, a unei PAIDEUMA de profunzime, exploratorie sieşi, relevantă pe măsura Geniului; VATRA inefabilă a talentului ce s-a întrupat în întreaga-i operă, se transmite în principal nu prin SCRISUL românesc din secole, ci prin VORBIREA limbii neo-latine, vie şi păstrătoare de spirit genomic – ancestral ca Memorie a Fiinţei noastre. Dincolo şi dincoace de barbaria Istoriei***"). Ada IONESCU, despre **Micea TARCEA - Şase ani de detenţie, pentru o colindă** ("***Mircea Tarcea aproape că îşi poate spune trista-i poveste dintr-o singură privire .Stă calm şi senin la biroul său, aşezat în faţa ferestrei largi, cu rame albe, perfect curate, de unde va povesti neîntrerupt, timp de două ore, istoria suferinţei sale vreme de şapte ani, prin închisorile comuniste. Pe măsuţa de alături, într-o cuminţenie tăcută, se află două cărţi: una despre viaţa şi minunile "sfântului Ardealului", marele duhovnic Arsenie Boca, şi o carte mică de rugăciuni"***). Corneliu FLOREA – psalmodiind Cântecele Epopeii Iancului: **Epopee împotriva împilării** ("***La începutul revoluţiei ungare, când Kossuth a fost numit ministru de finanţe al Ungariei, el a cerut şi a primit 42 de milioane de forinţi pentru a crea o armată ungară revoluţionară de 200.000 de honvezi, cu ofiţeri şi generali cu soldă bună! Să mai adugăm şi jafurile de pe unde treceau şi... aurul moţilor! Meditaţi şi comparaţi situaţia honvédség-ului cu dăruirea patrioţilor sârbi, croaţi, slovaci şi mai ales a românilor transilvăneni care au fost cei mai năvalnic asaltaţi pentru exterminare***")…; Simona BOTEZAN: **Românii din armata SUA**; Liviu ANTONESEI – **InimăRea a debutat în proză**; Ion URDĂ – **Medalion GLIGOR HAŞA** ("***bardul de la Deva***"); Gligor HAŞA: **Suferinţele lui Iov** (fragment de roman); Corneliu LEU - **Descoperire arheologică de peste 7000 de ani în Sălaj *sau descărcarea de sarcină a memoriei freatice…; Ion MACHIDON - Florentin SMARANDACHE - poetul matematician şi pasiunea sa pentru poezie**; **Medalion de excelenţă – ŞTEFAN DORU DĂNCUŞ** ("***Acest volum este „cântecul de lebădă" al poetului care am fost până acum. Acest lucru nu înseamnă retragerea mea din poezie; peste 10 sau 20 de ani, s-ar putea să mai editez, dar acest lucru rămâne sub rezerva a ceea ce voi mai putea scrie. Deocamdată, sunt conştient de faptul că nobila substanţă a poeziei mi s-a epuizat şi nu vreau să mint lumea cu opere pe care eu însumi le-aş dispreţui. Îmi rămân pentru viitor proza şi eseul, sculptura şi muzica (de care m-am ocupat fugitiv). Vă mulţumesc pentru că mi-aţi citit poeziile, vă rămân alături şi nădăjduiesc să nu vă dezamăgesc în aşteptări nici de-acum înainte"***)…şi atâtea altele (cu o grafică de-a dreptul mirifică!), şi atâţia alţii…, şi atât de bine aşezate, to ate, întru ochiul şi mentalul cititorului, din orice vreme şi chiar de deasupra de năpaste - încât te pune pe gânduri, cumplit, cecitatea acestor politruci locali, de doi bani, care se vând pe…un leu jum'ate, şi nu ştiu aprecia un giuvaier rarissim…lăsându-l să agonizeze pe Internet!!!

VATRA VECHE online, Tg. Mureş, Anul III, nr. 11 (35), noiembrie 2011: revista „redută" a românismului, condusă de bravul **Nicolae BĂCIUŢ**, dăruieşte, din nou, valori inestimabile: **Memento. Cultul Voiculescu**, de Gh. POSTELNICU; Dialogul lui Nicolae BĂCIUŢ, cu Mircea IORGULESCU ("***Deşi, în mod obişnuit, despre jurnalismul literar se vorbeste de sus, cu un fel de ţâfnă stupidă, cu dispreţ prostesc, trădând un soi de snobism rudimentar, în realitate este o meserie foarte dificilă şi care pretinde, ca orice profesie culturală, de altfel, existenţa unei vocaţii. Este însă o vocaţie rară, chiar foarte rară***"), **Zâmbetul clipei de fericire (Ileana Vulpescu)**, de Cristina BÎNDIU, **Cronica ideilor. Absolutul şi libertatea**, de George PETROVAI; **De la conştiinţa de sine**

la jertfa de sine, de Mircea DINUTZ, **Iubirea omenească sau jertfa ca act soteriologic** , de Alina ION, **Singurătatea – starea de graţie a contemplării**, de Eugen Dorcescu (despre Cezarina Adamescu) etc. – plus poezie, în general, de calitate – întregesc portretul unei reviste care se respectă şi respectă valorile, umane şi estetice, promovându-le.

PERMANENŢE, Bucureşti, Anul XIV, nr. 11/2011 – revistă cultural naţionalistă, în care neînduplecatul ei Păstor Spiritual, etern-veghetorul **Mircea NICOLAU** (**mult-regretatul, cel a cărui inimă cosmică a încetat să bată, azi, 12 decembrie 2011…: Dumnezeu să-l ierte şi să-i odihnească sufletul lui atât de generos, înţelegător şi bun! - după zbuciumul, de coşmar kafkian, al închisorilor comunisto-bolşevice!!!**), nu a ostenit, până la ultima-i suflare, să demonstreze că inima de român are caracteristici unice în lume (prin Credinţă/Crez, prin Tradiţie -"RĂDĂCINI" şi Poezie a Duhului Faptei Celei Bune): ura celor care vor pieirea neamurilor i-a asasinat, egal, pe preotul polonez-martir, **Jerzi Popieluszko** (1984) şi pe naţionalistul vizionar-martir, **Corneliu-Zelea Codreanu**, asasinat în 1938 (articolul **Aceiaşi ucigaşi** – de Nicolae Roşca), **Universalitatea ORTODOXIEI sau altfel despre ecumenism** (de Bogdan Munteanu), **Ce este ORTODOXIA** (de Adrian Botez), **Aron Cotruş – primii 50 de ani de eternitate** (de Marian Costache), **Ţara, în inima desţăratului** (de Erast Călinescu), **Spectrul unui Guvern Mondial – un document al Vaticanului** (de Bogdan Munteanu), **Generaţia tânără în istoria neamului – între nostalgie şi ipocrizie (reflecţii triste pe seama unor mistificări ale istoriei)** , de Valeriu Lupu ("***Emil Cioran, despre inferioritatea acţiunii politice şi platitudinea politicienilor: <<NIŞTE NULITĂŢI, NIŞTE INCONŞTIENŢI, LIPSIŢI COMPLET DE UN SPIRIT PROBLEMATIC, INCAPABILI SĂ DEPĂŞEASCĂ IDEA VULGARĂ DE EFICIENŢĂ…>>, - sau Nae Ionescu: <<ISTORIA ESTE FĂCUTĂ DE NIŞTE PLUTONIERI INSTRUIŢI, IAR POLITICIENII, PENTRU A AVEA ACEASTĂ CALITATE, TREBUIE SĂ FIE SUFICIENT DE AMB IŢIOŞI PENTRU A-ŞI MOTIVA ACŢIUNEA, DESTUL DE MĂRGINIŢI PENTRU A NU-ŞI RECUNOAŞTE NEPUTINŢELE LOR ŞI DESTUL DE PROŞTI, PENTRU A NU EMITE TEORII***>>). Aproape că nu mai este nimic de spus – …doar, **să ne apucăm de treabă-acţiune - să RE- FACEM ROMÂNIA-DE-DUH, DIN TEMELII**!!!

CREDINŢA ORTODOXĂ, Bacău, Anul XV, nr. 8 (174), august 2011: Din nou, o revistă scrisă cu inima unui mare om de Duh: **Ioan ENACHE**. De la editorialul **Păcatul – măsura tuturor lucrurilor** (2), de Ioan ENACHE – şi până la **Mesia rabinilor este înfricoşătorul Antihrist** (de Î.P.S. Serafim, Mitropilitul Pireului), sau la citatele din Sfântul Ioan SCĂRARUL **– Pocăinţa, împăcarea cu Dumnezeu, prin lacrimi**, la interviul cu Ieroschimonahul Hrisostom MANOLESCU (**Lumea aceasta e o scară către cer, nimic mai mult**), la articolul **Toleranţă şi mărturisire**, de Ieromonahul Xenofont HORGA... – totul arde, de Focul VEGHII/VEGHERII, al Apărării Duhului ORTODOXIEI!

SPAŢII CULTURALE, Rm. Sărat, Anul IV, nr. 17 – o revistă cu totul onorabilă, prin ritmul interior al ideilor: editorialul Valeriei Manta-TĂICUŢU – **Uniunea răfuielilor**, în care izbucneşte oful nostru, cu privire la impotenţa de Duh a USR („haotică", plină de ..."belicoşenii" vulgaro-triviale - şi, aproape deloc, de setea de frumos şi armonie, incapabilă să discearnă valorile şi chiar să „mătură", junimistic, non-valoarea literară!) – Ion LAZU – **Despre cazul Ion Caraion**, Fernando Couto e Santos - **Emil Cioran sau despre neajunsul de a fi fericit** , Florin DOCHIA – **Scurt popas, între Cioran şi Nietzsche**, precum şi recenzii bine-venite, cum ne pare a fi aceea a Dianei VRABIE – Disocieri: **Poeţi din Basarabia – de Adrian Rachieru** – precum şi traducerile foarte plăcute urechii şi inimii, din „poeţii iubirii": Li-Tai-Pe, Pierre de Ronsard, Juan de la Cruz, Georg Trakl – provoacă interesul ideatic al lecturii acestei reviste.

SALONUL LITERAR, Focşani, Anul XIII, nr. 74: revista condusă de Culiţă UŞURELU are câteva puncte de atracţie, cel puţin pentru noi, vrâncenii (spre exemplu: **Sfârşitul Prinţului – in memoriam Dumitru PRICOP**), dar şi cu oarece deschideri naţionale, prin câteva studii (unele chiar interesante!), despre Aminul nostru: Luceafărul **– într-o lumină nouă**, de Adrian VOICA, Ionel NECULA –

Eminescu şi lumea ca urzire arheică, Radu BORCEA - **Eminescu – gazetarul şi adevărurile sale eterne** – sau prin anunţul-studiu (destul de stângaci, la nivelul scriiturii!), al Mirelei NISTOR: **Institutul francez din Bucureşti, important centru de spiritualitate franceză, în România** ...sau prin **Testamentul Regelui Carol I**...Este, în revistă, şi un interviu, luat, de Culiţă UŞURELU (cu prea multă reverenţă smerită, de parcă ar fi stat în faţa Patriarhului Ortodoxiei! - şi cu prea puţin aplomb jurnalistic!), celui pe care, mulţi dintre noi, scriitorii, nu -l agreăm, nici ca persoană (extrem şi condamnabil de versatilă), dar, mai ales, prin lipsa domniei sale de profesionalism critic şi din pricina staturii sale de critic (cel puţin, în ultimii 20 de ani!) cu ..." ***e-uri***"cancerigene: dlui şef al USR - N. Manolescu...Poate mai mult câştigă actualul număr prin „cultura" poetică, decât prin interviul sus - menţionat: Constanţa Cornilă, Adrian Botez, Miron Ţic, Andrei Velea. Per total, un număr merituos, dar purtând într-însul, încă, amarul gust al neîmplinirii estetice. Fireşte, nu e timpul tr ecut...

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

***

poşta redacţiei

1-**FLORIN CIOCAN**, Adjud: Ai multă poezie, în „snopul" trimis mie, prin interpus. Din păcate, n -am putut să-ţi public decât câteva versuri (...de ici, de colo...!). De ce? Pentru că, încă, nu ai învăţat să te autocenzurezi, să ai discernământ poetic, să ştii să -ţi „scuturi", **SINGUR**, prea lungile tale poeme, de multa lor pleavă...."colaterală". Ceea ce este indubitabil: **AI TALENT**!

2-**ANA CIOBOTARU**, clasa a IX-a G: Încă nu sunt, între cele ce mi -ai dat spre citire - rânduri publicabile. Mai e mult până departe...Citeşte poezie multă, meditează asupra versurilor bune...Doar aşa se va trezi instinctul tău poetic, pe care-l bănuiesc – dar nu-mi oferi, prin ce scrii, nicio certitudine. Deocamdată.

3-**ELENA MĂDĂLINA MACOVEI**, clasa a IX-a G: Aceleaşi sfaturi, precum colegei tale Ana Ciobotaru: citeşte-i pe alţii, pe Poeţii consacraţi (cu Coroană!), de Dumnezeu şi de oameni...şi, abia apoi, întoarce -te la tine, cercetează-ţi locurile de pe umeri, unde, în mod normal, încep să crească aripile de Poet. Poate, într - o zi, le vei descoperi, acolo, gata de sfântul zvâcnet spre Cer. M -aş bucura mult.

4-**MÂZGĂ OANA**, clasa a IX-a G: Of...Abia am strâns un mic „buchet": nu ai, deloc, grijă de cuvinte, de simţirile sufletului: de suflet nu te apropii ca de oala cu sarmale...ci cu infinită delicateţe, ca în faţa celei mai mari minuni a Lui Dumnezeu! Citeşte -i pe Marii Poeţi ai Neamului Românesc, ca şi pe cei traduşi, dintre străinii-fraţi întru Duh, care-şi strecoară aripile, printre zăbrele şi graniţe, până la noi...!

5-**MĂDĂLINA DOBRE**: La fel ca şi colega ta de clasă, Oana Mâzgă – ai prea puţină grijă de cuvinte, de modul cum îţi comunici gânduri şi sentimente. Puţin îţi pasă ţie de cititor! Trebuie să ţii cont că, oricare cititor îţi aşteaptă scrierile, precum un sacru joc, surprinzător, înviorător, mirific...! Ai talent – dar cultivă-l, cu grijă şi infinită smerenie, ca pe un Trandafir de Aur!

ION Z. BARDĂ

***

Editor revistă: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT**/Director editură: **CONSTANTIN MARAFET**
Director revistă: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic"***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**)

COLEGIUL REDACŢIONAL (în ordine alfabetică):

-CEZARINA ADAMESCU, scriitor, critic, eseist, jurnalist – Galaţi/**ROMÂNIA**;
-prof. univ. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI** – scriitor, critic, sanscritolog, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Focşani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea Bucureşti/**ROMÂNIA**;
-IONUŢ CARAGEA – scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură (fondează, pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul **Adrian Erbiceanu**, Asociaţia Scriitorilor de Limbă Română din Québec –**ASLRQ** - şi Editura **ASLRQ**) – Montréal/**CANADA**;
-LIGYA DIACONESCU, scriitor, eseist, jurnalist, director de editură – Montréal/**CANADA**;
-prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traducător, scriitor, jurnalist – Galaţi/**ROMÂNIA**;
-IOAN MICLĂU, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură – Sydney/**AUSTRALIA**;
-prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**;
-preot prof. **ION MUNTEANU** – Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**;
-IONEL NECULA, profesor şi filosof, om de cultură – Tecuci/**ROMÂNIA**;
-VIOREL NICULA – jurnalist, om de cultură – Sacramento, **California**/**SUA**;
-AUREL POP, scriitor, critic, jurnalist, red. şef al revistei literare " ***Citadela***", directorul editurii „***Citadela***", Satu Mare;
-prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**;
-cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist- Haţeg/**ROMÂNIA;**
-LIVIU IOAN STOICIU- scriitor, jurnalist, critic, eseist – Bucureşti/**ROMÂNIA**;
-GEORGE LIVIU TELEOACĂ – cercetător genetică lingvistică **– Bucureşti/ROMÂNIA.**
Secretar de redacţie: **Alexandra NICULESCU** (cl. A XII-a C, C.T. "Gh. Balş"-Adjud).
Elevi/studenţi colaboratori permanenţi: **Valerian CĂLIN** (absolvent C.T. „*Gh. Balş*"-Adjud); **Laura Lucia MIHALCA –** studentă la Filologie şi Arte Plastice – Bucureşti; **Andrei GRAPĂ** (absolvent al C. T. „***Gh. Balş***"-Adjud); **Ovidiu MOLEA** – cl. a XII-a A (C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud); **Mihaela MUŞAT** – cl. A XI-a E (c.T. "***Gh. Balş***" – Adjud); **Alexandra NICULESCU** - cl. a XII-a C (C.T."***Gh. Balş***"-Adjud); **Mădălina SAMOILĂ**, cl. A X-a G (C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud); **Elena ŞERBAN, cl. a** IX-a G (C.T. "***Gh. Balş***"); **Mădălina DOBRE**, cl. a IX-a G (C.T. "***Gh. Balş***"), **Oana MÂZGĂ**, cl. a IX-a G (C.T. "***Gh. Balş***"), **Sorina CHIRIAC**, cl. a IX-a G (C.T. "***Gh. Balş***"), **Ovidiu BURCAN**, cl. a IX-a G (C.T. "***Gh. Balş***").
Redactare computerizată: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;
Corectură şi tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.
Adresa redacţiei: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poştal 625.100 – tel. 0237/640.681.
E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com
Adresa electronică a site-ului: **www.adrianbotez.com**

Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): http://revistacontraatac.wordpress.com
ISSN 1841 - 4907

Numărul de faţă al revistei "*CONTRAATAC*" a fost sponsorizat, integral, prin generozitatea şi bunăvoinţa S.C. „*URBIS*" S.A. -Adjud